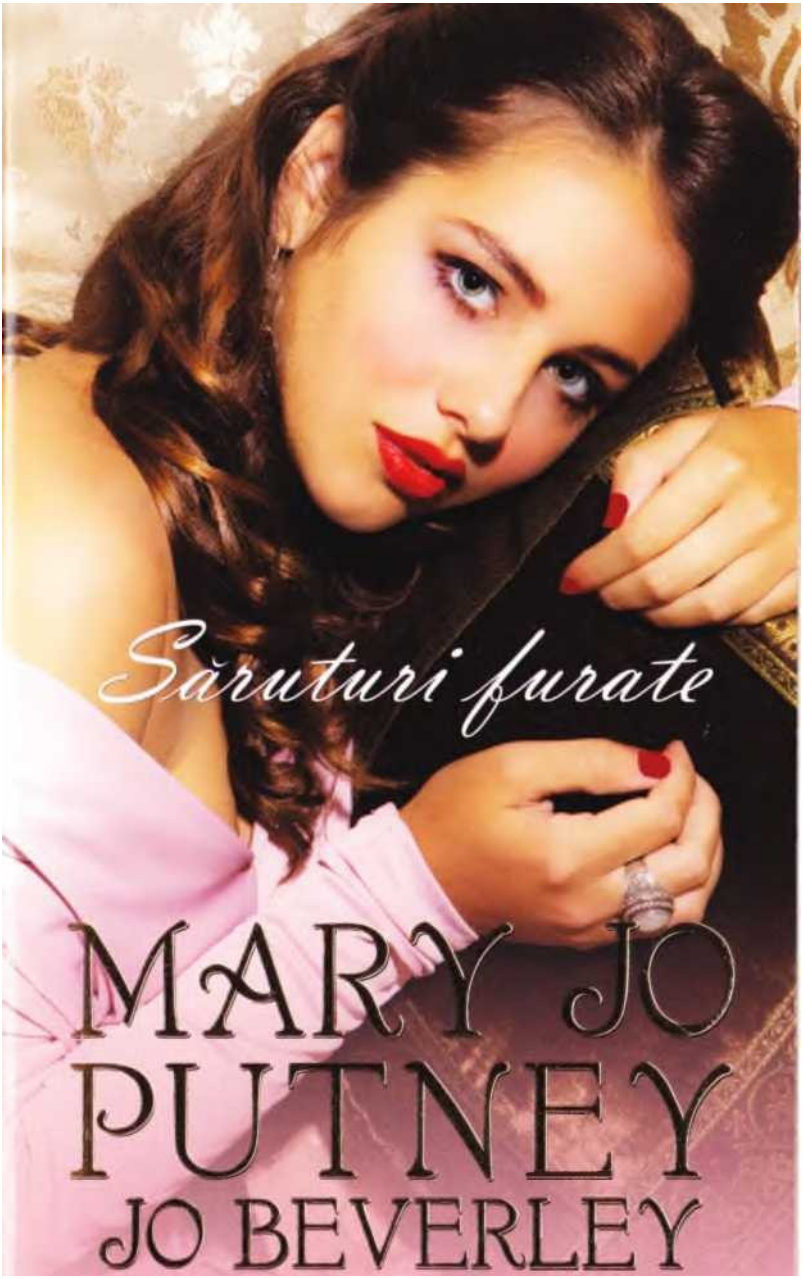
Sărutări furate
MARY JO
PUTNEY
JO BEVERLEY

Sezonul sărbătorilor în Anglia – momentul potrivit pentru secrete pasionale, şoapte savuroase şi daruri neaşteptate

O tânără îndrăzneaţă se străduieşte să-şi salveze cea mai bună prietenă de la o logodnă nepotrivită...

Un spion temerar are pe neaşteptate ocazia de a câştiga inima femeii pe care a iubit-o dintotdeauna...

O domnişoară de familie bună joacă rolul de chelneriţă fermecătoare pentru a-şi cuceri alesul inimii, iar fiica unui contrabandist de whisky, îndrăgostită de seniorul ţinutului, va face orice pentru a-şi împlini visul...

Cele mai cunoscute autoare de romane de dragoste ale momentului vă aduc opt nuvele originale care vă vor transpune în atmosfera plină de farmec a epocii începutului de secol XIX, oferindu-vă câteva superbe poveşti de iubire, cu final neprevăzut.

Jo Beverley, Mary Jo Putney, Patricia Rice, Nicola Cornick, Susan Fraser King, Anne Gracie, Joanna Boume şi Cara Elliott au scris împreună 231 de romane şi 74 de nuvele, şi sunt o prezenţă constantă în topurile de

bestselleruri ale *The New York Times* şi *USul Today.* De asemenea, au câştigat premii prestigioase, cum ar fi RITA, RT c-fietime Achievement.

9786066865562

RT Living Legend şi RT Reviewers Choice.

Săruturi furate

Mischief and Mistletoe Compilation copyright © 2012 by Kensington Publishing Corporation *She Stoops to Wenchdom* copyright @ 2012 by Mary Jo Putney, Inc. *Miss Brockhurst s Christmas Campaign* copyright @ 2012 by Jo Beverley *intrigue and Mistletoe* copyright @ 2012 by Joanna Bourne *Wench în Wonderland* copyright @ 2012 by Patricia Rice On *a Wicked Winter s Night* copyright @ 2012 by Nicola Comick *Weathering the Storm* copyright @ 2012 by Cara Elliot *The Mistletoe Bride* copyright @ 2012 by Anne Grade *A Wilder Wench* copyright @ 2012 by Susan

King

Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: comenzi@litera. Ro

Ne puteţi vizita pe www. litera. Ro/lirabooks. Ro

Săruturi furate Mary Jo Putney, Jo Beverley Copyright © 2013 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Adriana Marcu Corector: Emilia Vesa Copertă: Florentina TUdor Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JO PUTNEY, MARY; BEVERLEY, JO Săruturi furate / Mary Jo Putney, Jo Beverley, trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2013 ISBN 978 – 606 – 686 – 556 – 2 I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

MARY JO PUTNEY JO BEVERLEY

Săruturi furate

Traducere din limba engleză Diana Ţuţuianu

Iubitelor noastre prietene Sherrie Holmes şi *Eileen Buckholtz – şi acelei Femei de neuitat din Layton*

Despre Word Wenches[1]

Un prânz luat între prietene şi un munte de e-mailuri au dus la naşterea blogului Word Wenches. În 2006, scriitoarele Mary Jo Putney, Patricia Rice şi Susan King au căzut de acord să creeze un blog de autor în care să-şi împărtăşească dragostea faţă de ficţiunea şi cercetările istorice. Ideea li s-a părut minunată, însă şi-au dat seama că proiectul era greu de dus la îndeplinire pentru trei autoare foarte ocupate. În cursul unui prânz între prietene, Eileen Buckholtz, scriitoare la rândul ei şi un adevărat guru al designului de pagini web, a sugerat extinderea numărului de autoare pentru a spori varietatea stilurilor şi a experienţelor scriitoriceşti şi, de asemenea, pentru a repartiza optim efortul pe care îl presupunea crearea unui blog cu adevărat interesant. E-mailuri şi idei au început imediat să zboare încoace şi încolo şi curând Jo Beverley, Edith Layton, Susan Holloway Scott şi Loretta Chase au fost de acord să li se alăture. Cu Sherrie Holmes pe post de „maestru de ceremonii şi supraveghetor de sclavi”,

1 în limba engleză, *wench* înseamnă „femeie frumoasă“, dar şi „fetişcană, slujnicuţă, femeie uşoară“. Cel mai probabil, autoarele au avut în vedere toate aceste înţelesuri când au iniţiat blogul şi când au strâns într-o carte de povestiri istorisirile de faţă. (n.tr.)

rezolvând toate problemele referitoare la realizarea şi întreţinerea blogului (păstrând în acest timp şi o anumită disciplină în rândul autoarelor), Word Wenches a fost lansat în mai 2006.

De atunci încoace, pe blogul Word Wenches au apărut discuţii şi comentarii tratând o mare varietate de subiecte. Au fost intervievaţi zeci de autori, experţi, artişti şi istorici; au fost date tone de premii în cărţi; au fost acordate zeci de titluri onorifice de membru al organizaţiei Word Wench/Wizard; şi au fost întâmpinaţi cu multă bucurie o mulţime de cititori fideli – asta în timp ce autoarele au continuat să scrie romane noi. Lista lor a evoluat şi ea, mai întâi din cauza morţii lui Edith Layton în 2009, şi apoi prin retragerea a doua membre din echipa iniţială, Susan Holloway Scott şi Loretta Chase. La puţină vreme, s-au alăturat blogului autoarea australiană Anne Gracie şi romanciera britanică Nicola Cornick, întărind caracterul internaţional al grupului. Prin venirea Cărei Elliott şi a Joannei Bourne, blogul a devenit şi mai interesant. Word Wenches continuă să fie unul dintre blogurile cele mai de succes şi mai longevive ale unor grupuri de autori de pe internet, iar creatoarele ştiu că adevărata lui inimă bate în piepturile minunaţilor lor cititori.

O frumoasă de rând

Mary Jo Putney capitolul 1

În timp ce trăsura oprea hurducăindu-se, Lucinda Richards îşi înălţă gâtul încercând să vadă pe geam conacul, dar privelişte a îi era în bună măsură blocată de tovarăşii ei de călătorie.

— Conacul Roscombe arată exact ca întotdeauna! spuse Lady Bridges aruncând o privire afară. Mă bucur mult că maiorul Randall şi soţia lui au reluat obiceiul de a da un bal în perioada Crăciunului. Cât timp a trecut, Geoffrey?

— Trebuie să fie mai bine de douăzeci şi cinci de ani de când au murit părinţii lui Randall, iar el a fost trimis la unchiul lui. Sir Geoffrey Bridges zâmbi către fiica sa şi Lucy, care stăteau pe bancheta de vizavi: Eu am cunoscut-o pe mama ta la un bal de Crăciun de la Roscombe, Chloe.

— O să fiu foarte atentă, sper să mă descurc şi eu la fel de bine, îl asigură fata.

Lucy nu spuse nimic, însă era în culmea fericirii că părinţii o lăsaseră să participe la bal cu familia prietenei sale celei mai bune. Tatăl ei era vicarul bisericii parohiale St. Michael şi era foarte ocupat cu slujbele şi celelalte îndatoriri din perioada de Advent, dar nici el, nici soţia lui nu voiseră să o lipsească pe Lucy de o asemenea ocazie

extraordinară.

Un valet deschise uşa şi dădu jos scara pentru ca pasagerii să poată coborî din trăsura familiei Bridges. Luciile, care ieşi ultima, rămase pur şi simplu fără suflare la vederea conacului. Roscombe era cel mai mare imobil din zonă, iar ea îl văzuse de la distanţă, dar nu-l mai vizitase niciodată până atunci. De fapt, nimeni nu locuise acolo de foarte mulţi ani, aşa că toată comunitatea se bucura de trezirea lui la viaţă.

Noaptea venea devreme în decembrie, dar luna plină învăluia casa şi parcul într-o lumină argintie. La fiecare fereastră era o lumânare care ardea în semn de bun venit şi dinăuntru se auzea vag muzică.

Pe când urca treptele până la uşă, Chloe spuse:

— Hai să vedem dacă amândouă ne putem găsi soţi în seara aceasta, ce zici? Balul de Crăciun a dat roade pentru mama mea!

— Eu mă mulţumesc şi cu o seară de dans, râse Lucy. Aş cere prea mult dacă aş spera că-mi voi găsi şi perechea. Dar tu ai putea să reuşeşti. Eşti extraordinar de frumoasă în rochia asta verde.

— Da, aşa e, zâmbi Chloe. Ar trebui să stăm una lângă cealaltă, de vreme ce culorile noastre se asortează atât de

bine.

— Deşi eşti cea mai bună prietenă a mea, aş prefera să dansez cu bărbaţi, nu cu tine, rosti Lucy ferm.

Era însă adevărat că, încă din anii de şcoală, toată lumea remarcase contrastul fermecător pe care îl făceau trăsăturile blonde şi angelice ale lui Lucy cu părul brunet strălucitor şi ochii verzi ai lui Chloe.

Şi personalităţile lor erau diferite. Lucy era fiica tăcută a vicarului, Chloe era mezina plină de viaţă a unui baronet. Avea să-şi găsească o pereche potrivită în primăvară, când urma să meargă la Londra pentru a-şi face debutul oficial în societate. Pentru Lucy nu avea cum să existe un debut la Londra, dar asta n-o deranja. Avea o familie şi nişte prieteni minunaţi, iar acum se simţea suficient de impozantă în rochia albă pe care i-o împrumutase Chloe.

Intrară în conacul Roscombe şi imediat fură întâmpinaţi de lumină, căldură, muzică şi mirosuri delicioase. Crenguţele de brad care decorau holul îşi împleteau aroma cu plăcintele cu carne şi cidrul cu mirodenii. Parfumul Sărbătorilor.

După ce li se luară mantiile, cu toţii porniră în direcţia de unde se auzeau muzica şi râsetele. O mulţime de camere alăturate fuseseră deschise pentru a crea o sală

de bal surprinzător de spaţioasă, care era deja plină.

Candelabrele iluminau ramurile verzi pline de panglici şi rochiile viu colorate ale doamnelor, în timp ce muzicanţii interpretau un dans popular vioi.

Incapabilă să se abţină, Lucy începu să bată ritmul cu vârful pantofilor şi scoase un oftat de mulţumire. Cum era posibil ca la Londra să fie ceva şi mai minunat decât acolo? Pe deasupra, îi cunoştea pe majoritatea oaspeţilor, aşa că balul acesta avea să fie şi mai plăcut decât evenimentele din capitală. Spera că familia Randall avea să dea o asemenea sindrofie în fiecare an, până la sfârşitul zilelor ei.

În faţa salonului îi aştepta comitetul de primire, în capul şirului se aflau chiar amfitrionii lor, maiorul Alexander şi Lady Julia Randall, iar dincolo de ei erau alţii pe care Lucy deocamdată nu-i putea vedea prea bine. În timp ce maiorul Randall saluta familia Bridges, Chloe şopti:

— Mi-a spus mama că nişte rude ale lui Lady Julia au venit să petreacă Sărbătorile aici. Tânărul acela foarte chipeş trebuie să fie fratele ei, Lord Stoneleigh. E necăsătorit şi este moştenitorul unui ducat!

— Atunci nu va fi interesat de mine, dar tu s-ar putea să vrei să-l studiezi mai atent, râse Lucy. Cine e femeia aceea

frumoasă cu părul alb? Zici că face parte din familia regală.

— Pe-aproape. Cu siguranţă e bunica lui Lady Julia, ducesa de Charente. Seamănă destul de mult una cu cealaltă, nu?

Lucy dădu din cap absentă, în timp ce se uita mai departe la cei care aveau să-i întâmpine. Ochii i se opriră asupra tânărului îmbrăcat în uniformă stacojie şi icni ca şi cum ar fi primit o lovitură fizică. Un val de căldură o cuprinse, urmat de un frison. Pe punctul de a leşina, şopti înnebunită:

— Chloe!

Prietena ei îi aruncă o privire şi o scoase din mulţimea de invitaţi, conducând-o pe partea cealaltă a holului, unde fusese amenajată garderoba.

— Te simţi rău? întrebă Chloe îngrijorată. Să-i spun mamei? Sau să văd dacă doctorul Jones este aici? Mama a spus că va veni.

Lucy se afundă într-un scaun pe care se afla o mantie, chinuindu-se să-şi recapete calmul.

— Nu. Eu... eu l-am văzut. Pe *el,* în uniformă.

Chloe se încruntă.

— A, cel de la capătul şirului, care părea că nu se simte

deloc în largul lui acolo? Era Gregory Kenmore, nu-i aşa? Dumnezeule, nu l-am văzut de ani întregi! Este căpitan, din câte-am înţeles. Tocmai a trecut în rezervă, aşa că presupun că o să-şi pună uniforma în cui foarte curând. Păcat. Arată foarte bine în ţinuta asta. Coborî vocea: Mama a spus că refuză toate invitaţiile. Mă întreb cum de familia Randall l-a convins să vină.

— Îmi pare aşa de rău că nu am ştiut că e aici, ca să pot să mă pregătesc! murmură Lucy îngropându-şi faţa în palme.

Chloe îngenunche lângă ea, cu o expresie îngrijorată.

— De ce, căpitanul Kenmore s-a purtat urât cu tine înainte de a pleca în armată? Dacă te-a făcut să suferi...

— O, nu, nu, deloc. Lucy se îndreptă în scaun, spunându-şi că era o tânără de douăzeci şi doi de ani, nu un copil. O să râzi de mine... dar adevărul e că m-am îndrăgostit fără speranţă de Gregory când lua lecţii de la tata la vicariat.

— Asta a fost cu mulţi ani în urmă! exclamă prietena ei. N-avea cum să fie decât o pasiune copilărească.

Lucy se strâmbă.

— De asta nu am vorbit niciodată despre el. Nimeni nu m-ar fi luat în serios. Dar mie mi s-a părut – mi se pare –

atât de real!

— De asta nu le-ai dat niciodată atenţie tinerilor care roiau în jurul tău? spuse gânditoare Chloe. Pentru că tânjeai după Gregory Kenmore?

— Exact. Toată lumea a presupus că vreau să rămân nemăritată ca să le fiu sprijin la bătrâneţe părinţilor mei, dar de fapt singurul motiv pentru care nu mă pot îndrăgosti de nimeni altcineva este că în inima mea e loc doar pentru Gregory.

Pe faţa lui Chloe se citea limpede opinia despre întreaga situaţie, dar era o prietenă prea bună ca să şi-o şi exprime.

— Căpitanul Kenmore e în armată de vreo cinci ani, nu? Tu l-ai mai văzut în tot timpul acesta?

Lucy clătină din cap.

— A venit acasă o dată în permisie, dar atunci eu eram la soră-mea, care tocmai născuse. Până când m-am întors, el se înapoiase în Spania.

Bocise zile în şir când aflase.

— E un lucru destul de obişnuit să te îndrăgosteşti aşa de un tânăr atrăgător, dar ar trebui să îţi treacă după mai bine de cinci ani fără să-l vezi, observă Chloe. Ce avea atât de special încât să nu-l poţi uita?

— Era... bun, replică Lucy. Papa s-a ocupat de o mulţime

de tineri de-a lungul timpului, pregătindu-i pentru şcoală sau universitate, dar niciunul dintre ei nu şi-a rupt din timpul lui să vorbească şi cu mine. Când Gregory a văzut cât de interesată eram să învăţ, să aflu lucruri noi, l-a convins pe tata să mă lase şi pe mine să particip la lecţiile lor. De Crăciun mi-a dat o carte de poezii.

Era lucrul la care Lucy ţinea cel mai mult pe lumea asta.

— Bunătatea este într-adevăr de mare preţ, dar ce altceva?

— Păi, era inteligent şi amuzant. Mă făcea să râd. Îmi spunea „micul îngeraş al vicarului”. Oftând, Lucy mărturisi: Mie mi se părea înnebunitor de chipeş, în timp ce pentru el eram doar o copiliţă, chiar dacă aveam aproape şaptesprezece ani.

— Pe vremea aia chiar arătai ca o copiliţă, abia mai târziu te-ai transformat în domnişoară, răspunse Chloe. Şi ce domnişoară! După câte spui tu, mi se pare un tip admirabil, iar acum ai şansa să vezi dacă este realmente cel pe care îl doreşti. Şi dacă nu este, mai sunt o mulţime de alţi tineri frumoşi pe aici cu care să flirtezi.

— Ştiu. Făcându-şi curaj, Lucy se ridică în picioare şi îşi netezi fusta. Ai dreptate, nu e nimic între noi în afară de pasiunea mea copilărească, întinsă pe o perioadă mult

prea lungă. Doar că am fost şocată să-l văd aşa, pe nepusă masă. Încercă să zâmbească: O să port cu el o discuţie după toate regulile bunei-cuviinţe şi pe urmă o să dansez.

— Cu siguranţă partenerii n-or să-ţi lipsească, prezise Chloe. Acum, hai să mergem. Dacă părinţii mei întreabă unde am fost, o să le spun că am călcat pe poalele rochiei tale şi am desfăcut dantela, aşa că a trebuit să o prind la loc.

Lucy îşi ridică bărbia, adoptând o figură senină.

— De vreme ce vina pentru întârziere îmi aparţine, eu ar trebui să fiu certată pentru neglijenţă, nu tu.

— Dar părinţii mei tot pe mine mă vor arăta cu degetul! oftă Chloe.

Foarte adevărat, întotdeauna Chloe era cea care le băga în bucluc şi Lucy cea care le scotea. Chicotind, fetele ieşiră din garderoba improvizată şi se alăturară din nou şirului care aştepta să intre.

Maiorul Randall era sobru şi, destul de surprinzător, foarte chipeş. Ducesa de Charente stătea între maiorul Randall şi soţia lui. Doamna în vârstă era foarte impunătoare, dar în ochi avea o sclipire prietenoasă. Lady Julia, gazda lui Lucy, era micuţă şi amabilă şi părea să se

bucure sincer că fata putuse veni la bal.

Următorul era lordul Stoneleigh, fratele lui Lady Julia. Un bărbat frumos, cu maniere perfecte, oare emana însă o anume răceală. Un viitor duce avea nevoie de această atitudine rezervată pentru a se putea proteja, îşi zise Lucy.

Apoi... Gregory. Cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, păşi spre el. Era tras la faţă, iar părul lui şaten era puţin cam prea lung. În ochii lui cenuşii se citea o oboseală accentuată. Arăta ca şi cum ar fi vrut să se afle în altă parte – şi era mai drăguţ decât oricare alt bărbat pe care îl văzuse Lucy vreodată. Simţind că urma să se topească în faţa lui, se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine. Fir-ar să fie, până acum ar fi trebuit să se vindece de iubirea pe care i-o purtase, nu să dorească să-l sărute! Dar ca fiică de vicar învăţase să se controleze, aşa că reuşi să spună calm:

— Bine aţi venit acasă, domnule căpitan Kenmore. Îi dădu mâna, însă el, ignorându-i gestul, o privi fix, inexpresiv, ca un străin. Cu inima grea, fata continuă: Sunt fiica reverendului Richards, Lucinda. Te-am necăjit deseori când veneai să iei lecţii la casa parohială.

Ochii lui coborâră spre ea; în cele din urmă, se înclină ţeapăn.

— Domnişoară Richards.

Nu o recunoscuse. Nu *o recunoscuse!* Gândul îi străpunse inima ca un pumnal. Da, era încă o copiliţă când plecase el în armată, dar înainte de asta discutaseră de multe ori. Se plimbaseră împreună, râseseră împreună. Se bucurase ori de câte ori ea aducea prăjiturele şi ceai în birou ca gustare pentru vicar şi elevul lui.

Doar nu se schimbase chiar atât de mult! Era mai înaltă şi avea o siluetă de domnişoară, dar în afară de asta arăta exact la fel. Părul blond, tenul deschis, o rochie albă cuviincioasă.

El se schimbase însă, şi nu în bine. După o pauză mult prea lungă, spuse:

— Mă bucur să te revăd, domnişoară Richards. Părinţii dumitale sunt aici?

— Nu, sunt prinşi cu alte treburi, aşa că eu am venit cu familia Bridges. Rămăşiţele de mândrie o forţară să se adune. Am auzit că nu prea ieşiţi în societate, domnule căpitan. Ce vă face să fiţi aici în seara aceasta?

— Maiorul Randall a fost comandantul meu în Spania. El mi-a ordonat să vin. A spus că oamenii sunt curioşi să mă revadă, aşa că aş putea să mă achit de toate obligaţiile sociale acum, ca să scap de ele.

— Foarte practic, murmură ea. Plecându-şi uşor capul în semn de salut, mai zise: Sper să ne vedem la biserică.

Trecu mai departe, bucuroasă că nu se prăbuşise în faţa lui în hohote de plâns. Fusese o mare prostie să creadă că mai putea fi ceva între ei după atâta vreme. Cu toate acestea, din nefericire, se simţea foarte atrasă de el. Acea scânteie, acea legătură pe care o crezuse dizolvată îi ardea încă în piept.

Oare cât avea să dureze până i se potolea tumultul din suflet?

Gregory se uită lung după Lucinda Richards, uluit până în măduva oaselor. Întotdeauna fusese o fetişcană dulce şi drăgălaşă, dar tot n-ar fi putut să-şi imagineze că avea să devină o asemenea frumuseţe. Micul îngeraş al vicarului.

Acum era cu adevărat un înger, auriu şi inocent, şi pur. Văzând-o cum râdea cu o prietenă, ştiu că avea să-i bântuie visele.

Între ei doi nu putea fi însă nimic altceva în afară de vise. Nu, atâta vreme cât el nu era demn nici să-i atingă poalele rochiei.

capitolul 2

Zgomotul clanţei apăsate fu urmat de o şoaptă:

— Lucy, eşti trează?

— Sigur.

Lucy se aşteptase ca prietena ei să o viziteze în cameră după bal. Făcea asta de fiecare dată când rămânea la ea peste noapte, iar acum aveau multe dediscutat. Oricum, să o asculte pe Chloe sporovăind era mult mai bine decât să stea cu ochii în tavan şi să-şi înăbuşe lacrimile.

Chloe se strecură înăuntru, se opri puţin să înteţească focul, apoi se vârî sub pleduri lângă Lucy. Îşi potrivi pernele sub cap şi spuse dintr-o suflare:

— Cred că s-a întâmplat! Cred că l-am cunoscut pe viitorul meu soţ în seara asta!

Lucy clipi nedumerită.

— Am văzut că te distrai foarte bine, dar chiar un viitor soţ? Cine, lordul Stoneleigh? Ai dansat cu el de două ori.

— Nu e Stoneleigh. Mi se pare un tip ca lumea, dar e cam înţepat. Chloe începu să ţopăie în pat făcându-l să se clatine. Jeremy Beckett!

— Păi pe el nu poţi spune că abia hai cunoscut, îi atrase atenţia Lucy. Probabil că vă ştiţi din leagăn. De multe ori mi te plângeai că te tachinează.

— Da, dar îmi plăcea de el chiar şi atunci, chicoti Chloe. Nu l-am văzut de nişte ani, dar acum s-a întors de la Cambridge complet schimbat. E mai matur. Şi de-a dreptul

irezistibil.

— E un tip foarte arătos, încuviinţă Lucy. Iar averea familiei lui e considerabilă. Ar fi o pereche foarte potrivită pentru tine. Gândindu-se la propria ei situaţie, întrebă: Dar el a dat vreun semn că ar fi interesat?

— Mai întrebi? Am început să flirtăm ca nebunii când l-am anunţat că urmează să-mi fac debutul monden la Londra ca să-mi găsesc un soţ. A spus că în cazul acesta va trebui să vină şi el la Londra la primăvară. Şi pe urmă – coborî mult vocea – m-a tras sub vâsc şi m-a sărutat. A fost un sărut cum nu am mai pomenit. A fost un... un fulger care ne-a şocat pe amândoi. Apoi mi-a sărutat mâna şi mi-a promis că ne va face o vizită cu mult înainte de venirea primăverii! încheie Chloe fericită.

Incapabilă să se mai stăpânească, Lucy izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? exclamă prietena ei. Am crezut că o să te bucuri pentru mine.

— Păi, mă bucur! Lucy îşi şterse ochii cu marginea cearşafului. E un tip foarte drăguţ şi aproape că este suficient de bun pentru tine. Nu vreau să-ţi stric bucuria, dar... Trase aer în piept suspinând: Gregory nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Sau să mă atingă. Când în timpul

dansului am ajuns la momentul schimbării partenerilor lângă el, a părut că îi venea să o ia la fugă mai degrabă decât să mă ţină de mână câteva minute. Şi chiar a ţâşnit ca din puşcă după dans. I-a salutat pe cei din familia Randall şi a plecat imediat după aceea. Ştiam că... ştiam că nu simte nimic pentru mine, însă mă doare că a ajuns chiar să mă urască.

— Bizar, murmură Chloe. Dacă te-ar fi uitat, reacţia lui cea mai probabilă ar fi trebuit să fie una de indiferenţă, dar lucrurile n-au stat aşa. Nu are niciun motiv să te urască. Nimeni nu te poate urî. Eşti o fată frumoasă pe care o place toată lumea. Poate că, dimpotrivă, te place prea mult?

— Asta nu are niciun sens! protestă Lucy uimită.

— Nu? Omul şi-a petrecut ani întregi săvârşind lucruri teribile, îngrozitoare, pe care noi ni le putem doar închipui. Vine acasă şi vede o fată pe care a plăcut-o întotdeauna, dar domnişoara pare atât de inocentă şi delicată, încât el se simte complet nedemn de ea. Chloe făcu o pauză dramatică, apoi încheie: Temându-se de propria pasiune, de dragul onoarei alege să fugă!

— Dar asta e absurd! bombăni Lucy.

— Crezi? ripostă Chloe. Poate că pe tine nu vrea să te

atingă, dar am auzit că nu-l deranjează să le atingă pe fetele din barul de la *Willing Wench*

Apoi îşi duse mâna la gură, făcând ochii mari.

— Poftim? Lucy se holbă la prietena ei. Ce ai zis că face Gregory?

— Îmi pare rău, nu voiam să-ţi spun, oftă Chloe. Cred că sunt încă sub influenţa şampaniei pe care am băut-o. La toaletă am stat puţin la taclale cu Helen Merchant. O ştii, e verişoara lui Gregory. Mi-a spus că întreaga familie îşi face griji din pricina lui. De când s-a întors din Spania, aproape că nu vorbeşte cu nimeni. E politicos, dar foarte distant şi se foloseşte de orice prilej ca să se izoleze. Călăreşte toată ziua şi îşi petrece serile la cârciuma *Willing Wench.* Din câte se povesteşte, e foarte relaxat cu femeiuştile de acolo, mult mai relaxat decât cu oricine altcineva.

— Adică bând şi riscând să se îmbolnăvească de vreo boală ruşinoasă? completă glacial Lucy. Vrei să spui că pe mine nu mă atinge nici pe mâna înmănuşată, dar se distrează grozav cu fetele de la cârciumă?

Tonul îi era atât de ameninţător, încât Chloe simţi nevoia s-o liniştească:

— Aşa sunt bărbaţii, Lucy. Tu eşti o lady. Tu te afli pe un piedestal. Cu tine ar trebui să se comporte ca un

gentleman, şi pur şi simplu nu este pregătit să facă asta.

— Asta e o insultă deopotrivă pentru doamne şi pentru fetele de la *Willing Wench!* izbucni Lucy. Ele vin adesea pe la tatăl meu în căutare de ajutor sau îndrumare spirituală. Sunt nişte femei exact ca noi. Unele sunt mame, încearcă să-şi crească copiii. Altele au nevoie să muncească pentru pâinea cea de toate zilele. Merită să fie tratate cu tot respectul. Brusc, se întoarse spre Chloe, cu ochii în flăcări. Iar eu merit să fiu tratată ca o femeie, nu ca o lady!

— Ce înseamnă asta? întrebă Chloe temătoare. Ultima oară când am văzut privirea asta în ochii tăi ţi-ai vândut perlele pe care le-ai moştenit de la bunica ta ca să le cumperi haine de iarnă săracilor de la azilul parohiei.

— Da, şi nu-mi pare rău că am făcut-o.

Părinţii lui Lucy fuseseră şocaţi de-a dreptul, apoi înţeleseseră. Tatăl ei îi mulţumise pentru lecţia de caritate şi organizase un comitet parohial cu sarcina de a îmbunătăţi condiţiile de trai ale sărmanilor de la azil. Apoi răscumpărase colierul promiţând să i-l dea primei sale nepoate, cu speranţa că aceasta avea să se gândească de două ori înainte să vândă o comoară de familie.

— Şi cum plănuieşti să faci dreptate de data aceasta? se interesă Chloe tot mai neliniştită.

— O să mă îmbrac asemenea unei fete de la cârciumă, o să-l sărut într-un fel pe care nu-l va uita toată viaţa şi pe urmă o să renunţ la... Vocea îi tremură. Cu greu, izbuti să continue: O să renunţ la toate visurile mele şi o să-mi continui viaţa. Vreau să mă căsătoresc şi să am copii; am avut câţiva pretendenţi care ar fi fost demni de luat în seamă dacă n-aş fi fost cu mintea în altă parte.

— Orice tânăr burlac din comitat ar veni în fugă, dac-ai lăsa să-ţi scape batista pe jos, spuse Chloe. Doar să nu cumva să-ţi arunci batista în direcţia lui Jeremy!

— Nu aş face niciodată asta! Şi chiar dacă aş face-o, el nici măcar nu ar observa. Am văzut cum se uita la tine în seara asta. Şi, de vreme ce şi tu îl priveşti acum în acelaşi fel, e doar o chestiune de timp.

— Sper să ai dreptate! Dar hai să revenim la comentariul tău despre cum vrei să mergi la cârciumă să-l săruţi pe Gregory Kenmore. Glumeai, nu-i aşa?

— Ba bine că nu! Lucy îşi încleştă maxilarul încăpăţânată. Sărutatul are o legătură strânsă cu iubirea şi cu măritişul, şi cred că am nevoie să fac asta dacă vreau să nu mai tânjesc după Gregory.

Adevărul era că visase la el în feluri complet nepotrivite pentru o fiică de vicar. Visele acelea aveau să o bântuie

pentru totdeauna dacă nu îşi dovedea sieşi că nu existase nicicând o atracţie adevărată, ci numai o fantezie copilăroasă.

— Asta chiar că e o idee proastă! pufni Chloe. Nu poţi merge la cârciumă fără să fii recunoscută! Ce vor gândi oamenii? S-ar putea să-ţi distrugi reputaţia dincolo de orice posibilitate de a o repara!

— O să mă deghizez. Mai ţii minte când ne jucam în podul casei tale punându-ne hainele alea vechi şi prefăcându-ne că suntem altcineva? O rochie şi o perucă îmi vor schimba complet înfăţişarea, făcându-mă de nerecunoscut. Cu o strâmbătură, Lucy urmă: în definitiv, Gregory abia dacă mi-a aruncat o privire, aşa că nu m-ar recunoaşte nici dacă nu m-aş deghiza deloc.

— E posibil să te poţi deghiza suficient de bine încât să treci drept slujnică de cârciumă, dar nu uita că e vorba de o tavernă!

— Poate că *Willing Wench* nu e un loc potrivit pentru doamne, dar e destul de sigur. Aproape toţi bărbaţii din parohie se opresc pe acolo ca să bea un păhărel. Verişoara servitoarei noastre, Anne, este cea care se ocupă de fetele de la cârciumă, aşa că o să-mi dea toate sfaturile trebuincioase. Vrei să stai la mine peste noapte să mă

ajuţi cu hainele?

— Foarte bine, de vreme ce eşti atât de hotărâtă, zâmbi Chloe. Putem alege o costumaţie potrivită mâine dimineaţă, înainte să pleci acasă. Dar te rog să ai multă grijă!

— O să am grijă cât cred eu de cuviinţă, replică Lucy.

Ceea ce nu era deloc acelaşi lucru.

— Au! icni Lucy când Chloe trase de panglicile corsetului de modă veche. Trecuseră două zile de la bal, iar în acea seară urma să-şi pună planul în aplicare. Corsetul ăsta e mult mai strâmt decât cele pe care le port de obicei.

— Trebuie să fie strâmt dacă vrei să încapi în asta!

Chloe ridică rochia albastră de brocart şi o lăsă să cadă peste capul şi umerii prietenei sale, apoi începu să-i strângă panglicile la spate.

Lucy netezi fustele, încântată de foşnetul lor mătăsos. Rochia îi aparţinuse uneia dintre mătuşile lui Chloe, iar nuanţa de albastru nici prea închis, nici prea deschis se potrivea de minune cu ochii ei albaştri. Avea un stil simplu, cât să nu pară înfiorător de demodată, şi un decolteu absolut spectaculos. Se studie cu o anumită teamă.

— Rochia asta trebuia să fie purtată cu un şal în jurul gâtului. Dacă nu mă acopăr, o să fac probabil aprindere la

plămâni.

— N-o să porţi niciun şal. Trebuie să fii suficient de dezgolită ca bărbaţii să nu se uite la faţa ta. Pe alt ton, Chloe continuă: Nu e nevoie să faci asta. Pune-ţi cămaşa de noapte şi putem să stăm aici să ne hlizim până ce vine mama ta să ne certe.

— Ba da, *trebuie* să o fac, răspunse Lucy imediat.

Chiar şi faţă de sine însăşi îi fusese destul de greu să-şi explice motivele, dar să se ducă la cârciumă şi să-l facă pe Gregory Kenmore să flirteze cu ea părea un rit de trecere obligatoriu. Avea nevoie să fie mai mult decât fiica cea ascultătoare a vicarului dacă voia să şi-l şteargă pe Gregory din suflet şi minte. Şi avea nevoie să creadă că era o femeie dezirabilă, nu doar o fată frumoasă aşezată pe un piedestal.

— Măcar *Willing Wench* e foarte aproape, spuse resemnată Chloe. Dar tot am senzaţia că ar trebui să vin cu tine.

— N-o să fiu singură. Verişoara lui Anne, Daisy, a promis să stea cu ochii pe mine şi să intervină dacă intru în vreun bucluc. Lucy respiră de câteva ori, obişnuindu-se cu strânsoarea corsetului, şi hotărî că se putea mişca cu suficientă uşurinţă încât să ducă şi nişte halbe de bere.

Acum peruca! ordonă ea.

Chloe îi aşează cu grijă peruca brunetă pe cap şi o fixă cu agrafe. Era o cascadă de bucle şi cârlionţi întunecaţi, provocatori.

— E greu de crezut cum oamenii alegeau să poarte peruci tot timpul, murmură Lucy.

— Măcar asta nu a adăpostit niciodată un cuib de şoareci. Poveştile despre coafuri pe care mi le spunea bunica ar fi făcut oameni în toată firea să leşine, nu alta.

Fata vicarului se cutremură.

— E timpul să văd dacă semăn într-adevăr cu o femeiuşcă. Păşi în faţa oglinzii înalte şi văzu... o străină. O străină brunetă şi foarte dezgolită. Ridică involuntar mâinile să-şi acopere curbele sânilor. Arăt ca o stricată!

— Asta ai şi vrut. Chloe o studie cu un ochi critic. Decolteul acela e cu adevărat impresionant. Hainele pe care le porţi de obicei îţi ascund silueta frumoasă.

— E corsetul, nu sunt eu aşa! bombăni Lucy contemplându-şi fascinată imaginea.

— Da, însă corsetul are ce să pună în valoare, chicoti prietena ei. Ai nevoie de nişte sulimanuri. Tenul tău e prea deschis în comparaţie cu părul, şi trebuie să facem ceva cu aerul ăsta inocent. Deschise un săculeţ şi scoase o

codiţă de iepure. După ce puse nişte fard pe obrajii lui Lucy, o sfătui: Dă-ţi pe buze cu nişte alifie din borcănelul ăsta.

Lucy se conformă, apoi îşi studie machiajul în oglindă. Femeile cumsecade nu se machiau.

— Acum nu mai încape îndoială ce sunt.

Chloe îşi muşcă buza.

— Te rog, nu te duce. Gregory Kenmore nu merită să te umileşti în halul acesta.

— Să mă umilesc? Lucy îşi puse o mână în şold şi se îndreptă de spate. Oglinda reflectă o femeie stăpână pe ea, foarte îndrăzneaţă. Vulgară, dar puternică. O femeie cu totul şi cu totul altfel decât fiica vicarului. Dimpotrivă, faptul că arăt aşa îmi oferă o enormă senzaţie de eliberare. Întorcându-se de la oglindă, îşi puse pelerina bleumarin pe care avea să o poarte pe deasupra şi declară: O să fie o noapte interesantă!

capitolul 3

În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse prietenei sale, nervii lui Lucy erau încordaţi la maximum pe când se apropia de *Willing Wenck.* Taverna se afla aproape de intersecţia dintre drumul principal spre Londra şi strada care ducea spre satul Roscombe. Era doar la cincisprezece

minute de mers în pas alert de la parohie; cu toate acestea, nu pusese niciodată piciorul înăuntru.

O lampă atârna deasupra uşii deschise a grajdului. Se vedea că era plin de cai, deşi cei mai mulţi clienţi veneau pe jos din sat sau de la fermele din jur.

Daisy îi spusese să folosească intrarea din spate, prin bucătărie. Imediat ce deschise uşa, răzbătu până la ea zgomotul de discuţii aprinse şi râsete puternice. Nu erau ameninţătoare în niciun fel, dar erau... foarte diferite de cele cu care era obişnuită.

Aceasta era ultima ei şansă să se întoarcă şi să plece.

Păşi înăuntru şi închise uşa în spatele ei, iar o bucătăreasă transpirată o luă în primire.

— Tu trebuie să fii prietena lui Daisy venită să ne dea o mână de ajutor. Avem nevoie de şi mai multe fete, căci nu ne vedem capul de treabă. Cum te cheamă?

Gândindu-se repede, în timp ce îşi scotea pelerina, Lucy spuse:

— Lacey.

— E un nume bun[2], hohoti bucătăreasa. O cântări repede din ochi pe noua chelneriţă şi dădu din cap. O să ai mare succes chiar dacă o să verşi bere în capul clienţilor.

---

2 în engleză, *lacey* înseamnă „fin, asemănător cu dantela“, (n.tr.)

Acum să-ţi spun câte ceva. Butoaiele de bere obişnuită şi de bere englezească sunt la bar, astea sunt cele mai populare băuturi. În cazanul de deasupra focului e punci fierbinte din whisky. Daisy o să-ţi zică restul.

Îi făcu semn spre sala mare a tavernei şi se întoarse la treaba ei.

Lucy deschise uşa cu precauţie; în clipa următoare fu întâmpinată de fum, zgomot, transpiraţie şi miros de hamei. Înăbuşindu-şi dorinţa de a o lua la goană, studie încăperea. Erau o sumedenie de bărbaţi aşezaţi la mese sau în picioare la tejghea. Într-un colţ, câţiva clienţi gălăgioşi jucau darts luând drept ţintă fundul unui butoiaş de vin. Nu se zărea nici urmă de Gregory, deşi era foarte posibil să fi fost ascuns în mulţime.

Trei chelneriţe se mişcau prin sală, alunecând cu îndemânare printre grupuri, în timp ce ţineau în echilibru tăvile cu băuturi. Îţi trebuia multă pricepere să faci asta, constată Lucy. Fetele păreau că se distrează, dar în realitate munceau din greu.

Daisy o văzu şi, după ce îşi servi clienţii cu bere, adăugând un comentariu care îi făcu pe bărbaţii de la masa respectivă să izbucnească în hohote de râs, se apropie de Lucy. O măsură din cap până în picioare cu o

privire admirativă.

— Aproape că nu v-am recunoscut, chiar dacă ştiam că veniţi! Arătă spre bar: Oare nu e prea mult pentru o domnişoară bine-crescută ca dumneavoastră?

— Nu sunt nicio domnişoară, sunt doar Lacey, slujnica de la cârciumă. Spune-mi ce să fac şi o să fac, rosti Lucy hotărâtă. Ca să se asigure de ajutorul lui Daisy, îi explicase de ce voia să joace acest rol. Daisy îşi dăduse ochii peste cap şi bombănise despre halul în care ajungeau femeile din cauza bărbaţilor, dar o ajutase cu dragă inimă. Fata vicarului continuă: Este... Gregory Kenmore e aici?

— Încă nu, fetiţo. Văzând expresia abătută de pe faţa celeilalte, Daisy completă: De obicei vine mai târziu.

— Cum e? Cum se comportă?

— E foarte politicos. Vine cu câinele lui, îi salută pe clienţii obişnuiţi ai barului, flirtează cu chelneriţele şi apoi bea până uită de el, enumeră Daisy succint.

— Bea până uită?

— Am văzut asta adesea la bărbaţii care au fost la război, oftă Daisy, părând mai bătrână decât anii pe care îi avea. Dacă munceşti aici multă vreme, apuci să vezi de toate. Dar tu ai venit numai pentru noaptea asta, şi este timpul să te pun la treabă. Vezi bine că avem nevoie de

ajutor! Vino încoace. O luă înainte spre bar, aruncând o ultimă remarcă peste umăr: Ai grijă să stai cu fundul departe de mâinile care te-ar putea ciupi. Flăcăilor de aici le plac fetele frumoase.

Avertismentul era tardiv. Lucy sări ca arsă şi ţipă din toate puterile când un bărbat o ciupi de fund. Când se răsuci indignată, văzu un muncitor de la fermă aruncându-i un zâmbet larg, în mod evident destul de ameţit de băutură.

— Fii bună, fetiţo, şi mai adu-mi o halbă de bere!

Lucy reuşi să dea iute din cap şi apoi o luă pe urmele lui Daisy. Când ajunse după tejghea, icni:

— Cum suportaţi ciupiturile astea?

— Orice fată învaţă să se ferească. Şi nu e chiar atât de rău să fii admirată pentru formele tale. Studiind-o atent, Daisy o întrebă: Eşti sigură că vrei să faci asta?

Dacă pleca acum, în cincisprezece minute avea să fie acasă, cu Chloe...

Apoi se gândi la Gregory. Dacă voia să se elibereze de el, de ceea ce simţea pentru el, trebuia să-l întâlnească. Să stea de vorbă cu el. Să-l sărute. Iar el nu ar fi făcut nimic din toate acestea cu domnişoara Lucinda Richards.

— Sunt sigură, chiar dacă o să am fundul plin de

vânătăi!

— O să înveţi foarte repede cum să te fereşti, o asigură Daisy. Dar majoritatea clienţilor casei sunt de treabă. Muncesc din greu şi asta e singura distracţie pe care o au. Dacă vreunul o ia razna, îl liniştesc tovarăşii lui. Uneori mai vin şi călători aflaţi în drum spre Londra, şi se mai întâmplă să iasă vreun scandal, dar îndeobşte este un loc de muncă sigur. Şi fetele câştigă mai bine decât dacă s-ar tocmi slujnice.

— Pot să torn bere în capul unui bărbat dacă nu mă lasă în pace?

— Da, dar dacă o faci prea des, doamna Brown, proprietăreasa, te pune să plăteşti berea, zâmbi Daisy. Haide, vino, o să-ţi arăt unde sunt toate cele. Flăcăilor li s^a făcut sete.

În ora următoare, Lucy învăţă mai mult decât învăţase toată viaţa ei. Învăţă că un zâmbet şi o glumă îi scuzau lipsa de experienţă şi o vorbă uşoară de tachinare adresată unui bătrân aducea o scânteie de plăcere în ochii moşului. Învăţă câtă pâine şi brânză sau carne fiartă şi cartofi să servească când cineva cerea mâncare; unde se ţineau halbele curate; şi cum să şteargă gura unei halbe cu o cârpă când nu era vreme să fie spălată ca lumea.

Să se grăbească astfel de colo-colo era, desigur, obositor, dar se simţea mândră de progresele făcute odată cu trecerea orelor. Îşi dădu seama şi că Daisy avea dreptate. Clienţii erau oameni de treabă cărora le plăceau fetele frumoase şi care voiau să se distreze puţin la sfârşitul unei zile lungi de muncă. Erau muncitori, comercianţi şi servitori, dar erau şi unii clienţi mai educaţi şi înstăriţi. Glumeau cu chelneriţele, dar nu reprezentau nicio ameninţare pentru ele.

În acel moment intră Gregory, iar Lucy scăpă o tavă plină cu halbe de metal.

Întotdeauna era o uşurare să intre la Willing Wench. Numele însuşi îl făcea pe Gregory să zâmbească. Zumzetul vocilor bărbăteşti îl ajuta să-şi înăbuşe gândurile, iar câinilor li se permitea accesul atâta vreme cât erau cuminţi. Santa Cruz era întotdeauna cuminte. O fi fost el o potaie amărâtă maro cu alb, fără pedigri, dar era un veteran onorabil al Războiului din Peninsulă, mult mai disciplinat decât majoritatea soldaţilor.

Gregory dădu din cap spre bărbaţii pe care îi cunoştea, adică spre cei mai mulţi. Tocmai îşi punea mantaua pe un scaun dintr-un colţ, când una dintre chelneriţe scăpă o tavă cu băuturi. Clipi nervos la auzul zgomotului, luptându-

se cu nevoia imperioasă de a se arunca la podea. Nu era foc de artilerie, erau doar nişte vase zăngănitoare de cositor.

Fata cea neîndemânatică era nouă, observă el. Era brunetă, frumoasă, tânără şi avea o siluetă pe care ar fi observat-o şi un mort. Lui Gregory îi plăceau în general chelneriţele care nu erau nici fete mari, dar nici cocote. Frau nişte femei prietenoase, tolerante, care munceau din greu şi le plăcea să se distreze.

Nu erau mame care îl urmăreau cu o anxietate şi dezamăgire abia mascate în ochi. Nu erau fecioare idealiste, cu ochii mari şi plini de speranţă, precum Lucinda Richards. Rămăsese mut de uimire când o văzuse la balul de Crăciun de la familia Randall. Atât de desăvârşită. Atât de inocentă. Atât de rănită când el dăduse bir cu fugiţii.

Nu, nu-l interesau femeile care aşteptau mai mult de la un gentleman decât o haină bine croită. Cu haina se descurca el, dar cu restul nu.

Se aşează pe un scaun şi aşteptă să se apropie o chelneriţă. Când Santa Cruz îşi puse bărbia pe genunchiul lui, ciufuli urechile moi şi lăsate ale câinelui. Meritase pe deplin efortul de a-l aduce din Spania. Câinii îşi acceptau

stăpânii cu imperfecţiunile lor cu tot.

Tocmai datorită sentimentului de acceptare îi plăcea atât de mult taverna aceea. Dacă voia să vorbească, avea cu cine să stea la taclale. Cel mai adesea nu voia, şi nu-l deranja nimeni. Nu era ca acasă, unde grijile părinţilor în legătură cu sănătatea lui mintală erau aproape palpabile.

La un moment dat, trebuia să se adune, să-şi vină în fire şi să se comporte ca un om matur şi responsabil. Dar nu-şi putea imagina când avea să vină ziua aceea.

— Ca de obicei, domnule?

Ridică ochii la auzul vocii muzicale şi o văzu pe chelneriţa cea nouă cu o halbă în mână. Clipi. Din depărtare nu-şi dăduse seama că avea un corp de-a dreptul splendid. Un bărbat s-ar fi putut pierde cu uşurinţă în decolteul acela, unde ar fi rămas fără niciun regret până în vecii vecilor.

Şocat, constată că pentru prima oară după mai bine de... nici nu mai ţinea minte de când, simţea un imbold de natură sexuală.

La urma urmei, nu era mort.

— Domnule? Vocea muzicală era ridicată ca să poată pătrunde prin zgomotul din jur. Daisy a spus că de obicei beţi o halbă de bere amară. Aţi dori altceva în seara asta?

Adunându-se, el reuşi să mormăie:

— Nu, o halbă de bere amară e numai bună. Luându-i halba din mână, urmă: Eşti nouă aici, nu? Cu siguranţă aş recunoaşte un chip aşa de frumos dacă l-aş mai fi văzut vreodată.

Tenul ei foarte alb se coloră într-un roz încântător.

— E prima mea seară, domnule. Cârciuma nu are destui oameni, aşa că m-am gândit să dau şi eu o mână de ajutor.

Gregory îi zâmbi, conştient că mai mult se strâmbase. Oare de când nu mai zâmbise?

— Cum te numeşti?

— Lacey, domnule. Făcu o mică reverenţă care îi punea foarte bine în valoare rotunjimile minunate. Aţi dori şi ceva de mâncare?

De obicei se limita la băutură, dar îşi dădu seama destul de surprins că îi era foame. Şi în plus, dacă făcea o comandă, Lacey trebuia să se întoarcă.

— Nişte pâine cu brânză şi nişte ceapă murată din aia bună de la doamna Brown mi-ar plăcea foarte mult.

Zâmbetul ei avea efectul unei vrăji.

— Atunci o să le primiţi imediat.

Fata plecă, strecurându-se cu îndemânare printre mese

şi scaune. Partea din spate îi era la fel de îmbietoare ca şi cea din faţă.

Cu atâţia clienţi, trecură câteva minute până ce Lacey se întoarse cu bucatele.

— Poftiţi, domnule.

Santa Cruz, interesat de ce se petrecea, îşi puse botul lung pe fundul de lemn plin cu brânză, aproape dărâmându-l din mâna chelneriţei. Înainte ca Gregory să-l mustre, Lacey murmură:

— Bietul căţeluş! Cred că te plictiseşti foarte tare aici. Mângâie capul câinelui, degetele ei subţiri scărpinându-i urechile şi alunecându-i în jos pe gât. Dacă te porţi frumos, îţi aduc o bucăţică de cârnat.

Cruz se lăsă pe mâna ei cu un scâncet de plăcere. Gregory îl înţelegea perfect.

Lacey ridică privirea, cu ochii aceia albaştri adânci şi captivanţi.

— E un flăcău foarte frumuşel. Cum îl cheamă?

— Santa Cruz, dar să spui că este frumuşel mi se pare cam departe de adevăr.

— Santa Cruz? repetă ea gânditoare. Aşa cum se spune în spaniolă la Sfânta Cruce? De unde şi până unde?

— Nu eu i-am pus numele, explică Gregory. Era un

căţeluş urât, vagabond, care a intrat în tabăra noastră din Spania şi s-a lipit de maiorul Randall, proprietarul conacului Roscombe din partea cealaltă a oraşului. Când maiorul Randall a trecut în rezervă, mi l-a lăsat mie pe Santa Cruz. Nu e prea arătos, dar e un câine bun, încheie el bătând patrupedul pe cap cu afecţiune.

— L-ai adus tocmai din Spania! exclamă Lacey. Cu siguranţă nu a fost uşor.

— Nu a fost. Dar îi datoram prea multe lui Cruz ca să-l las acolo.

— Îi datoraţi? întrebă fata neînţelegând.

Dându-şi seama că spusese mai multe decât era cazul, Gregory zise:

— Nu e nevoie să-i aduci cârnat lui Cruz. O să-i dau eu din brânza mea. Nu vreau să ai necazuri pentru că te ţin din treabă.

Ea dădu din cap, se întoarse pe călcâie şi porni unduindu-se spre bar. Gregory oftă de plăcere. Cu siguranţă Lacey era o mare achiziţie pentru Willing Wench.

capitolul 4

Lui Lucy îi bătea inima gata să-i sară din piept când se întoarse la treabă. Gregory vorbise cu ea cu la fel de multă uşurinţă cum vorbise pe vremuri! Şi o şi admirase. O

singură seară într-o cârciumă o învăţase să recunoască sclipirea inconfundabilă de apreciere din ochii bărbaţilor.

În timp ce umplea alte şi alte halbe de bere, se gândi la ce aflase. Daisy, care se pricepea foarte bine la oameni, spusese că Gregory bea ca să uite. Iar el afirmase că îi datora prea multe câinelui ca să-l lase în Spania. În mod clar, războiul îi marcase sufletul cu o amprentă adâncă.

Asta nu era deloc de mirare, dar simpla idee o făcea să se simtă complet neputincioasă. Furia îi dispăruse, lăsând în urmă tandreţea pe care o simţise întotdeauna faţă de el. Voia să îi ajute să-şi revină după ororile pe care le trăise, dar cum? Ea, una, nu avea absolut deloc experienţă de viaţă. Presupunea că timpul avea să vindece încet-încet rănile pe care le suferise spiritul lui. Dar în afară de a se ruga pentru el, nu prea avea ce face.

În acel moment, trei străini zgomotoşi intrară şi se uitară în jur plini de dispreţ.

Jane, una dintre chelneriţe, pufni.

— Sunt sigură că sunt nişte spilcuiţi dintr-ăia care vin de la Londra. Se aşază în colţul tău, Lacey. Te descurci, sau vrei mai degrabă să iau eu comanda?

Lucy ar fi preferat să-i paseze sarcina lui Jane, însă n-ar fi fost cinstit.

— Mă duc eu. Dacă sunt prea mitocani, o să ţip ca să-i fac să se ruşineze.

Jane izbucni în râs.

— S-ar putea să meargă, dar nu conta prea mult pe asta. Aproape că nu mai avem rasol de vită, vezi dacă le e foame, mai avem însă o grămadă de felii de şuncă.

Lacey traversă încăperea. Se făcuse destul de târziu şi mulţimea de oameni se mai rărise, dar mai erau încă destui clienţi. Nou-veniţii ocupaseră chiar masa din faţa căminului, care fusese eliberată de curând.

Gregory era în colţul lui, nu departe de cămin, uitându-se gânditor la halbă. Trebuia să-l întrebe dacă mai voia o bere după ce se ocupa de noii clienţi. Aceştia aveau haine scumpe, dar dezordonate, şi când se apropie, mirosul pregnant de alcool deveni evident. Probabil că băuseră tot drumul de la Londra până acolo.

Se apropie de masă şi făcu o mică reverenţă.

— Ce aţi dori, domnilor? Avem...

Înainte să poată enumera felurile de mâncare, bărbatul aflat cel mai aproape de ea se roti pe scaun. Avea dinţii stricaţi şi respiraţia îi mirosea puternic a alcool.

— O să iau puţin din tine, spuse el împleticit. Puse mâna pe Lucy şi o trase în poala lui. Mamă ce bucăţică bună eşti!

Cât ar costa juma de ceas cu tine?

Unul dintre prietenii lui, un dandy cu o mutră răutăcioasă, anunţă:

— O iau eu pentru zece minute mai întâi!

Panicată, Lucy se luptă să se elibereze, dar strânsoarea lui Duhoare de Whisky era ca de fier. Deschise gura să ţipe, însă el i-o acoperi cu un sărut acru, înăbuşitor, înjurând în gând cu un limbaj care l-ar fi şocat pe taică-său, ea încercă din nou să se elibereze, dar reacţia beţivului fu să-i apuce un sân.

Totul se termină brusc. Lucy se trezi eliberată şi se prăbuşi la podea. Când ridică uimită capul, văzu cum Gregory Kenmore îl trântise pe Duhoare de Whisky la pământ şi îi răsucise mâna la spate.

Însoţitorii lui săriseră în picioare, ţipând indignaţi. Dandy-ul tocmai scotocea în buzunarul interior al hainei când un pistol apăru ca prin farmec în mâna liberă a lui Gregory.

— Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, rosti el rece. Vă sugerez să vă întoarceţi toţi trei la trăsura voastră şi să vă continuaţi drumul. Nu vrem oameni ca voi pe aici.

Dandy-ul ezită; se auzi hârşâit de scaune, căci clienţii casei se ridicară şi se apropiară de locul unde izbucnise

scandalul, cu nişte feţe ameninţătoare. Lucy îşi dădu seama că erau gata să se arunce asupra străinilor să-i bată măr. Santa Cruz veni lângă stăpânul lui şi se holbă la bărbaţi cu un mârâit din ce în ce mai accentuat.

Cu o voce de comandant de oşti, Gregory tună:

— Plecaţi acum şi nimeni nu va avea de suferit. Răsuci braţul lui Duhoare de Whisky, făcându-l să scoată un icnet de durere. Aşa e cel mai bine pentru toată lumea, nu crezi?

— Ba da, blestematule! icni celălalt. Acum, dă-mi drumul!

Gregory îi eliberă braţul şi Duhoare de Whisky se chinui să se ridice în picioare încercând să-şi compună o expresie belicoasă, dar nu reuşi decât să pară înspăimântat.

— N-am vrut să-i fac nimic târfei, izbucni el. Aş fi plătit-o gras.

Gregory ridică pistolul până ajunse să ţintească drept spre inima bărbatului.

— Nu le face târfe pe fetele noastre. Acum, *pleacă!*

În timp ce străinii se îndreptau grăbiţi spre ieşire, Gregory îi dădu mâna lui Lucy să se ridice.

— Te simţi bine?

Când se atinseseră în treacăt în timpul dansului la bal,

mâinile le fuseseră despărţite de mănuşi. Acum se atingeau, piele pe piele, mâna lui goală cuprinzând-o pe a ei. Era o senzaţie aşa cum Lucy nu mai cunoscuse niciodată – o combinaţie de topire şi şoc electric, aşa cum simţi uneori într-o zi geroasă de iarnă.

— Sunt... sunt bine, îngăimă ea ridicându-se în picioare. Tremura încă la gândul că fusese atacată şi apoi salvată de bărbatul visurilor ei.

Chiar dacă străinii dispăruseră şi era înconjurată doar de bărbaţi protectori, fumul, căldura şi larma din jur ar fi făcut-o să o ia la goană dac-ar fi avut putere.

Daisy îşi făcu apariţia cu un păhărel în mână.

— Te-ai speriat tare, Lacey! Puteţi să o duceţi puţin afară la aer, domnule căpitan? Uite nişte coniac să-ţi revii din şoc.

Îi întinse paharul lui Lucy şi îi făcu uşor cu ochiul.

Tânăra femeie ar fi râs dacă nu ar fi fost aşa de bulversată. Cu siguranţă Daisy îi oferea ocazii să-şi îmbunătăţească relaţia cu Gregory. Şi ideea era chiar foarte bună.

— Da, mi-ar plăcea să respir nişte aer curat, rosti ea cu glas slab.

— Atunci să mergem, spuse Gregory blând. Putem să

stăm afară, în faţa intrării, până îţi vii în fire.

O luă de cot şi o conduse spre uşă, oprindu-se puţin în dreptul scaunului lui ca să-şi ia mantaua pe care i-o puse în jurul umerilor. Haina îi ajungea până la glezne şi purta parfumul lui Gregory. Când o puse pe ea, se simţi ca şi cum fusese cuprinsă de nişte braţe iubitoare. Şi-o strânse în jurul ei murmurând mulţumiri, dar când păşiră afară şi simţi muşcătura aerului rece de iarnă, dădu să şi-o scoată.

— O să îngheţaţi fără asta, domnule!

El io strânse şi mai tare în jurul trupului, prinzându-io la gât.

— La viaţa mea am mărşăluit pe orice fel de vreme; în plus, sunt îmbrăcat cu haine mai călduroase decât tine, deci nu-ţi face griji din pricina mea. Poftim, odihneşte-te puţin pe banca asta şi bea nişte brandy.

Ascultătoare, se aşeză pe banca din faţa tavernei. Când vremea era frumoasă, clienţii casei stăteau acolo, trăgând din pipă şi urmărind traficul. Acum nu se zărea însă decât trăsura străinilor beţi. În timp ce aceasta dispărea în curbă, Lucy se interesă:

— Credeţi că e posibil să revină şi să facă alte necazuri pe aici?

Gregory se aşeză în stânga ei, atât de aproape că îi

putea simţi căldura trupului.

— Când se vor trezi n-o să mai ţină minte ce s-a întâmplat.

Cruz venise după ei afară, iar acum stătea de-a curmezişul, culcat la picioarele lor, după ce scosese un oftat de mulţumire. Lucy îi ciufuli urechile.

— Eşti un căţel bun şi viteaz, Cruz.

Sorbi o înghiţitură de brandy şi imediat izbucni într-un acces de tuse.

— Te simţi bine? întrebă Gregory preocupat.

— Sunt... sunt bine. Când îşi mai reveni, izbuti să explice: Doar că nu sunt obişnuită cu băuturile atât de tari.

— Să-ţi aduc altceva? Poate o cană de ceai fierbinte ar fi mai bună?

— Nu e nevoie. Simplul fapt că sunt aici, afară, în această linişte şi pace mi-e de ajuns.

Luna fusese plină cu două zile în urmă, dar şi acum era suficient de puternică încât să arginteze cu lumina ei copacii goi şi câmpurile sterpe. Mai sorbi o dată, foarte uşor, din brandy. De data asta nu mai tuşi, dar strâmbă din nas.

— Oamenii beau chestia asta din plăcere?

Gregory izbucni în râs. Nu-l mai auzise râzând de...

de ani întregi.

— Gustul pentru brandy vine cu timpul. Dar reuşeşte să-ţi liniştească nervii? Ai trăit o experienţă foarte urâtă înăuntru.

Lucy luă a treia înghiţitură cu multă grijă.

— Nervii mei sunt mai liniştiţi, dar în rest o să mă ameţesc cu totul, dacă mai beau. Ia-l dumneata, zise întinzându-i paharul. Degetele li se atinseră din nou, iar ea constată surprinsă că mâna începea iarăşi să-i tremure. Când el luă o înghiţitură de brandy, observă: Şi tu eşti cumva dat peste cap, nu?

Gregory coborî paharul cu o grimasă.

— Asta mi se întâmplă mereu după ce se termină acţiunea. Am fost foarte mirat să văd cât de repede sunt gata să folosesc forţa brută.

— Ai fost minunat! exclamă ea, lăsând să i se citească în voce admiraţia şi recunoştinţa. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat de bruta aceea îngrozitoare.

El făcu un gest a lehamite.

— Barul era plin de bărbaţi care ţi-ar fi sărit în ajutor.

— Dar dumneata ai fost primul! Crede-mă, apreciez mult rapiditatea reacţiei dumitale. Orice secundă în plus în care

să-i suport atingerea...

Se cutremură, incapabilă să termine propoziţia.

Gregory îşi puse braţul drept pe umerii ei, cald şi protector.

— Îmi pare aşa de rău că a trebuit să înduri asta! Crede-mă, am fost tentat să-i rup gâtul.

— Probabil că e mult mai bine că nu ai făcut-o, fiindcă asta te-ar fi băgat în mare belea. Se cuibări din nou lângă el în timp ce sentimentul neplăcut i se ştergea încet-încet. Ai folosit exact atâta forţă cât a trebuit. A fost o scenă absolut impresionantă.

Fără să-i răspundă la compliment, el mai bău o gură din paharul pe care îl avea în mâna stângă.

— Ce bine că Daisy a fost generoasă cu porţia de brandy pe care mi-a turnat-o. Chiar că face bine la nervi.

Lucy se relaxă, nu numai pentru că acum era în siguranţă, ci şi pentru felul în care evolua relaţia lor. Acum, ştiind că Gregory suferea din cauza unor răni care treceau dincolo de puterea ei de înţelegere, se putea din nou gândi la el ca la un prieten vechi şi drag. Fusese îngrozitor să creadă că nu mai puteau fi prieteni.

Dându-şi capul pe spate, se uită la cer. Luna strălucitoare punea în umbră stelele mai palide, dar

celelalte străluceau în continuare aprins.

— În Spania stelele sunt la fel?

El ridică ochii.

— Da, ar trebui să călătoreşti mult mai la sud ca să vezi o boltă diferită. Dincolo de Ecuator, cred.

— Şi cum e Spania?

— Nu am văzut ţara în toată splendoarea ei, căci se află de ani întregi în război. Dar peisajele sunt extraordinar de frumoase, iar oamenii sunt mândri şi onorabili.

— Se spune că războiul se va sfârşi curând. Toate ţările trec prin războaie, dar pământul şi oamenii rezistă mereu.

— Sper. Făcu un efort să-şi înveselească vocea şi schimbă subiectul: Vorbeşte-mi despre tine, Lacey. Eşti de prin partea locului?

Ea dădu din cap.

— Sunt doar o fătucă de pe aici cu o existenţă banală.

El ezită; în mod clar, voia să afle mai multe despre ea fără să pară nepoliticos şi indiscret.

— O să lucrezi aici de-acum? Ai avut o primă noapte foarte dificilă.

— Cu toţii facem ceea ce trebuie să facem, zise ea ridicând din umeri nepăsătoare.

— Da, probabil aşa este. Însă m-aş fi gândit că o fată

frumoasă ca tine ar fi trebuit să fie măritată deja. Fără îndoială, n-ai dus lipsă de peţitori.

Era rândul ei să ezite, căci se întreba cum să spună adevărul fără să dezvăluie prea multe.

— Da, au fost peţitori. Dar băiatul pe care îl voiam eu a plecat la armată şi... nu s-a mai întors.

Ceea ce era din păcate tristul adevăr. Tânărul şi necomplicatul Gregory care o vrăjise pe când era o fetiţă se dusese pentru totdeauna.

Braţul lui o strânse şi mai tare.

— Îmi pare foarte rău. Războiul reprezintă o irosire teribilă de vieţi omeneşti.

— Te rog, povesteşte-mi despre război, spuse ea blând, îndrăznind să dea glas unei rugăminţi ce ar fi fost imposibil de rostit la lumina zilei.

capitolul 5

Gregory se retrase atât de repede, încât ea nici nu-şi dădu seama că el îi luase braţul din jurul umerilor decât atunci când o izbi din nou senzaţia de frig.

— Nu se vorbeşte despre aşa ceva.

— De ce nu?

Vocea ei dulce, minunată, era ca mierea. Lui Gregory îi trecu prin cap că mierea era foarte bună pentru a fi pusă

pe răni. Avea efect vindecător.

— Nu este... potrivit, spuse, ştiind că răspunsul era o aiureală pompoasă.

— De ce nu?

În voce îi răzbătea o anumită exasperare.

— Cum am putea noi, cei de acasă, să înţelegem dacă nimeni nu e dispus să ne explice?

— De ce ai vrea tu să înţelegi?

— Nimeni nu poate deveni mai bun prin ignoranţă, declară ea ferm. Eu vreau să învăţ. Să ştiu. Să aspir la înţelepciune.

— De ce i-ar trebui unei chelneriţe să devină mai înţeleaptă? întrebă el cu o notă de asprime în voce.

Nu ar fi fost deloc surprins dacă s-ar fi ridicat să plece furioasă, dar în loc de asta, tânăra femeie izbucni în râs.

— Înţelepciunea este bună pentru orice om care e în stare s-o obţină. Iar chelneriţele au parte de destule prilejuri, fiindcă întâlnesc atâtea şi atâtea feluri de oameni. Pe un ton blând, urmă: Vorbind despre lucrurile întunecate ai putea ajuta lumina să intre. Eu sunt un ascultător demn de toată încrederea, sigur. E foarte posibil să nu mă mai vezi niciodată, şi ştiu foarte bine să păstrez un secret.

Gregory nu se îndoia de asta. Era foarte bună la păstrat

secrete despre ea însăşi. Şi ceva-ceva, la ea, îi inspira încredere. Poate că... poate că trebuia să-i vorbească despre ceea ce îi bântuia nopţile. Nu le putea pomeni despre asta părinţilor lui. Părerea lor conta prea mult pentru el ca să le poată dezvălui ceea ce se afla în adâncurile conştiinţei sale.

Dacă ea ar fi încercat să-l convingă, s-ar fi retras, dar prezenţa ei tăcută şi liniştită îl îndemna să-şi deschidă inima.

— Războiul înseamnă atâtea lucruri. Plictiseală. Teamă. Prietenie. Lumea dură a bărbaţilor singuri, fără prezenţa alinătoare a unei femei.

— De asta ai decis să-ţi dai demisia?

— Tata nu se simţea bine. Datoria mea era să mă întorc acasă şi să preiau în bună măsură gestionarea moşiei.

Perfect adevărat, dar nu era motivul real.

Probabil că ea îşi dăduse seama că nu-i dezvăluise totul, căci întrebă:

— Nu mai exista şi un alt motiv? Nu ai fost rănit?

— Ei, câteva zgârieturi ici-colo, nimic serios. Tăcu, apoi spre propria surprindere izbucni: Secretul murdar al luptei este că nu e doar incitantă. Când lupta este în toi, când cele două forţe se află în cea mai puternică încleştare,

ceea ce simţi este o exaltare nebunească. O sălbăticie care trece dincolo de frică, sentimentul că eşti nemuritor şi că, deşi nu eşti, moartea tot nu contează. Îşi şterse palmele umede pe pantaloni şi urmă: Intensitatea acestei senzaţii este ca un drog. Viaţa obişnuită poate apoi să-ţi pară cenuşie şi plictisitoare prin comparaţie.

— Nu-i de mirare atunci că războaiele nu se sfârşesc niciodată, spuse ea cu mirare. Bărbaţilor le plac.

— Uneori. Victoria este dulce când miza o constituie viaţa şi moartea.

— Dar trebuie să fie şi momente neplăcute, nu?

— Singurul lucru mai rău decât o bătălie pe care o câştigi este o bătălie pe care o pierzi, spuse el cutremurându-se. Să te uiţi la câmpurile acoperite cu trupuri neînsufleţite şi să ştii câte lucruri s-au irosit astfel. Toate visurile, speranţele, iubirile care au murit odată cu ei. Cei care nu simt asta pot fi toată viaţa sub arme. Eu nu sunt unul dintre ei.

— Care au fost cele mai rele lucruri care ţi s-au întâmplat dumitale? întrebă ea, vocea blândă sunând ca o invitaţie seducătoare pentru a-şi despovăra sufletul.

Nu vorbise nimănui despre experienţele lui, dar poate că era cazul. Poate că asta ar fi pus capăt coşmarurilor. 1)

ieşi nu-şi imagina că ar fi putut să-i povestească despre război unei domnişoare inocente precum Lucinda Richards, avea sentimentul ciudat că femeia asta de la cârciumă, cu inima ei plină de compasiune, l-ar fi înţeles perfect.

— Am încetat să mă mai consider nemuritor când prietenul meu cel mai bun a fost ucis în luptă, bolborosi el în cele din urmă.

— Îmi pare aşa de rău! îi luă mâna în mâinile ei calde. Povesteşte-mi despre el.

— Jack Dawson şi cu mine ne-am cunoscut pe când eram amândoi sublocotenenţi, abia încadraţi în regiment. El era din nord. Lancashire. Ne-am împrietenit din primul moment. Gregory se gândi la faţa veselă a prietenului său şi la râsul lui molipsitor. Era atât de exuberant! Atât de plin de viaţă. Nu îi era frică de nimic. Şi era şi un ofiţer foarte bun.

— Ce tragedie că s-a dus, şopti ea strângându-i mâna.

— A avut o moarte absurdă. Nu a fost doborât în timp ce conducea un atac, nimic măreţ sau nobil de felul ăsta. Explozia unui obuz tras de francezi i-a ucis pe el şi pe câţiva dintre oamenii lui. Gregory înghiţi în sec fără să se poată stăpâni. El se ocupase de strângerea rămăşiţelor, bucată cu bucată, pentru ca morţii să poată fi îngropaţi.

Cei mai mulţi fuseseră imposibil de identificat, însă pe unii îi putuse recunoaşte, iar asta fusese cumplit. O mare, mare pierdere, spuse el cu amărăciune. Ar fi fost mult mai bine dacă am fi putut să rămânem prieteni pentru următorii cincizeci de ani şi să stăm în faţa căminului povestind despre glorioasele zile ale tinereţilor noastre. Surprinzător, căpitanul izbucni în râs: Şi chiar asta am fi făcut. Ar fi fost şi minciuni, căci multe amănunte din viaţa de zi cu zi într-o campanie militară sunt al dra... foarte jenante.

— Măcar a murit repede şi nu a avut parte de suferinţă şi agonie, spuse Lacey. Iar spiritul lui dăinuie, chiar dacă trupul lui nu mai e aici, cu noi.

— Chiar crezi asta?

Gregory nu fusese în stare să meargă la biserică de când se întorsese din Spania.

— O, da. Fără nicio îndoială. După ce stătu puţin să i se domolească bătăile inimii, continuă timid: Eu nu am fost la război, dar am văzut destui oameni bolnavi şi pe moarte. Am văzut şi am simţit lucruri care mi-au întărit credinţa.

O subestimase, îşi dădu el seama. Faptul că dusese o viaţă liniştită pe acele meleaguri nu însemna deloc că fusese ferită de realităţile dure. Fiind o fată din pătura de

jos a societăţii, cu siguranţă era mai puternică decât mironosiţele alintate din clasa lui socială.

Cruz îşi modifică poziţia de la picioarele lor, smucindu-se. Lacey zâmbi şi îl scărpină pe gât.

— Măcar un prieten loial a revenit acasă cu dumneata. Mi-ai spus că-i datorezi prea mult lui Cruz ca să-l laşi în Spania. Aveai un motiv special, sau pur şi simplu s-a dovedit a fi un tovarăş foarte bun?

Degetele lui Gregory se strânseră involuntar pe mâna lui Lacey. Când ea scoase un sunet uşor, îşi relaxă apucătura.

— Iartă-mă. A existat o anumită situaţie. Până şi gândul la acea întâmplare îi înteţea bătăile inimii până la insuportabil. Ea aşteptă, ţinându-l de mână, dar fără să spună nimic. În cele din urmă, căpitanul reuşi să continue: Nu mult după moartea lui Jack, francezii ne-au bombardat iar şi... şi eu am fost îngropat de viu în noroi. Nu mă puteam mişca, nu puteam respira. Ştiam că o să mor acolo. Atunci l-am auzit pe Santa Cruz lătrând în apropiere. A găsit locul unde mă aflam şi a început să latre şi să sape. Oamenii mei i s-au alăturat şi m-au scos. Exact la timp, întrucât deja îmi pierdusem cunoştinţa.

— Deci Cruz ţi-a salvat viaţa, dar ce experienţă îngrozitoare! Să fii îngropat de viu şi să te confrunţi cu

situaţia asta de neputinţă, să-ţi vezi moartea cu ochii, spuse ea compătimitoare. Sunt convinsă că ai şi acum coşmaruri.

— Exact. Însă... mai e ceva. Şi mai rău. Ura să-şi dezvăluie slăbiciunea, dar se simţea obligat să-i mărturisească întregul adevăr sordid. Asta m-a transformat într-un... într-un laş. Mi-am dat seama că nu mai aveam puterea şi curajul de a-mi conduce oamenii. Prezenţa mea îi punea în pericol. Acesta este adevăratul motiv pentru care mi-am dat demisia, trecând în rezervă.

— Cât timp a trecut între momentul în care ai fost îngropat şi cel în care te-ai întors acasă?

— Cam şase luni. Lui i se păruseră cât şase ani, se gândi. Când mama mi-a scris că tata nu se simte bine, am profitat de ocazie ca să-mi cer lăsarea la vatră.

— Şase luni de lupte grele, dacă e să dăm crezare ziarelor. În timpul acesta, ai pierdut mai mulţi oameni decât era de aşteptat?

— Nu, slavă Domnului.

— Vreunul dintre superiorii dumitale ţi-a spus că nu îţi faci treaba cum trebuie? Că-ţi faci de ruşine uniforma?

El râse fără pic de veselie.

— Erau prea ocupaţi cu luptele ca să-mi mai observe

greşelile.

— Poate. Dar e la fel de posibil ca dumneata să-ţi fi făcut treaba foarte bine şi cu onoare, fără a simţi însă vreun imbold în această direcţie. Asta nu e laşitate. Înseamnă pur şi simplu că ai trecut de la o etapă a vieţii la alta. Că ai trecut de la tinereţea fără griji la maturitate. De la sentimentul că eşti nemuritor la... la recunoaşterea mortalităţii. Ai fost suficient de curajos încât să protejezi o chelneriţă de trei beţivi îngrozitori fără să stai deloc pe gânduri.

Cuvintele lui Lacey îl loviră ca un fulger. Căci avea dreptate: după ce fusese îngropat de viu, îşi pierduse orice interes pentru cariera militară. Cu toate acestea, privind înapoi, vedea că reuşise să se comporte ca un ofiţer, aşa cum trebuia, în ciuda ororii care îl măcina. Chiar făcuse unele lucruri pe care un observator le-ar fi putut califica drept curajoase. Trăise şi dormise cu teama în suflet şi dorise cu disperare să meargă acasă, dar adevărul era că nu se purtase deloc ca un laş.

— Ai avut dreptate când mi-ai spus că şi chelneriţele au o anumită înţelepciune, zise el cu uimire. Cum de ai devenit atât de înţeleaptă.7

— Prin forţa împrejurărilor. Conffuntându-mă cu însămi

cu diverse lucruri. Nu sunt sigură că înţelepciunea poate fi dobândită în alt mod. Învăţăm din greşelile noastre, nu din succese. Lumina lunii îi mângâia profilul delicat, perfect. Părea foarte tânără, dar şi foarte calmă. Puternică. Nu mi s-a întâmplat nimic groaznic. Doar greşelile de judecată pe care le face oricine. Au fost momente când nu am fost bună. Momente când nu i-am ajutat pe cei care aveau nevoie de ajutor. Greşeli mărunte care s-au cumulat într-un efect de amploare.

— Dar eşti prea aspră cu tine însăţi. O mulţime de oameni fac greşeli de felul acesta şi niciodată nu ajung să devină mai buni conştientizându-le.

— Prin asta dându-ne nouă, celor care suntem înţelepţi, ocazia de a suferi de păcatul mândriei, râse ea. Se ridică în picioare, anunţând: Este timpul să mă întorc la treabă.

Se ridică şi el; n-ar fi vrut să pună capăt acelei conversaţii intime.

— Te simţi suficient de bine? Pot să te duc eu acasă.

— Nu, sunt bine, cu-adevărat.

Se înălţă pe vârfuri şi, punându-şi mâinile pe umerii lui, îi dădu un sărut foarte uşor.

Dulceaţa buzelor ei îl paralizează. O sărută şi el, silindu-se să fie blând, dar gura ei se deschise dornică sub gura lui.

Reacţia ei lipsită de inhibiţii îi transmise curenţi de foc prin trupul amorţit. O strânse cu putere în braţe, sărutând-o cu pasiune.

Silueta ei moale, delicioasă, apăsată în el, îi făcu inima să-i bată ca un ciocan în piept şi mintea să i-o ia razna. Era mai dulce ca mierea, mai revigorantă ca un pahar de brandy...

— Lacey, murmură el. Minunată, minunată Lacey...

Ea înţepeni în braţele lui, apoi se retrase iute, cu (ichii sălbatici în lumina lunii.

— Nu! icni. Nu, nu trebuie să fac asta!

Aerul rece îl izbi, făcându-l să-şi vină în fire. Dumnezeule, cum se putea purta aşa cu o tânără femeie care tocmai fusese atacată de un străin beat? Nu era mai presus de nemernicul de care o salvase. Întinse mâna spre ea, cerându-şi iertare.

— Lacey...

Ea o zbughi însă la fugă prin spatele cârciumii. Până să se dezmeticească el, deja dispăruse. Era foarte rapidă! i) urmă, întrebându-se dacă intrase în bucătărie, însă nu auzise niciun zgomot de uşă.

În spatele hanului se afla un crâng de pini prin care trecea o potecă spre sat. Văzu o ramură mişcându-se, deşi

nu bătea deloc vântul. Probabil că fugea înapoi spre Roscombe. Înjurându-se în gând, o luă şi el pe cărare, în lumina lunii văzu ceva negru prins în ramura pinului, cam la nivelul capului.

Oare Lacey purta o eşarfă sau o pălărie pe care o pierduse? Desprinse nedumerit obiectul, care părea ca un animal mort.

Era o perucă. O claie de păr negru şi ondulat. Micuţa şi dulcea lui Lacey era o mincinoasă.

capitolul 6

Lucy alergă până ce un junghi o forţă să se oprească. Se rezemă gâfâind de un copac, cu mâna apăsată pe i oaste. Abia atunci îşi dădu seama că îi era frig la cap. (şi pierduse nenorocita de perucă în timp ce alerga printre pini. Şi mai şi furase mantaua lui Gregory. Se transformase într-o infractoare.

Oare avea s-o urmărească? Pe de o parte, îşi dorea asta, pe de alta, îi era teamă.

Nu se zărea nimeni în spate. Măcar nu trebuia să se explice. Îşi continuă drumul, cu mantaua înfăşurată ■a râns în jurul ei ca nişte braţe calde.

Când se strecură încet în casa parohială, auzi bătând ceasul din sufragerie. Era miezul nopţii. Precaută, merse în

camera ei, unde Chloe era băgată sub pleduri citind un exemplar uzat din *Robinson Crusoe.*

Prietena ei îşi înălţă capul, cu ochii strălucind de curiozitate.

— Cum a mers? Era acolo? Ai apucat să vorbeşti cu el? Se încruntă confuză. A cui e mantaua asta? Aproape că îţi atârnă pe jos.

Lucy se prăbuşi în şezlongul ei şubred.

— Da, Gregory a fost acolo, am vorbit cu el, ţi-am pierdut peruca şi i-am furat mantaua, iar acum totul este mult mai complicat!

Chloe îşi arcui sprâncenele.

— După câte se pare, ai avut o seară interesantă, observă Chloe arcuindu-şi sprâncenele. A inclus şi un sărut, ca să îl poţi uita şi să mergi mai departe?

Lucy începu să-şi desfacă părul, pe care-l lipise de cap să-i încapă sub perucă.

— Da, mi-am obţinut sărutul. De asta totul este aşa de complicat. Îi explică pe scurt despre beţivul care pusese mâna pe ea, despre Gregory care sărise să o salveze şi lunga lor conversaţie, deşi nu menţionă subiectul. Asta era doar între ei doi. Încheie spunând: Acum că îl cunosc mult mai bine, am avut un sărut pe care nu-l voi uita niciodată –

şi îmi dau seama cât de proastă am fost să cred că ar putea vreodată să fie interesat de una ca mine.

— De ce spui asta? întrebă Chloe. Din câte mi-ai povestit, v-aţi înţeles foarte bine. Aţi avut o discuţie agreabilă şi un sărut aşijderea.

— Da, dar la un moment dat am devenit conştientă că el nu mai este un puşti, ci un bărbat în toată puterea cuvântului. Că a fost transformat din cauza unor experienţe pe care eu nu la voi cunoaşte niciodată, spuse Lucy încet. Eu sunt doar o fată banală de la ţară. Nu pe mine m-a sărutat el, ci pe Lacey chelneriţa. Nu eu îl interesez. Iar interesul lui faţă de Lacey a fost oricum doar unul trecător.

Conversaţia lor fusese reală şi valoroasă pentru amândoi, de asta era sigură. Însă fusese doar un moment pasager, nimic mai mult.

Lucy voia mai mult decât un simplu moment. Dar altceva nu avea să obţină.

Derutat din cauza perucii, Gregory se întoarse la Willing Wench, cu Santa Cruz alături. Poate că Lacey purta peruca fiindcă părul ei era foarte urât, sau poate îi căzuse din cauza unei infecţii puternice. Sau poate că se gândea că o înfăţişare frivolă avea să-i aducă mai multe bacşişuri.

Îndiferent care era motivul, deghizarea submina relaţia de încredere care se înfiripase între ei.

Pe de altă parte, el reacţionase aşa cum nu o mai făcuse niciodată în faţa unei femei, nici fizic, nici emoţional. Voia să o revadă. *Avea nevoie* să o revadă.

Cârciuma era aproape goală când se întoarse. Probabil că stătuse foarte mult de vorbă cu Lacey, deşi nu simţise trecerea timpului.

Daisy şi încă o chelneriţă făceau curăţenie în bar, cu feţe şi mişcări obosite. Fetele de aici erau mereu vesele, creând astfel atmosfera caldă, primitoare, care-l îndemnase să devină client fidel. Niciodată nu-i trecuse prin cap cât de obositoare era treaba asta.

Se apropie de Daisy, iar ea ridică ochii de la masa pe care o ştergea.

— E puţin cam târziu pentru încă o băutură, domnule căpitan, remarcă ea.

— Voiam să aduc ăsta înapoi, spuse el dându-i paharul gol de brandy. Şi asta, completă întinzându-i peruca. A rămas într-o ramură de copac după ce Lacey m-a lăsat şi a fugit.

— I-auzi, făcu Daisy fără nicio intonaţie aparte.

— Unde locuieşte?

— Nu prea ştiu, zise chelneriţă ridicând din umeri.

— Atunci, cum o mai cheamă?

— Habar nu am, replică ea cu acelaşi gest.

— Ai angajat o tânără şi nici măcar nu îi ştii numele întreg? răbufni Gregory exasperat.

— Era prietena unei prietene care a venit să dea o mână de ajutor. Voia să vadă dacă i-ar plăcea să lucreze aici în mod regulat, spuse Daisy întinzându-se ca şi cum o durea spatele. Era plăcută şi frumuşică, aşa că m-am hotărât să-i dau o şansă.

Fata minţea de îngheţau apele, Gregory era sigur de asta. Dar dacă nu voia să vorbească, el nu prea avea ce să facă. Poate că exista un motiv viabil pentru care ar fi fost mai bine să nu o găsească pe misterioasa Lacey.

— Dacă vine să-şi caute peruca, spune-i că o poate recupera de la Naughton Grange.

— Aşa o să fac. Vocea lui Daisy era în continuare inexpresivă, dar în ochii ei lucea o sclipire de amuzament. Ceea ce ştiu este că Lacey e de pe aici. Dacă ţii ochii deschişi, s-ar putea să o vezi prin împrejurimi.

El o măsură suspicios.

— Adică într-un fel mă cam dai afară?

— Păi nu e timpul? ripostă ea înţepată.

Căpitanul simţi o doză de iritare la auzul mustrării implicite. Dar Daisy fusese bună cu el în ultimele săptămâni, când nu fusese în stare să dea ochii cu restul lumii. Şi avea dreptate – stătuse ascuns prea mult ca să-şi lingă rănile sufleteşti.

— Da, e timpul. Mulţumesc, Daisy.

Plecă, enumerându-şi în minte toate lucrurile pe care le avea de făcut. Tatăl lui îi ceruse să preia gestionarea moşiei, şi asta însemna să se ocupe de contabilitate împreună cu administratorul. Trebuia să-şi colinde domeniul călare, să viziteze arendaşii, să verifice starea în care se găseau casele, să se asigure că erau în suficient de bună stare ca să facă faţă iernii.

De asemenea, trebuia să-şi viziteze prietenii de familie şi pe toţi cei care, pe bună dreptate, îl aşteptau să treacă pe la ei. Nu dorise să facă asta înainte, dar acum descoperi că îi venise cheful.

În tot acest timp avea să-şi ţină ochii deschişi ca să o găsească pe Lacey. Îi datora scuze pentru că o sărutase când ea tocmai ce fusese atacată de un beţiv. La început, ei nu păruse să-i pese, dar fusese un gest total nelalocul lui.

Şi mai trebuia să descopere dacă era într-adevăr atât de

atrăgătoare cum îi păruse în noaptea aceea.

Crăciunul se apropia cu repeziciune, iar Lucy era foarte ocupată cu pregătirile. Ea şi mama ei făcuseră coşuri de daruri pentru săraci, adunaseră ramuri verzi ca să împodobească biserica şi casa parohială şi o ajutaseră pe bucătăreasă la pregătirea mâncărurilor de sărbătoare pentru masa ce avea să fie întinsă pentru toată lumea ce trecea pe la vicariat după terminarea slujbei copiilor din Ajunul Crăciunului.

Sarcina ei cea mai importantă era să organizeze tradiţională procesiune de la biserica St. Michael s, în care tinerii enoriaşi puneau în scenă povestea Naşterii Domnului. Slujba ţinută cu această ocazie era mai puţin solemnă decât cea din dimineaţa de Crăciun.

Procesiunea era foarte populară în rândul copiilor şi adulţilor deopotrivă, dar transformarea tinerilor actori în personajele respective şi menţinerea ordinii în rândul lor nu era o sarcină pentru cei slabi de înger. Mama lui Lucy condusese procesiunea timp de ani întregi, iar Lucy fusese ajutoarea ei. Când Lucy împlinise douăzeci şi unu de ani, mama îi lăsase pe mână regizarea spectacolului, cu tot cu oi şi capre şi aşa mai departe. Era o treabă dificilă, dar rezultatele se ridicau la înălţimea eforturilor.

Lucy spera că numeroasele însărcinări aveau să o ajute să-şi ia gândul de la Gregory Kenmore, dar nu reuşi chiar de tot să-l uite. De fapt, nu reuşi deloc. În timp ce tăia fructe uscate în bucătărie şi ajusta costumele pe măsura participanţilor la procesiune, spuse exact ceea ce trebuia să spună şi reuşi să nimerească reţetele mamei sale, dar nu-şi putu opri mintea să rătăcească la Gregory. La discuţia pe care o avusese cu el şi din care învăţase atâtea lucruri. La sărutul acela care o înfiorase precum nimic altceva şi din care învăţase şi mai multe.

Nu mai fusese la Willing Wench decât o dată, ca să-i înapoieze lui Daisy mantaua periată şi împăturită a lui Gregory. Chelneriţa o informase că peruca era la Gregory şi că o putea recupera de la Naughton Grange, moşia familiei Kenmore. Din fericire, Chloe spusese că nu conta că o pierduse, de vreme ce de ani buni nu se mai atinsese nimeni de ea.

Lucy nu-l mai văzuse pe Gregory, dar auzise despre el. Ieşise din izolarea pe care şi-o impusese şi se alăturase din nou comunităţii din Roscombe. Făcea vizite pe la prieteni şi vecini şi se spunea despre el că era sociabil şi plăcut. Poate că nu mai era atât de exuberant ca odinioară, dar nimeni nu-i mai critica atitudinea rece.

Trecuse chiar şi pe la părinţii ei într-o zi, dar Lucy nu fusese acolo! Când aflase, prima ei reacţie fusese să urle. A doua însă fusese una de uşurare. Dacă ar fi recunoscut-o, pur şi simplu ar fi leşinat de ruşine. Ar fi fost îngrozitor de ciudat pentru amândoi.

Din fericire, el nu avea cum să o recunoască. Blonda şi tânăra Lucinda Richards, fiica vicarului, nu avea nimic în comun cu apetisanta Lacey, cu părul ca pana corbului şi fără nume de familie.

Spera însă în taină că el avea să vină la slujba din Ajunul Crăciunului. I-ar fi plăcut măcar să-l vadă. Să se asigure că într-adevăr era bine.

Să-şi ia în gând la revedere de la fermecătorul Gregory după care tânjise atâta timp şi de la bărbatul complex în care se transformase.

Lui Gregory îi plăcuse întotdeauna slujba copiilor de la St. Michael s. Biserica era plină ochi, răsuflarea enoriaşilor încălzind aerul rece al nopţii de iarnă. Ghirlandele de ramuri verzi şi mănunchiurile de lumânări creau un aer festiv.

Fratele lui, Roger, care studia la Oxford şi plănuia să devină preot, era acasă în vacanţă. În timp ce îşi croiau drum spre strana familiei Kenmore, mama lor exclamă:

— Sunt în culmea fericirii că mă aflu aici împreună cu fiii mei frumoşi!

— Dar eu nu contez? întrebă tatăl, Sir James Kenmore, cu o sclipire glumeaţă în ochi.

— Pe tine pot conta întotdeauna, râse ea bătându-l uşor pe braţ. Fiii mei sunt mai imprevizibili.

Din această propoziţie laconică transpărea îngrijorarea imensă pe care o simţise în legătură cu Gregory. În dimineaţa de după ce o cunoscuse pe misterioasa Lacey la cârciumă, ieşise din camera lui, îşi anunţase planul de a începe să lucreze cu administratorul moşiei şi luase un mic dejun foarte copios. Maică-sii îi venise să plângă de fericire.

Gregory se simţea surprinzător de bine de când începuse să se ocupe de administrarea moşiei. Asta era casa lui, locul lui. Dacă nu ar fi lipsit timp de cinci ani, nu ar fi ştiut cât de mult iubea Naughton Grange.

Tatăl lui era acolo, dacă avea nevoie de ajutor, dar Sir James înainta în vârstă şi se deplasa greu din cauza unui accident de călărie. Se arătase încântat să lase munca de zi cu zi în seama fiului său. Gregory constata că experienţa de comandant din război îi era de folos, căci nu avu nicio problemă cu arendaşii mai bătrâni, care l-ar fi putut socoti

prea necopt ca să-l ia în serios.

Totul mergea bine, din ce în ce mai bine – în afară de faptul că nu văzuse nici urmă de Lacey. Nu dăduse nicăieri cu ochii de ea, iar cercetările lui discrete nu dăduseră niciun rezultat. Era drept că nu o putea descrie cu precizie, afirmând doar că era uimitor de frumoasă, iar părul ei probabil că nu era de culoare neagră. Poate că la urma urmei nu era de prin partea locului.

Se aşeză la capătul stranei, cu mama în dreapta lui şi tatăl şi fratele în spatele lor. De partea cealaltă a bisericii, maiorul Randall şi familia se înşiruiră în strana lor. Maiorul îi zâmbi lui Gregory înainte să o ajute pe bunica soţiei sale să se aşeze.

Când toţi îşi ocupară locurile, lăsând intervalul liber pentru trecerea actorilor, reverendul Richards apăru salutându-şi congregaţia. Vicarul ţinea mult la acea procesiune, căci iubea copiii. De asta probabil fusese un meditator atât de bun când Gregory avusese nevoie de pregătire înainte de a merge la Rugby, şcoala frecventată de cei din familia Kenmore de aproape două secole.

Prima parte a slujbei fu scurtă, căci toată lumea aştepta cu nerăbdare evenimentul principal. Vicarul începu să citească din Evanghelie despre Naşterea Domnului,

umplând biserica cu vocea lui sonoră.

— „în zilele acelea a ieşit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea...”

Gregory se lăsă pe spate cu un oftat fericit când copiii preluară povestea şi cuvintele familiare începură să se rostogolească peste el. Îngerul Gabriel era jucat de fiul adoptiv al maiorului Randall, care era de fapt un fel de văr. Plesnind de mândrie, băiatul anunţă naşterea de sorginte divină unei Marii blonde şi adorabile. Gregory îl jucase şi el pe Gabriel într-un an, după ce progresase de la roiul iniţial de oaie.

Nişte îngeri mititei cântară cu voci dulci, angelice. Pălăria de păstor îi căzu unui băiat pe ochi, iar acesta se împiedică de o balustradă. Unul dintre magi conduse înăuntru o capră gătită să pară cămilă, iar capra încercă să pătrundă în altarul împodobit.

În timp ce valuri de râsete zguduiau biserica, Lucinda Richards, regizoarea spectacolului, reuşi să salveze altarul prin gesturi rapide şi inspirate. Cu părul auriu strâns la spate într-un coc simplu, era la fel de senină şi de drăgălaşă ca un înger.

Spectacolul se sfârşi cu aşezarea pruncului Iisus în iesle. Solemnitatea momentului se risipî când lumea îşi dădu

seama că bebeluşul era jucat de un căţeluş de culoare crem. Acesta dormea profund, dar dintr-odată se trezi, se uită speriat la copiii care îl înconjurau şi sări pe podea.

Pe când căţeluşul o lua la goană scheunând pe culoarul din mijloc, capra începu şi ea să behăie sărind în faţă, iar întreaga congregaţie izbucni în râs. Gregory o văzu pe Lucinda Richards oftând plină de amărăciune din cauză că spectacolul se dusese pe apa sâmbetei, dar ştia foarte bine că nu avea rost să încerce limitarea haosului. Dacă toţi actorii improvizaţi şi-ar fi jucat rolurile cum scrie la carte, spectacolul nu ar fi fost nici pe jumătate atât de amuzant.

Vicarul începu să intoneze un imn de celebrare a naşterii Mântuitorului. Toţi enoriaşii i se alăturară, cânrând cu entuziasm până ce zidurile de piatră părură să intre în vibraţie. Oamenii se ridicară şi se încolonară să iasă din biserică, fără a se opri din cântat. Familiile cu copii mici se duceau acasă, ceilalţi aveau să se oprească la casa parohială pregătită să-şi primească oaspeţii.

Gregory_ ieşi cel din urmă din strana familiei Kenmore. În timp ce îşi aştepta tatăl să se ridice proptindu-se în baston, aruncă o privire în jur la biserica luminată de lumânări. Lady Julia Randall îşi îmbrăţişa micul înger

Gabriel, iar o oiţă foarte mică era ridicată în aer şi cocoţată chicotind pe umărul tatălui care nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

Privirea lui Gregory se mută înapoi la altar, unde Lucinda Richards strângea cercurile de sârmă întruchipând halourile sfinţilor şi îi punea în rând pe micii actori. Era într-adevăr o fată splendidă, la fel de rafinată şi de delicată ca o piesă de cristal.

Râzând, ea întoarse capul să-i spună ceva tatălui ei, iar vederea profilului pur, perfect, îl lovi ca un pumn în plex. Se holbă la ea. Nu, nu era cu putinţă. *Nu era cu putinţă!*

Lacey. Lucy. O perucă neagră pierdută. Acelaşi profil delicat, fără cusur.

Lucinda Richards era misterioasa Lacey.

capitolul 7

Lucy îşi trimisese toţi actorii înapoi la familiile lor şi tocmai se întindea să-şi ia pelerina când îl văzu pe (îregory Kenmore avansând prin mulţime cu o expresie hotărâtă pe faţă. Dumnezeule mare, o recunoscuse!

Îşi înfăşură pelerina în jurul umerilor şi ieşi în goană pe uşa din spate care dădea din biserică în cimitir. Dar unde putea merge? Casa parohială era aproape, însă deja se umplea de oaspeţi, iar ea, ca fiică a vicarului, trebuia să

dea o mână de ajutor.

Oare putea să alerge până acasă la Chloe? Nu, în Ajunul Crăciunului nu se putea invita acolo, chiar dacă era vorba de cea mai bună prietenă.

Clopotele bisericii băteau a sărbătoare, începuseră să cadă încet fulgi moi de zăpadă, iar ea era pe cale să dea seamă unui bărbat care o făcea să-şi piardă cu totul raţiunea. Un bărbat pe care îl păcălise.

Îi văzu silueta cu umeri laţi ieşind din biserică. Scânci ruşinată şi o luă iarăşi din loc mai departe, gândindu-se că putea da roată bisericii, pierzându-se printre credincioşii care se îndepărtau.

Era însă prea târziu. Nici nu apucă să ajungă la poartă, că el o prinse de umăr într-o strânsoare ca de oţel.

— Deci misterioasa Lacey este în realitate cuviincioasa domnişoară Lucinda Richards.

Îşi dori ca pământul să se deschidă pentru a o înghiţi, dar solul bocnă nu o ajută defel.

— Da, şopti ea. Îmi pare rău.

— De ce ai făcut asta?

Vocea îi era agresivă, foarte masculină şi total nedumerită.

— Pentru că eram furioasă! izbucni ea. Crezusem că pe

vremuri eram prieteni. În rugăciunile pe care le făceam seara, mă rugam mereu să te întorci cu bine acasă. Pe urmă te-ai întors şi nici măcar nu ai trecut pe la tata, cum ar fi fost normal. Am fost încântată să te văd în J sfârşit la balul familiei Randall, până când tu m-ai privit ca pe o leproasă! Abia, abia ai reuşit scoţi un cuvânt politicos de salut, nu ai vrut să-mi atingi mâna înmănuşată în timpul dansului, iar după aceea ai luat-o la sănătoasa i ca un iepure speriat!

Gregory se crispă.

— Da, probabil că aşa am făcut. Erai atât de frumoasă, de rafinată. Nu m-am simţit demn să te ating.

„Dar o alt fel de fată ai atins fără să faci nazuri”, se] gândi ea supărată.

— Am auzit că te distrezi foarte bine la Willing Wench, aşa că m-am hotărât să văd dacă acolo eşti dispus să vorbeşti cu mine. Ai vorbit.

Şi o şi atinsese.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că o tânără bine-crescută ar putea lucra pe post de chelneriţă într-un har. Arătai complet diferit.

Rochia cu guler înalt a lui Lucy şi pelerina groasă îi ascundeau silueta, dar privirea lui rătăci involuntar spre

locul unde ar fi fost decolteul lui Lacey.

— O rochie veche din podul familiei Bridges ţi-a îndrumat privirea departe de faţa mea, ca să nu mă poţi recunoaşte, îl informă ea înţepată.

Căpitanul îşi luă seama şi îşi mută ochii spre faţa ei.

— Deci, care este cea adevărată? Angelica Lucy, care pune în scenă spectacolul de Crăciun, sau glumeaţa Lacey, care ştie atât de bine să asculte?

— Amândouă sunt adevărate, spuse ea muşcându-şi buza. Am fost crescută cum se cuvine şi îmi place să lucrez cu copiii, dar nu sunt un înger. Mi-a plăcut să fiu Lacey şi toţi bărbaţii de la cârciumă să considere că sunt frumoasă. Şi, şi... mi-a plăcut să fiu sărutată. Poate prea mult.

— O fată aşa de frumoasă ca tine nu ar trebui să ducă lipsă de săruturi.

Lucy intui că se afla în pragul unui moment critic.

1 breă şi deschidea inima în faţa lui – şi risca să-i fie frântă – era posibil să nu mai aibă niciodată şansa de a fi mai mult decât o femeie înşelătoare în ochii lui. Cu vocea tremurândă îi mărturisi:

— Nu vreau să fiu sărutată decât de un singur bărbat.

1) e tine.

Gregory se dădu uşor înapoi, şocat până în măduva oaselor că ea îl putea dori. Însă expresia terifiată, dar plină de speranţă de pe faţa ei era cât se poate de ((învingătoare.

— Lucy, murmură, adresându-i-se ca pe vremea când lucrurile nu erau atât de complicate. Vrei să spui că... (îi la mine?

— M-am îndrăgostit de ţine de când ai început să vii la casa parohială să înveţi cu tata latină şi greacă, şopti ea în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Ştiu că eram prea tânără, că trebuia să aştept până mă făceam mare. Aşa că atunci când mă rugam să te întorci cu bine acasă, mă rugam cu egoism şi ca tu să nu găseşti pe altcineva înainte ca eu să am ocazia să te conving să te uiţi la mine.

— Draga, draga mea fată! îi şterse lacrimile de pe obraji, apoi îi luă în mâini faţa frumoasă în formă de inimă. Tu nu mă cunoşteai cu adevărat. Nu sunt demn de un asemenea devotament.

— Ştiam că eşti blând şi răbdător cu o fetiţă, inteligent, respectuos cu părinţii mei şi că aveai simţul umorului, replică ea. Erai un tânăr demn de interesul oricărei femei.

— Poate că pe atunci eram, oftă el. Acum nu mai sunt. Ai aflat asta când am discutat în faţa cârciumii.

— Am aflat că eşti un bărbat care a suferit şi a supravieţuit şi a devenit şi mai puternic în locurile unde a căpătat cicatrice, spuse ea încet. Acum te cunosc şi mai bine decât te cunoşteam înainte şi ţin la tine şi mai mult.

Era deopotrivă Lucy şi Lacey, înţelese el. Fiica blândă şi bine-crescută a vicarului şi o tânără femeie care văzuse suficient din partea întunecată a vieţii ca să înveţe ce înseamnă înţelepciunea şi compasiunea. Legătura pe care o simţise între ei la cârciumă era reală, iar acum că o vedea mai clar devenise şi mai puternică.

— Lucy. Se aplecă şi îi sărută buzele cu tandreţe, gustându-i dulceaţa şi adevărul. Lacey.

O sărută încă o dată, simţindu-i puterea şi empatia.

Ea îi răspunse cu un entuziasm inocent care era cu atât mai îmbătător. O îmbrăţişă, astfel încât trupul ei moale se lipi de al lui. Voia să se contopească într-o singură fiinţă cu ea, să o protejeze, să o divinizeze. „Deci asta înseamnă să iubeşti”, gândi el ameţit, trecându-şi mâinile de-a lungul spatelui ei.

Nu-şi dădu seama cât de departe îi alunecaseră mâinile până ce ea îl împinse la o parte şi o porni grăbită prin răpadă. După o clipă de şoc, ca şi cum i-ar fi deşertat t ineva o găleată cu apă rece ca gheaţa în cap, Gregory (i

urmă, ajungând-o din câţiva paşi. Puse mâna pe ea, I o trase cu spatele lipit de pieptul lui, înfăşurându-i mijlocul cu braţele.

— Te rog, nu fugi de mine!

Înainte să-şi poată cere iertare că se mişcase prea rapid, ea spuse printre lacrimi:

— A trebuit să fug. Sunt o stricată!

— Ce prostie! ripostă el. De unde ţi-a venit aşa o idee absurdă?

— M-am îmbrăcat ca o femeie uşoară şi m-am dus la i arciumă şi mi-a plăcut când bărbaţii au flirtat cu mine. Înghiţi în sec, după care continuă: Şi mi-a plăcut când mai sărutat mult mai mult decât se cuvenea! Părinţii mei ar fi aşa de dezamăgiţi de mine!

El îşi dădu seama că acum vorbea Lucy, fiica vicarului, care nu era de acord cu entuziasmul inocent, dar teal pe care îl simţea Lacey.

— Şi părinţilor tăi le-a plăcut să se sărute, altfel nu ar fi l. Leut patru copii, spuse el pe un ton liniştitor. Probabil e a ceea ce nu ar vrea ei este să te săruţi cu oricine, aşa, la întâmplare, iar sărutul meu nu a fost unul la întâmplai e. Şi nu cred că al tău a fost.

După o lungă tăcere, ea şopti:

— Nu a fost. Dar îmi este atât de ruşine de cum m-am purtat, că nici nu te pot privi în ochi.

Gregory îi sărută lobul urechii drepte, iar ea fu străbătută de un fior delicios.

— Nu ştii că este visul fiecărui bărbat să găsească o Icrneie care este bună şi blândă, dar şi pasională şi frumoasă? O femeie exact ca tine.

— Habar nu am ce visează bărbaţii, însă nu am înţeles de ce ai fost atât de nepoliticos la balul familiei kandall.

— Am fost nepoliticos fiindcă îmi păsa de opinia ia. Încercă să găsească un exemplu ca să o convingă o dată pentru totdeauna că nu avea de ce să se ruşineze: Nu sunt un expert în femei, dar părerea mea e că o fată interesată de căsătorie ar dori să găsească un gentleman care este devotat şi credincios şi care va avea multă grijă de ea şi de copiii lor. Sărutându-i cealaltă ureche, urmă: Dar ar dori şi ca el să o considere cea mai frumoasă şi atrăgătoare femeie de pe pământ şi să aştepte nerăbdător să i-o poată dovedi. Am dreptate?

Îşi strecură mâna în pelerina ei şi i-o puse pe mijloc, atent să nu se mişte prea sus sau prea jos.

— Asta vreau şi eu, recunoscu ea timidă. Un bărbat în care să pot avea încredere, dar şi unul care să mă

fascineze. Un bărbat... cam ca tine.

— Pot să candidez pentru slujba asta? întrebă el. Spune-mi doar ce vrei. **Un** an întreg de curte în care să mă abţin să te sărut? Ar fi dificil, dar dacă asta e ceea ce vrei, o să fac tot ce pot ca să fii mulţumită.

Ea se întoarse în braţele lui şi îl privi în ochi. Fulgii de nea se aşterneau într-un strat alb, îngheţat, pe gluga întunecată a pelerinei.

— Să-mi faci curte fără să mă săruţi nu ar avea niciun farmec, dar eşti sigur, Gregory? Eu sunt tânără şi lipsită de experienţă în comparaţie cu tine.

Ştiind că trebuia să o convingă de propria valoare, el rosti grav:

— Dar ai devenit înţeleaptă îngrijind bolnavii şi ajutându-l pe tatăl tău să se ocupe de enoriaşi. În noaptea aceea, înţelepciunea ta a fost cea care a declanşat procesul de vindecare a cicatricelor mele. Nu ştiu dacă sunt demn de sentimentele tale, dar nu sunt atât de prost încât să fug de fata cea mai atrăgătoare pe care am cunoscut-o vreodată.

Ochii ei erau visători.

— Deci se anulează reciproc dacă amândoi credem că suntem nedemni de sentimentele celuilalt?

— Da, eu aşa cred, spuse el gânditor. Şi acum că ne-am lămurit, eşti de părere că trebuie să mergem la recepţia organizată de părinţii tăi cu atâtea stele în ochi încât toată lumea să aibă senzaţia că aude deja clopote de nuntă?

— Dacă vorbeşti serios, replică ea cu un zâmbet strălucitor, eu voi fi aproape cea mai fericită fată din întreaga Anglie când vom intra în casă.

El îşi imagină momentul când avea să vadă acel zâmbet de partea cealaltă a mesei, la micul dejun, şi simţi că inima i se umplea cu o bucurie nemăsurată.

— Cum te-aş putea face fata cea mai fericită din întreaga Anglie?

Lucy făcu un semn spre copacul de deasupra lor.

— Ştii, acesta e un stejar.

— Şi...? întrebă el, neînţelegând.

Ea zâmbi şi se transformă pe loc în Lacey cea păcătoasă.

— Şi e plin de vâsc!

Campania de Crăciun a domnişoarei Brockhurst

Jo Beverley capitolul 1

— O să fie un Crăciun trist cu William atât de departe.

Penelope Brockhurst îşi auzi mama plângându-se, dar nu putu ridica ochii de la decoraţiunile din hârtie pe care le

făcea în momentul acela.

— O să ne fie destul de bine aici, cu prietenii noştri, iar Praga reprezintă o şansă extraordinară pentru el.

— O, da, şi la numai douăzeci şi şase de ani. Sunt foarte mândră de el, dar am înţeles că acolo e foarte multă zăpadă iarna. Îmi fac griji pentru copii.

Mama lui Pen îşi făcea griji pentru toţi copiii – cei patru ai ei, chiar dacă acum erau adulţi, cei doi nepoţi, o mulţime de fini şi toţi ceilalţi copii pe care îi întâlnea, lira ea însăşi întruchiparea ideii de mamă, cu faţa ca un măr, silueta plină şi părul moale şi cărunt strâns sub o bonetă mare cu volănaş. Se întreba adesea cum se făcea de avea o fiică precum Pen – aproape fără rotunjimi, uscăţivă la faţă şi, de curând, cu părul negru tuns în nişte cârlionţi scurţi şi obraznici, ciufuliţi în toate părţile.

— O să le placă foarte mult, spuse Pen. Îmi amintesc de vremurile când aveam atâta zăpadă de Crăciun...

— Şi atunci tatăl vostru era acasă şi punea să se facă sănii. Şi pe urmă se auzeau atâtea ţipete şi chiuituri... Mare mirare că nimeni nu-şi rupea nimic. Mai ales tu, Pen.

Tânăra lipi hârtia ondulată la locul ei, astfel că putu ridica ochii.

— Oasele mele nu sunt mai fragile decât ale fraţilor mei,

mămico.

— Sunt sigură că aşa ceva e imposibil, draga mea. Bărbaţii sunt mai puternici în toate privinţele, şi de asta doamnele nu fac lucruri cum ar fi să se arunce la vale pe pante îngheţate pe o bucată de lemn...

— Atunci nu eram o doamnă. Aveam doar treisprezece ani.

— ... Şi nici nu galopează pe deşelate şi nici nu se caţără în copaci.

— Nu mă mai caţăr în copaci.

Pen se înapoie la lucrul ei, mai întâi fixând o fâşie subţire de hârtie în mijloc, apoi înfăşurându-i capătul în jurul unui beţişor. Când termină, înfăşură cealaltă jumătate în jurul altui beţişor, străduindu-se să facă ambele părţi la fel de strânse.

Nu avea idee de ce, dar treaba asta de mare fineţe o încânta. Niciodată nu-i plăcuse să coasă goblenuri, să picteze acuarele sau să aibă alte îndeletniciri de domnişoare, dar pentru o zi friguroasă de noiembrie era o ocupaţie perfectă.

Londra oferea nesfârşite posibilităţi de distracţie, chiar şi la acest moment al anului, dar trebuia să te aventurezi afară ca să te poţi bucura de ele. Erau de preferat

salonaşul confortabil şi focul viu din cămin.

— Crăciunul este mult mai frumos sărbătorit la ţară, spuse mama ei, întorcându-se la subiectul iniţial al discuţiei. Presupun că ne-am putea duce la Conacul Lowell...

Părea ezitantă, şi nu era de mirare.

— Fără William şi familia lui acolo, ce rost ar avea, mămico? Aici este mult mai confortabil; în plus, ne putem bucura de magazine şi distracţii şi ne putem vizita prietenii, toate făcând doar o scurtă plimbare pe jos sau cu calul.

— Da, probabil aşa este, draga mea, spuse doamna mai în vârstă, dar nu-şi putu reprima un oftat: O să-mi lipsească sărbătoarea Crăciunului la ţară.

Pen crezu că asta fusese tot, dar câteva zile mai târziu, maică-sa intră în fugă în salonaş.

— Pen! O scrisoare de la Mary Skerries!

Tânăra femeie puse jos ornamentul foarte complicat pe care încerca să-l facă şi îi zâmbi mamei sale. Slavă Domnului, părea doar însufleţită de curiozitate şi nu lăsa să se vadă nici urmă din bătăile nebuneşti ale inimii pe care le simţise la auzul numelui Skerries.

— S-a întâmplat ceva deosebit? reuşi ea să spună.

— Ce? Nu, nu neapărat. Totul e bine la Cherryholt.

Nu murise nimeni. De ce Pen se gândise mai întâi de toate la o moarte habar nu avea.

— Marianne s-a căsătorit, continuă mama. O mai ţii minte pe Marianne, nu-i aşa, draga mea, căci nu e decât cu trei ani mai mică decât tine. S-a căsătorit cu lordul Montdown. O partidă foarte bună.

Mama rezistă să nu-i arunce o privire plină de reproş, ceea ce era un lucru nobil din partea ei. Marianne avea douăzeci de ani, faţă de cei douăzeci şi trei ai lui Pen, dar Pen se ofilea nemăritată. Nu că n-ar fi încercat, ba chiar de trei ori. Ceea ce însemna că-i părăsise pe cei trei bărbaţi cu care cochetase, iar acum se părea că în anumite grupuri i se spunea deja domnişoara Breakheart[3].

Cum se lăsase tăcerea, simţi nevoia să întrebe:

— Păreai entuziasmată de ceva, nu?

— A, da. Doamna Brockhurst despături scrisoarea, părând cam stânjenită. Ba mai curând vinovată? Mă întrebam... Pen, crezi că ar fi foarte greşit din partea mea să o rog pe Mary să ne invite la Cherryholt de Crăciun?

Inima lui Pen începu să bată din nou cu putere, aducând-o în pragul unei crize.

---

3 De la to *break* one’s fieart - a frânge inima cuiva

Mary, vicontesa Skerries, era cea mai bună prietenă a mamei ei, încă din copilărie. Tatăl lui Pen fusese diplomat, dar mamei sale nu-i plăceau călătoriile lungi şi în ţări îndepărtate, aşa că de multe ori, când soţul era trimis în misiune, se ducea împreună cu copiii să petreacă o lună sau chiar mai bine la Cherryholt, în Hampshire.

Pen avea multe amintiri dragi din vremurile acelea, însă cele care o tulburau acum erau legate de o persoană, nu de un loc. Ross Skerries, moştenitorul titlului de viconte, care avea aproape vârsta ei şi îi fusese odinioară cel mai bun prieten.

Să meargă la Cherryholt? Acolo unde se afla Ross Skerries? O, da!

— Sunt sigură că vei găsi o formulare adecvată, mămico.

— Poate... Doamna Brockhurst se întrerupse ca să-i arunce o privire cercetătoare. Te simţi bine, draga mea? Mi se pare că eşti puţin răguşită.

Pen înghiţi în sec şi îşi reveni.

— Foarte bine. Nu am petrecut niciodată Crăciunul la Cherryholt, nu? Sunt sigură că va fi minunat.

— Atunci aşa o să fac. Adevărul e că nu suport ideea de a fi în oraş de Crăciun.

capitolul 2

Era douăzeci şi trei decembrie, iar Pen se afla într-o trăsură care se apropia de Cherryholt, luptându-se să nu manifeste nimic mai mult decât un entuziasm temperat faţă de sărbătorile petrecute într-o companie plăcută, în realitate, inima şi visurile i-o luaseră cu mult înainte, strălucind cu atâta putere, că era de mirare că nu luminau calea în negura serii.

— Ce frumos arată Cherryholt, spuse doamna Brockhurst plină de încântare. E o casă atât de graţioasă şi cu atâtea ferestre luminate...

— Da.

Era posibil ca Ross să se afle într-una dintre acele camere luminate. Nu toate aveau draperiile trase, iar Pen nu putu să se abţină să nu le scruteze curioasă.

Ultima oară fusese acolo cu cinci ani în urmă. Curând după aceea, tatăl ei se pensionase pe motiv de boală, din cauza unei infecţii contractate pe meleaguri străine. Ea şi mama ei locuiseră la Conacul Lowell, îngrijindu-l până ce se stinsese, cu aproape doi ani în urmă.

Băieţii îşi luaseră zborul urmând cariere în diplomaţie, armată şi biserică, dar pentru o fiică nu putea să existe altă carieră decât măritişul.

După terminarea perioadei de doliu, mama începuse s; Vi caute un soţ, luând-o cu ea la Londra, Brighton, liath şi la diverse petreceri unde puteau fi găsiţi tineri eligibili. Campania dăduse rezultate, doar că Pen se speriase şi renunţase după încheierea logodnei.

De trei ori.

Domnişoara Breakheart.

Nu aveau să se mai petreacă lucruri de felul acesta, hotărâse ea. În sfârşit, înţelegea de ce nu reuşise să ducă la capăt niciuna dintre logodne. Adevărul o lovise în moalele capului într-o zi de noiembrie pe Oxford Street.

Nu-l mai văzuse pe Ross de ani întregi. El stătea mai mult la Lowell, era drept, dar nici altfel n-ar fi avut şanse prea mari să-l întâlnească. Din scrisorile lui Mary Skerries către mama ei aflase că el se ocupa cu îndeletniciri bărbăteşti – mergea la vânătoare prin ţinut, vizita diverse domenii din Marea Britanie şi administra moşia irlandeză alocată prin tradiţie moştenitorului familiei Skerries.

Chiar dacă se aflau în apropiere, tot îi putea despărţi o distanţă imensă. Ea mersese în vara aceea la Epsom, la cursele de cai, dar stătuse cu doamnele, departe de zonele pline de noroi unde bărbaţii inspectau caii şi făceau pariuri.

Îi fusese dor de prietenul ei, dar nu se gândise la vreo altă semnificaţie înainte de acea întâlnire din Oxford Street. El avea în mâini o mulţime de pachete, toate cumpărături pe care îl pusese mama lui să le facă.

— Tocmai m-am întors din Irlanda, spusese el.

Cu siguranţă i-ar fi putut răspunde şi ea pe măsură, însă în interiorul ei se întâmpla ceva ciudat.

Ross părea mai matur, în acel fel care accentua frumuseţea unui bărbat de douăzeci şi patru de ani. Era mai tras la faţă şi ceva, sau cineva, îl făcuse să fie mai spilcuit. Purta cravată în locul unei simple eşarfe înnodate şi cizmele îi fuseseră lustruite.

Vorbiseră despre familie şi vechile amintiri, dar el nu întârziase prea mult. Trebuia să plece spre Cherryholt în câteva ore.

Pen spera că nu lăsase să se vadă nimic din zbuciumul pe care îl simţea în interior, dar o săptămână mai târziu decidea să rupă a treia şi, jurase ea, ultima logodnă. Cum se putea căsători cu altul când ea era îndrăgostită de Ross Skerries încă din copilărie? Dar cum putea să-i câştige inima, mai ales când el nu părea deloc să-i împărtăşească sentimentele? Nu arătase niciun interes să prelungească discuţia în Oxford Street şi nici nu menţionase posibilitatea

de a se întâlni din nou în viitor.

Acum că se apropia de Cherryholt, simţea că i se oferea o şansă şi era hotărâtă să obţină premiul. La urma urmei, unii bărbaţi, mai ales genul sportiv, nu păreau dornici să aranjeze chestiunile legate de căsătorie ei înşişi, dar erau mulţumiţi când totul se aranja de la sine.

Era acum ori niciodată. Dacă dădea greş, avea să rămână fată bătrână pentru tot restul vieţii ei. Dar, fără nicio îndoială, viaţa avea să-i fie una aventuroa–, să crearea ornamentelor din hârtie putea să-i umple numai o mică parte din timp. Dacă Anglia nu-i oferea suficient spaţiu, avea să călătorească. Europa trebuia să se deschidă în faţa turiştilor englezi într-o zi, curând, şi mai erau şi locuri mult mai îndepărtate – Canada, India, Egipt, Arabia.

Oriunde era suficient de departe de onorabilul Cardross Skerries.

Trăsura trase pe sub o arcadă impresionantă, unde aşteptau servitorii. Pen îşi luă inima în dinţi. Trebuia să nu arate nimic din ceea ce gândea, din ceea ce simţea, absolut nimic.

Imediat ce intrară în casă, micuţa Lady Skerries se grăbi să le întâmpine.

— Ellie! A trecut mult prea multă vreme de când ne-am văzut şi chiar şi mai mult de când ne-am bucurat de compania ta aici, la noi. Şi Pen, draga mea Pen. Dumnezeule, cât ai crescut!

Pen zâmbi şi acceptă o îmbrăţişare, dar în interior se crispă. Era destul de înaltă, aşa că poate nu ar fi trebuit să cumpere o bonetă nouă, căci ultima modă le impunea o înălţime considerabilă. Slavă Domnului că luase în bagaj nişte berete franţuzeşti şi nişte turbane.

Lady Skerries şi mama ei sporovăiră tot drumul până la un dormitor foarte frumos.

— Poftiţi! O să pun să vi se aducă apă să vă spălaţi şi ceai. Desigur, puteţi comanda orice altceva mai doriţi. Cinăm la ora şapte, dar dacă sunteţi obosite...

— Sigur că nu, spuse mama lui Pen. Nu vreau să ratez niciunul dintre toate aceste momente plăcute.

Într-adevăr, părea mult mai tânără, la fel ca Mary Skerries, în ciuda firelor cărunte din părul ei blond. Prietenia lor de-o viaţă avea efecte de-a dreptul alchimice.

Pen îşi dezlegă boneta de treizeci de centimetri înălţime, dorindu-şi să fi cunoscut şi ea o asemenea relaţie de amiciţie, începută în copilărie şi întărită de parcursul similar prin viaţă. Avusese şi ea nişte prietene pe vremuri,

Jar acum toate erau măritate, cu copii, şi nu prea mai aveau ce să-şi spună.

Prietenul ei de suflet fusese Ross. Fuseseră departe ti nul de celălalt un timp mai îndelungat decât cel pe i are îl petrecuseră împreună, dar asta nu părea să conteze. Ea îi scria scrisori lungi, iar el îi răspundea, fie şi numai prin scurte misive în care îi povestea despre farsele Je la şcoală, despre cai sau pistoale.

Pe măsură ce crescuseră, devenise tot mai evident că (răiau în două lumi complet diferite, iar când doamna Brockhurst începuse să facă aluzii cum că era prea mare ca să mai deranjeze un bărbat în toată firea cu astfel Je prostii, încetase să-i mai scrie. Sperase că asta avea vvi facă să-i scrie din proprie iniţiativă, dar nu se întâmplase aşa. Contactele lor încetaseră, în afară de câte o n-marcă ocazională în vreo scrisoare de la Mary Skerries i ătre maică-sa.

Dar acum el era aici, foarte aproape. Când urmau – lă se întâlnească, oare totul avea să fie ca pe vremuri, uşa cum se întâmplase cu mama ei şi prietena acesteia din copilărie? Pen spera că aşa aveau să stea lucrurile, dar voia şi mai mult decât atât. Acum nu mai voia doar un prieten.

Lady Skerries plecă, iar Pen se aşeză să-şi perie părul.

— Ce păcat că te-ai tuns, scumpo. Aveai aşa o cascadă minunată de bucle!

— Şi cât de obositor era s-o întreţin... Vezi, acum am dat cu un pieptăn şi sunt gata. Îi predă scaunul mamei sale şi propuse: Vrei să ţi-l perii eu pe al tău?

— Mulţumesc, draga mea. Îmi lipseşte Peggy, dar nu am vrut să o împovărez pe Mary cu încă o servitoare, iar Peggy se va bucura de Crăciunul petrecut cu familia ei.

— Putem să ne prindem una alteia panglicile şi nasturii, spuse Pen, scoţând agrafele din părul destul de rar şi fragil al mamei ei.

Odinioară fusese des, îşi aminti ea, şi negru, aşa ca al ei. Oare acesta era şi viitorul ei, dar fără soţ, copii şi cămin? Poate că nu avea o înfăţişare prea feminină şi poate că nu se comporta întotdeauna în societate aşa cum se cuvenea, dar voia toate acele lucruri ca oricare altă femeie.

Numai că, după toate aparenţele, le dorea din partea unui singur bărbat.

Trecu peria cu grijă prin părul mamei sale, asigurându-se că nu trage prea tare de vreo şuviţă încâlcită, apoi îl răsuci din nou şi îl prinse în coc înainte de a-i pune din nou boneta. Dacă demersul ei eşua, poate că ar fi fost cazul să

poarte şi ea în permanenţă o bonetă. O, nu, nici chiar aşa. Un turban, poate, de mătase grea, cu un ornament vesel, în niciun caz o bonetă de fată bătrână.

Oricum ar fi arătat aiurea cu aşa ceva.

Nu avea habar de ce era diferită, dar mereu fusese aşa. Ani întregi folosise drept scuză faptul că era cam băieţoasă din fire, dar pe măsură ce se apropiase şi apoi depăşise vârsta de douăzeci de ani, începuse să fie caracterizată drept o fetişcană originală. Curând, nu era niciun dubiu, avea să treacă drept excentrică.

Îi plăcea părul ei scurt şi nu era singura doamnă care adoptase acest stil. Unele arătau absolut încântător cu părul numai bucle – cum era Sophie Ashby cu ochii ei mari şi faţa frumoasă, în formă de inimă, sau domnişoara Willoughby, care era considerată o frumuseţe.

Faţa lui Pen nu era în formă de inimă şi nici frumoasă; adevărul era că i s-ar fi potrivit mai degrabă unui bărbat. Avea maxilarul pătrat şi nasul lung, iar buzele ei nu se arcuiau îmbietor. Maică-sa preferase să creadă că o claie de păr avea să o transforme într-o frumuseţe, dar lucrurile nu stătuseră aşa.

Până atunci nu contase, însă dintr-odată conta.

Îngrozitor de tare.

Nu era de mirare că Ross Skerries nu se gândise niciodată la ea ca la o posibilă soţie. Dacă ar fi crezut în magie şi-ar fi cumpărat o perucă, dar îşi aminti cum arăta când îşi lăsa părul lung desfăcut – ca o slăbănoagă din vremea Restauraţiei cu peruca vâlvoi.

Nu era nici foarte neatrăgătoare, ţinu să-şi amintească. Trei bărbaţi îi ceruseră mâna, fiecare exprimându-şi o intensă admiraţie la adresa ei. Când cu părere de rău trebuise să rupă logodnele, toţi se plânseseră că le rupsese inima.

Cu toate acestea, Ross Skerries îi vorbise pe Oxford Street fără să pară lovit de amor şi nici nu o căutase mai apoi, nici personal, nici prin vreo scrisoare.

De ce îşi mai făcea speranţe?

Pentru că avea senzaţia că toată viaţa ei depindea de asta, că nu avea de ales.

Sosiră două cameriste, una cu apă fierbinte şi cealaltă cu o tavă cu ceai. Se apucară să despacheteze în timp ce Pen se băgă după paravan ca să-şi scoată veşmintele de călătorie şi să se spele. Nu purtase corset pe drum, căci rochia era dintr-o stofă groasă; pe deasupra, nici nu avea cu adevărat nevoie de unul. Sânii ei mici stăteau cum trebuie fără să-i forţeze să-i ridice, şi nicio cantitate de

vată nu-i putea face să pară mai plini în mod credibil.

Lăsând la o parte aceste gânduri răzleţe, îşi puse halatul şi se aşeză să-şi bea ceaiul, dar adevărul era că voia să-şi pună rochia care-i venea cel mai bine şi să-şi înceapă vânătoarea.

Oare unde era el? Oare cum avea să reacţioneze când se întâlneau? Oare ce avea să facă dacă nu prea o va băga în seamă?

Trebuia să se comporte ca şi cum nu se întâmplase nimic, îşi spuse. Poate că nu urma să se transforme în mireasă după Crăciun, dar mândria era hotărâtă să şi-o păstreze.

Îşi puse o rochie de mătase de culoarea bronzului, brodată fin cu auriu. Terminase cu albul şi nuanţele pastelate de ani buni, căci nu-i stăteau bine, mai ales că niciodată nu avusese suficientă grijă să-şi menţină paloarea tenului. Lordul Thretford, pe vremea când îi făcea curte, spusese că arăta ca o zeiţă păgână în rochia asta. O numise o harpie fără inimă când îl dăduse pe uşă afară, iar ea regretase sincer orice suferinţă pe care i-o fi provocat-o.

Era cât se putea de fericită în adâncul inimii că terminase cu toate, chiar dacă asta însemna că trebuia să

rămână fată bătrână până la sfârşitul zilelor.

capitolul 3

Pen intră în salonaş cu doamna Brockhurst şi din nou Lady Skerries se grăbi să le întâmpine, de data asta cu soţul ei cel înalt şi subţire lângă ea. Acesta le salută cu căldură pe amândouă şi pe urmă o tachină pe Pen:

— Ei, Penelope, călăreşti tot aşa de neînfricată?

Probabil că el se aştepta la un râset şi un răspuns negativ, dar Pen abandonase minciunile politicoase odată cu albul şi nuanţele pastel.

— Aproape, Lord Skerries. Vârsta ne face să devenim mai conştienţi de ceea ce trebuie să ne temem, aşa că sunt probabil mai puţin neatentă decât obişnuiam.

El nu păru să se supere.

— Atunci o să facem nişte frumoase plimbări călare cât timp vremea rămâne bună. Evident, te poţi folosi de grajduri după bunul tău plac.

Lady Skerries veni împreună cu fiica ei cea mai mică, Julia, care era încă nemăritată. Julia Skerries nu părea să se simtă deloc în largul ei în ciuda rochiei elegante, verde pal, a perlelor de la gât şi a coafurii elaborate. Poate că prea elaborată pentru a fi confortabilă.

Când Lady Skerries o luă pe mama ei ca să stea de

vorbă cu o veche prietenă, Pen îşi dădu seama că fusese trecută în categoria tinerelor domnişoare. Era firesc pentru o fată bătrână de douăzeci şi trei de ani, însă Julia Skerries, de numai şaptesprezece, se holba la ea ca şi cum era într-adevăr o păgână.

— Ce rochie minunată ai, domnişoară Brockhurst!

— Mulţumesc. A ta e foarte frumoasă.

— Dar foarte convenţională.

Pen zâmbi.

— O să vină şi momentul să fii neconvenţională când mai creşti.

— O, sper să fiu măritată cu mult înainte de asta, spuse Julia fără nicio intenţie maliţioasă.

Până în clipa aceea, Pen se străduise să nu cerceteze camera cu privirea, dar acum, în timp ce Julia sporovăia emoţionată despre festivităţile de Crăciun şi vâsc, şi de colindătorii care aveau să vină a doua zi, îşi îngădui să se uite.

Aproape că nu îl văzu, căci stătea jos – lângă o tânără blondă într-o rochie albă brodată. De partea cealaltă a virtuoasei domnişoare stătea o mamă mândră şi zâmbitoare.

Ar fi putut la fel de bine să atârne o etichetă deasupra

lor: „O pereche logodită în aşteptarea căsătoriei”.

Pen simţi gust de fiere în gât şi îşi mută privirea înainte să se facă de râs. Dar, pe Hades, era nevoită să stea acolo timp de douăsprezece zile, să îndure tortura condamnaţilor.

— ... Nu crezi, domnişoară Brockhurst?

Se holbă la Julia.

— Îmi pare rău. Nu am auzit ce ai spus adineauri. Mi se pare că e cam mult zgomot aici, nu crezi?

Julia Skerries o surprinse.

— Îmi cer scuze. Vorbeam aiurea, despre nimic deosebit. Sunt extraordinar de timidă. Ştiu că veneai des pe aici în trecut, dar eu nu prea acordam atenţie vizitatorilor mai în vârstă, aşa că eu una nu te cunosc prea bine.

Pen admira onestitatea, o trăsătură de caracter fundamentală în opinia ei.

— Să ştii că ai învăţat foarte bine să-ţi maschezi această timiditate.

— Da, sporovăind verzi şi uscate. Mi-e groază să mă duc la Londra. Ştiu că e o prostie, i se confesă Julia în şoaptă, dar uneori abia dacă pot intra într-o încăpere unde se află mai mulţi oameni pe care nu-i cunosc.

Era un subiect bun care să-i abată gândurile, aşa că Pen se agăţă de el.

— Nu ai cum să eviţi asta, în afară de cazul în care vrei să te izolezi de lume ca un pustnic. Nu cred că ţi-ar plăcea aşa ceva.

— Nu, în niciun caz! Eu vreau să mă mărit. Mi-ar plăcea să fiu încrezătoare şi plină de viaţă, dar simpla dorinţă nu creează miracole, nu? Este exact ca atunci când îmi doream să sar peste pârâul Cutty. Voiam atât de tare, dar pur şi simplu nu am putut.

— Şi eu abia am reuşit, mărturisi Pen. Este o distanţă mică, dar apa curge foarte repede, iar oamenii povestesc o mulţime de lucruri despre cei care au alunecat şi s-au înecat.

— Da, poveşti adevărate. Un flăcău a murit acolo acum câteva luni. Prin urmare, e mult mai înţelept să nu-l sari, nu-i aşa?

— Probabil, dar dacă am face numai ceea ce e înţelept, viaţa ar fi teribil de plicticoasă.

Julia ridică o mână să-şi acopere chicotitul.

— Mama spunea că ai o reputaţie scandaloasă.

Pen îşi simţi obrajii în flăcări şi, în ciuda tuturor eforturilor ei, se trezi conştientă de prezenţa lui Ross de

partea cealaltă a camerei ca şi cum ar fi strigat-o pe nume.

— O, îmi pare atât de rău, spuse Julia grăbit. Uite cum mă ia gura pe dinainte!

— Prostii, e cât se poate de adevărat că sunt scandaloasă de câte ori am ocazia. De exemplu, când călăresc o fac precum bărbaţii, şi port şi pantaloni. Când gura Juliei se rotunji într-un o de uimire, Pen zâmbi. E adevărat că port fustă pe deasupra, dar îmi place să călăresc aşa cum trebuie, nu într-o parte.

Se auzi şi exclamaţia aşteptată.

Era absurd. Trebuia să se ducă la Ross şi la feţişoara oribilă de lângă el şi să afle adevărul, oricât de amar ar fi fost. I se adresă Juliei:

— Dacă eşti încă dispusă să fii văzută în compania mea, poate ar fi bine să mă conduci pe aici şi să mă prezinţi cunoştinţelor vechi şi noi. Îmi amintesc de Squire Purdue, de exemplu, deşi mă miră că este încă în viaţă.

— Nouăzeci şi doi de ani, şi tot mai are chef să le ciupească de fund pe servitoare. Foarte bine, hai să mergem.

Julia se ridică ca şi cum se pregătea să dea piept cu nişte lei flămânzi, dar reuşi să-şi îndeplinească misiunea

de a o prezenta pe mai vârstnica sa prietenă. Încet, se apropiară de canapeaua pe care stătea Ross, zâmbindu-i frumoasei sale mirese.

Pen îşi adună curajul să întrebe:

— Cine e cea de lângă fratele tău?

— Cassandra Gable-Gore, spuse Julia. Este posibil ca Ross să se însoare cu ea.

„E posibil!” în ciuda oricărei raţiuni, formularea îi umplu mintea lui Pen de speranţă. Deci încă nu era vorba despre un angajament oficial.

— Ross, spuse Julia, sigur o mai ţii minte pe domnişoara Brockhurst, aşa că o s-o prezint doamnei Gable-Gore şi domnişoarei Gable-Gore. Ea este domnişoara Brockhurst, doamnelor, o veche prietenă de familie.

Lui Pen nu-i conveni cuvântul „veche”. Tânăra Gable-Gore nu părea mai mare decât Julia şi avea obrazul rotund şi nasul mic, exact ca un copilaş de câţiva ani.

Ambele doamne Gable-Gore răspunseră politicos, dar o tratară ca şi cum ar fi fost o creatură ciudată – o băştinaşă din zonele sălbatice ale Canadei sau poate o prinţesă din India.

Ross se ridicase, şi zâmbetul lui era deschis şi prietenos – însă în niciun caz precum cel al unui iubit.

— Mă bucur să te revăd, Pen.

Îi spunea pe nume. Oare era un motiv de speranţă, sau pur şi simplu o vedea ca pe o soră?

— Sunt încântată să mă aflu aici, Ross. Cherryholt mereu a fost una dintre casele mele favorite.

— E o casă minunată, interveni doamna Gable-Gore, reuşind să dea cuvintelor exact intonaţia unei replici automate, perfect convenţionale.

Pen se întoarse spre copilă.

— Dar dumneata, domnişoară Gable-Gore, unde locuieşti?

Nu ştia de ce, dar se aşteptase la aceeaşi timiditate ca din partea Juliei; în schimb, descoperi că fata avea o stăpânire de sine remarcabilă.

— În Northamptonshire, doamnă, lângă Chipping Warden. Moşia tatălui meu se numeşte Shearing Manor. Şi dumneavoastră, doamnă?

Acel „doamnă” devenea iritant. Pen nu era chiar atât de în vârstă.

— Familia noastră are căminul la Lowell Manor, în Kent. Am fi petrecut acolo Crăciunul dacă fratele meu nu ar fi fost plecat în străinătate cu soţia şi copiii lui.

Sprâncenele fin arcuite ale domnişoarei Gable-Gore –

pensate, fără îndoială, Pen era sigură – se ridicară a uimire.

— Aveţi o familie numeroasă, doamnă? Eu sunt singură la părinţi.

— Trei fraţi, spuse Pen. Şi din nefericire nicio soră.

Spera că părea veselă şi neafectată de nimic, dar domnişoara Gable-Gore cea singură la părinţi era într-adevăr o adversară redutabilă. Moştenirea familiei avea să-i revină în totalitate, şi Pen suspecta că era vorba despre o sumă considerabilă. Perlele pe care le purta fata erau splendide.

Ce om cu scaun la cap ar fi respins o moştenitoare frumuşică în favoarea unei fete bătrâne excentrice cu o dotă de numai două mii de lire?

Mai mult decât atât, Gable-Gore era numele de familie al conţilor de Maybury. Îndiferent cât de departe era această ramură de trunchiul principal, domnişoara Gable-Gore avea un sânge albastru pe măsura celui care curgea prin venele lui Ross.

— Te rog să mă scuzi, spuse Pen. Trebuie să trecem mai departe dacă vreau să cunosc pe toată lumea înainte de cină. Făcu o mică reverenţă şi o luă din loc, murmurând la urechea Juliei: Ce tipă rece şi distantă.

— Este întruchiparea tiparului de respectabilitate.

— Da, un tipar ca un dreptunghi făcut din carton. Cât se poate de plat şi sec.

Julia chicoti, dar Pen îşi spuse în minte că nu era cazul să se lase copleşită de invidia care nu ar fi făcut altceva decât să-i dezvăluie sentimentele reale.

Invitaţii fură aşezaţi la masă în ordinea de precădere, aşa că nici Pen, nici domnişoara Gable-Gore nu se regăsiră lângă moştenitorul moşiei Cherryholt. Când văzu aranjamentul, Pen abia îşi reţinu un rânjet triumfător. Stătea vizavi de el, în timp ce rivala ei era pe aceeaşi parte. Doar doi oameni îl despărţeau pe Ross de domnişoara Gable-Gore, dar ar fi putut la fel de bine să fie vorba de un kilometru.

Sigur că lăţimea mesei făcea destul de puţin probabilă o conversaţie peste ea, însă cel puţin puteau împărtăşi zâmbete şi alte reacţii în timpul cinei. Erau însă doar ca nişte firimituri pentru un om mort de foame, cel puţin din punctul ei de vedere. Încercă să reziste dorinţei de a sta tot timpul cu ochii pe el, de a-i interpreta fiecare expresie a feţei sau licărit al ochilor, dar nu putu să nu observe cum se schimbase.

Când se întâlniseră pe Oxford Street, părul îi era

pieptănat cam neglijent, dar acum o tunsoare frumoasă, romană, dezvăluia o frunte nobilă şi conferea demnitate întregii feţe. Hainele lui de seară erau impecabile; lavaliera era legată cu un nod elegant şi prinsă cu o piatră strălucitoare de culoarea bronzului despre care ea ştia că i se asorta foarte bine cu ochii, dacă i-ar fi putut vedea de aici.

Se potrivea şi cu rochia ei. Oare culoarea ochilor lui fusese cea care o făcuse să aleagă materialul? Îi era teamă că o aştepta o înfrângere usturătoare în privinţa aceasta, dar nu voia să ştie nimeni altcineva asta.

Se strădui să fie atentă şi să converseze însufleţită cu gentlemanii aşezaţi de-o parte şi de alta, însă nu putu decât să se simtă uşurată când Lady Skerries dădu semnalul pentru retragerea doamnelor. Ar fi vrut să se retragă şi ea, permanent, la adăpostul camerei ei, dar singura cale de supravieţuire într-un dezastru era să-l înfrunţi cu mult curaj, cu toate steagurile fluturând.

capitolul 4

Pen se trezi din nou trimisă la grupul tinerelor nemăritate, care acum o includeau şi pe moştenitoarea cea nesuferită. Nu trebuia să se vadă cât de tare o dispreţuia pe biata fată, căci domnişoara Gable-Gore nu

avea niciun fel de vină, nu se putea spune că îi furase bărbatul lui Pen.

În grupul cu pricina erau şi o domnişoară cu faţa ca de maimuţă, Lady Azure Finchley, şi o alta mai tăcută, domnişoară Cavendish. Lady Azure insistă din primul moment ca fiecare să i se adreseze celeilalte pe numele de botez:

— Fiindcă dacă cu trebuie să-l folosesc pe al meu, aşa absurd cum este, şi voi trebuie să le suportaţi pe ale voastre.

Domnişoara Cavendish se prezentă drept Caroline, domnişoara Brockhurst ceru să i se zică Pen – „şi nu Penelope, vă rog!” – iar domnişoara Gable-Gore, cu o anume reticenţă, Cassandra.

Deşi cu siguranţă avea mai puţin de douăzeci de ani, Lady Azure nu vădea nici urmă de timiditate.

— Mama are o fire extrem de poetică şi se pare că nimic nu a fost în stare să o vindece de asta. Am o soră pe nume Viridian, iar pe fratele meu îl cheamă Madder. Tata a insistat să primim şi nişte nume normale, aşa că Madder şi-l foloseşte pe al doilea, George, deşi noi toţi îl tachinăm spunându-i mereu pe cel dintâi. Mie îmi place Azure, declară ea, chiar dacă nu mi se potriveşte aproape deloc.

— Nu cred că mi-ar plăcea un nume atât de neobişnuit, zise Cassandra.

— Crezi că al tău e obişnuit? întrebă Pen. Cassandra era o prevestitoare de dezastre, nu-i aşa? „Potoleşte-te!” îşi ordonă. Adăugă imediat: Oricum, nu e atât de rău precum Clytemnestra, care nu e doar foarte greu de pronunţat, ci şi numele unei soţii cum nu ar trebui să fie niciuna.

— Clytemnestra Ashby, rosti domnişoara Gable-Gore, etalându-şi familiaritatea cu numele importante, căci Ashby era familia ducelui de Tyne. Din păcate se prezintă drept Clytie.

— Păi, nici nu ar fi putut insista să i se spună pe numele întreg, opină Julia. Eu sunt recunoscătoare că am unul aşa de simplu. Tu te-ai gândit vreodată să fii Cassie, Cassandra?

Pen îşi muşcă buza. Întrebarea Juliei era absolut inocentă, dar domnişoara Gable-Gore făcu o faţă de parcă muşcase dintr-o agrişă necoaptă.

— Eu prefer numele întregi, afirmă ea. La urma urmei, aşa au dorit părinţii noştri. Eu voi... Luă o ceaşcă de ceai de la o slujnică şi continuă: Mie îmi place mult mai mult Cardross decât Ross.

Oare tocmai fusese pe punctul de a zice „Eu voi insista

să...”? Poate că era mai mult oţel în micuţa Gable-Gore decât se văzuse la început, iar lui Pen nu-i plăcu deloc asta.

Lui Lady Azure i se ceru să cânte la pian şi o făcu excelent. Urmă Julia. Când îi veni rândul, domnişoara

Gable-Gore alese harpa. Competentă, dar nu şi talentată; oricum, prestaţia ei era mult mai bună decât orice ar fi putut produce Pen. Nu fusese niciodată dispusă să exerseze la vreun instrument şi refuză când i se ceru să cânte.

Jocurile de cărţi erau însă cu totul şi cu totul altceva.

Servitorii pregătiră două mese şi opt dintre doamne luară loc să joace whist. Lui Pen îi plăcea whistul, dar grupul ei de domnişoare număra cinci persoane, ceea ce însemna că una dintre ele trebuia să rămână pe dinafară.

— Am putea juca un alt joc, cel de loc[4], sugeră ea.

— Să jucăm pe bani? se indignă Cassandra.

— Doar pe nasturi, o linişti Pen. Pe vremuri era o cutie de nasturi în dulapul acela. Unii foarte drăguţi, din sidef.

— Dar principiul este acelaşi, stărui Cassandra. Jocurile de noroc de genul acesta sunt pur şi simplu un viciu, indiferent de miză.

---

4 Joc de cărţi popular în Anglia din secolul al XVII-lea până în secolul al XlX-lea (n.tr.)

— Şi whist se joacă pe puncte, sublinie cealaltă. Eu cred că nu este prea înţelept să-ţi critici gazdele nu? Când Cassandra, roşie în obraji, se ridică şi se duse să stea lângă maică-sa, Pen oftă, sorbind din ceai: O, Doamne, nu am vrut decât să-i dau un sfat.

Julia îşi înăbuşi un chicotit, iar Caroline îşi muşcă buza.

— Chiar este o candidată la mâna fratelui tău, Julia? se interesă Lady Azure.

— Mi-e teamă că da.

— Lui Ross îi plăceau foarte mult jocurile de noroc, deşi niciodată cele cu mize prea mari, spuse Pen.

— Încă îi mai plac. Tuturor ne plac.

Pen îşi ridică sprâncenele într-o întrebare. Julia dădu din umeri, dar fără veselie.

— Poate că este în căutarea unui antidot? îşi dădu Azure cu părerea. Nu vreau să spun ceva rău, vă asigur. Numai că fratele meu s-a căsătorit cu o femeie foarte studioasă, el, care niciodată nu deschide vreo carte. A fost ca şi cum încerca să suplinească propria lui lipsă.

— Şi cum merge căsnicia lor? vru Pen să ştie.

— Presupun că bine, dar rareori îşi petrec timpul împreună.

— Ceea ce reprezintă cheia multor căsnicii, dar mie mi

se pare un mare păcat.

— Şi mie la fel, zise Caroline. Eu o să mă mărit numai dacă voi avea o adevărată comuniune sufletească cu omul acela.

Lui Pen i se păru un criteriu greu de îndeplinit, dar ridică ceaşca în semn de toast:

— Atunci sper că o să ai parte de asta.

Cassandra se întorsese la harpă. Sunetele pe care le producea erau plăcute, dar când bărbaţii intrară nu după mult timp în salonaş, Pen se întrebă dacă nu cumva în mod deliberat îi aşteptase într-o asemenea ipostază. Îi transmitea astfel lui Ross o invitaţie dulce şi îmbujorată.

În ciuda suavităţii ei, Cassandra Gable-Gore era la fel de pornită pe vânătoare ca o vulpe în noapte, însă nu avea să-l prindă pe Ross decât dacă acesta chiar voia să fie prins. Pen era sigură de asta. Îi urmări reacţia la zâmbetul trandafiriu. El îi zâmbi la rândul lui şi chiar se înclină uşor, dar apoi se duse să urmărească una dintre partidele de whist.

Lui Pen îi trebui multă stăpânire de sine să nu se bucure zgomotos la expresia de furie pură ce se citi un moment pe faţa Cassandrei. Fata zâmbi din nou o clipă mai târziu, dar în mod clar dădea în clocot sub această aparenţă.

După cum era obiceiul la Cherryholt, bărbaţii sosiră veseli, bine adăpaţi cu porto şi brandy, şi aduseră cu ei carafele, inclusiv una de vin de Madeira, despre care Pen ştia că este preferatul lui Lady Skerries. Gazda făcuse gestul convenţional de a servi ceai, dar acum acceptă un pahar de Madeira, la fel ca doamna Brockhurst. Chiar şi Julia luă un păhărel.

Cele două doamne Gable-Gore refuzară cu răceală toate ofertele. Oare ce plăceri încuviinţau ele?

Pen ceru brandy, ceea ce era un lucru aproape scandalos, de vreme ce era considerată o băutură rezervată bărbaţilor, dar era în acelaşi timp şi declaraţia ei de război.

Poate că dragostea avea căile ei ciudate, dar nu-şi putea închipui cum Ross ar fi putut fi fericit cu sfânta Cassandra öable-Gore. Mai important încă, nu-şi putea închipui cum Cassandra s-ar fi potrivit în vreun fel în atmosfera de la Cherryholt. Ca soţie a moştenitorului, acesta avea să fie căminul ei, şi după un timp avea să devină stăpâna casei.

Lord Skerries trimise să fie aduse alte mese acoperite cu postav şi jucătorii se împrăştiară pe la ele, astfel încât partenerii să fie de sex opus. Pen îl urmări pe Ross ducându-se la harpă să o invite pe Cassandra la joc şi

ascunzându-şi un zâmbet când primi un refuz încărcat de reproş.

În loc să stea lângă doamna lui, aşa cum cu siguranţă plănuise aceasta, veni la ea.

— Pen, ţie îţi place whistul, nu? Vino să-mi fii parteneră.

— Când mi se porunceşte atât de imperativ, spuse ea ridicându-se, cum aş putea refuza?

— Eu am poruncit? zâmbi el. Scuzele mele, dragă domnişoară Brockhurst. Te rog să ai bunătatea de a-mi fi parteneră la joc. Ştii cât de mult îmi place, şi la una dintre mese e loc pentru o pereche.

Pen îl urmă şi, printr-un extraordinar efort de voinţă, reuşi să nu arunce nicio privire spre harpă, la care Cassandra cânta acum cu duşmănie. Era sigură că dacă s-ar fi transformat brusc într-un arc, o săgeată ar fi străpuns-o pe ea pe loc, şi poate şi pe el.

— Mai practici tirul cu arcul, Ross? întrebă ea.

— Desigur. Însă acum s-ar putea să fie cam frig pentru aşa ceva.

— Asta pe mine nu m-ar împiedica defel, zise Pen aşezându-se.

— Te-a împiedicat ceva vreodată? râse el. Se aşează vizavi de ea, neatent la vreun posibil pericol.

capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Pen se trezi devreme şi se strecură jos din pat fără a-şi deranja mama. O privire afară îi înfăţişă o zi senină şi rece, splendidă pentru călărie. Iar posibilitatea ca Ross să gândească exact acelaşi lucru era doar parte din motivul pentru care se îmbrăcă rapid, bucuroasă că nu avea nevoie de ajutor. Faptul că nu purta corset se dovedea uneori un mare avantaj.

Îşi duse cizmele în mână până la parter ca să nu trezească pe nimeni cu bocănitul şi se aşeză pe trepte să şi le pună.

Ross coborî chiar în acel moment, îmbrăcat în ţinuta de echitaţie.

— Gând la gând cu bucurie, spuse el, prinzând tocul cizmei drepte pentru a o ajuta să se încalţe.

Mai făcuseră asta unul pentru celălalt în trecut, dar Pen deveni brusc conştientă de fusta ei subţire ridicată, care-i lăsa să se vadă piciorul. Un picior acoperit de pantalon, dar chiar şi aşa...

Poate că totuşi el avea să observe, gândi ea îmbufnată.

Ross ridică cizma stângă şi i-o ţinu până ce o trase pe gambă, apoi îi oferi o mână să o ajute să se ridice. Nu avea nevoie, dar se sprijini de el, bucurându-se de

strânsoarea lui fermă.

— Văd că tu ai tropăit prin casă fără să-ţi pese de ceilalţi, remarcă ea.

— Privilegiul moştenitorului.

Porniră spre ieşirea din spate; în timp ce treceau pe lângă cămări şi camerele de depozitare, senzaţia de familiaritate pe care o simţea la Cherryholt o învălui pe Pen ca un şal călduros.

— Ce mult îmi place casa asta, exclamă ea spontan, întotdeauna mi-a plăcut.

— E minunată, nu-i aşa? Sunt foarte fericit că am norocul de a-i fi moştenitor.

— Dar asta înseamnă şi o responsabilitate, nu? Responsabilitatea de a o păstra.

— Exact aşa cum este? întrebă el în timp ce străbăteau coridorul pavat cu piatră de râu. Doar nu e un muzeu.

— Nu, nu neapărat. Dar să-i păstrezi căldura, confortul. Faptul că toţi se simt bine-veniţi aici.

„Cu alte cuvinte, prostănacule, să nu aduci aici o soţie care să strice atmosfera!”

— A, da, în sensul acesta, spuse el deschizând uşa pentru a o lăsa să iasă. În clipa următoare se opri să tragă aer în piept. Ce aer curat şi rece!

Pen renunţă pentru moment la campania ei.

— Va fi o vreme excelentă de Crăciun, încuviinţă ea pe când se îndreptau pre grajduri. Nopţi senine cu cer înstelat şi zile însorite şi reci pentru adunat ramuri de brad şi vâsc. Am auzit că vin colindătorii în seara asta, nu-i aşa?

— Nu ar mai fi Ajunul Crăciunului fără ei. Nu ai mai fost aici de Crăciun, nu?

— Nu.

— Ce ciudat. S-ar putea spune că faci parte din familie. Cred că o să-ţi placă felul tradiţionalist în care sărbătorim Crăciunul.

„Ce înseamnă «familie»?” ar fi vrut ea să ştie.

— Dar familia Gable-Gore cunoaşte asta? întrebă cu glas tare. Adică ce înseamnă un Crăciun în stil tradiţionalist?

— Habar nu am. De ce?

— Domnişoara Gable-Gore pare să aibă nişte principii foarte stricte.

— Da, nu-i aşa? făcu el.

Oare tonul lui fusese aprobator?

Era posibil ca explicaţia lui Caroline Cavendish să fie corectă. Nu cumva Ross îşi alegea o mireasă ca să compenseze propriile deficienţe, respectiv lipsa de seriozitate şi de principii grandioase? Ce dezastru s-ar fi

putut dovedi o astfel de alegere!

Intrară în curtea grajdului şi câţiva oameni alergară să le îndeplinească ordinele.

— Călăreşti într-o parte sau bărbăteşte? se interesă atunci Ross.

— Bărbăteşte, desigur.

— Nu te-ai schimbat, zâmbi el. Mă bucur.

Ceru doi cai, ambii cu şei normale. Pen ştia că al ei avea să fie pe potriva armăsarului lui, ca să se poată întrece.

— Din păcate, am cam ruginit din lipsă de exerciţiu, mărturisi ea. Locuim în Londra de patru luni, de când Will a plecat peste hotare. Mamei nu-i prea place să vadă un Lowelî pustiu.

— Ceea ce nu e de mirare. Deci, fratele tău şi-a ales o carieră diplomatică, pe urmele tatălui vostru?

— Da şi nu se prea potriveşte cu cea de proprietar de pământuri. Tata a cumpărat Lowell pentru anii bătrâneţii, dar nu a apucat să se bucure de el. Nu a fost niciodată căminul unei familii, aşa ca Cherryholt.

Nodul care i se pusese în gât o sperie. Pe Hades, nu avea să plângă, dar de ce nu-şi dăduse seama niciodată cât de mult iubea locul acesta? Care, într-un anumit fel, mereu îi păruse a fi adevărata ei casă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Pari tristă.

Pen înghiţi în sec şi clătină din cap.

— Ei, prostii. Doar că Lowell are nevoie de mai mult. Ar trebui iubit şi onorat aşa cum este căminul vostru.

— Foarte adevărat, zise Ross în timp ce caii erau conduşi afară.

Un roib ager pentru el şi un armăsar pintenog, de culoarea castanei, pentru ea. Mângâie botul calului în semn de salut. Cu ajutorul lui, se cocoţă în şa, încercând să simtă felul bidiviului. Era cuminte, dar nerăbdător să-i dea drumul.

Ieşiră călare din curtea grajdului, apoi tropăiră pe lângă grădinile din faţa bucătăriei spre pajiştea ce se aşternea dincolo de porţi, când lăsară caii să o ia la trap.

Pen era atât de încântată de partida de călărie perfectă, încât toate celelalte gânduri i se evaporară parcă.

Ajunşi pe o culme, încetiniră pasul. Cherryholt era undeva în josul lor, solid şi statornic, cu fumul acela care se ridica din atâtea coşuri.

— Ce ai schimba? îl întrebă ea.

— Să schimb?

— Ai spus că nu e un muzeu. Ce ai schimba?

— Aducţia apei. Există numeroase modalităţi de a o

îmbunătăţi. Şi mi-ar plăcea să găsesc spaţiu pentru nişte toalete în interior. Oricum, asta nu cât trăieşte tata. El consideră acest obicei extrem de neigienic.

— Sunt de acord cu el.

— E mai neigienic decât cel cu oalele de noapte? o provocă el.

— Alea sunt golite şi curăţate afară.

— O slujbă tare neplăcută.

— La fel ca multe altele.

— Nu ar trebui să reducem numărul slujbelor neplăcute?

— Dumnezeule, te-ai transformat într-un reformist? întrebă ea.

— Nu din punct de vedere politic, zâmbi el. Am devenit interesat de anumite chestiuni mai practice. Şi de agricultură.

Pen nu putu să reziste, deşi ştia că ar fi trebuit să o facă.

— Ce crede domnişoara Gable-Gore despre toaletele din interior?

— Nu e nevoie ca ea să fie implicată în asemenea chestiuni sordide.

„Dar nu te deranjează deloc să vorbeşti cu mine despre asta?”

Pen reuşi să nu spună şi cu glas tare ce gândea; în

definitiv, trebuia să se bucure că Ross îi putea vorbi liber despre lucrurile care îl interesau. Aparent, asta nu avea nimic de-a face cu alegerea soţiei, ceea ce era absolut ridicol.

— Ea e în favoarea ridicării unui zid, continuă el în timp_ ce îşi duceau la pas caii în josul pantei.

— În jurul domeniului?

— Cu o poartă de fier forjat.

— Mie îmi place deschiderea.

— Oricum există deja câteva zone prin care localnicii au voie să treacă, aşa că nu văd ce rost ar avea.

Cassandra le-ar fi împrejmuit probabil şi pe acestea cu ziduri dacă era după ea. Mulţi proprietari de pământ încercau să împiedice accesul liber pe moşiile lor, dar lui Pen nu-i surâdea ideea asta şi se îndoia că lui Ross îi plăcea.

Luară din nou viteză şi se întrecură până la grajduri. Curând ajunseseră la bucătărie, cerând un mic dejun copios înainte de a porni spre salonaş.

Pen se opri în uşă. Cele două Gable-Gore erau acolo, bându-şi ceaiul cu pâine prăjită.

Ross le dădu entuziasmat bună dimineaţa, ceea ce păru să le indispună pe amândouă. Pen făcu şi ea la fel, urându-

le în sinea ei să se ducă dracului. Nu avea nicio îndoială că doamnele luau de obicei micul dejun în camera lor, şi acasă şi când erau în vizită, aşa cum făceau majoritatea oamenilor. Camera asta era micuţă, iar la masă puteau sta numai opt oameni.

Singura explicaţie pentru prezenţa lor acolo era că îi văzuseră pe ea şi pe Ross plecând să călărească şi luaseră măsuri.

Sosi cafeaua. Turnă o ceaşcă pentru sine şi una pentru Ross, care se aşezase lângă ea, vizavi de doamnele Gable-Gore.

— Trebuie să mergi să călărim mâine, Cassandra, spuse Pen. Este o vreme minunată.

— Eu nu călăresc, răspunse tânăra ritos.

— Ce păcat. Atunci trebuie să te învăţăm.

— Fiica mea *nu călăreşte,* interveni doamna Gable-Gore pe un ton ferm.

— Nici nu există vreun motiv pentru care ar trebui, spuse Ross amabil. Trăsurile şi drumurile sunt mult mai bune acum decât în trecut, deci mulţi oameni nu prea mai apreciază această activitate în zilele noastre.

— Da, dar mai e şi călăritul de plăcere, insistă Pen. Asta ştiu că îţi place, Ross. Şi este cea mai bună modalitate de

a face turul unui domeniu.

Intrară servitorii cu două fripturi de vită şi un munte de pâine prăjită care probabil avea să fie mâncată în cea mai mare parte de Ross. Fripturile erau uşor în sânge, iar Pen îşi mestecă prima înghiţitură cu plăcere, bucurându-se şi de priveliştea uşorului rictus de dezgust pe faţa Cassandrei.

Ce altceva o mai putea face să se cutremure?

— Ajunul Crăciunului, spuse Pen. Ce minunat! Când ne ducem să adunăm verdeaţa, Ross?

— După-amiază, să se însereze până ne întoarcem, îi zâmbi Cassandrei: Aprindem felinare şi le aducem înapoi cântând colindul *The Holly and the Ivy,* ca să intrăm în atmosfera de sărbătoare.

Zâmbetul Cassandrei fu vag, dar cel al doamnei Gable-Gore imposibil de citit.

— Lumina în întuneric este o parte extrem de importantă a simbolisticii Sărbătorilor de iarnă, *Yuletide*[5]*,* observă Pen, aruncând în discuţie numele păgân ca şi cum ar fi pus nişte paie pe foc. O să aduci înăuntru şi un buştean de Yule[6]?

5 Sărbătoare religioasă păgână a triburilor germanice, asociată mai târziu cu sărbătoarea creştină a Crăciunului (n.tr.)

6 *Yule log,* în original, un buştean uriaş ce se presupunea că trebuie să ardă timp de douăsprezece zile, cât ţinea perioada sărbătorilor (n.tr.)

— Nici chiar aşa, râse el. Nu avem un cămin suficient de mare pentru unul adevărat, care să ardă timp de douăsprezece zile încheiate, însă vom aprinde un butuc în salonaş după plecarea colindătorilor, iar când arde complet va fi înlocuit cu altul.

— Poate că ar trebui să lărgeşti căminul din salon, sugeră Pen. Ştii că un adevărat buştean de Yule aduce noroc casei tot anul ce va urma.

— Mi-e teamă că asta e numai o superstiţie, domnişoară Brockhurst, pufni doamna Gable-Gore.

— Tradiţie, o corectă Pen veselă. Unde am fi acum fără obiceiurile noastre?

— Lărgirea căminului ar fi teribil de complicată, preciză Ross. Ar fi nevoie de modificări structurale ale casei.

— Regretabil, dar Cherryholt este atât de frumos alcătuită, încât ar fi păcat să schimbi ceva. Orice. Nu sunteţi de acord cu mine? le întrebă Pen pe cele două Gable-Gore.

— Nimic nu poate rămâne neschimbat pentru totdeauna, declară doamna Gable-Gore. Gândiţi-vă doar la clopoţei. Când eram eu mică, majoritatea caselor aveau numai clopoţei mici şi trebuia să strigi după servitori. Panglicile care acţionează un clopot în încăperea

servitorilor sunt o mare inovaţie.

Pen trebui să-i dea dreptate, însă după aceea reveni la tradiţii.

— Colindătorii de aici pun în scenă şi obiceiul cu Sfântul Gheorghe şi Balaurul? îl întrebă pe Ross.

— Nu, tradiţia locală este Robin Hood şi Cavalerul Turc.

— Minunat.

— În special când şi colindătorii, şi spectatorii sunt însufleţiţi de punci şi plăcintă cu carne. Ce tradiţie aveţi în Ajun prin părţile voastre, domnişoară Gable-Gore?

Cassandra tăcu mâlc.

— La Shearing Manor nu există astfel de practici, rosti mama acesteia, şi nu mă mir că fiica mea este confuză. Trebuie să spun că multe dintre practicile de aici par a fi păgâne, domnule Skerries.

— Păgâne? întrebă el surprins.

— Colindătorii nu datează chiar de pe vremurile acelea, interveni Pen, dar vâscul are legătură cu druizii, Ross. Cred că la asta se referă doamna. Şi la fel şi frunzele de iederă şi ilice, cred. Sigur că Yule reprezintă străvechea sărbătoare a solstiţiului de iarnă, cu practici care să invoce revenirea primăverii şi a verii.

— Ceea ce e un lucru bun, comentă Ross. Nu ne-ar

plăcea o iarnă care nu se mai termină, nu? în orice caz, Crăciunul are la bază vechea sărbătoare romană a Saturnaliilor, care era cam deocheată. Măcar noi nu am preluat obiceiurile de atunci.

Cele două Gable-Gore se scuzară şi părăsiră masa.

— Nu cred că le plac prea tare tradiţiile tale, zâmbi Pen.

Ross tăie ce mai rămăsese din friptură.

— Odată ce se vor bucura de ele, vor fi complet vrăjite. Ce ar fi Crăciunul fără puţin amuzament?

— Mai ales amuzament păgân, spuse Pen, satisfăcută de zâzania pe care o stârnise. Mai vrei cafea?

Îi umplu ceaşca, imaginându-şi astfel de dimineţi viitoare, dacă se mărita cu Ross. O partidă rapidă de călărie, un mic dejun copios şi ei doi vorbind despre lucrurile de zi cu zi.

Cât despre rivala ei, cu siguranţă Cassandra nu avea cum să nu-şi dea seama că nimic de la Cherryholt nu i se potrivea.

capitolul 6

Când Pen se înapoie în dormitor, mama stătea în capul oaselor în pat, luându-şi micul dejun de pe o tavă.

— Ai fost să călăreşti, draga mea? Ştiu cât de mult îţi place, dar n-ar trebui să mai mergi de una singură.

— Am fost cu Ross. Sosi apa fierbinte, aşa că Pen se vârî în spatele paravanului să se dezbrace şi să se spele. Se pare că la Cherryholt se respectă toate vechile tradiţii de Crăciun.

— Minunat, draga mea, câtă vreme nu trebuie să ies afară în frig ca să particip la ele.

— Sunt sigură că vei fi scuzată. Dar când ne întoarcem cu toate ramurile alea verzi, poţi să ajuţi şi tu la aranjarea lor. Mereu ai fost foarte pricepută la astfel de lucruri.

Pen se spălă, îşi puse halatul şi ieşi de după paravan ca să-şi găsească o rochie potrivită.

— Şi noi aveam nişte Sărbători foarte plăcute când era acasă tatăl tău, nu-i aşa?

— Şi când nu era. Mereu ne făceai un Crăciun atât de frumos şi de vesel când eram mici...

— Crăciunul în familie e foarte important. Ce păcat că aici nu sunt copii! Când se va căsători Ross va începe un nou ciclu al vieţii.

Pen căută o jupă curată, gândindu-se dacă să-şi pună sau nu corset. Hotărî că de data asta putea respecta convenţiile. Adăugă şi corsetul la jupă şi alese o rochie verde de lână.

Maică-sa isprăvise micul dejun, aşa că se dădu jos din

pat.

— Dă-mi voie să te ajut, draga mea, şi apoi poţi să mă ajuţi tu pe mine.

— Doamnele Gable-Gore nu sunt de acord cu tradiţiile de Crăciun, spuse Pen aşteptând reacţia mamei sale. Cu buşteni de Yule, colindători, crenguţe de vâsc.

— Atunci de ce se află aici?

— Cred că domnişoara Gable-Gore şi-a făcut ceva speranţe cu privire la Ross Skerries.

— M-am gândit şi eu la asta, dar după părerea mea nu se potrivesc deloc, spuse mama ei trăgând de panglici.

— Cântă bine la harpă.

— În niciun caz asta nu contribuie la fericirea unei căsnicii. Am observat că niciuna din ele nu a participat la jocul de cărţi.

— Ele nu joacă niciodată cărţi, declară Pen, imitând tonul doamnei Gable-Gore.

— Ciudat, murmură doamna Brockhurst înnodând panglicile. Sunt sigură că Ross are prea multă minte ca să-şi aleagă o mireasă căreia să nu-i placă căminul lui. La urma urmei, el este moştenitorul acestui loc.

Pen îşi puse rochia verde care se petrecea parte peste parte şi se prindea în faţă, apoi o ajută pe maică-sa să se

îmbrace cu o rochie într-o nuanţă delicată de lila. Punându-şi şi nişte şaluri călduroase pe deasupra, se considerară pregătite pentru ziua ce avea să urmeze şi porniră spre salonaş.

Descoperiră că toate cele douăsprezece doamne aflate în casă la momentul acela erau adunate acolo. Încăperea era bine încălzită de focul viu din cămin, dar colţurile mai îndepărtate rămăseseră mai reci, aşa că toată lumea se strânsese în mijloc.

Conversaţia era veselă, despre generalităţi, dar majoritatea doamnelor îşi luaseră şi lucrul de mână ca să-şi ţină degetele ocupate. Pen regretă că nu-şi adusese instrumentele pentru crearea ornamentelor din hârtie, deşi asta ar fi trimis-o la o măsuţă dintr-un colţ mai friguros.

— Nu ţi-ai luat de cusut la tine, domnişoară Brockhurst? i se adresă zâmbitoare Cassandra.

— Mi-e teamă că nu mă prea pricep.

— Ce păcat! Te-aş fi putut învăţa eu.

Deci era o rivală pe măsură. Pen se bucura că aşa stăteau lucrurile, căci intenţiona să o nimicească.

— Ce drăguţ din partea ta, spuse, dar eu nu cos.

— Cum e posibil aşa ceva? întrebă cealaltă îmbujorată.

— Nu mi-a plăcut niciodată să o fac.

— Poate că pictezi, sugeră domnişoara Gable-Gore.

— Numai pereţi, răspunse Pen. Am reuşit să lăcuiesc lambriurile dintr-o cameră întreagă la Lowell.

— Mie îmi place mult stilul chinezesc, mărturisi Lady Azure. Când o să am un cămin de decorat o să încerc să fac asta.

— Da, e o dilemă, nu-i aşa? zise Pen. Dacă să respecţi stilul iniţial al unei case ori să o renovezi în spiritul modei. Camera pe care am decorat-o eu era una goală, fără niciun fel de detaliu care să o facă mai plăcută. Acum e la mare modă să se renunţe la lambriuri. Sigur că sunt întunecoase...

După cum sperase, Cassandra înhăţă momeala.

— De data asta suntem de acord, Penelope. Am văzut cazuri unde lemnul a fost vopsit într-o nuanţă pală cu un efect mult mai luminos.

Ce păcat că Lady Skerries nu era acolo să audă asta.

— Totuşi, patina lemnului vechi are valoarea ei, spuse Pen. Odată ce se pune vopsea peste ea, e pierdută pe vecie. După cum am spus, e o dilemă. Dar un tavan atât de frumos tencuit ca acesta mi se pare perfect.

Toate fură de acord, iar discuţia îşi urmă cursul în legătură cu proiectarea şi decorarea caselor.

Pen se simţi mulţumită de mica ei ambuscadă, iar după prânzişor ştia că aveau să meargă la adunat de ramuri verzi. Îşi punea mari speranţe în momentul acela.

După cum se dovedi, bătălia începu la masă, căci Cassandra câştigă locul de lângă Ross şi spuse exact ceea ce trebuia despre minunăţiile oferite de Cherryholt.

Da, era o rivală pe măsura ei.

Când masa se termină, se agăţă de braţul lui Ross, iar mama ei se duse sus să-i aducă pelerina. Pen nu voi să o supună pe doamna Brockhurst la efortul acesta, aşa că se duse singură să-şi ia haina. Când se întoarse în hol, avu parte de o mare satisfacţie. Pelerina ei era roşie, cu garnitură de blană, la fel de întunecată ca şi părul ei. A Cassandrei avea o culoare pală, cafenie, şi căptuşeală gri. O făcea să semene cu un şoarece.

Degeaba, totuşi, Ross nu dădu niciun semn că i-ar fi păsat sau că ar fi admirat stilul mai îndrăzneţ al lui Pen.

„Să-l ia naiba”, bombăni în sinea ei.

Erau zece în grupul care părăsi casă, echilibrat în mod plăcut, doi câte doi, cu cinci fete necăsătorite, fiecare cu câte un coş în mână, escortate de cinci tineri. Cassandra era cu Ross, iar Pen era cu domnul Hawley, un văr al familiei Skerries.

Lady Azure părea că se bucură de compania unui ofiţer, căpitanul Skerries, iar Julia de cea a unui vecin doar puţin mai în vârstă decât ea, domnul Passmore. Tăcuta Caroline părea că se potriveşte de minune cu doctorul Scott, chiar dacă el avea probabil peste treizeci de ani, fiind cel mai în vârstă din grupul burlacilor.

Pen se simţea şi ea destul de bine cu domnul Hawley, care era vesel şi amabil, dar avu grijă să meargă exact în spatele lui Ross şi al Cassandrei ca să prindă ceva din discuţia lor. Părea absolut banală la momentul acela; era sigură că domnişoara Gable-Gore se comporta cu foarte multă grijă, dar poate la urma urmei sărbătoarea păgână avea să o facă să-şi sape singură groapa.

Când intrară în livadă, Ross începu să cânte un cântec tradiţional.

— *Hey ho, the mistletoe*

It s off to the greenwood u/e *de go.*

My lady fine and U

Din nefericire i-l cântă Cassandrei, care zâmbi în sus către el ca şi cum i-ar fi jurat dragoste eternă.

Domnul Hawley îi cântă strofa următoare lui Pen.

— *Hey ho, the mistletoe bough.*

That a daring lass stands under nou/

To *tempt the man în her eye.*[7]

Ea ridică ochii şi văzu că se aflau într-adevăr sub un hăţiş de fructe de pădure. Ar fi putut fi doar o glumă, dar nu voia să-l sărute pe domnul Hawley acolo, în faţa lui Ross...

— Haide, haide, spuse Lady Azure, vâscul oferă ocazia de a primi un sărut numai când este atârnat în interiorul unei case. Altfel toate ne vom arăta dispuse să ne ispitim cavalerii, căci asta este datoria noastră, nu-i aşa, doamnelor?

Îi răspunse un cor de voci afirmative, dar Pen observă că domnişoara Gable-Gore nu se alătură şi ea celorlalte fete. Era momentul să acţioneze.

— Tu nu eşti de acord, Cassandra?

— Să fiu de acord? întrebă aceasta, zâmbind din vârful buzelor.

— Că este datoria fiecărei doamne să le acorde domnilor săruturi sub vâsc.

— Dacă tot mă întrebi, Penelope, trebuie neapărat să-mi exprim părerea că săruturile ţin de legătura sfântă a căsătoriei.

— Vrei să spui că nu le consideri potrivite într-un cuplu

7 „Hei, ho, ce vâsc minunat, / Sub care acum stă o fetişcană îndrăzneaţă / Ispitindu-1 pe cel pe care a pus ochii.“

de logodnici? întrebă Pen, încercând să pară doar surprinsă.

— Un angajament ferm în vederea căsătoriei permite desigur mai multă intimitate, încuviinţă Cassandra. Sigur că asta va crea probleme dacă angajamentul este rupt.

Ce lovitură iscusită!

— De trei ori, recunoscu Pen, alegând o apărare curajoasă. Asta înseamnă, într-adevăr, trei prilejuri de intimitate. Dar nu pot pune săruturile sub vâsc în aceeaşi categorie. Acestea sunt în public, uşurele, şi nu au nicio semnificaţie, sunt doar aşa, de amuzament. Sper că te vei răzgândi, Cassandra, şi sunt sigură că sunt în asentimentul tuturor domnilor.

Vreo doi bărbaţi, nesesizând nuanţa, aprobară din toată inima.

Expresia lui Ross era imposibil de citit; în schimb, spuse:

— Avem nevoie de scări, domnilor. Doamnelor, pregătiţi coşurile. Îşi propti scara de un copac şi se urcă pe ea. Acum, domnişoară Gable-Gore, ce lăstar de vâsc să-ţi tai?

Ce era al ei era al ei, recunoscu Pen fără chef. Cassandra arătă o ramură plină de fructe căreia îi adăugă apoi iederă, ilice şi lauri, fără să se plângă.

Da, era o adversară redutabilă. Pe deasupra, era şi

foarte hotărâtă să-l prindă pe Ross Skerries în mrejele căsătoriei. Lui Pen i se părea ciudat cum o doamnă putea alerga după un soţ cu un stil de viaţă şi nişte preocupări atât de diferite de ale ei, dar presupuse că blazonul nobiliar şi titlul de viconte explicau totul.

Se opriră puţin să adune câteva crengi de pin şi încheiară în grădina de ierburi, unde culeseră un bucheţel de rozmarin.

Cum soarele apusese, domnii aprinseră felinarele, care răspândeau o lumină caldă în timp ce grupul o luă înapoi spre casă, cântând *The Holly and The Ivy.*

Li se alătură şi Cassandra, poate pentru că tradiţiile căpătaseră o nuanţă creştină.

— The holly bears a blossom as white as any flower.

And M*ary hore sweet Jesus Christ for to be our sweet savior.*

Oh the rising of the sun and the running of the deer.

The playing of the merry organ, sweet singing în the choir.[8]

În timp ce traversau pajiştea, Pen se mişcă astfel încât să ajungă împreună cu Hawley lângă Ross şi Cassandra.

---

8 „Ilicea are o floare nespus de albă şi frumoasă, / Iar Maria l-a născut pe Domnul nostru Iisus Hristos ca să ne mântuiască. / La răsăritul soarelui şi când căprioarele fug, / Se cântă vesel la orgă, se cântă dulce în cor.“

— Spune-mi, cum este sărbătorit Crăciunul la tine acasă, Cassandra?

Simţi că dăduse o lovitură.

— Mai liniştit, trebuie să recunosc. Noi nu decorăm casa.

— Deloc? se miră Hawley. Ce păcat. Decoraţiunile contribuie la spiritul Crăciunului. Sunt sigur că aveţi o masă festivă şi veselă.

— Desigur. Cu friptură de vită şi de gâscă, şi cu musafiri: vicarul şi soţia lui.

— O să descoperi că aici totul e mult mai distractiv, domnişoară Gable-Gore. Vei putea astfel să cunoşti tradiţiile pentru a le respecta la anul.

Pen se luptă să-şi stăpânească râsul. Fără să-şi dea seama, Hawley tocmai lansase o salvă la adresa Cassandrei, căci fără îndoială aceasta se gândea la sobrietatea pe care

0 putea aduce la Cherryholt în Crăciunul următor – în calitate de soţie a lui Ross.

capitolul 7

Odată întorşi acasă, cu toţii se bucurară de ceştile cu punci fierbinte oferite ca să-şi încălzească oasele. Curând, cei care rămăseseră în interior îi ajutară să împrăştie ramurile verzi şi să creeze ghirlande verzi.

— Cel puţin trei, rosti Lady Skerries ferm. Una pentru hol, una pentru salonaş şi una pentru camera servitorilor. Ah, plăcinta cu fructe uscate! exclamă ea bucuroasă când intră un valet ducând o tavă uriaşă. Abia scoasă din cuptor şi asezonată din belşug cu brandy. Pen, vino să iei una.

Pen muşcă cu grijă din plăcintă, dar era mai degrabă caldă, nu fierbinte încât să o ardă.

— Delicioasă, Lady Skerries. Cea mai bună pe care am gustat-o vreodată.

— Datorită faptului că am folosit brandy, draga mea. Lady Skerries se repezi spre Cassandra, care tocmai îi făcea semn valetului să treacă mai departe: Trebuie să încerci una, draga mea. Aşa e tradiţia.

Cassandra se supuse, dar în modul în care îşi înfipse dinţii în prăjitură se citea promisiunea că avea să-şi ia revanşa pentru asta într-o zi. Doamna Gable-Gore nu spuse nimic; urmări totul de la distanţă, zâmbind cu blândeţe, dar refuzând tava cu plăcinte. Ce frică putea să le fie să nu se îmbete! Era cât se poate de surprinzător că la cină beau vin.

Ross coordona atârnarea ghirlandelor de ilice sus pe pereţi, ignorând giulgiul care părea să-i acopere viitorul. Cum Cassandra părea să-şi fi pierdut din farmec în ochii

lui, Pen îi luă locul.

— Îmi place combinaţia cu pinul, spuse ea. Împreună cu rozmarinul, creează un parfum foarte plăcut.

— Da, zâmbi el. Asta înseamnă Crăciunul din punctul meu de vedere. Tu te simţi bine?

— Minunat.

— Unde ţi-ai petrecut Crăciunul anul trecut?

— La Lowell, şi a fost foarte frumos, pentru că i-am avut alături şi pe William şi Anne, şi pe cei mici, precum şi câţiva vecini care ne-au fost oaspeţi la cină. Însă tata a cumpărat conacul cu numai douăzeci de ani în urmă, aşa că nu pot spune că avem nişte rădăcini foarte adânci acolo. Am mai fost şi invitate şi pe la alte case în preajma Crăciunului. Acolo l-am cunoscut...

Se întrerupse brusc.

— Pe lordul Thretford, cea mai recentă cucerire a ta.

— Da. Crăciunul ne cam poate face să ne păcălim, aşa că să ai grijă şi tu.

— Şi ţi-ai venit în fire în A Douăsprezecea Noapte?

— Nu prea, căci am persistat în greşeală până anul următor, de Ziua Tuturor Sfinţilor. „Când te-am întâlnit din nou pe tine”, îşi zise. Ca să rupă tăcerea ce se lăsase, rosti cu glas tare: Oricum, am trecut peste prostiile de genul

acesta. Nu vor mai fi niciun fel de angajamente prosteşti din partea mea.

— O mare pierdere pentru bărbaţii de pretutindeni!

Ea îşi dori brusc să-şi poată lua vorba înapoi sau să fi putut completa spunând „Nu e valabil şi pentru tine”.

Şi iat-o pe Cassandra, cu un zâmbet strălucitor.

— Ce minunat este totul! Uitaţi-vă la ramurile acestea verzi, simbolul vieţii eterne!

Pen se duse să le dea o mână de ajutor celor care pregăteau rămurelele de vâsc, temându-se că viitorul i se strecura printre degete fără ca ea să aibă puterea să-l apuce, să-l oprească. Dacă Ross nu nutrea altceva decât sentimente de prietenie pentru ea? Dacă o iubea sincer pe Cassandra, în ciuda afectării de care dădea dovadă aceasta?

Vasul cu punci tot circula înainte şi înapoi, trecând pe la toată lumea, iar Pen bău şi ea de mai multe ori din el.

În cele din urmă, toate ramurile verzi fură agăţate în încăperile principale, iar cele trei mănunchiuri de vâsc fură terminate, fiecare dintre ele plin de fructe şi decorat din belşug cu panglici roşii şi verzi.

Lordul Skerries făcu mare caz de faptul că trebuia să agaţe un mănunchi în salonaş; pe urmă îşi strânse tare

soţia în braţe, aducând-o sub vâsc pentru cel dintâi sărut.

— Şi astfel, declară el, mănunchiul a prins viaţă!

Printre râsetele care se auziră, Ross îl duse pe celălalt în sala mare, unde avea să atârne de partea de jos a candelabrului.

— S-ar putea să picure ceară pe mine, se plânse el în timp ce urca scara şi lega panglicile.

Pen îl urmări, dându-şi seama că acum avea să aleagă o doamnă pentru primul sărut. Cassandra îşi găsise un loc foarte aproape de el şi ochii îi străluceau de emoţia aşteptării. Pen nu se încumetă să se lupte pentru această onoare.

Ross coborî şi privi în jur.

— Domnişoară Gable-Gore, nu te voi ofensa prin a-ţi propune un sărut în afara legământului căsătoriei. Acum, cine nu s-ar da înapoi de la aşa o practică? Se uită roată prin încăpere. O soră? Nu cred că se cuvine. O mătuşă? întrebă el, păşind spre o doamnă care râdea. Nu, nu. Se întoarse spre Pen: Tu nu o să fii ofensată, nu-i aşa, Pen?

O strânse în braţe sub vâsc şi o sărută cald şi apăsat pe buze.

Primul lor sărut.

Ofensată? Pen se simţi complet ameţită de extaz, dar

când se îndepărtă de el avu grijă să zâmbească strălucitor.

— Astfel mănunchiul prinde viaţă, nu? spuse ea.

— E cât se poate de viu, aprobă el împărţind zâmbete în jur. Haideţi, doamnelor şi domnilor, bucuraţi-vă de el până îi cad toate fructele.

Toată lumea începu să se rotească, fiindcă doamnele şi tinere, şi mai în vârstă se prefăcură că încercau să evite vâscul, dar toate se lăsau prinse în cele din urmă, însă cele două Gable-Gore dispăruseră.

Curând merseră cu toţii în salonaş, unde îi aştepta o cină frugală cu vin şi cu încă nişte oale cu punci. Mai era şi ceai, poate comandat special de doamnele Gable-Gore, care stăteau la o distanţă considerabilă de vâsc, sorbind cu un aer virtuos din ceşti.

Pen nu se potrivea cu această adunare convenţională.

Mai fusese sărutată şi de alţi bărbaţi, şi mai pasional decât acum, şi deseori îi făcuse plăcere. Niciodată nu simţise însă acea descărcare electrică pe care o crease apăsarea rapidă a buzelor lui pe buzele ei, iar acum i se părea foarte dificil să nu-l urmărească pe Ross cu privirea în timp ce se plimba prin salon, discutând cu toţi invitaţii.

Chiar dacă asta însemna să lase terenul liber rivalei ei, hotărî să plece. O luă spre camera ei, dar se temu că

cineva avea să o caute acolo. Trecu pe lângă uşă îndreptându-se către capătul coridorului, dar aproape că se izbi de o cameristă trimisă cu treburi. Cherryholt nu era o casă foarte mare şi era plină de invitaţi şi de servitori.

Apoi îşi aminti acoperişul. Se înapoie în cameră să-şi ia pelerina, pe urmă găsi scările înguste care duceau spre pod. Acolo se afla o uşă care ducea afară, pe terasa îngustă ce înconjura acoperişul.

Ieşi în frigul aspru care îi făcu respiraţia să se transforme numaidecât în abur alb, dar era minunat. Pe deasupra, se simţea în siguranţă. Mica terasă care înconjura casa la ultimul nivel era suficient de lată pentru două persoane, iar un zid până la nivelul taliei stătea între ea şi un posibil salt în gol.

Se uită la cerul plin de stele, multe dintre ele strălucitoare ca nişte diamante. Ştia că unele erau planete, dar nu avea idee care. Oare stelele, sau planetele erau cele care sclipeau mai tare şi intermitent, parcă? Era şi Steaua Crăciunului, cel mai strălucitor diamant dintre toate, care le arăta tuturor celor cu inimă curată drumul spre locul naşterii lui Hristos.

Aceasta era o sărbătoare creştină, dar era totodată şi una păgână, şi pe bună dreptate. Acum, în cele mai

întunecate momente ale anului, când noaptea se instala pe la ora patru după-amiaza şi nu renunţa la poziţii până spre opt dimineaţa, fără lună şi stele oamenii ar fi putut să-şi piardă nădejdea. Nu era de mirare că se ataşaseră atâta de foc, de focul ce răspândea căldură şi lumină, indiferent dacă venea de la un felinar, o lumânare sau un buştean, şi asta se întâmplase din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre.

Yule, marea sărbătoare a credinţei şi a nădejdii, era, împreună cu ramurile verzi de conifere şi celelalte obiceiuri, un memento al faptului că viaţa exista chiar şi în întuneric şi în frig.

Cele două Gable-Gore se înşelau. Oamenii de genul lor înăbuşeau tocmai spiritul Crăciunului şi păstrau în schimb doar ceea ce era mai puţin caracteristic. Nu avea de gând să lase să se întâmple asta şi acolo.

Tresări, trezită din gânduri de cântece şi zgomot de clopoţei, şi apoi văzu luminiţe apropiindu-se pe aleea din faţa casei. Colindătorii se apropiau.

capitolul 8

Pen se opri o clipă în camera ei ca să-şi lase pelerina şi să se aranjeze puţin, apoi alergă în sala mare, unde tocmai soseau colindătorii. Toată lumea de la Cherryholt se

adunase să vadă spectacolul, inclusiv servitorii, care se aliniaseră pe lângă pereţi.

Existau câteva scaune pentru cei mai în vârstă, dar majoritatea invitaţilor stăteau în picioare şi câţiva erau pe scări ca să aibă o vedere mai bună. Pen dădu cu ochii de Julia, Azure şi Caroline şi li se alătură.

— Splendide costume, remarcă ea.

— Sunt păstrate şi îmbogăţite din generaţie în generaţie, spuse Julia. Coiful Turcului este real, adus dintr-o călătorie de unul dintre strămoşii mei.

Cavalerul Turc era o figură splendidă într-un fel de caftan lung şi negru, cu un coif ţuguiat şi o sabie la cingătoarea brodată. Avea o barbă neagră şi mustaţă şi o perucă lungă şi brunetă. Aerul său impunător era doar vag diminuat de faptul că era cocoţat pe un cal de jucărie.

Robin Hood era un tânăr arătos, într-o uniformă specifică, verde-crud, şi avea un arc şi o tolbă cu săgeţi în spate.

— Acela este Tom Fletcher, anunţă Julia, iar arcul lui este real. A câştigat o mulţime de întreceri cu el.

— Excelent. Poate să ucidă balaurul.

Exista unul – un balaur mic ţinut de Turc în lanţ. Era întruchipat de un bărbat în patru labe, cu un bot lung şi o

coadă foarte lungă în spate.

Robin Hood avea cu el şi o Domniţă Marian – un flăcău cu perucă lungă şi blondă şi o rochie extrem de împodobită.

— De ce Domniţa Marian poartă coif? se interesă Pen.

— Pentru că o întruchipează şi pe Britannia.

Când piesa începu, recitată în cuplete din versuri, Pen îşi îngădui să-i caute din ochi pe Ross şi pe rivala ei. Cassandra stătea jos lângă doamna Gable-Gore, ceea ce era o notă proastă pentru ea, căci în niciun caz nu se putea spune că ar fi avut nevoie de un scaun. Părea extrem de irascibilă, constată Pen cu bucurie, probabil pentru că Ross nu se zărea nicăieri în preajmă. Oare unde era?

Atunci Turcul se apropie, rostindu-şi replica:

— Iată o fecioară englezoaică, numai bună pentru cumi împodobi haremul păgân!

Dădu să pună mâna pe ea, iar Cassandra ţipă ferindu-se.

Printre râsete, Robin Hood îi sări în ajutor.

— Ia mâna de pe fătucă, bestie iubitoare de balauri, căci nu vei lua nicio englezoaică să te bucuri de ea în haremul tău.

Piesa continuă cu schimburile de replici, dar Cassandra izbucnise în lacrimi, iar maică-sa o duse de acolo.

— Ce mironosiţă, chicoti Julia. Ca şi cum chiar era în vreun pericol.

— Aşa-i trebuie dacă stă printre cei mai în vârstă, expunându-se astfel în faţa actorilor, completă Azure. Îmi pare rău că Turcul nu a încercat să dea o tură pe aici, pe sus.

— Aşa face de obicei, spuse Julia, noi intrăm în jocul lui, iar fecioara aleasă se preface că îi este teamă şi strigă după ajutor. Asta durează ceva timp.

Lui Pen îi păru rău pentru Cassandra, care nu fusese pregătită, dar dacă ea s-ar fi trezit pusă în situaţia aceea în niciun caz nu ar fi avut o reacţie atât de prostească.

— Acum urmează cântecul lui Robin Hood, declară Julia. Vedeţi că la refren trebuie să participăm şi noi.

Toţi colindătorii, în costumele lor bălţate, începură un dans cu paşi sonori şi apăsaţi în jurul cavalerului.

— Iată un cavaler din ţinuturi îndepărtate
A venit aici să ne vină de hac tuturor – oh!
Dar Robin Hood cel bun şi brav
Ne sare în ajutor şi ne apără pe toţi, de-a pururi – oh!

Robin Hood se întoarse spre cei din public, încurajându-i

să li se alăture.

— *Şi nu contează cine ne atacă pământul.*

Francezi, olandezi sau spanioli, sau dragoni – oh!

Bărbaţii adevăraţi ai Angliei vor sta pavăză de-a pururi.

Să ne *apere pe* noi toţi de *invazii – oh!*

Apoi venea o strofă despre francezi, cu o referire ascunsă la Napoleon, şi toată lumea intonă refrenul cu şi mai mult aplomb. Pen îşi dădu seama că Azure cânta când venea vorba despre „femeile adevărate ale Angliei”, aşa că la refrenul următor făcu şi ea acelaşi lucru, după o strofă despre Armada. Dar apoi îi şopti Juliei:

— Unde este Ross?

— Oare s-a dus să o liniştească pe domnişoara Gable-Gore?

Înnebunită, Pen cercetă cu atenţie încăperea. Era oare posibil să facă exact asta şi poate chiar să se lase îmbrobodit astfel încât să o ceară de nevastă? Se mută uşor mai în spate, căutând discret ieşirea. Ross nu avea cum să fie prins în plasa de păianjen a Cassandrei Gable-Gore...

Julia o apucă de braţ.

— Nu pleca acum. Urmează lupta!

Să insiste ar fi dat naştere la o altă scenă, şi cu

siguranţă câteva minute în plus nu aveau cum să conteze prea mult.

Robin şi Turcul se luptau lovind voiniceşte cu spadele lor de lemn. Robin înjunghie balaurul, care se rostogoli pe spate şi rămase cu picioarele în sus.

Turcul se luptă însă mai departe, până ce Robin îi puse piedică şi îi înfipse sabia în inimă. Sau, de fapt, între braţ şi piept.

Aplaudară cu toţii, morţii reveniră la viaţă şi colindătorii începură cântecul prin care îşi solicitau răsplata pentru a încheia evenimentul.

— De *Crăciun fiţi veseli şi mulţumiţi Domnului pentru tot.*

Şi ospătaţi-i pe vecinii voştri cei săraci, şi cei mici şi cei mari.

Da, tot anul nu-i uitaţi pe cei sărmani.

Şi Dumnezeu vă va trimite norocul să vă deschidă uşa.

Coşuleţele începură să circule încoace şi încolo, iar gentlemanii puseră cu toţii monede înăuntru – lordul Skerries se dovedi deosebit de generos...

Apoi însă, Pen îl observă pe Cavalerul Turc. Îşi scosese coiful şi peruca şi acum tocmai îşi dădea jos mustaţa şi barba. Era Ross!

Julia izbucni în râs.

— Ştiam că nu ai fi vrut să ratezi asta pentru nimic în lume. De ani întregi joacă rolul acesta. Vino.

O luă în jos pe scări şi prin mulţime, unde invitaţii îi complimentau şi îi răsplăteau pe colindători, dar până să ajungă de partea cealaltă a încăperii, Ross dispăruse.

— S-a dus să se schimbe din nou în haine de gentleman englez, o înştiinţa Julia. Vino în salonaş. Imediat o să începem să jucăm mima.

— Chiar trebuie să mă duc în camera mea, insistă Pen cu un zâmbet.

Văzu că Julia înţelesese că avea nevoie de oala de noapte şi că nu era cazul să o mai reţină, aşa că fu liberă să se grăbească la etaj. Nu mai putea să îndure asta.

Femeile adevărate ale Angliei *vor sta pavăză de-a pururi.*

Să ne apere pe noi toţi de invazii – oh!

Cassandra Gable-Gore nu era altceva decât o invadatoare ticăloasă la Cherryholt, şi trebuia ca cineva să-i ţină piept. Ross Skerries era bărbatul lui Pen şi trebuia cucerit. După acel sărut, exista o singură cale să se ajungă la această stare de fapt – un alt sărut, mult mai pasional.

Pen ştia care era camera lui Ross, căci în calitatea sa de

moştenitor şi unic fiu, se mutase din zona camerelor pentru copii la vârsta de doisprezece ani. În tinereţile lor inocente adeseori mergeau în camera lui ca să discute despre un plan sau să studieze o insectă cu microscopul lui.

Poate că tocmai aceste amintiri o făcură să intre fără să ciocănească la uşă.

— Ce Dumnezeu te-a apucat ca să superi...?

Îngheţă, rămânând mută la vederea pieptului lui gol. Era în continuare îmbrăcat cu pantalonii, Slavă Domnului, şi cu ciorapii de dedesubt, dar de la brâu în sus era gol-goluţ.

capitolul 9

— Ce Dumnezeu te-a apucat *pe tine*? întrebă el surprins, dar blând. Apoi adăugă: Dacă voiai să intri, atunci intră.

Amuţită, Pen închise uşa în urma ei.

— Ai de făcut vreo reclamaţie? întrebă el.

Oare părea amuzat, ticălosul? Pen îşi îndreptă spatele şi făcu eforturi să se adune.

— Trebuia să ai mai multă minte decât să o sperii pe biata Cassandra Gable-Gore în halul ăla.

— Mă surprinde faptul că îi iei apărarea.

— Eu...

Pen îşi aminti brusc scopul pentru care venise acolo. Era

mult mai dificil să întreprindă ceva când stătea faţă în faţă cu un bărbat pe jumătate gol, în special cu unul a cărui goliciune pe jumătate era atât de splendid de... masculină, cu muşchii aceia bine conturaţi şi...

Ridică privirea spre ochii lui, citind un amuzament colosal.

— Nu te poţi însura cu ea, spuse pe nerăsuflate, apoi clipi.

Nu aşa se gândise să o zică.

— De ce nu? întrebă el luându-şi cămaşa de pe pat.

„Nu, nu te îmbrăca încă!”

— Nu este potrivită pentru Cherryholt.

— Şi asta este principala mea îndatorire? se interesă el cu cămaşa în mâini.

— Da, trebuie să fie. Nu ştiu nici măcar cum de îţi trece prin cap să iei în considerare această posibilitate.

— O nebunie trecătoare.

Vorbise încet, iar Pen nu era chiar sigură că înţelegea ce voise să spună.

— Trecătoare?

— Poate o altfel de nebunie, se corectă el gânditor. De ce contează aşa de mult pentru tine, Pen?

Îşi aminti scopul ei, scopul ei cel îndrăzneţ. I se păruse

simplu când îi trecuse prin minte ca un fulger. Acum, aici, nu era simplu deloc, dar era singura cale de a proceda. Nu putea să mai îndure această nesiguranţă enervantă.

Se duse lângă el şi-i porunci:

— Sărută-mă.

— Nu avem vâsc, o informă el după ce aruncă o privire spre tavan.

— Nu avem nevoie de vâsc. Sărută-mă, Ross.

— Nu, spuse el. Sărută-mă tu pe mine.

Pen vru să-i descifreze gândurile, dar descoperi surprinsă că el îşi ferea privirea.

Foarte bine. Nu era o provocare de netrecut, doar că simţea că trebuia să-şi pună o mână pe braţul sau umărul lui, însă acestea erau goale, aşa că nu putea.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

— Un sărut potrivit pentru vâsc, remarcă el, acum zâmbind. Poţi să te descurci mai bine de atât.

Aceasta da, era o provocare, o provocare adevărată, îşi puse o mână pe umărul lui, pe umărul lui cald şi gol, şi cealaltă pe ceafă, ca să-l tragă înspre ea. Apoi îşi dădu capul pe spate când îşi apropie buzele de gura lui, despărţindu-le ca într-o invitaţie.

El acceptă, lipind-o strâns de el şi adâncind sărutul,

astfel încât acum păreau una şi aceeaşi fiinţă. Logodiţi. Pentru totdeauna.

Nu mai fusese niciodată sărutată cu atâta pasiune.

Ross o împinse spre pat. Când se prăbuşiră împreună peste aşternuturi se urcă deasupra ei, între picioarele ei desfăcute, însă trupurile le erau despărţite de o mulţime de straturi de material. Poziţia făcea săruturile fierbinţi chiar şi mai delicioase, iar când se rostogoliră astfel încât ea să fie deasupra, fu chiar şi mai bine.

Pen se uită în jos la ochii lui strălucitori de culoarea bronzului şi îşi trecu degetele prin părul lui scurt, elastic.

— Vezi bine. Nu te poţi căsători cu ea. Pur şi simplu nu se poate aşa ceva.

— După asta, singurul lucru care ar trebui să se poată în ceea ce mă priveşte ar fi să mă însor cu tine.

— Da! în clipa următoare o cuprinse neliniştea: Nu, Ross. Eu nu voi povesti niciodată despre asta şi nu am făcut nimic cu adevărat... ireparabil. Aşa că nu trebuie să te simţi...

— Proasto, râse el. Îi trase capul în jos ca să o poată săruta din nou, rostogolindu-se odată cu ea, astfel încât Pen ajunse din nou captivă sub el. Îi prinse mâinile şi i le ţinu sus, de-o parte şi de alta a capului. Mi se pare că ar

trebui să facem ceva care ar fi cu adevărat ireparabil.

Pen îşi simţi ochii mărindu-i-se în orbite.

— Ce?

— O să ne căsătorim, da?

— Asta nu e chiar...

— Deja dai înapoi, domnişoara Frânge Inimi?

Jignită, se luptă să scape, însă fără succes.

— Dă-mi drumul!

— Nu, niciodată. Asta e şi ideea, Penelope Brockhurst. Ai spus da, ai fost de acord că ar trebui să ne căsătorim şi de data asta nu o să te apuce teama exact înainte de producerea marelui eveniment.

— Ba o s-o fac dacă vreau eu, se repezi ea, şi nu ai nimic de comentat în privinţa asta! Vorbele lui de mai devreme căpătară brusc o nouă semnificaţie în urechile ei. Chiar dacă mă violezi, tu... tu...

Ross o eliberă din strânsoare şi se dădu jos din pat.

— Sigur că nu aş face aşa ceva.

Pen se chinui să se ridice şi ea în genunchi.

— Nu? Atunci ce ai vrut să spui?

— Că putem face ceea ce amândoi vrem din toată inima să facem, asta e tot. Recunoaşte, Pen. De ce altceva ai fi venit aici?

Încercă să se uite în continuare urât la el, dar el o ştia prea bine, iar ea era prea sinceră ca să mai facă vreun efort de împotrivire.

— Da, am venit aici să te câştig pentru mine. M-ai scos din minţi în ultimele zile.

El se aplecă în faţă ca să se sprijine cu braţele de pat, cu faţa la numai câţiva centimetri de a ei.

— Tu mă scoţi din minţi de ani întregi. Când în sfârşit îmi făceam curaj să-mi încerc norocul, tu erai deja logodită cu altul!

— Eu... De ce nu ai spus niciodată nimic?

— Am şi eu onoarea mea. Nu puteam să umblu după o femeie care i se promisese altuia.

— Dar domnişoara Gable-Gore?

— Sunt dator neamului din care mă trag să umplu o cameră întreagă cu moştenitori legitimi, aşa că am hotărât să pun capăt nebuniei. Ea părea persoana potrivită.

Pen se lăsă pe spate oftând.

— Eu am fost foarte înceată, Ross. Îmi pare rău. Am ales bărbaţi care mi s-au părut potriviţi, dar apoi nu am putut să merg până la capăt şi nu am ştiut niciodată de ce. Nu te-am văzut aproape deloc în ultimii ani, adăugă în apărarea ei.

— Iar eu nu aş fi putut crede că te-ar interesa un tip aspru şi foarte masculin ca mine. Faptul că mi-am îmbunătăţit cât de cât aspectul a făcut diferenţa?

— Poftim? Nu! îmi place, este adevărat, părul tău scurt, dar pentru mine asta nu are nicio importanţă, îşi deschisese sufletul în faţa ei; se impunea să facă şi ea acest pas curajos. Nu erai atât de spilcuit şi aranjat când ne-am întâlnit pe Oxford Street, dar atunci am avut revelaţia.

— Erai logodită cu Thretford.

— Am rupt logodna a doua zi.

— Înainte să aflu şi eu despre asta, le-am invitat pe doamnele Gable-Gore aici pentru Crăciun.

— Am luat hotărârea să nu mai accept niciodată oferta unui alt bărbat.

— Asta mă include şi pe mine?

— Nu, zâmbi ea.

— O altă promisiune încălcată, observă Ross prinzându-i bărbia între degete.

— Asta nu e cinstit!

— Cinstit sau nu, mi-ai dat cuvântul tău. Aici, acum, doar între noi doi. Că din clipa asta suntem ca şi căsătoriţi, până ce moartea ne va despărţi, fără să existe

posibilitatea de a rupe această legătură.

— Ross! obiectă ea cu lacrimi în ochi. Pe tine nu te-aş respinge niciodată.

— Nu mă poţi învinovăţi pentru că-mi fac griji în privinţa asta. Promite-mi, Pen.

— Atunci vom pecetlui promisiunea cu sânge, spuse ea. Mai ţii minte cum am făcut un legământ de sânge când eram mici?

El râse şi se duse la masa de lucru, de unde se întoarse cu un briceag.

— Aşa cum am făcut şi atunci?

Pen îşi aminti, iar gândul o făcu să se încălzească brusc. La treisprezece ani, deseori umblau desculţi prin pâraie şi chiar alergau pe iarba plină de rouă, iar o înţepătură într-un deget de la picior nu avea cum să fie mare lucru.

Degetele de la picioare nu erau nici acum o parte a corpului cu încărcătură erotică, dar ea continuă să roşească în timp ce îşi desfăcea jartiera şi îşi rula în jos ciorapul drept.

— Dungi verzi, remarcă el, şi o jartieră roşie. Ce delicioasă combinaţie demnă de Yule – şi cât de îndrăzneaţă! Nu-mi vine să cred!

Pen, roşie ca focul la faţă, îi aruncă o privire indignată,

dar la vederea expresiei din ochii lui nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Şi chiar păgână?

— Un bărbat nu se poate împiedica să spere.

Trase un scaun aproape de pat şi îşi scoase şoseta albă din piciorul drept, apoi înfipse uşor vârful lamei în partea exterioară a degetului mare. Întinse mâna, iar ea îşi puse călcâiul în ea. Clipi de durere când el înfipse lama şi în degetul ei, dar apoi îşi apăsară rănile una pe cealaltă.

— Suntem uniţi prin legământ de sânge să nu ne despărţim niciodată, proclamă el ca în trecut.

— Va fi cam greu să dansăm dacă rămânem lipiţi în felul acesta, îl atenţionă ea zâmbind.

— Şi va fi cam greu să facem şi alte lucruri.

Avea batista pregătită, iar când se desprinseră unul de celălalt, şterse sângele de pe ambele degete.

Pen îşi ridică piciorul să se uite la rană.

— Nu mai sângerează acum, dar dacă începe din nou, cum o să explic asta?

— Un cui din pantof.

El zâmbea însă într-un fel anume, iar Pen îşi dădu seama că stătea pe marginea patului, cu glezna dreaptă peste genunchiul stâng, dezvăluind privirii mult mai mult decât

un gentleman ar fi avut dreptul în mod normal să vadă. Îi zâmbi şi ea înainte de a reveni fără grabă la o poziţie decentă.

— Şi prin asta suntem logodiţi pentru totdeauna? vru > el să ştie.

— Potoleşte-te, Ross, îl mustră ea ridicându-se în picioare. Singurul motiv pentru care i-am părăsit pe cei1lalţi bărbaţi a fost că nu erai tu! în gândul meu, tu ai fost întotdeauna alesul.

— Şi pentru mine tu ai fost mereu aleasa, dar noi, bărbaţii, suntem adesea mai înceţi decât femeile, zise el f luându-i mâinile. Părinţii mei vor fi încântaţi. Sper că I şi mama ta. {

— Desigur. O adoră pe mama ta şi adoră Cherryholt.

— Mă gândeam că poate ar vrea să vină să locuiască aici după ce ne căsătorim. Ştiu că există şi Lowell Manor, dar nu-mi face impresia că este un cămin adevărat.

— O, sunt sigură că îi va face mare plăcere. Fir-ar să fie, m-ai făcut să plâng, măgarule. Nu sunt genul de femeie care să verse lacrimi din nimic.

— Ştiu asta, spuse el îmbrăţişând-o. Vezi tu, toate se aranjează la locul lor când axul central este acolo unde trebuie să fie. Noi suntem acel ax.

— Şi Cassandra?

— Îmi pare rău că îi voi nărui speranţele, dar va găsi un bărbat mai potrivit cu felul ei de a fi, mai ales având în vedere zestrea ei frumoasă.

— Nu te deranjează că a mea nu e aşa de frumoasă?

— Te-aş lua şi dacă nu ai avea niciun sfanţ şi tot m-aş considera cel mai norocos bărbat.

— Iar mă faci să plâng! Dar mă surprinde elocinţa ta, să ştii că habar nu aveam de ce eşti în stare!

— Tu mă faci să fiu astfel. Dar ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi înainte să trimită pe cineva după noi.

Zâmbind, se despărţiră ca să-şi aranjeze restul hainelor. Pen se bucură de momentul în care îi potrivi cravata, deşi probabil că Ross nu avea nevoie de ajutorul ei.

— Spunem cuiva? se interesă ea.

— Ce mod mai bun de a sărbători Crăciunul? Oricum, iubito, mă îndoiesc că ne putem ascunde când amândoi avem stele în ochi.

Se cuibări în braţele lui, bucurându-se să se afle în cel mai încântător loc din lume.

— Nu sunt sigură că merit să fiu atât de fericită. Am venit aici să te cuceresc.

— Aşa ai făcut? Ross îi ridică bărbia spre a lui. Atunci pot

să spun că avem scor egal?

— Depinde la ce te referi. Dar apoi Pen adăugă: Nu, nu te voi constrânge. Merit o pedeapsă.

— Sper că nu va fi asta, dar o să-ţi mai laşi părul să crească?

— Părul meu? Mă face să semăn cu o slăbănoagă despletită din vremea Restauraţiei.

— Atunci poate că am eu o atracţie deosebită faţă de slăbănoagele despletite din vremea Restauraţiei.

— Asta, domnule, cu siguranţă nu este adevărat. Dar dacă insişti, atunci bine. Va dura ani întregi, însă va creşte din nou cât să-mi atârne pe spate şi să sufăr consecinţele.

— Şi plăcerile. O să-ţi ador părul aşa cum va fi, învăluindu-ţi goliciunea fermecătoare, splendidă.

Pen simţi din nou că i se usucă gura. O năpădea o dorinţă imensă pe care nu o mai simţise niciodată. Aruncă o privire spre pat, însă el o luă de mână şi o trase spre uşă.

— Haide, fata mea, dar rogu-te, ai milă şi fixează o dată cât mai curând.

Pen îl lăsă să o tragă după el pe coridor.

— Cu o dispensă specială am putea fi căsătoriţi înainte de a Douăsprezecea Noapte.

Şi chiar aşa se întâmplară lucrurile, iar colindătorii se întoarseră să sărbătorească unirea lor, de data asta interpretând scenete cu iubiţi. Robin Hood şi-o găsise pe Marian a lui, iar Regele Arthur pe Guinevere. Sfântul Gheorghe avea prinţesa lui şi Regele Edward pe Cleanor.

Pen şi Ross îşi rostiră jurămintele sub vâscul din holul cel mare, în care fusese păstrată o rămurică cu fructe de pădure ca să îngăduie primul lor sărut de soţ şi soţie.

Invitaţii se bucurară de ospăţul Celei de-a Douăsprezecea Nopţi, şi cu toţii se veseliră peste poate, căci acriturile – cele două doamne Gable-Gore – plecaseră în ziua de Sfântul Ştefan, plângându-se că atmosfera păgână de la Cherryholt li se păruse prea puţin confortabilă.

După ospăţ, lordul Skerries şi câţiva dintre oaspeţi se duseră să tragă cu puşca în livadă ca să salute pomii şi să asigure astfel un rod bun la anul, dar la momentul acela Pen şi Ross se aflau deja în patul conjugal, serbându şi noaptea nunţii şi sperând să primească roade pe de altă parte.

— Poate că la anul vom avea un copilaş, spuse Pen mulţumită, în braţele soţului ei. Cel mai bun mod de a sărbători Crăciunul la ţară.

Intrigi şi vâsc

Joanna Bourne capitolul 1

Fulgii aveau mărimea şi forma unor resturi de prăjitură fărâmiţată. O ninsoare ce nu se domolea nicicum.

0 ninsoare ce cădea din belşug, atât de abundentă şi de plină de zel încât în cele din urmă blocase înaintarea trăsurii ce făcea legătura între York şi Londra cu nămeţi de înălţimea unui om în toată firea. O ninsoare încăpăţânată ce nu dădea niciun semn că s-ar fi oprit.

Elinor Pennington mergea în spatele domnului Broadleigh, mai exact în spatele siluetei sale întunecate, de-a lungul potecii înguste, curăţate de zăpadă, ce dădea înspre uşa din faţă a hanului, păşind cu grijă pe gheaţa compactă şi căutându-şi consolarea în filosofii clasici. În ciuda faptului că avea multiple cunoştinţe despre Seneca şi Marcus Aurelius, nu-i veni în minte niciun citat folositor. Romanii nu avuseseră prea multe de spus despre zăpadă.

Poate că trebuia să-şi folosească banii obţinuţi într-un mod nu prea onest ca să se mute în Italia. Acolo era cald.

Hanul era construit din blocuri de piatră de culoare gri, dispuse strâns una lângă cealaltă. Părea destul de vechi ca să fi fost deja acolo pe când legiunile romane mărşăluiau de-a lungul acelui drum, plănuind să creeze un haos total

în rândul picţilor[9]. Ar fi pariat că stătuse de strajă în Evul Mediu, deservindu-i pe călugări, pe curierii şi mesagerii Regelui şi respectiv pe văcarii care se îndreptau înspre sud. În această după-amiază, locul nu mai reprezenta decât fantoma unei clădiri, cu pietrele doar o idee mai închise la culoare decât zăpada ce cădea din abundenţă, cu ramele negre ale ferestrelor ce păreau să plutească în albul dominant din jur. Cineva împletise nişte rămurele de ilice în jurul stâlpului de care era suspendat felinarul din faţa uşii de la intrare, fapt ce amintea că nu mai erau decât trei zile până la Crăciun.

Intră în hanul numit Laughing Wench[10] împinsă de la spate de un vânt rece şi dădu peste un talmeş-balmeş zgomotos.

Holul era plin de oameni supăraţi şi de bagaje puse peste tot, la întâmplare. Una dintre cameriste, cu bonetă şi şorţ, urca scările încercând să contrabalanseze greutatea unui urcior. O fundă dintr-o panglică roşie decora stâlpul de susţinere al unei scări în spirală.

Elinor îşi vârî mâinile sub mantie. Domnişoara Trimm şi Jeanne Dumont, celelalte două femei din trăsură, intrară şi

9 Comunitate etnică ce a trăit în centrul şi sudul Scoţiei între secolele al 111-lea şi al IX-lea, implicată adesea în lupte aprige contra anglilor (n.tr.)

10 Frumoasa care râde

ele în tăcere pe urmele ei.

O voce dură de bărbat se auzi pe neaşteptate:

— Daţi-vă la o parte din calea mea! Un gentleman într-o haină elegantă îşi făcu loc cu coatele de undeva din spatele ei. Trecu de ea şi călcă apăsat pe zăpada de pe jos, din hol, ca să ajungă faţă în faţă cu hangiul durduliu. Acesta era un bărbat tânăr, abia dacă împlinise douăzeci de ani. Ce zi nenorocită, continuă necunoscutul. Vreau cea mai bună cameră a voastră şi salonul privat. Şi să te mişti rapid, să nu te mocăi.

Un gentleman extrem de mândru şi de exigent. Trăsurica lui cu două locuri şi două roţi intrase în mare grabă în curtea hanului în momentul în care poştalionul, folosit la comun de toţi ceilalţi, abia se descărca. Fusese cât pe ce să dea peste pasageri în timp ce, cocoţat pe capra trăsuricii, se străduia să ajungă primul la uşă. Acum se părea că nu avea nicio intenţie de a sta la rând.

— Nu vă faceţi griji. O să găsesc un loc pentru dumneavoastră, domnule. O să găsim un loc pentru toată lumea. Nici, du valiza aceea roşie la camera Crescent. O să punem...

— Ce mai pierzi timpul pe-aici? Arată-mi drumul spre camera mea. Doamne păzeşte-mă de ditamai ţara plină de

idioţi. Gentlemanul îşi scoase pălăria şi o lovi cu putere în lateral, scuturând-o de zăpadă: Vreau cina devreme. Pui sau fazan, dacă aveţi. Şi trimite-mi nişte brandy sus în cameră.

— Ei bine, cum să vă spun... Dacă aş avea o cameră, a dumneavoastră ar fi. Hangiul îşi întinse mâinile în mod expresiv în lături: Suntem plini ochi, după cum puteţi vedea şi dumneavoastră. Mai mult decât plini. Suntem ocupaţi până la refuz, însă o să vă găsesc eu un loc. O să staţi în aceeaşi cameră cu domnii din poştalion. Cu pasagerii, domnule. Numai că...

— N-am de gând să-mi împart camera cu o şleahtă de bădărani dezgustători şi de funcţionari unsuroşi.

Uşa de la intrare se deschise cu putere. Vântul pătrunzător o făcu să simtă ca şi cum nişte degete reci îi coborau în jos pe gât. Toată lumea se trase într-o parte, târşâindu-şi picioarele ca să le facă loc celor doi servitori ai hanului ce cărau, clătinându-se pe picioare, un cufăr. De undeva din stânga ei se auziră strigăte de genul „închideţi blestemata aia de uşă”.

— Ala trebuie dus în camera Star, spuse hangiul şi le făcu semn cu mâna, indicându-le încotro. La fel şi genţile celorlalţi domni care-au coborât din trăsură, şi-anume

geanta aceea neagră şi cealaltă de lângă ea. Genţile doamnelor merg în faţă...

— Dacă în cocioaba asta murdară nu sunt destule camere, atunci poţi al naibii de bine să dai gloata afară. Tânărul gentleman ţinea morţiş să aibă propria sa cameră sau măcar să ştie motivul pentru care nu putea să o capete. El, unul, nu dădea doi bani pe ce voia un infect de hangiu. Ştii cine sunt eu? întrebă el.

— Asta chiar n-o ştiu, domnule. Nu v-am văzut să mai faceţi popas pe la noi până acum. O să staţi în camera Star, sus, la capătul scărilor, pe dreapta. Nu trebuie decât să mergeţi după cufărul dumneavoastră.

Hangiul se întoarse într-o parte, menţinându-şi politeţea imperturbabilă, ca să se ocupe de domnul

Broadleigh, un alt client pretenţios. Cufărul domnului îmbrăcat elegant urca pe scări în drum spre o cameră pe care el avea să o împartă cu patru sau cinci bădărani dezgustători şi funcţionari unsuroşi adunaţi laolaltă în jurul lui. O cameristă dichisită ca la carte traversă holul, aducând de la bucătărie o tavă cu boluri puse claie peste grămadă.

— E exasperant, nu-i aşa? spuse tânăra franţuzoaică, Jeanne Dumont, care veni să stea lângă Elinor. Un

gentleman atât de pretenţios şi de o asemenea importanţă să călătorească fără valet!

— Am observat şi eu lucrul ăsta. Ceea ce ar trebui să mă ducă cu gândul că-i plin de datorii la Londra.

Jeanne îşi pipăi cu grijă săculeţul cu lucrul de mână, verificând dacă ustensilele de croşetat erau în siguranţă, şi îl vârî la subsuoară.

— La asta s-ar gândi oricine.

— Inclusiv hangiul. Nu-i prost.

Îşi zâmbiră reciproc. Se împrieteniseră în timpul călătoriei, ajungând să-şi spună pe numele mic. Atunci când pasagerii sunt îngrămădiţi într-un poştalion precum scrumbiile într-un butoiaş, ajung la o doză de intimitate în care formalismul şi eticheta dispar.

Lui Elinor îi plăcea de Jeanne, care avea un simţ al umorului mucalit şi plin de cinism. Era foarte tânără, în mod sigur nu avea mai mult de şaisprezece ani. Făcea parte dintre numeroşii imigranţi francezi, complet disperaţi, care veniseră în Anglia în ultimii câţiva ani, fugind de dezordinea publică şi de execuţiile prin ghilotinare din ţara lor. Jeanne urma să muncească în Londra, după cum îi spuse:

— Voi fi un fel de bonă, nu chiar o guvernantă instruită

şi pricepută la toate. Adevărul este că sunt foarte nepricepută. Nu ştiu nimic despre domeniul ăsta. Însă, pe de altă parte, nici copiii nu ştiu, aşa că putem să ne străduim împreună să iasă bine.

Li se alătură şi cealaltă femeie din grup, domnişoara Trimm, o cucoană înţepată, îndârjită, cu părul cărunt.

— Nu există niciun fel de salon privat, anunţă ea. Ca să fiu mai precisă, există unul, însă este folosit de trei domni ca să doarmă în el. Îndiferent de cât de mult aprob caracterul practic al acestui loc, deplâng şi dezaprob din răsputeri lipsa decenţei şi a bunelor maniere. Trebuie să luăm masa în sala comună. Locul pare destul de respectabil la prima vedere. O să stăm împreună. Dădu din cap în semn de încuviinţare: Acolo. Iată că ne duc bagajele sus. Ar trebui să ne spălăm înainte de cină. În orice caz, nu mai este nevoie de prezenţa noastră aici.

Dacă tot stabilise regulile, domnişoara Trimm îl urmă pe servitorul hanului sus pe scări, fiind totodată atentă la valiza ei.

— Mă intimidează teribil femeia aceea, spuse Jeanne. Mi se pare de-a dreptul înfricoşătoare, mă înşel cumva?

— Nu, deloc. Ar intimida până şi Vântul de Nord.

— Iar azi este o zi numai bună pentru asta. Franţuzoaica

îşi aruncă rapid privirea spre uşa hanului, care se deschisese din nou, lăsând să intre vremea rece de-afară şi un tropăit de bocanci. Se opri o fracţiune de secundă, după care zise: Cred că acela este un bărbat foarte chipeş.

O, să fii atât de tânără şi de lipsită de griji ca ea şi totuşi să te mai lase cu gura căscată un străin frumos! Din când în când, Jeanne îşi mai manifesta ideile pe care i le dădeau tinereţea extremă şi franţuzismul. Oare cel care îi atrăsese privirea era unul dintre servitori, sau un alt călător împotmolit din cauza viscolului?

Elinor se întoarse să-l vadă pe cel care făcea obiectul admiraţiei lui Jeanne.

Ea, una, nu i-ar fi spus chipeş. „Impresionant” era un cuvânt mai potrivit. Un bărbat înalt cu trăsături ascuţite şi un păr şaten banal, care tocmai închidea uşa în urma lui. Ochii lui aveau o nuanţă de cel mai profund albastru posibil. Nici nu trebuia să-i vadă ca să ştie asta. Îşi scutură zăpada de pe umerii hainei lungi şi grele şi înaintă ca să treacă în revistă holul de la intrare ca şi f cum ar fi fost proprietarul stabilimentului şi ar fi făcut una dintre inspecţiile periodice. Îşi mută privirea de la o faţă la alta, atent şi scrutător, până când ajunse şi se concentră asupra ei.

Inima îi bătu cu putere în piept. Ar fi jurat că fiecare sunet din sala hanului fusese redus la tăcere. Cu toate acestea, Elinor nu-şi feri privirea. Nimeni şi nimic n-ar fi putut «convinge să facă asta.

Poate că în expresia lui curtenitoare apăruse treptat-treptat un strop de emoţie. Oare era triumf? Uşurare? Nu conta. Tipul părea un maestru al disimulării.

Interesul lui se diminuă şi îşi mută privirea foarte încet, trecând mai departe şi cercetând încăperea de jur împrejur. Ea îşi dădu seama de acest lucru abia o secundă mai târziu.

— Nu-i un lucru rău s-avem un bărbat chipeş la care să ne uităm în timp ce ne luăm micul dejun, opină Jeanne. Mă oboseşte peste măsură peisajul mohorât şi sinistru al acestei provincii. Pe deasupra, tovarăşii noştri de călătorie nu-s prea plăcuţi? Mă întreb cine este acest domn.

— N-o să ştim niciodată asta. Nu mai aşteptă ca Jack să-şi scoată mănuşile, să-şi dea jos pălăria şi să se apropie cu calm ca s-o înfrunte, ci anunţă: Mă duc sus.

Pe fundal, filfizonul cel tânăr şi înfumurat continuă:

— Sunt domnul Rossiter, nepotul lordului Brampten. Aş putea cumpăra cocina asta mică şi sordidă numită han şi nici măcar n-aş băga de seamă cât a costat. Îţi dai seama?

O să fac rost de numele tău, amice. O să vedem noi dacă...

Probabil că şi în provinciile romane, înurmă cu două mii de ani, existau acelaşi gen de filfizoni imbecili şi respectiv acelaşi gen de hangii la fel de imperturbabili. Şi probabil un tânăr poet. Acesta avea să fie sărac, precum studentul cu haine zdrenţuite care călătorise afară, nepermiţându-şi să ocupe un loc înăuntru, pe toată durata drumului cu destinaţia Londra. Şi undeva ar mai fi fost şi o tânără soţie implicată în toate acestea. În timp ce urcă scările, începu să rescrie în minte, în limba latină, schimbul de replici dintre domnul Rossiter şi hangiu.

capitolul 2

Zăpada cădea întruna şi în visul ei. Era un vis adânc, neclar şi confuz în care simţea că încă se mişcă. Se tot legăna încoace şi încolo şi tot urca şi cobora în hurducăitul unei trăsuri, iar ceilalţi pasageri erau nişte animale ce purtau nişte haine lungi şi bonete. Se tot schimbau, transformându-se din câine în lup. Din lup în urs. Din urs în leopard. Afară, peisajul era compus din grămezi imense de panglici şi dantelă belgiană.

Pe locul de lângă ea, leopardul se transformase în vulpe, croşetând o eşarfă lungă multicoloră, ţinând andrelele cu labele ei roşii, curate şi îngrijite.

— Spui tot felul de minciuni, susură vulpea în latină. Admir chestia asta.

Avea un accent franţuzesc.

Barza vorbi şi ea, cu vocea domnişoarei Trimm:

— Locul pare destul de respectabil la prima vedere, însă nu poţi avea încredere în nimeni.

În vis, intervenţia ei păru ceva extrem de raţional din perspectiva unei berze.

În vis, părul lui Elinor se răsucea haotic în jurul ei ca şi cum ar fi fost suflat de vânt. Părul ei galben ca spicul de grâu, uşor spălăcit, crescuse şi crescuse până când ajunsese ca o perdea în spatele căreia se putea ascunde. Trebui să-l dea la o parte cu mâinile ca să vadă:

— Nugator spune minciuni. Nu-s eu aia. Nu contează.

Vulpea râse, începând să se transforme. Era deja pe jumătate pisică. Acum avea botul şi mustăţile unei pisici.

— Eu sunt cel care spune ce contează.

Ursul de pe bancheta din faţă întinse o ditamai laba îmblănită înspre partea opusă a trăsurii. Astfel îi acoperi faţa, iar ea nu mai putu să respire.

Se trezi din vis, căzând pe spate cu o bufnitură surdă, cu trupul rece şi tremurând, revenind la realitate şi la noaptea din jur.

O mână îi acoperea gura. Un corp, greu ca plumbul, o ţinea ţintuită pe pat, înăbuşind-o între pături atât de tare, încât nu putea să-i slăbească deloc strânsoarea.

Nu putu să-şi elibereze nici mâinile pentru a-şi folosi unghiile pe post de gheare, ca să îl zgârie. Strânsoarea era extrem de puternică, bărbătească, greoaie şi imposibil de combătut, şi venea parcă din toate părţile.

Bărbatul îi bolborosi la ureche:

— Eu sunt, fir-ar să fie. Sunt Jack. Nu te mişca şi ascultă-mă!

Focul se făcuse mic de tot şi avea tente portocalii. Văzu imaginea asta reflectându-se în ochii lui.

Trecuseră doi ani de când se atinseseră ultima oară, însă trupul ei îşi amintea bine cum fusese. Se potoli şi rămase nemişcată.

Bârnele vechiului han scârţâiră şi gemură precum coca unei corăbii în larg. Afară, vântul se învârtoşa şi urla, împingând geamul de la fereastră. Sunetul ce se auzea de sus de pe coş era un şuierat intermitent şi pătrunzător. În patul mare din colţ, domnişoara Trimm sforăia fără milă. Franţuzoaica dormea fără niciun zgomot în patul cu rotile.

— Acum ştii cine sunt, spuse Jack. O să-ţi ţii gura?

Ea încuviinţă dând din cap. O, da, îl ştia prea bine, el

avea întru totul dreptate.

Mâna lui se retrase, însă el nu se clinti. Rămase pe loc, acoperind-o cu greutatea lui, uitându-se în jos. Avea aceeaşi ochi duri, aceeaşi privire sfredelitoare. Chiar şi când fusese îndrăgostită de el, văzuse mereu duritatea din ochii lui şi se întrebase de unde venea.

Când fu pe deplin mulţumit de promisiunea ei de a tăcea, îi făcu semn cu capul în direcţia uşii, 0 singură dată, şi apoi îi dădu drumul. Fără să facă vreun zgomot, se dădu la o parte de pe ea şi dispăru în întunericul de pe hol.

Elinor nu zăbovi să se îmbrace. Uşa era una simplă, ca de hambar, care nu mai putea fi încuiată la loc. Îşi luă halatul de lână din locul în care îl lăsase, pe tăblia de la picioarele patului, îşi puse papucii ţinuţi la cald chiar lângă foc şi îl urmă. Duşumeaua era rece ca gheaţa. Putea să simtă asta prin tălpile încălţărilor. Holul era mai întunecat decât camera. La capătul lui, fereastra era un pătrat gri luminat. Hangiul lăsase un felinar să ardă la geamul din faţă al hanului, astfel că o luminiţă răzbătea cu greu până la etaj prin zăpada de-afară.

În bezna din jur, lui Jack nu i se vedea nici măcar conturul. Într-un fel sau altul se contopise cu acesta.

— Probabil te antrenezi să te ascunzi în întuneric, spuse

ea.

— În mod constant.

Nmşi putea da seama de unde începea propriu-zis persoana şi unde se termina întunericul. Nici măcar nu-l auzea respirând. Se ghidă după locul de unde-i auzise vocea, iar mâna ei întinsă atinse ceva moale. Găsi o mânecă, apoi partea din faţă a hainei lui. Mâna lui, când veni să o acopere pe a ei, era caldă.

Elinor se trase înapoi:

— Cum de m-ai găsit?

— I-am pus cameristei o întrebare nevinovată legată de cine anume doarme aici peste noapte. Cred că ţi-ar face plăcere să afli ce a spus, anume că eşti o doamnă respectabilă şi c-aş face bine să nu încerc să-ţi fac avansuri. Nu i-am spus că ştiu...

Tânăra femeie îşi închise mâna, iar pumnul strâns o porni spre el, ca să-l lovească cu putere. Fusese un impuls, total neprimeditat.

Nu fu suficient de rapidă. Pumnul ei se opri în palma mâinii lui, nu în pântece. Jack îi pară lovitura înainte să fie atins. Mâna lui se închise în jurul pumnului ei şi o ţinu aşa.

— Asta-i ceva nou, observă el. Era o vreme în care n-ai fi lovit un bărbat. Te-ai schimbat.

Părea complet calm. Preocupat şi totodată circumspect.

— Nu mai sunt aşa naivă şi nu mai am deloc încredere în cineva. Ai făcut din mine o persoană foarte, foarte înţeleaptă. O să te întreb încă o dată, cum de m-ai găsit?

— Prin compania de transport. Apari pe lista lor ca pasageră.

— Poftim?

— La York, în urmă cu şase zile, mi-am trimis oamenii să se uite la numele tuturor celor care şi-au făcut rezervare spre Londra. Iar tu erai pe listă. Elinor Pennington.

Îl simţi mişcându-se. Chiar şi ştiind exact unde anume era, nu putea să-l vadă.

— Ce-ai făcut, Elinor? în ce te-ai mai băgat?

Dintre toate lucrurile posibile din lume, la ăsta nu se aşteptase. Jack, urmărind-o până în pânzele albe, mânat de suspiciune. Un fior puternic o făcu să se cutremure. Halatul era suficient de călduros pentru camerele ei confortabile de la Londra, însă acolo, în provincie, nu era deloc potrivit pentru sfârşitul lunii decembrie.

— Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti. Mă duc să mă bag la loc în pat. Şi nu te mai furişa la mine-n cameră.

El îşi mişcă umărul lipindu-l de al ei. O apucă de încheietura mâinii şi nu-i mai dădu drumul.

— Eram atât de sigur că nu eşti implicată. M-am înşelat? Ai făcut tot timpul parte din afacerea aia, lucrând împreună cu unchiul tău? Nu-i dădu şansa să răspundă: Nu putem să vorbim aici. Vino jos, la parter.

— Dă-mi un singur motiv ca să te însoţesc.

— Nu poţi să ţipi la mine aici.

O, dar era al naibii de sigur de sine! Ştia, pur şi simplu ştia asta, fiindcă îi zâmbea.

— În regulă.

Elinor îşi răsuci mâna şi o eliberă din strânsoarea lui – el nu o împiedică – şi o luă înainte, păşind maiestuos, plimbându-şi în treacăt dosul degetelor de-a lungul zidului ca să-şi croiască drumul prin întuneric. Se poticni puţin la prima treaptă. Se împletici din nou când ajunse pe palierul dintre scări, unde se îmbinau şi îşi schimbau complet direcţia. Ignoră mâna lui Jack de pe braţul ei. Nu avea nevoie ca el să o ajute.

La parter era o lumină, o dâră lungă ieşită pe sub uşa camerei comune. Din câte se părea, într-acolo se îndreptau. Jack o ocoli şi îi deschise uşa:

— Intră aici.

Înăuntru nu era o diferenţă prea mare faţă de frigul de-afară. Parcurse de la un cap la celălalt o cameră lungă,

îngustă, văruită în alb, mirosind greu a fum şi a bere, un miros pregnant de vechi şi totodată de nou. Tavanul jos era traversat dintr-o parte în alta de grinzi negre din stejar. În capătul opus, unde focul încă mai mocnea în şemineu, Jack îngenunche să pună nişte bucăţi de turbă în cenuşă, deasupra cărbunilor încă aprinşi. Nu se uită în sus în momentul în care ea se^apropie, ci pur şi simplu continuă să se ocupe de foc. Îi spuse peste umăr: — Te-am căutat, Elinor. Nu există cotlon în regatul ăsta în care să nu fi avut un om care să te caute până şi-n tufişuri.

— Am fost la Londra.

— Unde, într-adevăr, sunt mai puţine tufişuri. Asta explică totul. Rearanjă bucăţile de turbă pe flăcările care pâlpâiau şi urcau uşor, folosindu-şi degetele ca şi cum focul n-ar fi îndrăznit să-l ardă. Te-am căutat şi în Londra.

— E ditamai oraşul.

Iar el nu s-ar fi gândit să o caute pe Elinor Pennington în cocioabele din mahalaua Whitechapel.

Căldura o atrase spre foc. Poate că şi şansa de a sta de vorbă cu Jack o atrăgea în aceeaşi măsură. Se apropie de pietrele şemineului şi îşi înfăşură braţele în jurul *trul* pului. Frigul parcă venea din toate direcţiile.

— Am petrecut ore întregi reflectând la ce să-ţi spun

dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată, îl – Eu, unul, nu aveam de ce să reflectez prea mult.

J | Poate că o să discutăm pe tema asta.

j Jack se ridică în picioare. Nu se schimbase deloc în

I cei doi ani. Era un bărbat solid, musculos, cu umeri

laţi şi şolduri înguste. Încă mai umbla cu părul puţin cam lung, ca şi cum nu s-ar fi deranjat să-l îngrijească.

1 Bărbia, maxilarul şi fruntea lată erau conturate de nişte linii bine definite. Avea o faţă inteligentă, de pustnic. Când îl cunoscuse la Oxford se dăduse drept o persoană ^educată, venită la studii.

Îşi scoase haina şi i-o puse peste umeri înainte ca ea să îşi dea seama ce avea de gând să facă.

— Pune asta pe tine.

Era din lână gri-închis, caldă pe dinăuntru. Jack radiase întotdeauna căldură ca un cuptor.

— N-o vreau.

El puse un bocanc pe coşul de fier de lângă şemineu şi se uită încruntat la foc:

— Chiar mă amuzi. Eşti mult mai elocventă când nu-ţi clănţăne dinţii.

Elinor nu voia să accepte nici măcar acest mic gest de bunăvoinţă din partea lui. Însă nu-şi urmă primul impuls,

de a lăsa haina să-i alunece de pe umeri şi să cadă pe podea. Ar fi fost un gest prea prostesc şi melodramatic. La urma urmei, chiar era o noapte teribil de rece. Cineva trebuia să se folosească de haina bună şi groasă, iar Jack nu avea de gând să o facă. El ştia că era prea sensibilă ca să îngăduie o asemenea irosire. Era un maestru în manipularea oamenilor. Chiar şi când fusese îndrăgostită de el, asta o enervase cel mai tare.

— Ai fugit de mine la Oxford. Rostea cuvintele parcă stâlcindu-le, pronunţându-le sacadat, în calupuri mici, scuipate cu furie, urmărind parcă un tipar. Ţi-am spus să rămâi acolo. Ţi-am spus c-o să mă întorc şi o să-ţi explic.

— Am o întreagă colecţie de minciuni spuse de dumneata, domnule Tyler. Una imensă. E mai mult decât suficient, mulţumesc.

Sarcasmul ei era domolit de prudenţă. Jack se dezbrăcase şi rămăsese într-o cămaşă cu mânecă scurtă şi vestă. Probabil că acum îngheţa. Bună treabă.

O privi pieziş:

— După tot ce-am făcut împreună, n-ai mai putut să aştepţi încă trei zile ca să auzi ce aveam de spus...

— Urma să-mi spui că eşti spion în slujba guvernului. Mi-ai fi explicat că te-ai folosit de mine ca să-ţi netezeşti

calea şi să ajungi mai uşor la unchiul meu. Aveai să-mi spui cât de important era să faci asta. Poate că aveai să-mi mulţumeşti pentru că te-am ajutat.

Asta îl făcu să tacă timp de trei secunde. Rămase fixând-o cu o privire aspră.

— Unchiul tău a fost nucleul celei mai vicioase celule de spioni francezi pe care am văzut-o vreodată. Poate că el era inofensiv, însă ei nu erau. Mă ocupam de acest grup, unii dintre ei erau înarmaţi, atunci când ai plecat. Ţi-am spus: „Dă-mi o zi sau două”. Şi-am mai spus: „O să-ţi explic fiecare nenorocit de detaliu pe care vei vrea să-l ştii”.

— Ai venit să-l arestezi pe unchiul meu. Dacă n-ar fi fugit, l-ai fi târât fără menajamente la spânzurătoare.

— Nu fi ridicolă. Se îndepărtă de şemineu şi începu să patruleze grăbit, înainte şi înapoi, prin spatele ei: Noi nu omorâm oameni pentru că au făcut o alegere idioată din punct de vedere politic. Lăsăm asta pe seama francezilor, s-o facă ei. Crezi că guvernul vrea ca cel mai respectat latinist din Anglia să fie azvârlit într-o închisoare londoneză, unde să scrie pamflete politice şi scrisori celor de la *The Times1* Trimiterea lui în Franţa a fost cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Aha!

— Cine crezi că l-a avertizat? Eu l-am trimis pe băiatul ăla să-l scoată de la Oxford. Cum crezi c-a traversat Canalul Mânecii un idiot ca unchiu-tău, în mijlocul unui război? Se opri în spatele ei şi continuă: Când ai dispărut, am crezut că te-ai dus după el la Paris. Mi-am imaginat că eşti singură, încercând să ajungi şi tu în Franţa în toiul luptelor.

Ea îşi împletise părul pentru noapte, aşa că îi _atârna în faţă, în două cozi lungi de păr parcă încolor. Îşi vârî cosiţele sub haina groasă şi spuse:

— Unchiul meu n-a vrut să-l însoţesc. Părerile mele politice nu-s cu nimic ieşite din comun, înţelegi. Mi-a explicat că la momentul respectiv eram ca o povară pentru el.

Unchiul îi golise contul. Îi luase toţi banii de administrare a casei. Şi banii de chirie. Până şi mărunţişul din geantă. Proprietăreasa o dăduse afară din casă în după-amiaza aceea. Fusese o zi foarte grea.

— Ar fi trebuit să aştepţi, o mustră Jack. Ar fi trebuit să ai încredere că o să am grijă de tine.

— Oricât ar părea de curios, nu te-am crezut.

Focul scoase un fâsâit în timp ce aburul ieşi în forţă

afară din şemineu. Fumul tremurător formă nişte norişori gri, învăluind muchiile ascuţite ale bucăţilor de turbă înainte ca tirajul creat de curentul de aer să-l ridice şi să-l ducă în sus pe coş.

Amintirile erau la fel de inconsistente şi de iluzorii precum valul acela de fum. Jack Tyler nu avea să o facă din nou să sufere. Acel Jack Tyler în care ea crezuse nu mai exista.

Îşi ridică privirea şi văzu că o scruta fără să clipească. Făcuse o greşeală când se gândise că el nu se schimbase. Trăsăturile evidenţiate de lumina focului erau la fel, însă el renunţase la masca aceea întipărită pe faţă, de care acum nu mai avea nevoie. Vocea îi suna pe alocuri mai dur.

La Oxford, Jack Tyler fusese rezervat, ba chiar timid. Fusese atât de fascinant şi fermecător... Elinor nu avea să se mai poată încrede niciodată în acea putere de atracţie.

Bărbatul acesta părea la fel de nemilos şi de dur ca un teren arid de la ţară.

— Cum de-ai supravieţuit? întrebă el. Doar ai fost singură. Ştiu că unchiul tău ţi-a luat şi ultimul bănuţ din moştenire când a fugit în Franţa. Acum văd că îţi merge bine, eşti îmbrăcată elegant şi călătoreşti extrem de confortabil. Cine plăteşte pentru toate astea?

Ar fi putut să râdă la auzul întrebării. Nu mai era fata pe care el o minţise atât de uşor. Acum avea de-a face cu o femeie trecută prin viaţă. Jack nici măcar nu avea să ştie cum îşi câştiga ea existenţa.

— Plătesc cu banii mei.

— Asta făceai acolo, în nord?

În aceste cuvinte exista o doză de tensiune care nu se potrivea deloc cu întrebarea simplă. Ea simţi brusc o senzaţie de teamă, de incertitudine.

— Am avut o afacere acolo.

— Ce anume?

— Propria mea afacere. Nu-i treaba ta.

— Nu sunt duşmanul tău, Elinor.

Deodată, haina strâns înfăşurată în jurul ei îi lăsă impresia că ar fi fost luată în braţe de Jack. Amintirile o năpădiră şi îi cuprinseră întreg trupul. Fusese atât de uşor să se cuibărească la pieptul lui. Atât de firesc. Îşi aminti cum îi simţea forţa prin cămaşa de pânză. Îşi aminti cum îşi freca obrazul de mâna lui în timp ce el o mângâia şi se lungeau împreună pe câmpurile de lângă Oxford.

Blestemat să fie că mânjise până şi acest vis frumos, singura imagine plăcută pe care o mai păstrase ea de pe urma eşecului lor comun.

— Doar nu m-ai trezit şi m-ai dat jos dintr-un pat cald doar ca să mă întrebi de ce m-am dus la York. Ce vrei?

Strânse din umeri, iar haina lui Jack parcă o mângâie pe ambele părţi ale corpului, ca o promisiune de căldură şi protecţie. Până şi hainele lui minţeau.

— Tu n-ai de gând să-ţi ceri scuze. Eu n-am de gând să te iert. Oare ce-ai mai avea să-mi spui după atâta timp?

Jack se apropie dintr-o singură mişcare lină, micşorând vizibil spaţiul dintre ei. Îşi întinse degetele ca să-i întoarcă faţa spre el, în lumina focului.

— Willen Castle. Lord Macclaren. Lista.

— Nu înţeleg.

Agitaţia îi invadă tot corpul pentru un moment ce se prelungi extrem de mult. Expresia feţei lui rămase un timp imobilă, după care ceva se schimbă subtil.

— Toate astea nu înseamnă nimic pentru tine. Ochii tăi sunt clari ca sticla.

— După tot acest timp, am rămas tot o proastă, mă citeşti ca pe o carte deschisă. Mulţumesc.

El avea pe deget un inel masiv de aur cu pecete. Nu avusese aşa ceva la Oxford. Când ridică mâna şi îi rearanjă nişte şuviţe rebele care îi căzuseră pe frunte, o lumină roşietică se plimbă de-a lungul bijuteriei. Palma lui era

caldă şi uscată acolo unde îi atinsese pielea. Aurul, în schimb, era rece ca gheaţa.

— Nu poţi să-ţi imaginezi cât sunt de uşurat, *Amica.*

— Nu-mi mai spune aşa. *Amica* însemna prietenă în latină. Să-l audă folosind acest apelativ era de nesuportat. Nu te mai preface că încă am mai fi prieteni.

— Cu toate astea, suntem, indiferent ce ţi-am făcut. Mângâindu-i părul, Jack urmă: Eşti făcută dintr-un amestec de loialitate şi devotament. Ştiai? Nu poţi să opreşti asta ca şi cum ai opri un robinet, când vrei tu. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu, replică ea trăgându-şi uşor capul de sub atingerea lui.

— Lasă-mă să-ţi spun de ce sunt aici. Există un mesaj codificat. Ştim că în momentul de faţă se îndreaptă spre sud, ascuns într-o carte sau într-un document. Şi-o să fie un lung şir de numere sau litere. Trebuie neapărat să-l interceptez. Cum nu obţinu nicio reacţie, el continuă: I-am tot urmărit pe agenţii francezi de-a lungul şi de-a latul întregului Yorkshire. Există un grup la Paris care crede că noi, în Anglia, suntem în pragul unei revoluţii. Ei sunt siguri că dacă debarcă pe ţărm o forţă de invazie, provincia se va revolta şi va porni să mărşăluiască spre Londra.

— Şi prinţul Stuart a crezut la fel. Şi s-a înşelat.

— I-am arestat pe majoritatea francezilor, însă ei au făcut o listă de simpatizanţi din nord... şi de oameni pe care au crezut că pot să-i convingă. Oameni nevinovaţi şi vinovaţi, plus un număr de persoane aflate undeva la mijloc. Noi ştim că listă a părăsit York-ul pe data de şaisprezece, în poştalionul cu destinaţia Londra.

Poştalionul ei.

— Şi-ai crezut că-i la mine!

Durerea deveni şi mai acută.

— Încetează cu asta, îi ceru el bătând-o nerăbdător pe umăr. Ţi-am văzut numele. Am călărit trei zile fără întrerupere ca să dau de tine.

— Deci crezi că sunt o trădătoare, că lucrez pentru francezi.

— Niciun moment. Nici măcar o amărâtă de secundă, însă a trebuit să dau de tine.

Părea extrem de obosit. Din nenumărate motive.

Elinor şi-l imagină, cu gulerul hainei ridicat, aplecându-se în bătaia vântului ca să se ferească de furtuna ce se înrăutăţea tot mai mult. Drumul de la York până acolo era foarte lung şi foarte solicitant, chiar şi pe vreme bună.

El şopti:

— Mi-a fost teamă că vreunul dintre nemernicii ăia de francezi, prieteni ai unchiului tău, te-a rugat să-l ajuţi cu un comision, ceva mărunt. Un comision total inofensiv, cum ar fi ducerea unei scrisori. Tu i-ai fi dat-o invariabil unui alt agent francez care n-ar fi avut niciun motiv să te lase în viaţă.

— Deci crezi că sunt proastă, făcută grămadă.

— Cred că eşti înspăimântător de inteligentă. Minţindu-te, am rămas fără rezervele mele, de altfel considerabile, de vicleşuguri, iar asta era pe vremea când aveai doar nouăsprezece ani. Nici nu vreau să mă gândesc cam cum ar fi acum. Dar tu eşti de încredere.

— Nu mai sunt. Am terminat cu asta.

— Eşti o femeie care nu mai este de încredere şi care se întâlneşte cu mine în mijlocul nopţii. Singură. Fără apărare.

Atunci el o surprinse. Mai bine zis, o ului. Cu multă agilitate, foarte uşor, se aplecă spre ea şi o sărută pe buze. Fu ca un bubuit de tunet învăluit într-o imensă mirare ce o lăsă fără niciun fel de gând în minte. Niciunul.

— Du-te. Du-te înapoi în pat. Şi-ai face bine să laşi haina aici. Nu vrei să fii nevoită să explici cum şi de unde anume ai luat-o. Şi încuie blestemata aia de uşă. Pe-aici bântuie un agent francez.

Elinor încă nu putea să gândească. Îşi ţinea dosul palmei la gură şi se freca energic:

— Să nu mai faci aşa ceva.

— N-o s-o mai fac într-o cameră comună în mijlocul nopţii. Nu când o să fiu mort de oboseală, iar tu îngheţată bocnă.

Acesta păru un moment propice pentru a pune capăt situaţiei scăpate de sub control. Şi aşa şi făcu.

I se păru că bolborosise ceva de genul „Pot să mai aştept”, însă parcursese deja jumătate din drumul spre uşă şi era posibil să nu-l fi auzit cum trebuie.

capitolul 3

Se trezi din cauza ciocănitului în uşă. Întrucât patul ei era cel mai aproape de intrare, se dădu jos din pat fără niciun fel de tragere de inimă. Jeanne Dumont, pe patul de campanie cu rotile, părea contopită cu pătura, cu o mână graţioasă întinsă în afara cadrului. Domnişoara Trimm dormea pe spate în patul cel mare cu gura larg deschisă, sforăind într-un hal fără de hal.

Abia mijiseră zorii şi era încă şi mai frig decât fusese în timpul nopţii. Picioarele ei goale se chirciră parcă instinctiv la contactul cu scându-rile duşumelei, în timp ce se îndrepta spre uşă. Respiraţia îi îngheţă în momentul în

care se aplecă să răsucească cheia în broască.

Uşa se deschise larg şi o văzu pe cameristă, după care auzi nişte zgomote de paşi şi un dialect de provincie. Se auzi un:

— O, domnişoară, îmi pare rău. Apoi, în direcţia domnişoarei Trimm: îmi pare şi mai rău, coniţă. Hangiul întreabă dacă n-aţi putea să veniţi până la bucătărie.

Da. Ele toate. Fusese găsit ceva în cenuşa din vatră. Ceva foarte ciudat.

Camerista dispăru ca să bată la cealaltă uşă de pe hol şi să transmită acelaşi mesaj.

Tânjea atât de tare să stea întinsă în pat, în dimineaţa liniştită şi atât de friguroasă, meditând la cele întâmplate.

Planificase acest lucru pentru dimineaţa aceasta – o repriză lungă în aşternuturi, cocoloşită între pături, în care să-şi plângă de milă. Nu avea să aibă parte de aşa ceva.

Lăsaseră urciorul de apă lângă colţul şemineului, cel mai cald loc din cameră, însă tot trebui să spargă pojghiţa de gheaţă de la suprafaţă. În această perioadă a anului, apa pentru spălat consta în zăpadă topită, fără să mai fie scoasă din fântână. Astfel că avea un iz natural şi totodată sălbatic, ca de pin.

Miss Trimm se spălă prima, folosindu-şi buretele pe sub

o cămaşă de noapte voluminoasă. Însă Jeanne se dezbrăcă cu nonşalanţă în pielea goală în faţa focului. Un exemplu pe care îl preluă şi ea cu uşurinţă. Urmă o bâjbâială în toată regula până îşi puse juponul rece şi rochia albastră care se lipi de pielea ei udă. Se întoarse să o lase pe Jeanne să-i încheie nasturii de la spate, după care se înfăşură de jur împrejur în şalul de lână.

Bucătăria era în spatele hanului, într-o aripă separată, de-a lungul unei porţiuni în care holul îşi schimba brusc direcţia, având la intrare o uşă groasă de stejar, înăuntru era multă gălăgie, foarte cald şi un miros persistent de şuncă.

O duzină de bărbaţi, inclusiv toţi cei care călătoriseră cu ea în poştalion, erau adunaţi la masa de lucru dispusă în centru. Pe un cearşaf jerpelit erau înşirate nişte hârtii arse – un ziar făcut sul, negru la culoare şi imposibil de descifrat, cărţi pe jumătate arse şi o scrisoare făcută aproape scrum. Probabil că erau în total vreo zece bucăţi. Hangiul stătea în capătul încăperii, uitându-se încruntat, extrem de dezaprobator la grămada neagră, clătinând din cap şi murmurând.

Jack se afla în spatele lui, sprijinindu-se pe cărămizile ce înconjurau şemineul. Arăta de parcă s-ar fi întrebat dacă

nu cumva era prea devreme ca să ceară o cană de ceai. Ca şi cum n-ar fi avut niciun fel de rol în toată tevatura asta. Însă probabil că lista pe care el venise să o caute zăcea, distrusă, într-una din grămezile acelea de hârtii arse.

Vizitiul îşi ţinea pălăria în mâini, tot învârtind-o pe o parte şi cealaltă.

— ... N-are niciun fel de noimă. De ce-ar face cineva aşa ceva? Pentru ce?

— Un nebun. Despre asta-i vorba aici. Trebuie să fie un nebun, şopti o fată de la bucătărie.

— Nu înţeleg. Asta-i a mea. Unul din pasagerii de afară îşi revendică ceea ce mai rămăsese dintr-o copertă de piele de culoare roşie: E cartea mea, *Elementele Chimice.* O apucă încet, cu multă grijă, ţinând coperta de un colţ, cu toate acestea murdărindu-se de funingine. El era studentul de la universitatea din Edinburgh, Timothy Fleet, un tânăr înalt, subţirel, cu părul roşcat, atât de sărac încât nu putuse călători ca orice pasager înăuntru, ci afară, cocoţat pe capra poştalionului, în mijlocul iernii. Cum de-a ajuns aici? Am lăsat-o în bagajul meu noaptea trecută.

Domnul Broadleigh apucă cu grijă o furculiţă lungă, specială pentru prăjit pâinea, şi o folosi ca să

scormonească într-o grămadă de pagini înnegrite.

— Astea-s facturile mele şi documentele în care îmi ţin contabilitatea, spuse el imediat după aceea. Vreau să ştiu cine-i responsabil pentru asta. Agită grămada incinerată, şi coloane de numere căzură peste dinţii furculiţei până când nu mai rămase nimic decât o grămadă de cenuşă: Cine şi-a băgat nasul în hârtiile mele? Cine-a văzut ce s-a petrecut aici? întrebă el şi îşi plimbă rapid privirea de jur împrejurul bucătăriei, fiind la fel de suspicios atât în privinţa hangiului, a lui Jack, a băiatului de nouă ani care spăla vasele, a lui Jeanne şi a domnişoarei Trimm.

Broadleigh era un comerciant din Londra, nu prea vorbăreţ, care îşi ţinea gura referitor la genul de mărfuri cu care se ocupa. Pe tot timpul celor şapte zile de la plecarea din York fusese extrem de nervos din cauza întârzierii provocate de căderea masivă de zăpadă. Avea afaceri importante la Londra, după cum spusese. Se aşezase cu de la sine putere pe bancheta dispusă înspre sensul de mers al trăsurii, loc dorit de toată lumea, ocupând aproape jumătate din locul domnişoarei Trimm. Răsfoise permanent diverse hârtii şi le mutase dintr-un dosar în altul, ţuguindu-şi buzele plin de importanţă şi făcând adnotări cu creionul.

Ea stătuse vizavi de el. Individul avea nişte genunchi foarte osoşi pentru un bărbat atât de durduliu.

Miss Trimm porni înţepată de-a lungul culoarului, până la rămăşiţele fărâmiţate ale unei scrisori. Ceru pe un ton repezit:

— Un şervet, vă rog.

Personalitatea ei avea o asemenea forţă şi un asemenea impact, încât una dintre fetele care ajutau la bucătărie aduse în grabă un şervet proaspăt călcat.

— Mulţumesc. Fără să-şi murdărească mănuşile, domnişoara Trimm recuperă hârtia şi o desfăcu cu multă îndemânare: Am lăsat această scrisoare la mine în haină, care este atârnată lângă uşă, în camera noastră, de când am sosit la han noaptea trecută. Oricine a avut o cheie putea să intre fără probleme în timp ce noi luam cina. Sau bănuiesc că şi pe timpul nopţii, când dormeam.

Privirea i se îndepărtă de la hangiu şi se mută direct la Jack, în locul în care stătea sprijinit lângă foc, interesat, dar neimplicat.

Domnişoara Trimm nu era deloc proastă. Dacă cineva s-a apucat să facă tot felul de nemernicii în toiul nopţii, acela ar fi fost Jack.

— Asta-i cel mai ciudat lucru din toate, nu-i aşa? spuse

Broadleigh. Cine-ar veni după scrisoarea dumitale? Cred că n-avea cum să conţină ceva de real interes.

— Nu e cazul să te mai gândeşti atâta. Domnişoara Trimm îşi îndreptă privirea rapid spre fetele care ajutau la bucătărie, uitându-se când la una, când la cealaltă:

Dacă există vreun motiv pentru care micul dejun ar trebui amânat pe o perioadă nedefinită, mi-ar plăcea să-l aud acum. Între timp... Jeanne, Elinor, o să fiu sus, la noi în cameră. După ce o să vă descoperiţi şi voi bunurile, vă sugerez să vă duceţi în camera comună şi să mă aşteptaţi. Vin şi eu în scurt timp.

Acestea fiind spuse, femeia ieşi ca din puşcă.

— Ce scorpie cu gura mare, nu? bolborosi Broadleigh, însă pentru asta aşteptă ca să fie sigur că ea nu-l mai putea auzi. Vreau să ştiu cine a făcut asta. Şi de ce? Vreau răspunsuri. Ce s-a întâmplat?

Hangiul îşi ridică vocea ca să-i acopere pe ceilalţi:

— Katie!

O cameristă tânără, curăţică şi rozalie la faţă datorită entuziasmului, se opri din învârtitul unui linguroi într-un ceainic pus pe foc.

— Katie, fata de-aici, a coborât prima azi dimineaţă, aici, ca să pună ca de obicei apă la încălzit şi să facă focul. Şi a

găsit toate astea – făcu un gest expresiv spre masă – îngrămădite de-a valma, pe cărbunii vechi. Arse, după cum vedeţi. A venit în fugă să mă cheme şi împreună am scos tot ce-am putut. Dădu să arate spre Jack, de parcă ar fi vrut să-l includă şi pe el în toată povestea aceasta, după care se hotărî să renunţe. De ce anume au fost arse, n-aş putea să vă spun. Nu cred că există vreun motiv să faci aşa ceva.

Toată lumea începu să vorbească rapid şi fără întrerupere, discutând aprins, comentând, cerându-i hangiului să afle cine era făptaşul. Servitoarele, soţia hangiului şi o femeie înaltă, numai pielea şi osul, care părea să fie bucătăreasa, continuară să pregătească micul dejun cât de bine puteau în aceste împrejurări, prin colţurile încăperii.

Jeanne se strecură prin mulţime şi luă de pe masă o carte înnegrită în urma arderii, după care strâmbă din nas la cenuşa rămasă pe degete. Cunoşteau cu toţii acest volum aparte. Le citise din el în trăsură, kilometru după kilometru, în decursul ultimelor trei zile. Tidul de pe coperta roşie... *oezie pentru Tinerele Doamn...* Majoritatea paginilor erau distruse.

— Deci aşa. Presupun că n-o să-mi mai exersez engleza

cu ajutorul acestei cărţi. O ţinu departe de rochie, se duse la şemineu şi o aruncă în flăcări: Am dat o grămadă de bani pe ea şi abia dacă am învăţat trei poezii, ce erau foarte greoaie. Iar acum trebuie să mă spăl pe mâini. Tot ţinutul Lincolnshire e plin de nebuni? E destul de rău că trebuie să îngheţi în locul ăsta fără ca să-ţi mai arzi şi cărţile pe-aici.

Fata se duse la chiuveta din cămăruţa de alături, destinată spălatului vaselor. Timothy, studentul de la universitate, puse pe foc jalnicele rămăşiţe ale cărţii sale de chimie şi o urmă, la câţiva paşi distanţă, ce denotau atât respect, cât şi o doză de interes. Broadleigh mai folosi pentru ultima oară furculiţa de prăjit pâine ca să scurme prin grămada de documente şi facturi distruse, stârnind un nor de cenuşă fină ce se împrăştie în toate direcţiile, după care ieşi ţanţoş cerând să i se aducă micul dejun.

— Mai e cineva? întrebă Jack. Încă mai avem pe masă nişte chestii ce zac neatinse.

Ochii i se opriră asupra lui Elinor. Nu mai era absolut nimic între ea şi forţa curiozităţii lui Jack Tyler. Cândva, se gândise că atenţia lui atât de concentrată, nevoia lui neclintită de a căpăta răspunsuri, relevau mintea unui tip studios, extrem de serios. De fapt, era mintea unui spion.

Răbdarea lui era cea a unei pisici aşteptând lângă gaura şoricelului din perete.

Ceilalţi doi pasageri ce călătoriseră în exteriorul poştalionului, nişte fraţi din York, dulgheri, recunoscură că nu aveau nicio legătură cu cuvintele scrise. Vizitiul admise că nu citea „prea mult”.

Din toţi cei de acolo mai rămăsese numai ea, sub mulţimea de ochi curioşi.

Pe masă mai erau încă o scrisoare, nişte ziare şi un caiet, asemănător cu cel pe care un şcolar l-ar folosi pentru teme. Coperta lui era intactă, însă paginile erau arse, ca şi cum ar fi fost pus pe foc deschis, cu faţa în jos.

Bineînţeles că era al ei. Conţinea ultimele ei poezii, o parte în latină, o parte în engleză. O grămadă de versuri.

Toată munca ei se dusese pe apa sâmbetei. Ore de jonglat cu cuvintele, căutând cea mai potrivită combinaţie de expresii. Versuri pe care nu avea să le mai recupereze niciodată. Notiţe în limba latină pe care i-ar fi luat ore întregi să le mai reia. Îi venea şi ei să bată în masă cu o furculiţă din aceea specială de prăjit pâinea.

Iar acum, fiecare pagină a acelui caiet era gata să o trădeze. Făcuse cu mâna ei până şi nişte schiţe destul de grosolane ca să i le arate graficianului care avea să

ilustreze cartea. Gândul la ele o făcu să roşească. Nu intenţiona să se ducă acolo şi să-l revendice, aşa că spuse:

— Ziarul este al meu. Poţi să-l arunci fără niciun fel de probleme în foc.

Jack o studie cu ochii mijiţi, într-o postură destul de enigmatică.

Nu existase niciun nebun care să intre pe furiş la ea în cameră pentru a-i cotrobăi prin lucruri, care să dea buzna şi să umble în bagaje la numai câţiva paşi de nişte bărbaţi care nu dormeau prea bine, agitându-se în somn şi deranjându-se reciproc din cauza sforăitului. Genul acesta de hoţ avea nevoie de un mers silenţios şi de nişte mâini uşoare, deprinse cu folosirea şperaclului.

Agentul francez pe care Jack îl vâna ar fi putut să fie atât de priceput. Iar Jack nu ducea lipsă de talent în domeniu.

Asta ce însemna? Poate că francezul îşi dăduse seama că fusese încolţit şi blocat în furtuna de zăpadă şi îşi arsese secretele înainte ca ei să le poată descoperi. Poate că toate aceste documente şi hârtii adiţionale fuseseră adunate acolo şi sacrificate ca să mascheze de fapt acea distrugere anume.

Sau poate că însuşi Jack era implicat până în gât în

miezul unui joc mult mai profund. Întinzând capcane pentru neavizaţi. El ar fi putut să pună la cale toată această scenă ca să vadă cum reacţiona lumea. Deşi era o oră mult prea matinală pentru o asemenea regie.

Jack vâna nişte bărbaţi duri şi violenţi, însă Elinor era dispusă să parieze că el era mult mai periculos decât oricare dintre ei.

„Trebuie să ies de-a ici”. Lăsă în urma ei un qor grecesc veritabil de oameni ce se lamentau şi protestau necontenit.

capitolul 4

Hangiul le dăduse celor trei femei cea mai confortabilă masă din camera comună, anume cea dispusă lângă foc. Astfel descopereai că exista cavalerism chiar şi în cele mai ciudate cotloane în care puteai ajunge într-o viaţă. Hangiul dădea dovadă de o fermitate imperturbabilă şi fără menajamente. Hanul lui atât de bine condus, cu servitoarele pline de energie, atât de plăcute şi de bine dispuse, denota pur şi simplu amabilitatea şi decenţa stăpânului. El avea grijă şi se ocupa îndeaproape de femeile respectabile, neînsoţite de vreun bărbat, care se adăposteau acum sub acoperişul lui.

În plus, probabil că îi era frică de domnişoara Trimm.

Elinor stătea pe banca lungă, aflată cel mai aproape de foc, lăsându-le lui Jeanne şi doamnei Trimm canapeaua cu spătar înalt şi cu perne moi. Servitoarea cu faţa rotundă, Kate, făcea înconjurul încăperii punând pe mese farfurioare şi ceşti, linguriţe şi boluri cu cuburi de zahăr. Domnul Broadleigh se tot ţinea după ea, plângându-se de documentele şi facturile sale distruse, până când fata lăsă deoparte curtoazia şi fugi de el.

— Este trist să te gândeşti cât de mulţi idioţi sunt pe lume, reflectă Jeanne lăsându-se să alunece uşor pe cadrul de lemn al canapelei. Crezi că ăla are soţie?

Întrebarea fu un motiv bun de râs pentru Elinor:

— Dacă are, îi tot spune „Da, dragule”, respectiv „Nu, dragule” şi visează cum să-l strângă de gât noaptea, în somn.

— Pe scurt, căsătoria perfectă. Jeanne veni în faţa ei, de partea cealaltă a mesei, încât acum erau mult mai aproape una de cealaltă. Din nelipsitul săculeţ de lucru atârnat pe antebraţ, în care îşi ţinea întreg instrumentarul pentru brodat, îi ieşea o pânză cu o broderie terminată doar pe jumătate. O, e nemaipomenit. Buna Kate se întoarce cu ceainicele. Îl împacă pe *monsieur* Broadleigh şi vine spre noi. Acum o să bem ceai şi o să speculăm din

greu pe tema nebunului care stă la pândă şi se furişează prin hanul ăsta şi care este un duşman înverşunat al culturii, al cititului şi al scrisului. După care i se adresă lui Kate: Toată lumea-i şocată, nu?

— O, da, domnişoară. Cine-ar face un asemenea lucru? Toate cărţile acelea frumoase. Şi atât de scumpe, aş îndrăzni să spun. Kate puse pe masă ceainicul de porţelan şi un urcior cu lapte. Modelul frumos, cu alb şi albastru, semăna cu cele din Delft. Servitoarea continuă:

Doamna Tharpe – care-i bucătăreasa noastră şefă – are o carte pe care i-a trimis-o fiul dumneaei de la Londra. Şi care merită fiecare penny din cei trei şilingi cât a costat. A ascuns-o sub saltea.

— Eu încă mai am un mic volum scris de *monsieur* Milton. Nebunul e binevenit ca să-l ia, anunţă Jeanne. Cu toate astea îmi pare rău de cartea de chimie a tânărului. Acum o să te rog să-mi aduci nişte pâine prăjită. Numai pâine prăjită. Dar mai vreau şi nişte gem din acela minunat de care sunt sigură că aveţi prin bufetul de la bucătărie. Încă nu sunt suficient de englezoaică încât să râvnesc la orice altceva mai ambiţios aşa de devreme. Am cel mai mare respect pentru oamenii care pot să mănânce şuncă şi jambon la prima oră. Asta demonstrează o

rezistenţă remarcabilă. O să beau ceai, întrucât nu văd pe-aici nici cea mai mică urmă de ciocolată, iar *mademoiselle* Pennington mi-l va turna în inconfundabi. lui stil englezesc. Ea şi cu mine suntem acum cele mai vechi şi mai bune prietene.

Compania lui Jeanne era exact ceea ce avea nevoie Elinor în această dimineaţă. Nu voia să se gândească la nenumăratele posibilităţi ce decurgeau din faptul că Jack îi studiase cu atenţie caietul de însemnări.

Întoarse două ceşti cu gura în sus şi turnă ceai. Ea avea să mănânce ouă cu unt şi pâine prăjită. Da, era suficient. Puse şi puţin lapte în ambele ceşti şi fu de acord cu Kate că toate acele hârtii arse erau un fapt îngrijorător. Nu, ea, una, nu mai auzise de un asemenea lucru. Chiar rămăsese cu gura căscată, firește. – Nu, nu credea că fusese vorba de ţigani.

— Asta a spus şi domnişoara Trimm. Kate şterse tava cu un colţ al şorţului şi urmă: Când m-am întâlnit cu dumneaei în hol. A spus că n-au fost ţiganii. Cel mai probabil a fost unul dintre oaspeţi, unul care-i ţicnit. Poate că gentlemanul acela de la Londra.

Toţi gentlemanii de la Londra erau bine cunoscuţi ca având un caracter imprevizibil.

Plecă, reamintindu-le că bucătăria era într-o dezordine totală şi că toată lumea era supărată.

— O sută de ani de-acum încolo o să se tot vehiculeze tot felul de poveşti legate de acest mister. Jeanne îşi îndesă pernele la spate şi se lăsă cuprinsă în îmbrăţişarea lor: O să devină o legendă bună de speriat copiii. Nu cred că noi o să facem parte din poveste, cu excepţia cazului în care suntem omorâte, la noi în pat, de un dement.

La uşă, Timothy Fleet se oprise ca să arunce un ochi şi să tragă cu urechea, încercând să decidă dacă avea să intre în cameră sau pur şi simplu să rămână acolo, în prag.

— Probabil că este simpaticul Timothy, spuse Jeanne. „Prea multă-nvăţătură l-a înnebunit, mi-e teamă”. Asta-i din Shakespeare. Îşi scoase broderia pe jumătate terminată din săculeţul de lucru şi o desfăcu. Fire de diverse culori vii se revărsară peste pânza albă de în Mărturisi: Nu-mi place Shakespeare. Engleza lui e prea veche.

— Deja ai început să faci florile.

— Ei, o să folosesc trei fire o bucată de timp. Unul roşu şi două roz. Pe-acesta şi pe-acesta. O să mai adaug unul roz pe următorul rând, iar desenul o să devină mai complicat în cele din urmă. Însă pentru un timp o să mai

schimb puţin şi o să trec la părţile mai interesante, că nu mai sunt în poştalion ca să simt toate hurducăielile. Pe de altă parte, am obosit să tot fac fundalul ăsta nesfârşit din fir alb şi crem şi în plus să mai mă uit afară la zăpada asta albă. Mă răsfăţ şi fac nişte flori acum. Dar ia uită-te! Nebunul tău studios vine spre noi.

Se uitară la tânărul care se apropia.

— Oare o să ne vorbească? Jeanne începu să brodeze şi răspunse tot ea: Cred că nu, dar suspansul este aproape de nesuportat.

Timothy trecu pe lângă ele şi se duse la foc să îşi încălzească mâinile, de la mai mult de jumătate de metru distanţă. Din când în când mai arunca pe furiş câte o privire rapidă în direcţia lui Jeanne.

În cele din urmă o porni spre masa lor şi se aventură să le spună că ziua aceea era destul de plăcută.

Jeanne, gravă, încuviinţă. Afară, dincolo de geamul cu ochiuri pătrate, continua să ningă. Vântul lua zăpadă de pe ramurile copacilor şi o arunca în sticlă, lovind-o ritmic cu nişte bucăţi mici, compacte şi moi.

— Doar că e zăpadă, se corectă Timothy. Îmi pare rău că e atâta zăpadă. Ştiu că este greu să ieşi pe-afară în fustă. Vreau să spun...

Se încurcă în miezul propoziţiei şi se zăpăci de tot. Încercând să scape de acest moment penibil, făcu un gest amplu, îşi pierdu echilibrul şi se apucă cu mâinile de masă. Ceaiul se vărsă din ceşti în farfurioare. Linguriţele zăngăniră. Bolul cu lapte se clătină. Cel de zahăr se răsturnă de-a dreptul.

După ce îşi ceru scuze de douăzeci sau treizeci de ori, flăcăul se retrase pe un scaun din cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

— Acesta este un tânăr care are o nevoie acută de a vizita femeile din Londra, spuse Jeanne, când el fu suficient de departe ca să le mai audă. Una o să-şi dorească să aibă grijă de el şi să îl dădăcească. Dar oare ce femeie îşi doreşte un bărbat pe care să-l dădăcească?

— Ăsta-i un mare adevăr.

Chiar şi când crezuse că Jack era un student naiv, ea nu avusese niciodată tendinţa să-l dădăcească. Recuperă zahărul de pe masă şi îl puse la loc în bol. Oare de ce se gândea imediat la Jack când Jeanne vorbea despre dorinţă?

— Dar tu nu ţi-ai băut ceaiul. Jeanne îl gustă pe al ei: Bag seamă că ne aflăm într-o împrejurare extrem de neplăcută. Suntem în miezul unei furtuni de zăpadă,

înconjurate de nebuni. Aşa că o să fim nişte englezoaice desăvârşite şi o să bem ceai.

Elinor îşi luă cana şi îşi lipi palmele în jurul ei, simţind căldura ce răzbătea prin porţelan. Anul trecut pe vremea asta, ea şi editorul său numărau cărţile vândute, una câte una. Pe-atunci locuia într-o mansardă şi sărea mesele ca să poată plăti hârtia şi cerneala. Ceaiul reprezentase o excepţie la care nu s-ar fi gândit să renunţe. Nu şi-ar fi reprimat niciodată plăcerea de a bea ceai, chestiune pe care o considera indiscutabilă. Îşi ridică propria cană şi turnă puţin lichid fierbinte în şemineul din spatele ei în cinstea lui Mercur, zeul protector al călătorilor.

Când se întoarse, văzu că Jack stătea în pragul uşii. Asta îi reaminti că Mercur mai era şi zeul celor care trăiau de pe urma isteţimii, inventivităţii, dar şi a vicleniei.

— Se uită înspre noi. Ochii lui Jeanne erau strălucitori şi atenţi la ce se întâmpla în jur: Excelent. Ăsta da bărbat care nu-ţi trezeşte nici cel mai mic instinct matern sau impuls de a-l dădăci.

— Niciunul, de niciun fel.

— Din câte s-ar părea, cred că o cunoaşte pe una din noi două. Şi cred că nu pe mine.

Jack străbătu semeţ întreaga lungime a încăperii. Fără

să se grăbească. Cu ochii la ea.

— E mult mai interesat de tine, Elinor, constată amuzată Jeanne. Şi în plus e-atât de serios! Şi probabil supărat. Facem un mic pariu, tu şi cu mine, în legătură cu ce şi-ar dori să apuce cu dinţii în dimineaţa asta? E posibil să fie vorba de micul dejun, dar s-ar putea să fie vorba şi de tine.

Jack, fără să se grăbească, sosise. Elinor îşi puse ceaşca de ceai în farfurioară şi îl ignoră.

Jeanne îi aruncă o căutătură piezişă, printre gene:

— Discutam despre viaţa unui student la chimie. Îl vedeţi? În dimineaţa asta mănâncă numai pâine, ca şi cum ar fi francez. Furtuna de zăpadă ne întârzie şi mai adaugă două sau trei zile la călătoria noastră, aşa că îşi numără atât bănuţii, cât şi grijile aferente. În plus, trebuie să-şi cumpere o nouă carte de chimie. Îmi pare foarte rău. Câteodată lumea în care trăim este atât de dificilă! Eu sunt Jeanne Dumont, cândva din Paris. Ea este Elinor Pennington. Studentul la chimie care trebuie să-şi numere bănuţii este Timothy Fleet.

— O să vorbesc şi cu el. Eu sunt Jack Tyler. Bună, Elinor.

Jack alese băncuţa mai mică din faţa ei şi se aşează. Luă una dintre cănile de ceai, o întoarse cu gura în sus şi gata, era aşezat confortabil la masă.

— Nu te-am invitat să ne ţii companie.

Ar fi putut să se abţină. La fel de bine şi cu exact acelaşi efect, cineva ar fi putut să dojenească motanul ce stătea încolăcit lângă foc. Sau chiar focul în sine.

— Dacă aş fi aşteptat vreo invitaţie din partea ta, aş sta aici până la judecata de apoi.

— Dar eu sunt bucuroasă că stă cu noi, interveni Jeanne. Domnişoara Trimm nu este aici ca să mă pună la punct, aşa că o să flirtez cu *monsieur* Tyler. Iar el n-o să mă ia în serios.

— Uite, am primit invitaţia, zâmbi Jack.

Jeanne râse din priviri. Împinse pânza la care lucra şi îşi mută dintr-o parte în alta săculeţul de brodat, astfel încât el să-şi poată aşeza confortabil coatele pe masă. Îi turnă bărbatului ceai şi ridică bolul cu lapte. Era destul? Nu? Atunci o să-i mai pună puţin. Îi alese cuburile de zahăr. Tot ea amestecă în cana lui cu mult respect. Se purta cum s-ar fi purtat cu un unchi favorit, în schimb, el era uşor galant. Amându-rora le plăcea acest joc.

Cu toţii ştiau că atenţia lui Jack era fixată asupra lui Elinor, nu a lui Jeanne. Privirea lui dură şi alertă îi era adresată numai lui Elinor Pennington. Zâmbetul acela reţinut era pentru Jeanne.

Jack, jucând rolul unei persoane încântătoare. Ea îi trase un şut pe sub masă, făcându-l să se crispeze de durere.

— O să vă spun ce anume este planificat pentru această dimineaţă, *monsieur,* anunţă Jeanne radiind. Încă nu i-am spus lui Elinor. Aşteptam să termine de mâncat ca să fie suficient de puternică pentru a suporta şocul.

— Este mai tare decât lasă impresia, zise Jack. Ce-o să facem?

— Domnişoara Trimm plănuieşte să mergem în pădure la primul semn că vremea se mai îmbunătăţeşte şi nu mai ninge. Ea, cu mine, cu Miss Pennington şi nişte îngrijitori de la grajduri care să ne facă o potecă prin zăpadă. Acum, ca premiu, şi dumneata. De asemenea, o să-l luăm şi domnul Fleet, asta dacă nu cumva o să se ascundă printr-un cotlon. Nu pare capabil să-i facă faţă domnişoarei Trimm.

— Aho, aho, mergem în pădurea verde... Cu domnişoara Trimm împleticindu-se în zăpadă, toată lumea vrea s-o vadă, improviza el pe loc. De ce? Sau ar fi cazul ca motivul să mi se pară evident?

— Ca să aducem ramuri verzi, bineînţeles. Acesta este un obicei englezesc străvechi, iar voi ar trebui să ştiţi foarte bine asta. Domnişoara Trimm este înnebunită după

pădurea de pe partea cealaltă a drumului, plină de arbuşti cu fructe roşii. Se presupune c-o poţi vedea de la geamul nostru de la etaj, deşi eu una n-am văzut-o până când n-a deschis fereastra şi mi-a arătat-o. Ramurile sunt pline de frunze mici şi ascuţite pe care o să le punem – Jeanne mai puse nişte lapte în cana lui de ceai şi folosi recipientul cu toartă ca să-i indice policioara de deasupra şemineului – acolo. Este un obicei total lipsit de noimă, însă nu i-am mai explicat şi aspectul ăsta.

— Inteligentă alegere, comentă Jack.

— După cum spui. Stejarul veşnic verde este o chestie pur englezească. Unii decorează budinca englezească cu genul acesta de frunze, însă nimeni nu le mănâncă. Pe de altă parte, alţii...

Jeanne văzu ceva în cealaltă parte a încăperii, iar ochii ei îşi pierdură brusc vioiciunea.

Jack şi Elinor îşi întoarseră automat privirea într-acolo. Era gentlemanul îmbrăcat în haine la modă, domnul Rossiter, care se declarase atât de nemulţumit de acel han de provincie. Elinor îşi puse ceaşca la loc în farfurioară, lângă cea a lui Jeanne:

— Pentru un filfizon de Londra s-a trezit destul de devreme.

— Mi-e teamă că eu l-am trezit, spuse Jack. Sunt unii oameni care nu apreciază prea tare vocile celor care cântă dimineaţa, la prima oră, pe tonalităţi înalte.

— Te avertizez să ai grijă cu omul acesta, Elinor, zise Jeanne. Poate că mi-am râs de domnişoara Trimm, ceea ce nu-i frumos din partea mea. Însă, ia gândeşte-te la asta: azi-dimineaţă, ca din întâmplare, a riscat de două ori ca să se interpună între mine şi *monsieur* Rossiter când el se freca de mine în trecere, pretinzând că n-a fost decât ceva accidental. Pe faţă îi apăru o mică grimasă de silă. Şi fiindcă a făcut asta pentru mine, o să adun pentru ea oricâte crenguţe de stejar şi ilice o să aibă noi voie. Nu-mi doresc decât să-i pot băga încrezutului ăstu**j** ia în haine nişte crenguţe pline de spini.

„Pot să folosesc asta. Sclava Cbloe pune spini în pânza folosită pe post de lenjerie intimă a stăpânului ei roman când se duce să o viziteze pe rivala sa. Poate...”

În poeziile ei, senatorii din Roma îşi primeau pedeapsa direct din mâinile sclavelor lor extrem de inteligente. Tinerii şi frumoşii poeţi se distrau cu nevestele negustorilor graşi. Dragostea cucerea totul.

Lumea reală era plină de idioţi îngâmfaţi precum Rossiter. Era exact genul de om care i-ar fi cumpărat

cărţile, dar nu le-ar fi citit. Nu s-ar fi uitat decât la ilustraţii.

Rossiter veni ţanţoş spre masa lor.

— E-al naibii de rece în această speluncă mizerabilă, complet uitată de lume. ’Neaţa, fetelor. Să-nţeleg c-aţi < scăpat din lesa domnişoarei Trimm. Sper să fie aşa.

— Găseşte-ţi alt loc unde să stai, Rossiter, rosti Jack!

sacadat.

— Şi să te las pe tine cu cele două frumoase? Nu prea cred, amice. Dă-te la o parte. Rossiter nu se duse la banca goală, ci se aplecă înspre Jeanne, punându-şi mâna în spatele ei, pe spetează. Lasă-mă să mă bag lângă tine şi să ne încălzim, ce zici, fetiţo? Hoaşca aia bătrână nu-i aici ca să ne strice iarăşi toată distracţia.

După care îşi lăsă mâna să-i alunece în jos spre umărul franţuzoaicei, pe sub şal, pipăind în căutarea pielii dezgolite.

Jack îşi mută greutatea corpului şi îşi încordă picioarele. O mişcare minoră, dar semnificativă, ce anticipa gestul violent ce avea să vină. Elinor recunoscu aceste semnale şi se pregăti să o tragă deoparte pe Jeanne ca să o ferească de efectele posibilei altercaţii. În urmă cu doi ani, când era foarte strâmtorată, freca podelele într-o tavernă din Whitechapel. Era o muncă cinstită, care o învăţase

cum să stea deoparte şi să-şi ferească pielea când era vorba de încăierări.

Jeanne întoarse bolul cu lapte, vărsându-l chiar la baza vestei de mătase a lui Rossiter.

— Ce mama naibii? îşi apucă pantalonii cu ambele mâini şi se trase împleticindu-se în spate. Târfă proastă ce eşti. Uită-te ce-ai făcut. Eşti o...

Brusc, Jack îi trase un şut cu vârful cizmei. Rossiter se prăvăli haotic, în coate şi genunchi, pe scându-rile podelei. Recipientul cu lapte îşi vărsă ultimele picături pe el în timp ce se învârtea în aer, înainte să se rostogolească pe podea.

În încăpere se făcu linişte. Toate capetele se îndreptară brusc în direcţia lor – Broadleigh, Timothy Fleet, Kate, o altă fată în casă ce căra o grămadă de şervete, hangiul cu o halbă de bere din cositor.

— Cum de-ndrăzneşti? Rossiter se ridică cu greu în picioare, gâfâind şi ştergându-şi zadarnic hainele: Ai întrecut măsura, ţopârlane! O să te dau pe mâna judecătorului pentru asta. Cine eşti, cine te crezi?

— Ştiu eu cine este el, domnule Rossiter, interveni Elinor. Dar dumneata cine eşti?

— Hai că deja eşti insolentă, guvernantă de doi bani!

Când unchiul meu, lordul Brampten, o să audă de asta, o să fii norocoasă dac-o să mai găseşti vreo slujbă, şi-aia doar să lingi oalele de noapte. Unchiul meu...

— Nepotul lordului Brampten are doisprezece ani şi studiază la Eton.

Rosti asta pe un ton plin de autoritate şi de un calm absolut. Auzise acest ton de suficient de multe ori la Oxford. Poate că membrii corpului didactic universitar nu aveau dreptate, dar şovăielnici nu erau niciodată.

Pocnetul focului rămase cel mai puternic zgomot din încăpere. Dintr-un colţ de lângă şemineu apăru un motan de culoarea marmeladei care se duse agale, fără pic de zgomot, ca să lingă laptele vărsat.

Rossiter făcu un pas înapoi. Şi încă unul. Şi cu asta recunoscu totul.

— Probabil că eşti nebună.

Jack îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Cu un râs adevărat, profund, de toate zilele. Nimic n-ar fi putut să fie mai devastator de-atât.

— Tu... Tu... Rossiter scuipă, după care se răsuci pe călcâie. Ai noroc c-am fost învăţat să fiu politicos cu femeile. Chiar şi cu femeile ca tine.

Individul se îndepărtă, alb la faţă şi cu picioarele ţepene.

Furia îi era împachetată în hainele distruse.

— Şi ea câştigă detaşat această rundă, proclamă Jack.

— Stai liniştit, e capabilă să trimită la plimbare cinci sau şase din genul ăsta de porci, răspunse Jeanne împreunându-şi mâinile tacticos.

— Aşa este, spuse Jack. Bine lucrat, Elinor. Cum de-ai ştiut?

— Ei bine... n-am ştiut.

Ceea ce impuse un moment lung de tăcere. După care Jeanne începu să chicotească. Jack îşi ridică mâinile şi aplaudă, încet şi pe îndelete.

Chiar îi admira găselniţa. Lui îi plăcea să scoată la iveală minciunile. Munca lui de-o viaţă era să sape după diferite secrete.

Iar ea avea secrete de ascuns. Minciuni de protejat.

Sosi şi domnişoara Trimm, plină de planuri referitoare la modul în care să ia cu asalt copacii şi arbuştii verzi de dincolo de drum. Zăpada îi întârziase pe toţi. Nu aveau să ajungă la timp la destinaţiile lor, aşa că trebuiau să petreacă sărbătorile acolo unde se aflau. Obiceiul împodobirii casei cu crengi verzi era extrem de vechi, încă din Antichitate. Saxonii...

capitolul 5

— Nu pot să spun c-aş fi vreun expert în vremea de-aici, din Lincolnshire. Dac-am fi fost în Somerset, n-aş fi caracterizat-o drept acalmie. Jack studie copacul plin de zăpadă, anume ales de el, şi se declară satisfăcut. Domnişoara Trimm a declarat că acesta este un interval de acalmie. Iar vremea nu o contrazice pe domnişoara Trimm.

Elinor stătea în zăpadă cu braţele pline de ilice. Era o îndeletnicire foarte neplăcută şi supărătoare, care zgâria la propriu. Stejarului verde nu-i plac oamenii. Din când în când, câte o mică rafală de fulgi de zăpadă i se răsucea pe faţă, subliniind încă o dată caracterul temporar al perioadei de acalmie. O pereche de corbi stăteau pe o ar avea de sus, cu capul între umeri – asta dacă păsările aveau umeri. Cu capul între aripi, în orice caz. Nici ei nu se arătau a fi mai bucuroşi de vremea aceea.

Jack adună o mână de zăpadă şi o făcu bulgăre, pe care îl întări, presându-l şi învârtindu-l.

— Am citit caietul ăla al tău.

De asta se temuse ea.

— Speram c-a ars de tot şi s-a transformat într-un morman de cenuşă ce nu mai poate fi citit.

— Mă bucur că n-a fost aşa. Ai scris nişte versuri foarte bine ticluite. Am ştiut că-i al tău din momentul în care l-am scos din foc.

— Datorită latinei.

— Datorită scrisului tău de mână. Acum ştiu cum câştigi bani ca să te întreţii.

Îşi termină mulţumit bulgărele de zăpadă, îşi lăsă capul uşor pe spate, analiză şi luă în considerare distanţele şi unghiurile şi îl azvârli cât putu de tare. De pe o ramură pe alta căzură cascade de zăpadă. La vreo zece metri deasupra lor, în mesteacăn, un morman de vâsc se mişcă uşor de parcă s-ar fi cutremurat. Corbii îşi luară zborul spre adâncul pădurii.

— Nu pot să-ţi spun cât de uşurat am fost.

— Că scriu versuri indecente în latină.

— În loc să-ţi vinzi trupul? Da.

De ambele părţi ale potecii făcute de Jack pentru ei doi înspre mesteacănul acela înalt şi izolat, zăpada era mai înaltă decât genunchii ei. Putea merge înainte sau înapoi, însă nu era loc de manevră în lateral. Poate că acest lucru era ceva simbolic. Decise să-i vorbească deschis:

— Dacă aş fi fost disperată după bani, presupun că aş fi putut să mă fac spioană.

— Nu mi-am pierdut timpul făcându-mi griji în privinţa asta.

El aruncă din nou şi lovi vâscul, însă nu reuşi decât să disloce o cantitate şi mai mare de zăpadă.

— Am cartea ta împachetată bine şi în deplină siguranţă în bagajul meu. O să poţi recupera o bună parte din ce-ai scris acolo.

Nu avea de ce să-i fie recunoscătoare.

Jack se întinse şi mai mult până acolo unde zăpada era mai moale şi mai uşor de modelat pentru a face următorul bulgăre, după care aruncă din nou. La jocul de crichet chiar era un aruncător foarte fin, precis, imprevizibil şi cu o mulţime de strategii. Pe vremea când erau la Oxford, ea îi urmărise meciurile. Dacă ar fi avut vreun pic de minte şi de luciditate, ar fi învăţat să nu aibă încredere în el de-atunci.

El nu renunţa niciodată, lucru pe care Elinor îl ştia prea bine.

După doisprezece bulgări de zăpadă şi respectiv douăsprezece lovituri în mijlocul vâscului, un mănunchi verde, îngheţat bocnă şi foarte greu din cauza gheţii, se rupse şi căzu.

— Gata, l-am dovedit, exclamă el.

Însă mănunchiul rămase agăţat la îmbinarea unei crengi cu trunchiul copacului, la nouă metri deasupra lor.

— O să te cocoţi în copac să-l desprinzi?

— O să mă duc dacă vrei să fac asta. Făcea deja alt bulgăre, însă se uita la ea. Între ei, zăpada cădea uşor în fulgi clari şi distincţi. Ochii lui erau de un albastru arzător pe fundalul imaculat: îmi place munca ta, Nugator.

Chiar că ştia totul.

— Mi-ai citit prima carte, *Improba?*

— Şi *Criso,* cea de-a doua. Mi-au plăcut foarte, foarte mult. Partea în care Laia încuie baia publică şi îl lasă pe Terentius pe-afară, gol puşcă. Şi scena cu salata verde... Dădu din cap, scuturând fulgii de zăpadă. A fost o desfătare.

De mai bine de zece ani ea scria nişte versuri foarte indecente, în limba latină, sub numele de Sutela Nugator. Versuri ce se pretindeau a reprezenta un stil clasic nedescoperit până atunci. Ea le tradusese în engleză şi asigurase o serie de note de subsol într-un limbaj academic formal, cu o tentă dezaprobatoare. Editorul ei îi ilustrase scrierile cu nişte litografii savuroase ale unor statui romane mult mai explicite.

Acesta era motivul pentru care fusese la York. Îşi

petrecuse ultimele două săptămâni cu artistul, discutând ilustraţiile pentru următoarea carte.

— Încă nu m-am putut obişnui complet cu ideea. Jack îi zâmbi larg, părând copilăros şi naiv: Toate acele versuri scandaloase şi atât de minunate. Ale tale.

— Nu-i nimic scandalos, protestă ea, deşi gândea la fel. Ei bine, latina este, însă engleza are un caracter mult mai grav, aşa că foloseşte cuvintele din latină când nu există echivalent. Editorul meu spune că oricum bărbaţii cumpără cărţile pentru litografii. Latina este acolo ca să facă desenele respectabile, permiţându-i să le vândă.

— Fiecare tânăr din regat care studiază latina are câte un exemplar din *Improba.*

— Este o păcăleală. O ştim cu toţii, dar admit asta în prefaţă.

— Poate, dar fiecare student la universitate o are, respectiv fiecare băiat care merge la şcoală şi care poate pune mâna pe un exemplar. Râse vesel, astfel încât umerii i se mişcară, însă asta nu îi afectă modul în care ţinti mănunchiul suspendat. Prinse vâscul în mâini în timp ce cădea. Gata, asta-i tot. Am adunat magia sărbătorii şi am prins-o înainte să cadă pe jos. Vâscul ăsta al nostru pur şi simplu musteşte de-o putere păgână. Hei, dă-mi mie tot

mormanul ăla. Puse vâscul pe grămada de ilice pe care o căra ea, după care luă tot mormanul, despovărând-o. Adăugă: Chestia asta înţeapă surprinzător de tare. Hai să mergem înăuntru. Dacă tu n-ai îngheţat, eu nu pot să spun acelaşi lucru.

— O să ne întoarcem în han şi o să împrăştiem ramuri verzi pe fiecare suprafaţă plană. O să bem băutura tradiţională de Crăciun, care în stabilimentul ăsta cred că-i punci de rom. Probabil că o să cântăm.

— Ceea ce e întotdeauna o îndeletnicire captivantă. Vorbi peste umăr: Toată lumea din Oxford credea că eşti o fată tăcută, genul acela profund şi studios, Elinor Sutela Nugator.

— Este latină clasică. Cu note de subsol.

— Cred că-n tot timpul ăla petrecut la Oxford te-ai prefăcut că eşti cu totul şi cu totul altfel decât eşti tu de fapt.

Părea încântat. O luase înaintea ei, aşa că Elinor nu putea să îi vadă faţa.

Ceilalţi, în spatele şirului de stejari, puneau laolaltă ramurile înroşite de bobiţe roşii, dând sfaturi şi agitându-se triumfători. Erau acolo domnişoara Trimm şi Jeanne, dar şi timidul Timothy, cameristele şi slujnicele, până şi

domnul Broadleigh, care nu contenea cu sfaturile. Jack se opri să trimită doi tipi viguroşi să mai aducă nişte vâsc, după care reveni pe potecă şi reluă drumul înapoi spre han.

Ea îl urmă. Odată ieşiţi din pădure, reveniţi în câmp deschis, nu erau decât nişte puncte mici sub cerul uriaş ce plutea ameninţător. Traversară drumul ce arăta ca o mică scobitură în marea de zăpadă din jur. Nu se vedeau dâre de roţi, doar urmele de copite ale unor cai care trecuseră în ultimele câteva ore. Nu-i invidia pe cei care trebuiseră să gonească în acea zi călare.

În curtea hanului, zăpada era marcată de multitudinea de drumuri făcute de la grajd la clădirea principală. O potecă bine bătătorită ducea înspre zidul din spate, unde bucăţile de turbă erau stivuite formând un parapet lung, înalt cât greabănul unui cal.

Jack nu se îndreptă spre uşa din faţă şi spre focul din camera comună, respectiv bolul de punci fierbinte promis de hangiu, ci o conduse spre partea din spate a hanului, făcând un mic ocol.

La Laughing Wench apăruseră tot felul de anexe şi magazii care se înmulţiseră precum ciupercile. Şopronul din spate era un exemplu concludent. Jack dădu la o parte

zăpada de pe pragul înălţat şi reuşi, în ciuda acelui mănunchi de ilice ce înţepa ca naiba, să deschidă larg uşa. Se propti în ea, ţinând-o deschisă ca Elinor să poată intra pe lângă el.

Gestul îi era familiar. Brusc, tânăra femeie revăzu cu ochii minţii o imagine vie în care Jack o săruta în pragul uşii casei din Oxford. Fusese cu ocazia unui asfinţit lung şi cald din timpul verii, şi niciunul din ei nu dorise să-l lase pe celălalt să se desprindă din sărut şi să spună noapte bună.

Vântul rece o împingea din spate. Când trecu pe lângă Jack, aproape frecându-se de el, fu destul de aproape încât să-i simtă respiraţia pe faţă.

Înăuntru era mai cald cu vreo câteva grade. Era o încăpere îngustă, goală, folosită în scop utilitar, cu o podea din dale, o bancă lungă din lemn şi o fereastră înaltă dispusă în mod asimetric în perete. Pe o parte erau aliniate nişte cizme şi saboţi sub cârligele folosite de cameriste ca să-şi agaţe hainele.

Jack ridică braţul plin de ramuri verzi până la raftul de deasupra băncii şi le puse acolo ca să nu-i mai încurce. Nuanţa închisă de verde şi roşu a ilicelor se amesteca cu frunzele ovale şi bobiţele albe ale vâscului.

— Obişnuiam să facem asta când eram mic, spuse el.

Frunze de ilice şi iederă şi o budincă de Crăciun în casa parohială. Un buştean aprins în Ajunul Crăciunului la moşie. Îşi şterse mânecile hainei în locul în care avusese ramurile înţepătoare.

Viaţa era mai bună, mai puţin complicată, înainte să încep să urmăresc spioni. Iar unul dintre ei se distrează chiar acum, afară, în zăpadă. Mi-aş fi dorit să ştiu cine. Pe deasupra, mai trebuie să găsesc şi un mesaj codificat.

— N-a fost în focul de azi-dimineaţă, spuse ea. A ars probabil orice altceva aflat la vedere, dar nu codul în sine.

— Nicio şansă. Ăla n-a fost decât teatru curat, în avantajul meu. De când a plecat din York, tipul ăsta a avut timp să mute lista de pe foaia în care era scrisă.

Jack îşi scoase mănuşile în timp ce ea încă mai trăgea de degetele mănuşilor ei. Îşi scoase şi mantia mare şi lungă şi o agăţă neglijent într-un cârlig, apoi procedă la fel cu pălăria. Veni spre ea şi începu să-i desfacă nasturii de la haină, de sus în jos, deschizându-i la fel de repede cum scoate o slujnică fasolea din păstaie.

— Poate că e vorba despre un cod nou, sugeră ea. Cu numere, dacă înainte au fost litere. Cu litere, dacă înainte au fost numere. O să-l scrie pe căptuşeala unei haine sau o să-l facă sul şi o să-l ascundă în tocul pantofului. Poate

chiar acum se plimbă pe-aici prin jur, călcând pe el.

El îi deschise alt nasture.

— Dă-mi şase luni la dispoziţie şi o să fac din tine un spion de primă clasă. După micul dejun am căutat prin bagajele tuturor şi n-am găsit nimic. Este pe-aici, pe undeva.

— Individul ăsta este deştept, nu încape îndoială. Ştie bine cine eşti. Din secunda în care ai intrat în han, ceva ce-ai făcut, ceva ce-ai spus te-a dat de gol.

— Nu prea cred. Sunt prevăzător.

El reuşi să ajungă până jos, aproape de poalele hainei ei. De-acolo de unde nasturii rămăseseră blocaţi, căzură bucăţele mici de zăpadă.

— Atunci te ştie din vedere.

— Asta-i posibil. Se poate să mă fi văzut în Franţa sau depunând mărturie la tribunal, în Londra. Nu-mi petrec tot timpul la Oxford, trădând nişte persoane interesate de antichitatea clasică. Nu, nu face asta. O apucă cu ambele mâini: Nu te mai trage într-o parte. Ea ar fi plecat imediat, păşind maiestuos, plină de demnitate şi furie, însă nişte mâini puternice o ţineau pe loc. O întoarse spre el nerăbdător: Tu eşti singura femeie pe care am trădat-o vreodată. Şi tot tu eşti singura femeie pe care am iubit-o

vreodată. O singură femeie. Tu.

— E un subiect care nu mă interesează.

— O să terminăm cu povestea asta, spuse el fără să-i dea drumul.

— Eu am terminat cu povestea asta în urmă cu mult timp.

— Eu nu. N-am avut şansa asta. N-am avut niciodată şansa asta. Nici măcar n-am fost sigur că mai eşti în viaţă. Durerea din vocea lui o străbătu prin tot corpul. Între ei nu mai era niciun pic de distanţă. Jack o lipise practic de corpul lui. Toate barierele dispăruseră. El adăugă: Nu există niciun nenorocit de colţişor în hanul ăsta unde să putem fi singuri. Trebuie să-ţi spun toate astea într-o mică magazie jalnică. Hai, uită-te în ochii mei.

— Nu.

— Ba da, insistă el bătând-o uşor sub bărbie. Şi spunând asta îi apucă şireturile bonetei, care îngheţaseră împreunate: Te-am trădat. De-aici o să începem.

— Ce vrei să spun? Se gândise că el nu putea să o rănească mai mult decât o făcuse deja. Se înşelase. Urmă: Ai făcut ce-a trebuit să faci. Vrei să te iert? Bine. Te iert.

— Şi-mi mai zici că eu sunt cel care spune minciuni. Elinor, Elinor, eu sunt un biet amator prin comparaţie.

— Ce vrei de la mine?

— Nu vreau să mă ierţi cu jumătate de voce sugrumată, fir-ar să fie. Fii supărată dacă vrei. Fii furioasă. Găseşte un cuţit şi implântă-mi-l în inimă. Urăşte-mă, însă încetează să mai fi politicoasă. Oare de ce se fac panglicile astea atât de mici şi De subţiri?

Niciun cuvânt. În ea nu mai erau niciun fel de cuvinte, doar furie şi o respiraţie haotică. Dacă ar fi avut un cuţit la îndemână, probabil că i-ar fi dat satisfacţie şi i-ar fi făcut gaura aia în piept.

— N-ai cum să-ţi mai scoţi pălăria odată ce chestiile astea de legat se udă. Pot să desfac o armă în bucăţi, s-o curăţ şi s-o reîncarc cu ochii închişi. Nu există niciun motiv pentru care să nu pot... ah... Hai că-mi iese. După ce trase cu vioiciune de câteva ori de panglici, îi scoase pălăria şi i-o puse pe bancă. Eu sunt acelaşi om care am fost dintotdeauna. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu era o laşă. Îşi ridică hotărâtă capul.

El nu se schimbase. Aceeaşi faţă bronzată. Acelaşi păr castaniu. Un nas puternic accentuat, cu linii ascuţite. Trăsătură după trăsătură, el era acelaşi, cu excepţia faptului că ochii lui erau fioroşi şi obosiţi. Jack Tyler din

Oxford râdea mereu.

Acesta era Jack, bărbatul pe care ea îl iubise... şi era mai mult de atât. Puterea pe care ea doar o bănuise. Tărie şi putere. Experienţe pe care ea nici nu şi le închipuia. Acesta era Jack Tyler fără mască, fără să fie obligat să mai mintă. Ceea ce simţise cândva pentru el pălea în comparaţie cu aceste noi posibilităţi.

— Nu mai fi politicoasă. Îi scoase încet haina, lăsând-o să i se scurgă uşor de-a lungul braţelor, după care o aruncă pe banca din spatele ei şi continuă: Nu mai zâmbi şi nu mai număra minutele rămase până când o să te întorci în poştalion şi o să te îndepărtezi, în mare grabă, şi n-o să mă mai vezi niciodată.

În spatele lui atârna un şal negru din lână, agăţat într-un cârlig. Îl luă dintr-o smucitură.

— Uite, ia ăsta cu împrumut. Să nu îngheţi în timp ce stăm de vorbă.

O acoperi cu şalul şi îi cuprinse iarăşi umerii cu mâinile.

Elinor clătină din cap. Nu era sigură ce însemna acest gesU

— Îmi pare rău, murmură el. Nu numai pentru minciuni. Ar fi trebuit să rămân prietenul tău pe vremea când eram la Oxford. Doar un prieten. N-ar fi trebuit să te iubesc şi să

te las să mă iubeşti şi tu, la rândul tău. N-a fost momentul potrivit pentru niciunul din noi.

— Nu te-am iubit.

Faţa lui fu străbătută de un zâmbet palid.

— Ba da, m-ai iubit. Noi doi, tu şi cu mine, am fost sinceri. Ceea ce am avut noi... Puse două degete în locul în care şalul negru trecea peste inima ei, şoptind: Dragostea noastră este încă aici, aşteptându-ne se luăm înapoi. De_data asta o să fie mai bine. Putem s-o facem ca lumea.

Îşi lăsă degetele acolo, ridicându-se şi coborându-se concomitent cu inima ei. Era mult mai intim decât un sărut. Numai îndrăgostiţii se atingeau unul pe celălalt în felul acesta.

Tensiunea creştea în interiorul ei. Şi nu era vorba de furie. Era o nevoie lacomă, irepresibilă, de a-l trage spre ea şi de a se înfrupta din el. Niciodată nu încetase de fapt să-l dorească.

Impulsul momentan de a-l împinge şi de a-l da deoparte veni şi trecu la fel de repede.

— Uită-te aici, sus, o îndemnă el plimbându-şi delicat încheieturile degetelor peste obrazul ei. Vezi? Vâscul.

Elinor ridică privirea şi văzu nişte frunze verzi lucioase, înfăşurate strâns. Şi bobiţele albe, parcă ceruite.

— Ştii de ce cuplurile se sărută sub vâsc? Când aduci vâscul jos pe pământ, aceasta este prima oară în care atinge altceva în afară de aerul din jur şi crengile unui copac. Este ceva magic. Lucrul ăsta se ştie de o mie de ani. Hai s-o luăm de la capăt, Elinor.

Nu spuse „Da”, însă răspunsul era acolo, undeva înăuntrul ei.

Observa cum Jack interpreta nuanţele de pe faţa şi corpul ei şi înţelegea^ cât de puţin cântărea acel mic şi aproape rostit „da”. Îi lipsise asta mai mult decât orice altceva – certitudinea absolută că Jack o înţelege.

Şalul era rece din cauză că stătuse agăţat în încăperea friguroasă. Jack îi transfera propria căldură prin material, plimbându-şi ritmic mâinile în sus şi în jos peste braţele ei, apoi, încetişor, o sărută.

Strângându-i reverul mantalei, îi răspunse la sărut.

Avu sentimentul straniu că timpul a rămas suspendat. Era ca şi cum trecutul şi viitorul o eliberaseră din strânsoare. Ca şi cum ea ar fi fost liberă să fie orice îşi alegea.

În mod deliberat, lăsă toată furia şi supărarea să se ducă pe apa sâmbetei. Se pierduse în senzaţia de căldură şi putere emanată de Jack. Bărbia lui era ţepoasă de la

firele scurte de păr, chiar dacă se bărbierise cu numai câteva ore în urmă. Pielea lui era încă rece de la timpul petrecut în bătaia vântului. Dinţii lui îi apucau buzele. Acest Jack, cel real, era mult mai insistent decât bărbatul pe care şi-l amintea. Mult mai exigent. Mult mai sigur de sine.

Iar ea nu mai era de mult fata care fusese cândva, mereu în defensivă. Înfiorată, primi fiecare sărutare şi îi răspunse pe măsură. Reacţionă la fiecare mângâiere şi dezmierdare.

Hanul se umplu de fluierături răguşite şi de strigătele unei mulţimi de oameni. Toată lumea se întorsese.

El îi ţinea faţa între palme:

— M-ai lăsat fără pic de aer.

Cineva strigă după Jack. Altcineva îi strigă ei numele. Se auziră râsete şi speculaţii, şi din nou râsete.

— Foarte curând, o să te duc într-un loc unde o să putem să schimbăm zece cuvinte în intimitate, fără să fim deranjaţi, îi promise el. Uite, ia nişte ilice. O să duc eu chestia aia lipicioasă.

O porniră spre adunarea gălăgioasă, fără prea mare tragere de inimă, înainte ca toţi cei din han să pornească în căutarea lor.

capitolul 6

Elinor cără ultimele rămurele de iederă pe treptele ce duceau la etaj. Jeanne, ascunsă în spatele braţului plin de ilice şi vâsc, îi spuse:

— Hai să aruncăm astea pe poliţa de deasupra şemineului, ca şi cum ar fi nişte mâncare pentru găini şi să considerăm chestiunea ca şi încheiată.

— Aşa cum trebuie. Elinor imită vocea domnişoarei Trimm: Totul trebuie făcut aşa cum trebuie.

— Indiferent ce-o să facem, ea o să vină şi-o să schimbe totul.

— Foarte adevărat. Pune-le acolo, zise Elinor aruncând iedera pe cuvertura de pe pat.

— O să-ţi murdăreşti pătura.

Cu toate acestea, Jeanne lăsă mănunchiul de ilice să cadă lângă iederă. Iedera în stânga, stejarul verde în dreapta.

La parter, lumea cânta zgomotos. Pe masă erau plăcinte cu fructe uscate, bere blondă englezească şi în plus mirosea a mâncare gătită pentru cină. Domnişoara Trimm era în bucătărie făcând nişte decoraţiuni extrem de elaborate din hârtia poleită ce fusese căutată cu multă înverşunare în podul clădirii. Jack se instalase confortabil

lângă foc. O urmărise din priviri ca un uliu, aşteptând... ea nu ştia ce. Un semn anume. Voia acel „da” pe care Elinor îl simţea pendulând în interiorul ei, gata să iasă la suprafaţă.

Când se apropiase agale de Jack, fiecare privire din încăpere fusese aţintită asupra lor. Aşa că îl evitase, iar această mişcare fusese urmărită cu aceeaşi atenţie.

Puse iedera pe policioara de deasupra şemineului, întorcând-o ici şi colo, astfel încât frunzele să fie îndreptate înspre exterior. Un aranjament perfect.

Jeanne se duse la măsuţa de toaletă şi îşi desfăcu părul ca să-l pieptene.

— Cred că o să trag un pui de somn. Am avut o zi obositoare. Au fost foarte multe de făcut.

— Ilice şi iederă, spuse Elinor. Exact ca în cântec.

Rămurelele lungi de iederă, ce atârnau neglijent, constituiau fundalul. Crenguţele de ilice formau un model mult mai complex, cu tijele maronii, frunzele zburlite şi bobiţele roşii ce erau împrăştiate peste tot, la întâmplare. Fixă câteva şi le luă înapoi. Mută o rămurică spre stânga, după care o aranjă pe alta ca la carte.

— Ai fost singură cu *monsieur* Jack destul de mult timp, remarcă Jeanne. Să ştii că pe noi toţi ne interesează ce aţi făcut. Ba nu. De fapt, nu spune nimic! Nu mă bag în

treburile tale. În schimb o să-ţi admir arta de a aranja toate chestiile astea verzi.

— Şmecheria este să le folosesc pe toate. Dacă nu fac asta, domnişoara Trimm o să găsească altceva care o să necesite să fie împodobit cu ilice. Nu avea nici cea mai mică idee ce să-i spună despre Jack. Ce zici, este cât de cât simetrică?

Jeanne se uită în oglindă, împletindu-şi părul strâns:

— SE nevoie de mai mult în stânga.

„În stânga mea sau a ei? Sau stânga din oglindă?” Viaţa era plină de asemenea probleme dificile, derutante.

— O să pun vâscul aici. Şi... aici. Nu vrem să fie exact la fel. Este mult mai interesant aşa. Ce crezi?

Se dădu înapoi şi analiză întreg ansamblul de la stânga la dreapta, desluşind combinaţia de culori.

Un model format din frunze şi bobiţe. Culorile diferite formau în mod clar un model.

Un model. Săculeţul de lucru al lui Jeanne zăcea pe patul de campanie, aruncat neglijent.

„Ce-a spus Jack? Tipul ăsta o să mute lista de pe foaia în care era scrisă şi o s-o transpună într-un alt cod”. Trase săculeţul lui Jeanne spre ea şi îl deschise. Înăuntru era pânza de în şi firele cu acele de tricotat atârnând de ele.

Lucrul de mână al unei femei. Ce putea să fie mai expus privirii şi mai evident? O urmărise pe Jeanne ore în şir, în trăsură, citind din cartea ei şi împungând cu acul la lucrul de mână şi nu se gândise la aşa ceva.

„Codul e aici. În broderia asta”. Fusese implantat acolo, cusătură cu cusătură, chiar sub nasul ei. Existau mici variaţii în direcţia în care era făcută cusătura. În alegerea culorii. Fundalul era o suprafaţă extinsă realizată dintr-o combinaţie de alb şi crem ce forma un model frumos cu puncte cu un efect puternic. Nimeni nu avea să fie surprins de faptul că broderia părea făcută la întâmplare.

— Chestia asta-i foarte obositoare, spuse Jeanne calm.

Când ridică privirea, Elinor văzu că franţuzoaica avea în mână un mic pistol.

„O, Doamne!” Brusc, simţi în stomac un junghi de spaimă, ascuţit şi rece ca un ţurţure de gheaţă.

— Acum bănuieşti că eu te-am descoperit. S-ar putea să te fi înşelat, îi spuse.

— Nu, nu m-am înşelat. Tu eşti singura pe care am urmărit-o cu multă atenţie. Cea lângă care eram atât de aproape. Dacă ar fi existat cineva să mă dea în vileag şi să mă demaşte, tu ai fi fost aceea. Nici măcar extrem de isteţul *monsieur* Jack Tyler n-ar fi văzut asta. Numai o

femeie ar deţine acea combinaţie de inteligenţă şi înţelegere a unor astfel de chestiuni – şi arătă cu arma spre broderia de pe pat – precum lucrul de mână.

— Chiar este o splendoare.

— Mulţumesc. Mama m-a învăţat să cos. Şi-am tot exersat pentru a folosi lucrul de mână pentru scopurile mele. Asta nu-i prima oară când folosesc acest şiretlic, deşi în general nu sunt obligată să-mi produc micile opere de artă sub privirea atentă a şase persoane.

— Dac-o să mă împuşti, o să audă toată lumea.

— Ăsta-i unul dintre multele motive ca să nu te împuşc. Sincer vorbind, îmi place de tine, şi în plus mai este şi Ajunul Crăciunului. Şi nici n-am niciun chef să mă confrunt cu un Jack Tyler turbat de furie după ce i-am împuşcat aleasa inimii.

— Te-ar urmări până la capătul pământului. „Jack ar face asta”, îşi zise Elinor.

— Da, e adevărat ce spui. Şi n-am decât un singur cartuş. Ţinând cont de preferinţe, o să-l păstrez pentru el.

— Aş prefera să nu ne împuşti pe niciunul din noi.

La parter, toată lumea spera că domnii aveau să se odihnească. Ar fi putut şi ea să profite ca să iasă din starea aceea.

— Probabil că acum o să-mi dai lucrul de mână şi-o să mă laşi să te leg, după care o să plec. Asta o să ne asigure că nimeni n-o să fie împuşcat. Ochii lui Jeanne erau foarte calmi: înţelegi? Nu pot să mai rămân, încercând să te conving. Îţi jur, şi spun asta cu extrem de multă seriozitate, c-aş putea să te înjunghii aproape la fel de repede cum aş putea să te împuşc, şi asta într-o linişte absolută. Să nu cumva să crezi altceva.

Elinor simţi un fior rece care îi cobora pe şira spinării. Se trase înapoi spre şemineu.

— Nu vreau să-mi atrag ostilitatea organizaţiei reprezentate de *monsieur* Tyler. Chiar încerc să mă gândesc la o modalitate de a ieşi din acest impas.

Elinor simţea căldura focului din vatră direct în şale. Atinse cu călcâiul piatra de la baza şemineului şi, dintr-o singură mişcare, aruncă broderia în spatele său, în foc.

— Nu! exclamă Jeanne avântându-se înainte.

— Las-o să ardă.

Arma stătea între ele, nemişcată, ca o contragreutate. Ochii franţuzoaicei se îngustară:

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

La parter, lumea cânta colinde şi petrecea. Sus, la etaj, Elinor declară:

— Dacă fugi şi laşi în urmă chestia aia să ardă, promit să nu spun nimic până când o să ai şansa să dispari cu totul. Aruncă o privire rapidă spre şemineu: Pariez că n-o să mă împuşti ca să-ţi scoţi pânza din foc.

— E un pariu foarte riscant, îi replică Jeanne.

capitolul 7

— Ce-ai făcut?

Jack nu era genul de bărbat care să ţipe, aşa că îşi comprimă pornirea violentă într-o tonalitate joasă, extrem de rezonabilă. Îşi închidea şi deschidea mâinile în mod aproape convulsiv.

— I-am promis un avans de zece minute. Mi-am ţinut promisiunea.

— Dar mi-a furat calul.

— Chiar nu m-am gândit la detalii de genul ăsta.

De fapt, se gândise. Oricum, n-ar fi avut nicio importanţă.

— Mi-a furat calul şi a dispărut călare în ninsoarea de-afară.

— E puternică, îmbrăcată gros şi foarte deşteaptă. O să fie în completă siguranţă până când o să ajungă undeva unde să se adăpostească.

Jack veni mai aproape de ea, cu tot cu nemulţumirea lui

profundă, astfel încât să o poată examina mai cu atenţie. Când Elinor îşi puse mâna pe antebraţul lui, îi descoperi muşchii tari precum lemnul sculptat. El îi spuse:

— Nu pentru siguranţa ei îmi fac griji. Este agent francez!

— Şi ţi-a furat şi calul. Da, înţeleg. O să-ţi cumpăr alt cal. Ca să fiu mai precisă, nu sunt bogată, dar pot să trăiesc decent.

— Pot să-mi cumpăr şi singur nişte amărâţi de cai. Nu asta-i ideea.

— Dacă eşti hotărât s-o urmăreşti, mai sunt şi alţi cai în grajd. Fură şi tu unul.

— A folosit cele zece minute avans ca să taie toate chingile de la şeile de-acolo. Acum cineva îmi repară una în mare grabă. O să dureze o bucată de timp. Îi cuprinse umerii în mâinile lui mari. Degetele lui se mulară în jurul ei, ferme şi puternice, cu acea doză de control bine calculat ce reprezenta esenţa lui Jack Tyler. Ce ţi-a spus? vru el să ştie.

Broderia cusută de Jeanne, scoasă din foc, zăcea acum pe şemineu. Fundalul din în era maroniu şi pe alocuri ars complet, zone în care rămăseseră nişte găuri vizibile. Firele cusute arătau şi mai rău. Erau curbate şi pline de

încreţituri şi se retrăseseră în spatele ţesăturii. Nu mai rămăsese nimic din modelul iniţial. Codul şi numele dispăruseră.

„După părerea mea, pagubă-n ciuperci”, gândi ea.

— Mi-a spus că-i bucuroasă să aibă de-a face cu mine şi nu cu cine ştie ce mascul idiot. Îşi făcea griji că n-am avut niciodată ocazia să jucăm cărţi împreună. A mai spus că francezii o să-i găsească din nou pe acei simpatizanţi sau pe alţii şi că asta nu-i decât o mică întârziere. De fapt, am fost amândouă de acord că asemenea liste sunt nefolositoare, întrucât foarte puţini oameni au tăria de caracter de a-şi respecta promisiunile făcute. Majoritatea acestor presupuşi trădători s-ar fi dovedit a fi doar nişte englezi loiali cărora le place să bodogănească. Nu-mi plac listele cu atâţia oameni nevinovaţi.

— Aţi stat la taclale.

Mâna lui tremură puţin când urcă pentru a-i atinge părul.

— În timp ce codul ardea pe foc. Oricum n-ar fi plecat până când n-ar fi fost sigură că lista n-avea să cadă în mâinile noastre. A, şi a mai spus că scrupulele ei referitoare la suprimarea mea sunt la fel de trecătoare şi de fragile ca baloanele de săpun. Mi s-a părut ceva drăguţ.

Minut după minut, el găsi locuri noi unde să o atingă. Să rămână lipit de ea.

— Ai fi putut fi omorâtă.

— M-am gândit şi la posibilitatea asta.

— Nu era nimic în mesajul ăla pentru care să merite să îţi rişti viaţa. Ar fi trebuit să i-o dai pur şi simplu, să nu spui nimic şi s-o laşi să plece. Dacă fata aia este cine cred eu că este... Nu-ţi dai... Trase o gură zdravănă de aer în piept. Nu-ţi dai seama cât de mare-i pericolul în care te-ai aflat.

— Am ştiut. M-am gândit că...

— Eşti în viaţă. Te-ai târguit pentru viaţa ta şi ai câştigat. Ai idee cât de minunată şi de remarcabilă eşti?

O cuprinse în braţe şi o trase spre el, strâns, corp lângă corp, ca şi cum le-ar fi unit inimile. Ca şi cum le-ar fi pus una lângă cealaltă, aşa cum trebuie, deoarece asta avea să dureze o bucată lungă de timp. Îi cuprinse gura cu buzele şi începu să o sărute lung, fără grabă.

Asta îi provocă ei sute de senzaţii contradictorii. De-abia aştepta să le exploreze.

Alt sărut. Jack luă iarăşi cuvântul:

— În urmă cu doi ani am întors Oxfordul cu fundul în sus, căutându-te, vrând să-ţi spun asta. Mărită-te cu mine, Elinor.

— Eu...

— O să-ţi arăt toate nebuniile pe care le făceau romanii din Antichitate între cearşafuri. O să-ţi scriu poezii de dragoste. În latină. Aproape de obrazul ei, îi şopti: Amote, Elinor Pennington. Te iubesc.

Şi ea îl iubea pe el. Afară, Ajunul Crăciunului se instala discret în jurul hanului, învăluindu-l în pace. Venea Anul Nou. Lor li se acordase o a doua şansă. Ce-ar fi putut să spună în afară de „Da”?

Frumoasa în Ţara Minunilor

Patricia Rice

I

t

Nenorocita de zăpadă nu voia să se oprească, continua să cadă fără încetare. Ce Crăciun mizerabil avea să fie, cu siguranţă. Damaris Bedloe se uita în gol pe fereastra îngheţată a trăsurii ce străbătea ţinuturile din Lancashire şi ştia bine că nu zăpada era cea care crea atmosfera melancolică, ci durerea din propria ei inimă.

Făcea o mare greşeală. După ani întregi în care respectase toate convenţiile, decisese să reteze toate legăturile cu cei pe care îi cunoştea şi iubea, poate că din motive corecte, dar într-un mod cu totul eronat. Nu ar fi

trebuit niciodată să o lase pe Lady Alice să o convingă să intre în şarada asta prostească, dar cum o iubea pe verişoara ei mai mică ca pe sora pe care nu o avusese niciodată, nu putuse refuza să o ajute într-o chestiune ce îi putea hotărî viitorul.

Sigur, tatăl lui Alice, lordul Reidiand, avea părţile lui bune. La urma urmei o crescuse pe Damaris după ce părinţii ei muriseră când avea doar doisprezece ani. Unchiul ei îi spusese însă de la început că motivul pentru care se afla acolo era să-i ţină companie tinerei lui fiice, iar temperamentul lui o făcuse să tremure ani întregi de teamă că ar putea fi oricând aruncată afară din casă.

Alice era mai puţin înclinată să se teamă de mânia tatălui ei. Cu mult curaj respinsese toate ofertele de a-şi face debutul monden trei ani la rând, fiindcă tatăl ei refuzase să-i aprobe logodna cu Theodore Harley^ un tânăr avocat promiţător de care era îndrăgostită. În cele din urmă însă, Alice nu fusese capabilă să mai riposteze când lordul Reidiand tunase şi fulgerase că era momentul ca fiica lui să înceteze să viseze aiurea la un nimeni fără niciun sfanţ. Îl acceptase pe cel dintâi dintre pretendenţi – Jonathan Trevelyan, fratele mai mic al unui viconte înstărit.

Alice nu era înclinată spre accese de personalitate, dar imediat ce tatăl ei îi dădu voie să meargă de Crăciun la familia logodnicului, în partea rurală a ţinutului Lancashire, fata îşi dăduse seama că aceasta era ocazia perfectă să fugă cu Theodore. Tot ce trebuia să facă era să lase trăsura într-un oraş unde Theodore avea să o aştepte cu dispensa. Damaris avea să continue restul călătoriei singură, acoperind fuga lui Alice până când cei doi tineri erau căsătoriţi şi în siguranţă – deşi niciuna din ele nu anticipase că se vor confrunta cu un viscol atât de cumplit.

Cum o ajutase pe Alice să se strecoare şi să fugă în Banbury, Damaris înţelegea bine că, odată ce contele descoperea rolul pe care îl jucase ea în înşelăciune, era clar că nu va mai dori vreodată să-i calce pragul. Bine că depăşise vârsta la care ar fi fost dusă la un orfelinat pentru acel act de sfidare.

Nu putea suferi înşelătoriile, dar orice sacrificiu era justificat pentru a o salva pe Alice de la o viaţă lipsită de dragoste. O astfel de soartă nefericită era mai uşor de îndurat de o fată bătrână de douăzeci şi şapte de ani care nu avea nici coloană vertebrală şi nici visuri.

Oftă, iar respiraţia ei caldă topi un petic pe fereastra îngheţată. Alice îi promisese că avea să fie mereu

binevenită în noua ei casă, dar Damaris se îndoia că până şi Theodore, cu firea lui cea blândă, era dispus să se împiedice tot timpul de ea.

Era prea târziu să se mai răzgândească acum. Cu siguranţă putea să-şi găsească o slujbă. Poate ca profesoară. Mereu îi plăcuseră copiii şi dobândise experienţă lucrând cu fraţii mai mici ai lui Alice.

Trăsura se legănă la vale printr-un făgaş acoperit de gheaţă, iar vizitiul strigă înjurând caii. Damaris se ţinu cu toate puterile ei de cureaua de piele, ceea ce fu singurul lucru care o împiedică să aterizeze pe podea. Îşi frecă umărul la care se lovise, bucurându-se că Alice reuşise să fugă înainte de viscol.

Partea din spate a trăsurii, încărcată cu bagaje, se scufundă într-o groapă, ridicând puternic şi dintr-odată partea din faţă. Damaris se izbi de perete din nou, iar capul i se lovi dureros de tocul uşii. Caii fornăiră înnebuniţi. Vizitiul ţipă şi îşi pocni biciul. Caii se ridicară în două picioare trăgând după ei trăsura şi trântind-o în uşă. Încuietoarea îngheţată se desfăcu brusc, iar ea se rostogoli afară în noaptea plină de nea.

— Nu am crezut că Mack va accepta o fată obişnuită, şopti o femeie undeva ca prin vis în ceaţa din capul ei. Cu

siguranţă că zestrea ei este foarte mare.

— Eşti foarte cinică, mamă, se auzi o voce adâncă şi seacă răspunzând. Poate că se pricepe foarte bine la jocurile de noroc.

Vru să se alăture şi ea chicotelilor care urmară, dar nu prea înţelegea gluma. Cine era Mack? Şi cine era fata obişnuită cu o zestre mare? Capul o durea îngrozitor, dar i se păru nepoliticos să nu intervină şi ea în discuţie.

Se luptă să scape de pilota grea şi pufoasă care o acoperea şi instantaneu nişte mâini puternice, masculine potriviră perna pe care tocmai descoperise că se^sprijinea. De ce era în pat cu un bărbat prin preajmă? îngheţă de groază.

— Nu încerca încă să te mişti prea mult, Lady Alice, se auzi avertismentul rostit de o voce plăcută, baritonală. Ai avut noroc să-ţi păstrezi capul pe umeri după lovitura pe care ai încasat-o.

Confuză, se întrebă dacă ei i se adresa, dar nu putu să deschidă ochii. Capul îi zvâcnea şi în urechi i se părea că aude zeci de fierari lovind cu ciocanul. Se simţea mai bine după ce îi fusese aranjată perna.

Mintea ei înceţoşată încercă să-şi amintească vreo clipă când mai percepuse aşa o senzaţie reconfortantă de

putere, dar nu-şi aducea aminte nici măcar de o clipă când un bărbat o atinsese doar. Se luptă cu memoria, însă din câte se părea avea goluri serioase, cauzate fără îndoială de zgomotele pe care le auzea în cap.

— Doctorul a spus că trebuie să bei asta, draga mea. S-ar putea să-ţi mai calmeze puţin durerea.

Vocea feminină care sunase atât de caustic mai devreme căpătase o dulceaţă siropoasă în timp ce mâini parfumate îi duceau o ceaşcă la buze.

Abia putu să-şi încline capul încât să soarbă. Mâna cea puternică reveni ca să o sprijine, iar ea bău cu lăcomie. Odată ceaşca golită, se lăsă din nou pe spate pe cearşafurile moi, satinate, cu miros de levănţică. Nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată într-un asemenea lux. Probabil că în memoria ei golurile erau chiar mai mari decât îşi închipuise iniţial.

— Crezi că Mack a uitat că am invitat-o? şopti femeia, în timp ce ea aluneca spre somn.

— Mai probabil e că a lăsat-o grea şi acum fuge de responsabilitate, ripostă bărbatul. Altfel nu ar călători fără cineva care să o însoţească şi să o supravegheze. Mie mi s-a părut straniu că un conte a putut să accepte un stricat precum Mack. S-ar putea ca toată chestia asta să fie o

mare înşelăciune. O să-l trimit pe Fred să îl caute pe ticălos imediat ce încetează ninsoarea. Şi o să pun să fie târât aici ca să facă ceea ce se cuvine.

— Of, fir-ar să fie, Trev, încă un copil aici! Nu cred că pot suporta.

Pe cale să adoarmă, încercă să şi-l închipuie pe acel Mack, dar nu reuşi. Senzaţia mâinilor puternice care o ţineau îi înlocuiseră toate temerile cu vise reconfortante în care se afla în siguranţă.

Adam, viconte de Trevelyan, ridică privirea de pe harta domeniului pe care o studia, în timp ce menajera îi împingea de la spate fiul cel mare în birou, ciupindu-l de urechi ca şi cum ar fi fost un căţeluş neascultător. Ceea ce şi era.

— Ce s-a mai întâmplat, doamnă Worth? întrebă Trev, făcându-i semn să îi dea drumul puştiului.

— A furat tarta pe care bucătarul a gătit-o pentru domnia voastră, milord. El şi cu afurisitele celelalte au mâncat-o pe toată.

— Să înţeleg că era cu gem de coacăze, nu? zise Trev, deşi dovada era mânjită pe toată faţa moştenitorului său. E şi preferata mea.

Frumoasa în T*-ira „Minunifor*

f

Georgie avu bunul-simţ să facă o mutră vinovată. Se bălăngăni înainte şi înapoi pe covorul gros de Aubusson.

— Ne era foame. Dădaca ne lasă *să murim* de foame.

— Dădaca nu are cum să facă aşa ceva. În cel mai rău caz nu vă dă budincă atunci când nu vă purtaţi cum trebuie. Ce-aţi făcut azi ca să o supăraţi?

Georgie îşi strâmbă feţişoara de băiat de opt ani, semănând foarte tare cu iubitul lui model în ale năzdrăvăniilor, Unchiul Mack.

— Nu ne-am făcut adunările. Ningea *foarte frumos,* protestă el, ca şi cum asta ar fi fost cea mai bună scuză din lume.

— Şi dacă v-aţi fi făcut adunările, fără îndoială că dădaca v-ar fi lăsat să ieşiţi să vă jucaţi afară. Aşa cum stau lucrurile acum, va trebui să rămâneţi în casă şi să faceţi de două ori mai multe exerciţii şi nici nu veţi primi budincă în seara asta.

— Nu e cinstit! ţipă micul infractor. Suntem numai nişte copilaşi. Ar trebui să fim lăsaţi să ne jucăm.

Din gura copiilor... se auzeau scuzele idioate ale unchiului Mack, rostite şi de Violet, Lady Trevelyan, mama lui cea frivolă.

Trev îşi frecă fruntea şi îi făcu un semn menajerei.

— Du-l înapoi la dădacă şi spune-i ce am zis eu.

Habar nu avea cum să se poarte cu puii lui fără de mamă. Pentru asta existau dădacele şi cameristele. Existau zile în care Trev tânjea după o soaţă veselă şi ascultătoare care să-i ţină în frâu familia, dar nesăbuita lui soţie fusese cea care crease această situaţie încurcată. Dezordinea domnise acolo încă din momentul în care o trecuse pe Louise pragul casei. Niciodată nu ar mai fi făcut o asemenea prostie. Se putea descotorosi de o servitoare proastă. De o soţie proastă însă, nu. Sau o mamă proastă, dar aceasta era altă afacere.

El, unul, avea un domeniu de administrat, altfel nimeni nu ar mai fi avut parte de tarte cu coacăze. Anii întregi în care plătise datoriile la joc ale fratelui său şi cheltuielile exagerate şi necontenite ale mamei secaseră averea bănească a familiei până ce ajunsese să-şi asume rolul căpcăunului şi refuzase să mai acopere ceea ce trecea strict de rentele lor. Se oferise să plătească pentru a-l face pe Mack ofiţer sau să-i găsească un post în diplomaţie. Ar fi trebuit să se gândească, însă, că fratele lui va prefera în schimb să-şi găsească o moştenitoare bogată.

Ştiind că Mack nu avea alt loc în care să-şi ducă proaspăta mireasă în afară de conacul familiei, Trev nici nu îndrăznea să spere că îşi găsise o soţie blândă şi supusă, una care să pună ordine în haos. Era adevărat, pacienta de la etaj părea să fie mai matură decât puştoaica prostuţă la care se aşteptase. Pe de altă parte, lui Mack nu-i prea stătea în obicei să aleagă femei mai mari decât el. Poate că vânătaia mare şi stacojie pe care o avea pe frunte o făceau să pară palidă şi mai în vârstă.

Zestrea pe care Mack promisese să i-o încredinţeze lui Trev pentru a-i lua soţia sub acoperişul lui trebuia să fie considerabilă, ca să echivaleze sumele pe care Trev trebuise să le plătească pentru datoriile la joc. Poate că în

sfârşit lui Mack îi venise mintea la cap şi îşi accepta obligaţiile.

Odată ce intra în posesia fondurilor suplimentare, Trev putea să le bage în îngrăşăminte pentru nişte pământuri până acum lăsate pârloagă, iar cu profitul obţinut intenţiona să-i ridice lui Mack propria lui casă pe domeniu. Îşi făcea speranţe că puştoaica era gravidă şi nu avea de ales decât să se mărite cu nenorocitul acela repede, înainte să realizeze în ce fel de gospodărie aproape dusă de râpă urma să intre.

Un valet îl chemă în camera în care se afla suferinda. Cu speranţele crescându-i pentru prima oară în ani întregi, Trev începu să urce scările câte două deodată.

Damaris savura ceaiul Darjeeling cu iz uşor afumat. Alice detesta ceaiul şi prefera ciocolata fierbinte

de dimineaţă, iar verişoara ei, în calitate de însoţitoare, trebuia să bea întotdeauna ceea ce i se oferea. Ceaiul era o plăcere rară.

Îi revenea încet, încet memoria. Îşi aminti cum visase la o ceaşcă de ceai în timp ce sorbea ciocolată dulce. Cu toate acestea, tot nu-şi putea aminti cum de ajunsese să fie în locul acesta ciudat. Şi odată ce îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu mintea ei, începură să o asalteze şi neliniştea şi confuzia care îi făceau capul să îi zvâcnească. Aşa că pur şi simplu îşi permise să se bucure de modul minunat în care era tratată şi de brioşele păcătos de delicioase şi de pernele moi, încercând să nu se întrebe de ce o simplă servitoare era binecuvântată cu un astfel de lux.

Două perechi de ochi verzi curioşi o măsurau de lângă pat. Ceea ce putea fi în sine o cauză suficientă de confuzie, gândi Damaris studiindu-i la rândul ei. Gemene, s-ar fi zis, deşi una avea bucle bogate maronii care îi atârnau până la umeri, iar cealaltă părea că-şi ciopârţise cârlionţii cu un cuţit. Cea cu bucle purta un sarafan imaculat. Cea cu părul scurt părea că se târâse prin noroi.

— Eu sunt Mina şi ea e Tina, declară cea cu înfăţişare neîngrijită, înainte să se aşeze direct pe covor.

Damaris le dădea cam cinci ani. Le-ar fi oferit nişte ceai şi brioşe, dar amândouă scoaseră nişte acadele cu înveliş de poleială din buzunare şi le băgară în gură.

— Unchiul Mack a spus că o să se însoare cu o balauriţă care va arunca flăcări asupra noastră dacă nu suntem cuminţi, declară ritos geamăna zdrenţăroasă.

— Tu nu arăţi ca o balauriţă, interveni cealaltă. Balaurii mănâncă copii, nu brioşe.

Din nou misteriosul *Mack.* Damaris se gândi că, dacă trebuia să se mărite cu el, numele ar fi trebuit să-i spună ceva, dar o durea capul dacă se forţa să-şi amintească.

— Balaurii nu există în realitate. Numai lupii flămânzi mănâncă copii, spuse ea zâmbind.

— Dădaca pe care am avut-o înainte de asta a spus că sunt lupi în pădure.

— Dar Georgie tocmai s-a furişat spre pădure să se joace în zăpadă! se încruntă băieţoasa Mina.

O, Doamne! Damaris aruncă o privire spre camerista care stătuse lângă ele şi care acum făcu o plecăciune respectuoasă şi se grăbi să iasă. Se părea că era nevoie de toţi angajaţii ca să se ocupe de ştrengari.

— Nu va fi mâncat, nu-i aşa? întrebă Tina îngrijorată.

— Îmi pare rău, eu doar voiam să vă tachinez în legătură cu lupii. În Anglia nu mai avem lupi. Cred că Georgie nu are să se teamă decât de ce îi va face dădaca voastră atunci când îl va prinde.

— A, n-o să facă altceva decât să ţipe: „Nu ştiu ce o să mă fac cu dumneata, domnişorule Georgie, pur şi simplu nu ştiu!” Şi pe urmă se va duce în camera ei şi va trânti uşa. Miroase ciudat când iese din camera ei.

Mina se întinse pe burta ei slăbănoagă ca să se uite pe sub pat.

— Bunica spune că aici au ajuns să-şi facă cuib vieţuitoare din cauza prafului, căci doamna Worth nu e în stare să pună la treabă cameristele absolut deloc. Vieţuitoarele care trăiesc în praf sunt la fel de mari ca nişte vieţuitoare adevărate?

— Noi avem iepuraşi adevăraţi în grădină, anunţă Tina.

Lui Damaris începuse să i se învârtă capul. Aproape că simpatiza cu dădaca.

— Nu cred că ar trebui să vă băgaţi sub pat dacă sunt iepuraşi pe acolo. O să-i speriaţi, sugeră ea. Aveţi nişte cărţi din care v-aş putea citi?

— Eu nu văd niciun iepuraş, spuse Mina, dându-se

înapoi acum acoperită cu şi mai multă murdărie.

Bunica lor avea dreptate în legătură cu servitoarele.

— Şi Georgie mi-a pus pe foc cartea cu iepuraşi.

— Eu am... eu am o carte cu zâne, spuse Tina cu entuziasm. Vrei să citeşti din ea?

— Desigur, deşi Mina s-ar putea să dorească să se spele pe faţă şi pe mâini înainte să atingă orice altceva.

Damaris îşi înăbuşi un zâmbet când cele două gemene săriră în sus – şi aproape se izbiră de o pereche de picioare înveşmântate elegant într-o pereche de pantaloni de lână.

Frumoasa în F%ca 'Minunifor)*

Clipi când îşi ridică fruntea ca să urmeze picioarele în sus, trecând jenată peste şoldurile înguste şi însemnele masculinităţii evidente până la un piept formidabil de lat într-o vestă de brocart brodată cu fir de aur. Nu îndrăzni să se uite mai sus de atât.

Acesta nu era un valet venit ca să le ia de acolo pe cele două năzdrăvane.

— Vi s-a spus să o lăsaţi în pace pe invitata noastră, rosti noul venit cu fermitate. Este suferindă şi are nevoie de odihnă. Unde e dădaca?

— Dădaca trage un pui de somn. Doamna asta spune că balaurii nu mănâncă cu adevărat copii şi că Georgie nu va

fi mâncat de lupi, dar că nu ar trebui să speriem iepuraşii de sub pat, aşa că ne ducem să aducem nişte cărţi.

Toată această vorbărie amestecată se rostogoli simultan de la ambele gemene.

Damaris îndrăzni să ridice ochii puţin mai sus să vadă cum primise străinul aceste informaţii – şi uită să mai respire.

Pe lângă faptul că era foarte înalt, gentlemanul avea nişte umeri care aproape umpleau în lăţime cadrul uşii, capul acoperit cu bucle castanii aproape la fel de bogate ca şi cele ale gemenelor şi o privire atât de profundă, că aproape o făcu să leşine. De fapt, era destul de sigură că leşinase. Nu-şi amintea ca vreun bărbat să o mai fi privit vreodată chiar în felul acela – ca şi cum era o prună coaptă pe care abia aştepta s-o savureze.

— Îmi pare rău că ai fost deranjată de puştoaicele mele, Lady Alice. Le prinse pe gemene înainte ca acestea să poată ieşi pe furiş şi le întoarse spre ea. Faceţi-vă reverenţele şi plecaţi, neastâmpăratelor.

„Lady Alice?” Crezuse că începea să-şi amintească... Dar nu îl cunoştea pe acest om şi nici acest loc, şi nici cum ajunsese acolo. Teama îi îngheţă orice alt gând. În timp ce gemenele îşi făcură grăbite plecăciunile şi ieşiră, Damaris

îşi pipăi cucuiul de pe frunte. Era destul de mare. Cu siguranţă îşi zgâlţâise serios şi creierii.

Cum era posibil să contrazică un gentleman? Nu se simţea deloc în stare să poarte o discuţie ironică şi nici măcar spirituală.

— Îmi cer scuze că dau buzna aici, dar dădaca se pare că s-a evaporat odată cu fiul meu. Să trimit pe cineva să vă aducă ceva pentru dureri? spuse el compătimitor, observând cum îşi pipăia fruntea.

— Dacă fiul dumitale este Georgie, atunci a ieşit să se joace în pădure. Iar dădaca este în camera ei, fără îndoială trăgând la măsea, dacă e să traduc corect ce mi s-a spus. Nu era chiar sigură că era genul de persoană care ar spune astfel de lucruri, dar cineva trebuia să se preocupe de siguranţa copiilor, chiar dacă ea una nu şi-l amintea pe acest bărbat sau pe familia lui. Adăugă:

Şi nu, cred că o să îndur durerea până ce mi se mai limpezeşte capul. Nu-mi amintesc cum de am ajuns aici. Am senzaţia că mă aflu într-o ţară cu totul şi cu totul nouă.

El îşi ridică sprâncenele groase.

— Chiar nu-ţi aminteşti nimic? Ai suferit o lovitură foarte urâtă. Dă-mi voie să o chem pe mama mea în timp ce eu mă duc să o arunc pe dădacă afară în viscol.

Cu această declaraţie uimitoare, ieşi din încăpere.

Oare chiar avea să-şi arunce dădaca afară în viscol?

Cu siguranţă visa acum că se află în mijlocul acţiunii i unei cărţi pe care o citise. Sau visa şi atât. Totuşi, avea certitudinea că se numea Damaris. Damaris Bedloe, nu 1

Lady Alice. Lady Alice era... *verişoara ei*!

O, Doamne!

Trev trimise un valet în căutarea lui Georgie, o târî pe dădacă afară din locul în care se ascundea, o trimise la, bucătărie să bea o oală de cafea şi o supraveghe pe Mina în timp ce aceasta îşi spăla bine faţa şi mâinile murdare, în ciuda acestor ultime acţiuni pe care trebuise să le întreprindă, era aproape ameţit de entuziasm.

Lui Lady Alice îi plăceau copiii! Soţia lui Mack putea rămâne acolo şi se putea ocupa de gospodărie, şi poate chiar şi Mack avea într-un final să se limiteze la plăcerile oferite de patul conjugal. I-ar fi prins bine ajutorul lui Mack să se ocupe de afurisita aia de hârţogărie. Fratele său avea o minte înzestrată pentru matematică atunci când îşi dădea interesul să o folosească. În plus, ultimul administrator îşi părăsise intempestiv postul după ce Trev îl trimisese să împacheteze din cauza atenţiilor nedorite cu care o copleşise pe slujnica de la bucătărie.

Să găsească pe cineva care să vrea să ajute şi să fie dispus să trăiască în izolarea mlaştinilor din Lancashire nu era deloc simplu. Lady Alice era o mişcare genială din partea lui Mack. Poate că flăcăul semăna de fapt cu Trevelyan mult mai mult decât arătase până acum.

Ţinându-şi mâinile ferme pe umerii delicaţi, Trev le conduse pe fetiţe spre apartamentul bunicii lor. Acestea protestară, căci voiau să-i ducă o carte lui Lady Alice, dar el citise durere în ochii musafirei când aceasta îşi frecase fruntea.

Mama lui stătea în fotoliu în faţa şemineului, citind pagina de bârfe a ziarului şi sorbind dintr-o ceaşcă de ceai. După episodul cu dădaca, nu putea decât să spere că era ceai.

Ea ridică ochii cu un oftat când îşi văzu nepoatele.

— Nu puteţi şi voi măcar o dată să arătaţi ca nişte domnişoare respectabile şi nu ca nişte ţigănci?

— Dădaca trebuie dată afară, spuse Trev. Între timp, eu trebuie să le împiedic pe astea două să ne gonească musafira. Poţi să stai tu puţin cu ele? Vreau să găsesc o joardă să o pun pe fiul meu cel mare şi obraznic.

— Nu poţi să-l baţi pe Georgie pentru că se poartă ca un băieţel, protestă mama lui schimbând imediat placa, aşa

cum se întâmpla de fiecare dată când nu era ea direct implicată. O să fie bine. Pune una dintre slujnicele din salon să le înveţe pe fete să coasă. Deja ar fi trebuit ca până acum să ştie să-şi brodeze iniţialele.

Ultima dată când cineva le dăduse gemenelor nişte ace, Mina o cususe pe soră-sa de un taburet din epoca

Restauraţiei. Amândouă găsiseră foarte amuzantă această faptă.

— Doar stai cu ele, mamă. Citeşte-le ceva. Şi dacă ai un leac pentru dureri de cap, cred că i-ar prinde bine lui Lady Alice. Refuză să ia laudanum.

— E tânără. O să-şi revină ea. Mama lui dădu din mână făcându-i semn să plece. Hai, du-te. Dar dacă îl aud plângând pe tânărul Georgie, o să ştiu că tu eşti responsabil.

De fapt, el era responsabil pentru tot ce se petrecea în casă de la moartea tatălui său, care survenise pe când el avea doar zece ani. Îşi luase îndatoririle în serios, chiar dacă mamă-sa nu-şi ducea niciodată la bun sfârşit ameninţările. Poate că el ar fi trebuit să se fâţâie prin Londra şi să-l lase pe fratele lui mai mic să se ocupe de domeniu. Atunci, Mack ar fi avut o şansă să înveţe ce era aceea responsabilitate.

Dar asta nu fusese niciodată o opţiune. Dacă Mack nu-şi făcea apariţia mai curând, Trev trebuia să plece el însuşi să-l caute şi să-i rupă urechile.

Se întrebă dacă ar fi fost îngrozitor de nepotrivit să ceară familiei feţei să fie de acord cu încheierea căsătoriei cât mai curând.

Deşi întrebarea de ce domnişoara venise de una singură era extrem de neplăcută. Contele Reidiand era un om ocupat, era văduv, dar cu siguranţă putea trimite vreo rudă sau pe cineva cu fiica lui, nu? Trebuia să-i pună câteva întrebări domnişoarei – sigur, când avea să se simtă mai bine, şi poate după ce îl strângea de gât pe Mack.

Efectele laudanumului începură să se estompeze odată cu trecerea orelor. Pe Damaris o durea în continuare capul, dar acum se lămurise măcar cine era şi unde se afla după toate probabilităţile, deşi accidentul rămânea în continuare învăluit în ceaţă şi, în lipsa unor prezentări ca lumea, nu putea fi sigură de identitatea nimănui.

Copiii nu se întoarseră, iar ea îşi petrecu tot restul zilei lenevind în pat, dormind şi mâncând şi dorindu-şi să fi avut cu ea o carte bună. Nu prea era obişnuită cu genul de viaţă pe care o duceau cei bogaţi şi leneşi, iar lipsa unei

activităţi constructive o enerva la culme. Dar fără cufărul ei nu avea nici măcar hainele, darămite lucrul de mână care să o ţină ocupată.

Trebuia să-i explice gentlemanului înalt şi înfricoşător că nu era Lady Alice. Asta îi dădea bătăi de cap. Un bărbat care era dispus să arunce o dădacă afară în viscol ar fi trimis potera până la capătul pământului să o găsească pe Alice şi să o târască înapoi acolo dacă umbla după dota ei. Deşi încurcătura aceasta s-ar fi putut dovedi salutară, acum că se gândea mai bine. Dacă ea nu-şi dezvăluia identitatea, Alice avea mai multe şanse să scape de gentlemanul acesta şi de mânia tatălui ei. Cum Damaris nu putea spera să primească referinţe din partea contelui, era liberă să facă după cum o tăia capul. Totuşi, independenţa avea un preţ cam mare, dacă însemna că avea să fie aruncată afară în gerul năprasnic. Ar fi preferat să amâne plăcerea asta.

Până a doua zi dimineaţă însă, chiar trebuia să-şi recupereze memoria şi să îi transmită vicontelui regretele lui alice.

În continuare nu îi erau prea clare circumstanţele în care se petrecuse accidentul. Când veni o cameristă, Damaris încercă să deschidă o discuţie despre asta.

— Scuză-mă, dar ai putea să-mi spui cum se face că am ajuns aici? Eu nu îmi pot aminti nimic în afară de viscol.

Camerista, care era foarte tânără, păru speriată să i se adreseze cineva în felul acesta. Nu mai mare de doisprezece sau treisprezece ani, fata îşi coborî ochii în pământ şi se întoarse la îndeletnicirea ei în faţa focului fără să răspundă nimic.

Cu întârziere, Damaris îşi aminti că doamnele se adresau numai servitorilor mai vechi şi importanţi în ierarhia casei, iar ea trecea drept fiica unui conte. Bombăni în gând, dar nu voia ca fata să aibă necazuri. Cel puţin servitorii erau instruiţi cum se cuvine, dacă aparent nu la fel stăteau lucrurile şi cu copiii.

Tremurând, Damaris cântărea în continuare în minte dacă o pierdere parţială a memoriei justifica asumarea unei identităţi false când intră o femeie mai în vârstă, elegantă, cu părul încărunţit şi pometii înalţi. Purtând o fustă şi jupe în formă de clopot, aşa cum era moda cu un secol în urmă, veni aducându-i pagina de bârfe a ziarului şi o cutie de dulciuri.

— Arăţi mai bine, draga mea, spuse ea cu vocea aceea siropoasă pe care Damaris o auzise mai devreme. Îmi cer scuze pentru lipsa noastră de politeţe, dar mi-e teamă că

nu am avut prilejul să fim prezentate cum se cuvine. Mack întârzie, din cauza viscolului probabil, altfel sunt sigură că ne-am fi organizat mult mai bine. Eu sunt Violet, Lady Trevelyan, mama lui Mack.

În continuare povestea cu *Mack* o deruta teribil, însă Damaris răspunse politicos:

— Mă bucur să vă cunosc.

Lady Trevelyan continuă în stilul în care era obişnuită să rezolve lucrurile.

— Acum că a încetat ninsoarea, o să trimitem oameni să-ţi aducă bagajele. Vizitiul tău a ales să stea la han în loc să rişte să-şi ducă caii prin troienele de pe drumul nepavat. Să-i spunem să se întoarcă în sud, la tatăl tău, când drumurile vor fi în condiţii mai bune? Vom avea grijă noi să ajungi în siguranţă acasă.

Da, era o idee foarte bună să-l trimită pe vizitiu acasă, hotărî Damaris. Dădu din cap, încercând să nu se sperie şi să se întrebe cum avea să plece ea de acolo. Dar nu putea să ceară ca animalele valoroase ale contelui să fie supuse vreunui risc din cauza ei până când drumurile spre sud aveau să fie mai sigure.

— Am rugat-o pe doamna Worth să-ţi aducă o tinctură, continuă doamna, aparent fără să aibă nevoie de un alt

răspuns în afara încuviinţării ei din cap. Şi ţi-am adus ceva de citit şi nişte dulciuri să îţi ridice moralul până ce se întoarce Mack al nostru. Bucătăreasa face un fondant delicios de ciocolată elveţiană amestecat cu zahăr caramelizat. Un adevărat desfrâu. Pur şi simplu trebuie să guşti o bucăţică.

Îi întinse cutia şi ziarul.

Damaris luă dulciurile fără să spună nimic. Poate că dacă nu vorbea deloc, nu era nevoită să explice cine era de fapt. Dar fusese crescută după toate regulile artei, aşa că nu avea încotro, trebuia să-şi exprime recunoştinţa.

— Mulţumesc, milady. Sunteţi foarte amabilă.

— Violet, trebuie să-mi spui pur şi simplu Violet. Iar eu o să-ţi zic Alice, bine? O să fim cele mai bune prietene! Sper din toată inima că tatăl tău nu va avea nimic împotrivă să facem nunta cât mai curând. Dragul de Mack este cât se poate de nerăbdător! Acum o să te las să te odihneşti. Poate că dimineaţă, după ce sosesc cuferele tale, o să vii să stăm de vorbă în linişte!

Fără să mai aştepte vreo încuviinţare, zâmbi cu bunăvoinţă şi se strecură afară din cameră.

Damaris se simţea ca şi cum tocmai fusese atrasă într-un vârtej. Oare oamenii aceştia se aşteptau ca Alice să fie

aşa, mută şi obedientă şi fără grăunte de minte în cap? Din câte auzise ea despre Jonathan Trevelyan, era cât se poate de posibil. Era genul de bărbat care ar fi preferat o fată cochetă fără creier şi cu o dotă mare ca să-şi poată continua purtările nesăbuite de până atunci. Sau cel puţin aşa îi povestise Alice.

Dar *Jonathan* îi ceruse mâna lui Alice. Oare mai era încă un frate care se numea Mack?

O durea capul dacă se gândea prea mult la asta. Îşi ostoi durerea gustând o bucăţică de ciocolată şi avu din nou senzaţia că va leşina. Alice îşi împărţise întotdeauna dulciurile cu ea, însă Damaris nu mai gustase niciodată o asemenea bunătate. Pentru o ciocolată ca asta era în stare să se dea drept Alice pentru totdeauna. Se putea obişnui la urma urmei cu luxul acesta dacă nu ar fi fost atât de plictisitor.

Cum nu avea nimic mai bun de făcut, luă ziarul cu bârfe. Era vechi de mai bine de o lună şi habar nu avea cui îi aparţineau iniţialele din coloanele de noutăţi. Sigur că putea înţelege ce făcea Prinţul Regent, desemnat prin iniţialele MSR, Maiestatea Sa Regală, dar Alice nu frecventase chiar acele cercuri.

Mai era o menţiune despre un anume M.T., un frate al

vicontelui T. Oare se putea ca acela să fie Mack? Dacă aşa era, se părea că făcuse un joc bun la White s luna trecută, dacă înţelegea corect jargonul. Cumpărase o pereche de armăsari. Din câte se părea, caii cei noi nu fuseseră în stare să-l aducă acasă în toiul iernii.

Oare E. De R. Putea fi tatăl lui Alice, contele de Reidiand? Dacă aşa stăteau lucrurile, aparent acesta îi făcea curte unei doamne pe jumătate cât vârsta lui. O, Doamne! Nu era de mirare atunci că înălţimea Sa fusese atât de preocupat în ultima vreme că nici nu avea de gând să se întoarcă acasă de Crăciun! Alice nu-i spusese asta. Oare era la curent?

Dacă da, asta putea fi o explicaţie pentru graba ei de a scăpa. Simţi o strângere de inimă. Obişnuiau să-şi spună absolut totul.

Simţindu-se brusc foarte singură, mai vârî în gură o bucată de ciocolată.

Chiar dacă ştia ce haos avea să se instaleze în camera copiilor rămaşi fără nicio persoană autorizată să-i supravegheze, Trev o informă pe dădacă de faptul că era concediată şi avea să plece de dimineaţă cu bărbaţii care se duceau după bagajele lui Lady Alice. O persoană autorizată, dar beată era un pericol mai mare decât

niciuna, şi avea o toleranţă foarte redusă pentru înşelăciuni.

Lăsând-o în urmă pe femeia în lacrimi, îşi înşfăcă mantia şi porni împreună cu lacheii lui în căutarea lui Georgie. După ce-l găsi în pădure pe fiu-său, care protestă din toate puterile, şi îl închise în camera lui interzicându-i să o părăsească, Trev se ocupă de disputa dintre doi arendaşi în legătură cu o vită, mâncă nişte friptură rece cu pâine de pe masa pregătită pentru cină şi termină calculele contabile pe care le avusese de făcut în ziua aceea. Deja până în momentul acela aproape că uitase de musafira lor. Aproape.

Speranţa pe care i-o insuflase prezenţa ei îl făcuse să-şi îndeplinească toate îndatoririle cu o tragere de inimă pe care nu o mai simţise de ani întregi. Era foarte subţirică şi vânătaia urâtă pe care o căpătase pe frunte nu contribuia deloc la o înfăţişare atrăgătoare, dar în ochii lui era absolut perfectă, fie şi numai pentru că discutase plăcut cu fiicele lui în loc să le critice.

Abia atunci îi trecuse prin cap că nu se prezentase cum se cuvine. Cu siguranţă îl socotea un ţărănoi mitocan.

Trimise o cameristă să vadă dacă doamna mai era încă trează şi dacă era dispusă să-l primească pentru câteva

minute. Era aproape sigur că aşa se cuvenea să facă, deşi, cum trăise în sălbăticiile acestea cea mai mare parte din viaţă, experienţa lui cu privire la ce se cuvenea şi ce nu era în cel mai bun caz din auzite. Maică-sa renunţase de mult la orice convenienţe care i-ar fi deranjat confortul.

Le făcuse vizite colegilor lui de şcoală la Londra înainte să se însoare şi ştia că doamnele de familie bună aveau o etichetă aparte pe care o respectau, dar cum rămăsese cu trei copii şi un domeniu de administrat, îşi cam ieşise din mână în privinţa aceasta.

Se opri puţin în camera lui şi verifică în oglindă dacă lavaliera îi era în continuare legată ca lumea şi ca să-şi dea cu un pieptăn prin părul greu de netezit. Adevărul era că i-ar fi prins bine o tunsoare, altfel chiar merita epitetul de „barbar” cu care îl gratula în mod frecvent mama lui. La ora asta avea nevoie şi de un bărbierit, dar musafira avea să adoarmă înainte să reuşească el să termine.

Tot ce avea de făcut era să convingă o fiică de conte că acesta era un cămin respectabil, iar ea avea să fie cât se poate de bine-venită.

A doua parte era mult mai uşor de întreprins decât prima.

Când intră în cameră, ea stătea în capul oaselor,

rezemându-se de perne şi citind paginile cu bârfe din ziar. Slujnicele îi puseseră pe foc rochia sfâşiată şi însângerată şi o îmbrăcaseră într-una dintre cămăşile de noapte ale mamei sale. Se părea că îşi pieptănase părul blond şi frumos şi şi-l împletise într-o coadă. Cel puţin nu făcuse o criză de isterie când descoperise că nu avea nimic de îmbrăcat. Mama lui şi răposata nevastă-sa ar fi trimis lacheii afară în mijlocul viscolului să îi aducă bagajele.

Înainte să-şi facă simţită prezenţa, Trev zăbovi un moment să o studieze pe femeia aleasă de fratele lui. Avea nişte ochi blânzi, asta observase deja. O frunte lată, dinţi buni şi un ten curat. Nu era o frumuseţe răpitoare, dar odată ce i se atenuau vânătăile şi era îmbrăcată ca lumea, sigur avea să strălucească ca o bijuterie discretă.

Ceea ce imediat îi trezi suspiciuni. Lui Mack nu-i plăcea discreţia. De pildă, adora bijuteriile care luau ochii. Nu putea decât să spere că în sfârşit fratele său dăduse pagina şi îşi acceptase îndatoririle alegându-şi o soţie ca lumea. Oare era prea mult să spere aşa ceva?

Probabil. Trev însuşi nu se descurcase prea bine în privinţa asta în tinereţe, aşa că era cam neîncrezător că Mack ar fi putut reuşi acolo unde el dăduse greş.

Ciocăni uşor în tocul uşii, iar ea ridică privirea uşor

temătoare. Vânătaia părea a fi destul de dureroasă şi în plus, acum îi coborâse spre maxilarul delicat. Trev se bucură că nu avea răni mai grave de atât.

— Mă tem că am fost cam nepoliticos mai devreme, spuse el, şi nu am reuşit să mă prezint. Sunt Adam Trevelyan, fratele lui Mack, şi mă bucur foarte tare să te cunosc. Cum îţi mai e capul?

Ea ridică mâna ca să-şi atingă^ fruntea.

— Cred că e puţin mai bine. Îmi pare rău că am fost aşa de confuză la prima noastră întâlnire. Vrei să-mi spui, te rog, cum am ajuns aici?

Ea nu se prezentase, observă el. Gândea probabil că o făcuse deja, de vreme ce era încă uşor ameţită. Speră că nu păţise ceva care să-i afecteze creierul. Aşa cum stătea în pat, îmbrăcată în straiele de noapte ale mamei sale, părea suficient de delicată încât să o pui la pământ dintr-o singură lovitură. Erau extraordinar de norocoşi că nu fusese ucisă în accident!

— Trăsura ta a ieşit de pe drum nu prea departe de un han din împrejurimi, îi răspunse el. Un fermier a descoperit ce s-a petrecut, te-a înfăşurat într-o pătură şi te-a dus înăuntru, în timp ce vizitiul se ocupa să le găsească adăpost cailor. Acelaşi vizitiu le-a_spus destinaţia ta, aşa

că hangiul a trimis după mine. Îmi pare foarte rău că invitaţia noastră a dus la acest incident nefericit.

— E foarte rară o furtună în timpul acesta al anului, spuse ea pe un ton agreabil, fără să pară că îi găsea cea mai mică vină. Şi noi am fost la fel de responsabili pentru asta fiindcă am acceptat.

Pătea că-şi controlează foarte bine cuvintele, poate că din pricina problemelor cu memoria? El însă era doar uşurat că nu-i reproşase nimic.

— Îi voi trimite vorbă tatălui tău despre sosirea ta odată ce drumurile vor fi curate. Este la Londra?

— Da. Avea alte planuri pentru Crăciun, aşa că ne-am gândit că această vizită ar fi foarte potrivită acum.

Vorbea tot timpul la persoana întâi plural. Uşor stânjenit, Trev încercă să afle mai multe fără să o deranjeze.

— Oamenii mei nu mi-au spus nimic despre vreo slujnică sau doamnă de companie. Ar trebui să-i trimit în căutarea ei?

Ea închise ochii şi păru că în interiorul ei se dădea o luptă, aşa cum stătea acolo mototolind ziarul în mâini. Vru să-i spună să nu-şi facă griji, că va pleca el însuşi călare după fată, dar avea nevoie să ştie pe cine căuta.

— A fugit, şopti tânăra doamnă. La ultimul han. Îmi pare

rău că a trebuit să mă prezint aici în felul acesta.

— Nu ai niciun motiv să-ţi ceri iertare pentru greşelile altora, spuse Trev liniştitor, în timp ce în gândul lui se minuna de ciudăţenia acestei întâmplări.

În general, cameristele unei doamne nu fugeau. Spera că Mack nu săvârşise o nouă escrocherie trimiţând acolo o impostoare, dar nu-şi putea da seama de ce ar fi făcut aşa ceva.

— O să-ţi trimit o slujnică să te îngrijească. Va fi încântată de această oportunitate, dar mă tem că nu va fi chiar la fel ca o cameristă experimentată precum presupun că era a ta.

— Eşti foarte amabil, dar nu mi-ar plăcea să-ţi las menajera fără femei care să se ocupe de casă. Poate că pe mama ta nu ar deranjao să îşi împartă camerista cu mine dacă promit să nu-i solicit serviciile prea frecvent?

Îşi făcea griji în legătură cu menajera lui mai mult decât o vicontesă? Trev se cutremură la gândul că în casa lui avea să se instaureze un haos şi mai mare din cauză că servitorii ar fi profitat de bunăvoinţa ei şi ar fi ignorato pe maică-sa. Mai important era însă faptul că Mack îşi alesese o femeie cumsecade. Îşi dori să se fi priceput mai bine să scoată informaţii de la doamne. I-ar fi plăcut foarte tare să

petreacă o seară conversând cu cineva doar aşa, de amorul artei, iar Lady Alice părea să fie o femeie cu capul pe umeri.

— E o idee excelentă, mulţumesc. Mack este neîndoielnic foarte mândru că ai consimţit să fii soţia lui. Sper că s-a comportat aşa cum se cuvine ca pretendent?

Ea îşi împreună mâinile şi clipi din genele lungi, apoi răspunse cu grijă:

— Din câte ştiu eu, da, milord.

Nu era chiar răspunsul satisfăcător pe care îl aştepta el, iar îngrijorarea lui Trev mai spori un pic. Oare o tânără mireasă romanţioasă nu era cazul să evidenţieze virtuţile mirelui ei? Oare deja avea semne de întrebare în privinţa lui?

— Te-a avertizat că aici la noi e un haos teribil? Sper că nu te-am speriat cu manierele noastre şi comportamentul de la ţară.

Ea se arătă destul de surprinsă. Trev îşi spuse că trebuia să-i rupă gâtul lui frate-său dacă îi făcuse cumva promisiuni deşarte. Nu voia să fie el cel care îi explica acestei domnişoare serioase că din căminul lui lipseau atmosfera sofisticată, decorul şi societatea cu care era ea obişnuită. Faptul că se aşteptau ca tânăra pereche să

locuiască aici, în condiţiile acestea, era probabil suficient de descurajant şi aşa. Chiar nu voia ca tânăra doamnă să o ia la sănătoasa şi să se piardă în noaptea cea neagră.

— Am fost tratată cu cea mai mare amabilitate, milord, răspunse ea potolit.

Trev trase adânc aer în piept şi îşi spuse că dacă Lady Alice nu era nestemata strălucitoare ce părea a fi, el, unul, nu voia să afle.

„Frumoasa în T'ara „Mmunifor

f

— Nu doresc să te mai deranjez. Sper că şederea ta aici va fi mai puţin presărată cu evenimente, cel puţin de aici înainte. Bărbaţii din familia Trevelyan sunt călăreţi foarte iscusiţi, iar Jonathan Macowen Trevelyan e unul dintre cei mai buni. Va veni fără îndoială imediat ce drumurile vor fi practicabile. Noapte bună, milady.

Făcu o plecăciune şi ieşi, în continuare uşor confuz, dar plin de speranţă. Zăpada se oprise. De dimineaţă avea să trimită mesageri în galop spre Londra în căutarea mocofanului de frate-său.

Vicontele chiar nu păruse să fie un căpcăun aseară, gândi Damaris, trecându-şi degetele peste materialul fin al rochiei lui Alice. I se păruse dimpotrivă, nemaipomenit de

manierat şi de amabil. Sau poate că era doar vina acelei gropiţe fermecătoare din obrazul lui. În continuare avea tot dreptul să o arunce în zăpadă dacă descoperea că nu era fiică de conte şi că nu le aducea niciun ban în vistierie. Ceea ce avea să afle imediat ce sosea *Jonathan Macowen.* Şi ultima nedumerire i se lămurise.

Deşi îi era perfect clar că nu era decât o impostoare ce trebuia să se gândească la o cale de a pleca de acolo cât mai curând, Damaris nu se opusese deloc când sosiseră bagajele, iar slujnica îi măsurase cu dispreţ sarafanele ei reale, cenuşii şi şterse. În schimb, camerista lui Lady Trevelyan se delectase studiind rochiile elegante de muselină ale lui Alice şi alesese una albă ca neaua. Mânecile bufante copilăreşti şi panglicile roz păreau uşor nepotrivite pe Damaris, dar le acoperişe cu un şal colorat de caşmir. Se simţea teribil de rebelă şi foarte diferită de cum era ea de obicei.

— Ajutor! Ajută-mă! O să mă omoare!

Un vârtej de albastru şi cenuşiu se repezi sub patul lui Damaris, făcând draperiile să fluture. Stând pe un fotoliu lângă foc, tânăra femeie încetă să-şi mai studieze faţa vânătă în oglinjoara lui Alice ca să se holbeze speriată când la uşă, când la pat. Deja ştia că trebuia să se aştepte

la încă un vizitator. O cameristă le gonise pe gemene din camera ei de două ori în dimineaţa aceasta. Drăcuşorul care se ascundea acum sub patul ei nu-i fusese însă prezentat. Un flăcău de la bucătărie, poate? Ce fel de casă era asta în care copiii şi servitorii erau trataţi cu atâta asprime?

O servitoare cu o faţă exasperată apăru în cadrul uşii, după cum se aşteptase.

— A venit cumva aici domnişorul Georgie, milady? întrebă ea făcând o scurtă plecăciune.

— E posibil să fie tânărul plin de cenuşă? se interesă Damaris.

— Da, acela este năzdrăvanul, domnişoară, oftă servitoarea. După ce înălţimea sa a dat-o afară pe dădacă, domnişorul Georgie a încercat să se caţere prin hornul căminului să scape din camera copiilor, şi acum e cenuşă peste tot.

Chiar o dăduse afară pe dădacă! O, Doamne. Cu toate astea, Damaris nu se putu abţine să nu se strâmbe dezaprobator. Adesea îşi dorise să se poată căţăra pe un horn şi să-şi ia zborul. Probabil că ştrengarul trebuia pedepsit, desigur, dar dacă ea însăşi alesese să continue cu înşelătoria, atunci în niciun caz nu putea condamna un

băieţel pentru o infracţiune cu mult mai neînsemnată.

— A lăsat o dâră de cenuşă pe care să o poţi urmări?

— A tot urcat şi coborât scările, răspunse fata exasperată. E cenuşă peste tot.

— Atunci când o să-l văd o să-i spun că va trebui să o mătură şi să cureţe totul.

Asta nu era o minciună. Poate că răspunsurile evazive erau la fel de rele precum minciunile, însă Damaris învăţase să dea răspunsuri evazive în prima ei zi ca doamnă de companie. Contele era un tip dificil, servitorii nu o acceptaseră, iar ea avusese de furcă mult ca să se adapteze la poziţia ei intermediară. Răspunsurile evazive şi atitudinea supusă îi uşuraseră mult viaţa.

Ceea ce ar fi vrut cu adevărat era să spună adevărul, dar ştia din experienţă că asta nu dădea niciodată rezultate bune.

Servitoarea mai făcu o plecăciune scurtă şi o luă la fugă.

— Ştii unde să găseşti o mătură, domnişorule Georgie?

Damaris păru că pune întrebarea camerei goale.

— Nu, doamnă, răspunse băiatul de sub pat. Tata m-a pedepsit să rămân în camera mea şi m-am plictisit!

— Ei bine, poate că aşa stau lucrurile, dar ai fi dat dovadă de mai multă responsabilitate dacă ţi-ai fi cerut

scuze pentru ceea ce ai făcut şi ai fi întrebat politicos dacă poţi ieşi din camera ta în loc să te caţeri pe horn. Acum trebuie să plăteşti pentru nesăbuinţa ta. Cu siguranţă este o mătură la bucătărie. Du-te jos şi cere-ţi scuze doamnei Worth şi roag-o să-ţi dea o mătură şi un făraş. O să fie aşa de şocată, că va uita să te omoare.

Un căpşor cu păr castaniu se ivi de sub aşternuturile de pe pat.

— Chiar? Promiţi?

— Promit, spuse ea grăbită. Spune-i că eu te-am trimis.

— Nu ar trebui să se schimbe mai întâi de hainele astea murdare? întrebă sec o voce masculină din uşă.

Băieţelul se vârî la loc sub pat.

— Dacă are ceva ce nu mai trebuie să poarte vreodată, replică Damaris pe acelaşi ton. Oricum se va murdări la loc.

Vicontele era îmbrăcat în haine cafenii potrivite pentru vizitat moşia. Judecând după culoarea rumenă din obrajii lui, presupuse că fusese afară, în ger, şi tocmai se întorsese.

— Ai ceva experienţă cu băieţeii? întrebă el, străduindu-se atât de tare să-şi mascheze nerăbdarea atât de evidentă de a afla, încât Damaris trebui să-şi muşte buzele

ca să nu zâmbească.

Şi doar o scânteie de speranţă. Oare îşi putea oferi serviciile ca dădacă? Nu, dacă se dădea în continuare drept Lady Alice. Pe de altă parte, chiar voia să fie considerată o simplă servitoare pentru tot restul vieţii ei?

Desigur. Ce altceva îi putea oferi viitorul?

Dar uitându se la vicontele cel chipeş... Oftă visătoare. Nici prin cap nu-i putea trece să-i răpească inima unui bărbat de felul acesta, iar dacă i-ar fi spus cine era cu adevărat, ar fi aruncat-o şi pe ea afară în viscol. Se bucura prea mult de intervalul de respiro ca să rişte aşa ceva.

— Trei fraţi, milord, spuse ea, ocărându-se în minte pentru minciună. Alice avea trei fraţi mai mici la şcoală. Damaris nu avea niciunul. Dar este fiul vostru, continuă. Îl ştiţi cel mai bine.

— Georgie, ieşi imediat de sub pat, tună contele cu o voce care ar fi putut comanda o trupă întreagă de ostaşi, îi datorezi scuze doamnei Worth. Du-te să te schimbi şi pe urmă fă ce ţi-a spus Lady Alice.

— O să mă omoare, se auzi şoptind o voce minusculă.

Damaris aproape se topi la vederea chipului ferm al gazdei sale îndulcindu-se şi transformându-se astfel complet prin apariţia unui zâmbet însoţit de o gropiţă care

dispăru în momentul în care fiul său se îţi de sub pat.

— Nu poate să te omoare, chiar dacă şi-ar dori, spuse el. Aşa că primeşte-ţi pedeapsa aşa cum trebuie să o facă un bărbat.

Băiatul oftă şi se chinui să iasă din ascunziş.

— Dar eu nu sunt bărbat, protestă el. Sunt doar un băieţel.

— Tu eşti stăpân în această casă, rosti vicontele cu fermitate. Trebuie să înveţi să-ţi asumi responsabilitatea pentru acţiunile tale.

Băiatul făcu un bot lung şi se mişcă, aruncând spre Damaris o ultimă privire plină de speranţă, ca şi cum ea ar fi putut să-l uşureze de povara pe care trebuia să o poarte. Ea îşi ascunse zâmbetul şi dădu din cap solemn, aprobator. El mai oftă o dată şi, târşâindu-şi picioarele, ieşi.

— Chiar este un băieţel, insistă ea imediat ce copilul dispăru. Dacă tot era pe cale să fie aruncată afară în viscol, măcar putea să spună ce gândea. Nu era o libertate pe care să şi-o mai îngăduie prea curând, poate niciodată.

Să-i spui că este stăpân aici s-ar putea să fie o povară prea mare pentru umerii lui mici.

— Asta mi se spunea şi mie când eram de vârsta lui. Şi

aşa e menajat şi răsfăţat de absolut fiecare fiinţă din casa asta. Cineva trebuie să-l înveţe şi că are îndatoriri.

Se încruntă la ea, ca şi cum îl acuzase că voia să-l transforme pe băiat într-un sclav.

Dacă unchiul ei s-ar fi încruntat aşa, ar fi tremurat ca varga. Era uimitor cât de neînfricată putea fi când nu mai avea nimic de pierdut.

— Sunt de acord, dar poate că ar trebui să aibă îndatoriri pe măsura vârstei, cum ar fi să-şi termine temele. Probabil că este foarte descurajant să fii în pielea lui şi să crezi că trebuie să ai grijă de un întreg domeniu. Copiii au tendinţa să ia lucrurile exact aşa cum le aud.

Sprâncenele vicontelui se arcuiră într-o încruntătură şi mai pronunţată, dar nu ţipă.

— Exact aşa cum le aud? Poate. Se scutură, hotărât să nu mai continue disputa, şi redeveni o gazdă veselă şi ospitalieră. Cum te simţi în dimineaţa asta? Arăţi mult mai bine.

— Mă şi simt mult mai bine, mulţumită bunătăţii dumitale. Încă nu îmi amintesc foarte clar cum am ajuns aici, dar vă sunt foarte recunoscătoare pentru că m-aţi salvat.

În punctul acesta ar fi trebuit să continue cu „dar se

pare că a apărut o confuzie...”

Nu se putu decide să o facă. Voia să rămână acolo cât se putea de mult. Dacă ei îl aşteptau pe iresponsabilul de Jonathan să vină să o ia pe Lady Alice, Damaris estima că aveau nevoie de răbdare. Desigur, odată ce-şi făcea apariţia, jocul ei se termina.

— Ai suferit o lovitură foarte puternică. Nu este ceva neobişnuit ca pacienţii să uite accidentul care le-a provocat trauma, spuse vicontele cu înţelegere. E suficient să ştii că vizitiul tău şi caii sunt bine şi se află în siguranţă, iar dumneata ai fost singura victimă. Ţi-am trimis acasă trăsura şi eşti binevenită să rămâi aici cât vrei, deşi fără dădacă şi cu doar câteva săptămâni până la Crăciun, copiii se pare că ne vor da mari bătăi de cap, mi-e teamă.

Damaris se gândi cu nostalgie la sărbătorile de Crăciun din copilărie. Părinţii ei nu fuseseră oameni bogaţi, dar fuseseră fericiţi. Îşi amintea mirosul minunat de ramuri de brad, portocale şi budinci pe foc, râsetele fericite care umpleau camerele când părinţii ei ascundeau cadouri unul de celălalt. Asta se întâmplase cu atâta amar de vreme în urmă... înaintea epidemiei de gripă care îi răpise.

Trăgându-şi uşor nasul, îşi înăbuşi lacrimile şi zâmbi slab. Nu o să se mai întâlnească niciodată cu o asemenea

fericire, în afară de cazul în care vagabondul de Jonathan refuza să părăsească Londra, şi chiar şi atunci şederea ei acolo nu putea fi decât una temporară.

Se putea mulţumi şi cu o şedere temporară. Poate că până atunci Alice îi găsea un loc.

— O să-mi facă plăcere să vă ajut cu copiii cât sunt aici, se oferi ea, încercând să nu pară prea plină de speranţe.

Poate că nu aveau să se înfurie foarte tare când aflau adevărul dacă le era de ajutor.

— Nu îţi pot cere ţie aşa ceva! tresări el şocat. Nici măcar dădacele cu experienţă nu au fost în stare să se ocupe de răsfăţaţii mei. Adevărul este că le-am permis cam multe.

— Copiii nu se strică aşa cum se acreşte laptele, îi răspunse ea. Pur şi simplu au nevoie de dragoste, atenţie, reguli care să nu fie niciodată încălcate şi ocupaţii care să li se potrivească. E destul de dificil ca o singură persoană să le ofere toate astea, dar dacă toată lumea cade de acord cu ce trebuie să facă fiecare şi pe urmă aplică regulile, copiii vor învăţa şi se vor obişnui cu asta foarte curând.

— Asta era treaba dădacei, protestă el. Doar nu s-ar aştepta cineva să-mi petrec eu zilele stând după ei, iar

mama niciodată nu a avut o atitudine consecventă. Poate că ar trebui să angajez două dădace.

— O guvernantă, îndrăzni Damaris să sugereze. Copiii au nişte minţi foarte active şi nu mai sunt bebeluşi, nici nu mai au doi ani. Mă mir că fiul dumitale nu este încă la şcoală.

— Mama nu ne-a permis să mergem la şcoală până la o vârstă mult mai mare şi am supravieţuit. Dar dacă îl ţin acasă în loc să-l trimit la şcoală, o să am nevoie şi de un institutor pentru Georgie, şi de o guvernantă pentru gemene. Mie îmi este greu să păstrez până şi o dădacă.

Damaris se bucura foarte tare să aibă o discuţie reală cu un bărbat care îi respecta inteligenţa în loc să o ignore ca şi cum ar fi fost invizibilă. Senzaţia fii atât de puternică, încât nu reuşi să-şi ţină gura aşa cum ar fi trebuit.

— Trebuie să cunoşti oamenii potriviţi şi să pui întrebările potrivite pentru a găsi servitori buni. Dacă ai fi căsătorit, soţia dumitale ar putea face asta. Dar eu aş putea să-i scriu... Ezită, încercând să gândească şi să vorbească precum Alice. Aş putea să-i scriu fostului institutor al fratelui meu ca să-i cer nişte sugestii.

— Ţi-aş rămâne recunoscător. Nu am timp să merg la Londra, iar omul care se ocupă de afacerile mele este în

Manchester. Majoritatea servitorilor mei au fost din zona aceea. Poate că este momentul să caut mai departe de atât.

Un zgomot înfundat foarte puternic, un scârţâit înspăimântător urmat de o mulţime de ţipete întrerupseră conversaţia ce ar fi continuat fără îndoială la fel de plăcut. Vicontele ieşi în grabă, fără să-şi ceară măcar scuze. Încapabilă să rămână cu mâinile în sân, Damaris îşi ridică fusta – fusta lui Alice – cea strâmtă şi se repezi după el.

Trev se năpusti în salonaşul de unde se auzeau ţipetele. O bancă masivă îl împiedica să vadă ce era pe podea. Un lanţ se legăna liber din tavan, dar candelabrul cel masiv zăcea pe jos. La vederea acestuia, inima îi intră în fibrilaţii.

Doi porumbei îşi fluturau înnebuniţi aripile pe căminul enorm de lemn în mijlocul unei grămezi de ramuri de brad pe care nu-şi amintea să le mai fi văzut. Pisica din bucătărie se agăţase de tapiseria medievală de pe perete, mieunând din rărunchi. Şi, nu se ştie de ce, capra pe care o adoptaseră gemenii vara trecută mesteca ffanjurii scaunului tapiţat al mamei sale.

Georgie ţipa şi sărea în sus şi-n jos încercând să ajungă la lanţul candelabrului. Slujnicele ţipau fără niciun rost. Se auzeau gemenele, dar nu se vedeau. Ceea ce nu era un

semn bun. Trev sări peste bancă şi aproape căzu peste candelabrul masiv de fier şi cristal de pe podea.

O geamănă zăcea sub cercul greu de fier, în timp ce cealaltă încerca disperată să-l ridice cu mânuţele ei grăsuţe. Lumânări şi cristaluri erau împrăştiate peste tot pe podea şi pe covorul gros. Trev le zdrobi când se lăsă în genunchi să ridice candelabrul de peste grămada mototolită ce era fiica lui.

Se gândi că îi era imposibil să respire până_când va şti că Mina însăşi respira. Sigur că era Mina. Îşi putea închipui întregul episod de la început până la sfârşit – copiii ce aduceau înăuntru ramuri verzi, urmaţi de porumbei şi de capră. Păsările care zburaseră şi se opriseră pe candelabru. Georgie care încercase să îl coboare ca să le prindă. Mina, întinzându-se spre ele... Trev voia să închidă ochii şi să tragă aer în piept, dar trebuia să ridice jumătate de tonă de fier mai întâi.

Şi avea nevoie de cineva care să o scoată pe Mina de acolo când făcea asta. Când îl văzuse, începuse să plângă şi ochii ei mari îl priveau rugător de sub hăţişul de bucle. Era vie. Trev ridică cercul de fier şi strigă spre cei din cameră.

Nimeni nu făcu ceea ce evident trebuia făcut.

Mama lui se repezi înăuntru şi începu şi ea să ţipe la unison cu slujnicele. Capra veni spre el să-i guste pantalonii. Georgie se agăţă de lanţ şi începu să tragă – ceea ce era bine, dar inutil, fiindcă era mult prea mic să-l poată înfăşură pe mâner.

Unde naiba erau valeţii? Trev nu putea ţine candelabrul ridicat aşa la nesfârşit, dar nu putea îngădui ca Mina să fie strivită din nou!

În panica ce îl cuprinse o văzu deodată pe fragila Lady Alice repezindu-se înăuntru, cu o singură şuviţă din părul ei blond căzându-i desprinsă din coc, cu rochia ei delicată de muselină învelindu-i frumos formele feminine. Lui Trev i se păru ca un înger. Fără măcar să ţipe sau să pună o singură întrebare, se strecură sub partea de candelabru pe care o ridicase el. Strigă la una dintre slujnice să îngenuncheze şi să ţină şi ea de candelabru în timp ce ea verifica dacă Mina avea vreun os rupt înainte să o mişte. Îi porunci celeilalte slujnice să se ducă după un valet.

În mod miraculos, cu toţii îi ascultară poruncile ferme. Era mai puternică decât crezuse el când o văzuse zăcând palidă şi apatică în pat. Era cât se poate de feminină pe dinafară, dar se dovedea că era perfect capabilă să gândească şi să ia decizii de una singură. Unde naiba

fuseseră femeile ca ea de nu dăduse el de niciuna?

Cum îi sărise cineva în ajutor, Trev putu din nou să gândească limpede.

— Georgie, înfăşoară lanţul în jurul inelului din vatra căminului ca să ţină, ordonă el. Mamă, ajută-l sau măcar cheamă un băiat de la grajd să-l ajute. Tina, vezi câtă sticlă poţi strânge cu măturică de la cămin ca să o putem muta pe Mina de aici fără să o zgâriem.

Cu Lady Alice care îi şoptea vorbe liniştitoare fiicei lui, făcând-o să nu se mai teamă, Trev ar fi putut ţine candelabrul aşa şi o sută de ani. Era ca şi cum greutatea candelabrului nu era nimic comparativ cu greutatea gospodăriei pe care o dusese în spinare toată viaţa. Trimise un lacheu să aducă un doctor. Sub îndrumarea lui Lady Alice, altul o ridică pe Mina ca şi cum ar fi fost de porţelan. Trev reuşi chiar să scoată câteva cuvinte de liniştire pentru ceilalţi copii în timp ce lăsa cercul de fier înapoi pe covor.

Nu mai plânsese de când avea zece ani şi murise taică-său, dar acum era pe punctul de-a o face, numai că acestea erau lacrimi de recunoştinţă. Şi poate şi puţin de disperare că Mack găsise bijuteria asta şi niciodată nu avea să aprecieze norocul pe care îl avusese.

Îi îmbrăţişă pe Georgie şi Tina şi îi linişti, căci plângeau şi încercau să-i explice ce se întâmplase. Chiar nu-i păsa. Avea să se mai întâmple iar şi iar dacă nu prelua controlul asupra căminului său. Şi se temea că asta nu era posibil deocamdată. Avea nevoie de ajutor, trebuia s-o recunoască. Nu mai putea să se convingă pe sine că dădacele şi slujnicuţele erau suficiente pentru a-i supraveghea copiii, dar nu putea face asta de unul singur.

Trev îi lăsă pe Georgie şi Tina în mâinile mamei lui, obligând-o pe aceasta să^ preia comanda acolo în loc să se retragă în camera ei. În starea de confuzie în care se afla, de fapt Lady Violet chiar îi goni să urce mai repede la etaj în loc să protesteze în vreun fel.

Apoi, trăgând adânc aer în piept şi pregătindu-se pentru ce era mai rău, intră în camera copiilor, unde Lady Alice şi o cameristă o îngrijeau pe Mina – care sporovăia ca un cintezoi.

Trev aproape că se împiedică de uşurare. Lady Alice ridică ochii şi îi oferi o jumătate de zâmbet. Probabil că în ochii ei părea ca un tiran mare cât un munte, dar pur şi simplu încă nu se simţea în stare să se relaxeze.

Trase un scaun lângă pat şi luă mâna mică a Minei în mâna lui.

Îşi adora copiii. Doar că nu ştia ce să facă cu ei. Ura să se simtă aşa de neajutorat.

— Cred că e posibil să fi încercat să oprească lovitura cu braţul. Acesta pare să fi fost cel mai vătămat, dar eu nu sunt medic. I-am cerut mamei tale medicamentul acela pe care mi l-a dat mie ca să-mi uşureze durerile, dar cred că ei trebuie să îi dăm foarte puţin, la Cât e de mică.

Lady Alice nu ridică ochii de la braţul Minei ce se umfla văzând cu ochii, înfăşurat într-o bucată de muselină.

Mina clipi şi se uită la el cu ochii înlăcrimaţi.

— Eu am vrut doar să alung păsările, şopti ea. Ştiam că nu o să-ţi placă să le găseşti acolo.

— E în regulă, draga mea. Nu aveai de unde să ştii cât de greu este cercul acela de fier. Georgie nu ar fi trebuit să-l coboare, dar nici el nu ştia.

Trev ştia, dar el nu fusese acolo. O dădacă ar fi ştiut, însă el o aruncase afară. Îi venea să-şi urle disperarea la lună, dar asta nu ar fi servit la nimic.

— Ar fi trebuit să chemi un valet, domnişoară Mina. De asta ai servitori, ca să te ajute. Poate că îţi aminteşti asta data viitoare când o să intre capra în casă.

Lady Alice spuse asta cu aşa o bună dispoziţie, că până şi Mina zâmbi, cu toată durerea pe care o simţea.

Lui Trev îi venea să o îmbrăţişeze pe fata cea frumoasă. Ar fi vrut să-l găsească pe Mack şi să-l târască la altar chiar în minutul acela, ca să nu-i dea vreo şansă să scape cumva din casa asta de nebuni. Dar rămase cu stoicism alături de copila lui rănită şi aşteptă doctorul.

Când acesta sosi în sfârşit, Lady Alice se ridică pentru a-i lăsa lui locul ei şi se dădu la o parte.

— L-am văzut pe tânărul Mack gonind ca vântul şi ca gândul în drum spre încoace, spuse medicul vârstnic, examinând cu atenţie braţul Minei. Am crezut că este cineva pe moarte.

Lady Alice se făcu albă ca varul pe sub vânătăile gălbui, observă Trev. Dacă se temea de sosirea lui Mack, ăsta nu era deloc un semn bun pentru logodna lor. Dar nu putea face nimic cât timp fiica lui avea dureri.

— Mă duc să văd ce fac Georgie şi Tina, şopti tânăra, ieşind în goană din cameră înainte ca Trev să poată măcar pune o întrebare.

„O, Doamne!” Ce trebuia să facă acum?

Mintea amorţită a lui Damaris era complet blocată acum din cauza panicii. Nu putea face decât ceea ce era normal – să-i caute pe copii ca să îi liniştească, aşa cum promisese. Şi să se roage să-i treacă prin minte un plan de

evadare. Neîndoielnic, Jonathan şi Mack erau una şi aceeaşi persoană. Avusese o grămadă de timp să fi sosit deja până acum. Cu siguranţă avea să vină să o caute dintr-un moment în altul.

Ar fi trebuit să ştie că norocul ei nu avea cum să dureze, că în niciun caz nu ar fi putut să se desfete în lux prea mult timp dându-se drept altcineva. Fusese o prostie din partea ei să creadă că cineva ar putea să o vrea.

Îngenunche pe covorul luxos din dormitorul lui Lady Violet şi îşi deschise braţele să-i primească pe copilaşii care plângeau. Aceştia îşi puseră capetele pe umerii ei şi încercară să-i explice cum stăteau lucrurile cu caprele şi porumbeii şi cum voiseră să împodobească toată casa pentru sărbători. Damaris se bucură la fel de mult să-i strângă la piept pe cât părură şi ei să se liniştească în braţele ei. Poate că într-adevăr trebuia să se roage să i se permită să le fie dădacă.

Lordul Trevelyan nu avea cum să aibă încredere într-o dădacă ce se dădea drept altcineva.

Iar ea nu putea suporta să lucreze pentru un bărbat care corespundea întru totul visurilor ei. Ridicase de unul singur acel candelabru monstruos ca şi cum ar fi fost un fierar puternic! Inima ei sângera pentru el şi copiii lui. Nu, nu

putea să le fie dădacă. Trebuia să plece de acolo imediat.

Lady Violet se învârti îngrijorată în jurul lor un timp, după care decise că o ciocolată fierbinte era remediul universal şi ceru să fie adusă sus o tavă. Când copiii se liniştiră aşezaţi la o masă plină cu prăjiturele şi ceşti cu ciocolată, Damaris decise că trebuia să-şi împacheteze cufărul şi să caute apoi un valet care să o ajute să se întoarcă la han.

Mai întâi merse în salonaş să le spună servitorilor că totul va fi bine şi să se asigure că se ocupau să redea camerei înfăţişarea ei normală. Lordul Trevelyan avea destule pe cap şi aşa. Îi putea face acest ultim gest de curtoazie drept recunoştinţă pentru că o salvase.

Cineva scosese capra de acolo, dar porumbeii zburau în continuare pe deasupra, imposibil de atins. Un valet prinsese candelabrul de lanţ ca să-l ridice din nou în tavan, deşi părea urât îndoit şi înclinat într-o parte din cauza căzăturii. Damaris sugeră să se pună nişte firimituri de pâine într-un coş şi pe urmă să se arunce o faţă de masă peste acesta când păsările veneau să se hrănească înăuntru.

În timp ce o slujnică mătura mizeria de pe covor, alta se duse în grabă să caute un coş. După ce făcuse tot ce

putuse, Damaris o luă în sus pe scări să-şi împacheteze – să împacheteze cufărul lui Alice. Îşi luase cu ea economiile, păstrate în săculeţul de mână. Putea să le folosească pentru a rămâne o noapte la han şi apoi ca să ia poştalionul spre... spre undeva, oriunde.

Un tânăr se năpusti pe scări în sus şi trecu pe lângă ea în goană, aproape dărâmând-o. Posomorât, se scuză, o ajută să-şi recapete poziţia şi apoi continuă să alerge ca şi cum ea era un nimeni, un nimic. Ceea ce chiar era.

Cum ea abia, abia dacă-l recunoscuse, presupuse că nu avea niciun drept să se aştepte ca Jonathan Trevelyan să o recunoască pe ea, mai ales sub vânătăile de pe faţă. Poate că avea şanse să scape înainte de inevitabila confruntare.

Îşi strânse bagajul singură, nedorind să le deranjeze pe Lady Violet şi pe camerista ei. Îi oferi valetului o monedă să aducă o trăsurică cu un vizitiu şi îi spuse să fie acolo într-o oră.

Nu putea să plece fără să-şi ia rămas-bun, descoperi ea. Pur şi simplu, nu putea. Poate că se deprinsese cu supunerea din necesitate, dar se părea că îi mai rămăsese o urmă de demnitate şi de coloană vertebrală.

Se opri mai întâi la apartamentele lui Lady Violet şi îngheţă când îl văzu pe Jonathan măsurând camera cu paşi

mari, cu Georgie pe umeri.

— Sigur că nu este însărcinată, mamă, ce lucru îngrozitor poţi să spui! E o fată dulcică cu o zestre mare. Nu o să mai fiu o povară pentru domeniul acesta îndată ce ne vom căsători. Nu m-am gândit însă să mă leg la cap aşa de repede. Tocmai am câştigat o grămadă de bani, dar dacă insişti...

Ajunse la capătul îndepărtat al camerei şi se întoarse tocmai când Lady Violet strigă:

— Lady Alice! A sosit Mack!

„O fată dulcică cu o zestre mare, într-adevăr!” Damaris îl fixă pe tânărul nesăbuit cu o privire îngheţată.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule, spuse ea fără cea mai mică urmă de regret, înainte ca el să-şi poată reveni din uimire. Dar Lady Alice preferă să fie iubită pentru ea însăşi şi nu pentru zestrea ei. Deja până acum este în siguranţă şi căsătorită printr-o dispensă specială cu un tânăr minunat care o adoră.

— Cine naiba eşti tu? strigă onorabilul Jonathan Trevelyan.

— Sunt doamna de companie a lui Lady Alice. Nu mă aştept să mă fi observat, când în mod evident nu ai apucat să observi nici ce femeie minunată este Alice. Data

viitoare alege o domnişoară pe care nu o deranjează să fie luată în căsătorie pentru zestrea ei. Chiar şi mai bine, apucă-te de ceva în viaţă ca să câştigi dumneata însuţi o avere.

Nu-i venea nici ei să creadă ce cuvinte îi ieşeau pe gură, dar de ani buni îşi înfrânase sentimentele şi îşi ţinuse părerile pentru ea, aşa că acum nu se mai putu abţine datorită acestei senzaţii nou-dobândite a libertăţii de a spune ce gândea.

Ignorând vorbele prea puţin politicoase, ba chiar de-a dreptul injurioase, scoase de tânărul şi răsfăţatul lord, Damaris făcu o reverenţă plină de respect în faţa vicontesei mamă.

— Vă ofer sincerele mele scuze, milady. Nu mi-am propus în mod intenţionat să vă înşel încrederea, dar un timp gândurile şi amintirile mele au fost cam confuze. Acum totul e cât se poate de clar şi trebuie să repar orice greşeală pe care am cauzat-o fără să vreau. Sunt verişoara lui Lady Alice, Damaris Bedloe. Venisem să vă prezint scuzele ei dumneavoastră şi lui Jonathan. Dacă sunteţi aşa de amabilă să îi transmiteţi lordului Trevelyan recunoştinţa mea pentru ospitalitatea lui, acum o să plec.

Se răsuci pe călcâie şi porni, cu inima distrusă că trebuia

să părăsească acest cămin – şi acest bărbat – pe care nu l-ar fi putut avea nicicând. Era mai mult decât o prostie să creadă că cineva se putea îndrăgosti în doar câteva zile. El doar îi trezise visurile ascunse, asta era tot.

Dar nu avea cum să scape aşa de uşor. În timp ce valetul îi ducea cufărul la uşa de la intrare, în spatele ei răsunară paşi grei şi foarte grăbiţi. Ştia ai cui erau şi fără să se întoarcă.

Îşi dori să fi putut să fugă de acolo înainte să poată vedea dezamăgirea, sau şi mai rău, furia, zugrăvită pe faţa lui frumoasă.

Dar îşi săpase singură groapa, iar acum trebuia să suporte consecinţele. Ridicându-şi bărbia, dădu de privirea aprigă a lordului Trevelyan. Înima aproape i se rupse în două la vederea lui, dar ea se întări şi-şi adună puterile.

— Milord, spuse ea amar. Din nou, vă cer scuze. Nu îmi dau seama ce m-a apucat să fac ce am făcut şi nu am cum să vă cer iertare îndeajuns. Haideţi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, rogu-vă.

Indiferent ce se aflase sub privirea aceea sălbatică pe care i-o aruncase el mai înainte, acum pierise. Încuviinţă din cap ţeapăn, ca replică la tonul şi vorbele ei protocolare.

— Vă întoarceţi la Lady Alice?

Gaura din inima ei se făcu şi mai mare.

— Nu ştiu, milord. Datoria mea a fost să-mi cresc verişoara ca şi cum ar fi fost copila mea şi asta am şi făcut. Acum este soţie şi se poate descurca foarte bine de una singură.

— Poţi rămâne să lucrezi aici, rosti el aspru. Ştiu că nu suntem chiar foarte cuviincioşi, dar copiii...

Ea ridică o mână înainte ca el să-i poată oferi concret slujba pe care ar fi vrut atât de mult să o accepte şi despre care ştia că ar fi ucis-o dacă ar fi avut-o.

— Nu, milord. Copiii sunt mai mult decât adorabili. V-am spus de ce au nevoie. Poate că în timp veţi găsi o soţie care să vă ajute cu ei. Până atunci, că voi trimite numele câtorva preceptori şi guvernante care s-ar putea să li se potrivească. Eu, una, nu sunt suficient de pregătită pentru asta. Vă urez o zi bună şi, încă o dată, vă rog să mă iertaţi.

Făcu o reverenţă adâncă şi ieşi înainte ca el să o poată vedea plângând.

În seara aceea, Trev rămase cu coniacul şi nefericirea lui în faţa focului care trosnea în cămin. Braţul Minei fusese îngrijit, iar acum primise laudanum să se liniştească. Mack era în camera lui, supărat, după ce Trev îl certase cu multă

asprime. Oare ar fi ieşit ceva mai bun din Mack dacă ar fi fost trimis la o şcoală cu reguli mai stricte – departe de mama lor cea îngăduitoare – ceva mai curând? Oare era cazul ca el să-l trimită pe Georgie?

Nu avea de unde să ştie. Muncise şi făcuse domeniul să prospere, astfel încât ar fi putut acum întreţine o duzină de familii. Putea să facă o balanţă contabilă, să aleagă bucăţile de pământ şi recoltele pe care voia să le cultive acolo în funcţie de specificul fiecăreia, să hotărască în legătură cu animalele pe care să le cumpere, să aleagă un vin bun şi atâtea altele, dar nu ştia cum să le fie şi tată, şi mamă copiilor lui. Ei erau cea mai importantă parte din viaţa lui şi tocmai de ei nu se putea ocupa ca lumea.

Fir-ar ea să fie, femeia aceea înşelătoare spusese că trebuiau să aibă reguli stricte şi profesori, iar el trebuia să-şi ia o soţie care să-l ajute, dar acesta era încă un lucru la care nu se pricepea deloc – să aleagă o femeie. O crezuse perfectă pe asta, iar ea îl minţise întruna. Aşa că de ce ar fi crezut ceva din ce spusese? La fel ca răposata lui soţie, şi ea lăsase în urma ei numai haos. Copiii fuseseră devastaţi să o piardă. Sigur că avea să le fie mult mai bine fără ea, chiar dacă nu înţelegeau asta acum.

Cu toate acestea, îi era dor de ea. După evenimentele

ce se petrecuseră în ziua aceea, se simţea pustiit pe dinăuntru. Ea lăsase un gol acolo unde fusese speranţă şi bucurie. Trezise o inimă pe care o crezuse adormită, dacă nu chiar moartă. Dorinţa de a avea o familie adevărată căreia îi permisese să se strecoare în el fusese strivită şi acum nu vedea nimic la orizont cu care să o poată înlocui.

De fapt, stătea aici anticipând cât de mult avea să-i ia fetişcanei înşelătoare să îi trimită o scrisoare cu numele preceptorilor! Ca şi cum asta avea să se întâmple vreodată.

Uşa de la birou scârţâi şi o umbră mică se strecură în cameră. Trev nu spuse nimic când Georgie se căţără şi se cuibări în canapeaua largă de lângă el. Ar fi trebuit ca băiatul să fie în pat. Dar nu era nimeni care să-l ţină acolo. Lui Trev nu-i trecu prin cap nicio pedeapsă pe care puştiul se ia în serios.

Îşi iubea copiii, dar domnişoara Bedloe avusese dreptate. Aveau nevoie de reguli, şi aceste reguli trebuiau aplicate.

— O să avem o mamă? şopti Georgie.

Numai un copil putea intra aşa de rapid chiar în miezul problemei.

— Ar trebui să merg la Londra să găsesc una, îi

răspunse Trev, alungând întrebarea din minte. Aş fi plecat foarte mult timp. Ceea ce cu siguranţă nu ţi-ar plăcea. Acum mergi sus, la culcare.

Domnişoara Bedloe l-ar fi întrebat probabil pe băiat de ce voia să ştie asta. Dar Trev ştia şi nu voia să mai audă încă o dată motivul.

— Am vorbit cu gemenele, insistă Georgie. Vrem ca doamna cea drăguţă să fie mama noastră. Va fi cadoul nostru de Crăciun. Nici nu ar mai fi nevoie să ne cauţi un alt dar. Poţi să-i dai ei portocalele noastre de Crăciun şi noi promitem să fim cuminţi pentru totdeauna.

Trev îşi înghiţi înjurăturile. Ciufuli părul lui Georgie şi îl ridică de pe scaun îndreptându-l cu faţa spre uşă.

— Dacă ar fi atât de simplu, aş fi de acord, dar nu este. În pat cu tine, sau nu mai primeşti niciodată un cadou.

Băiatul se îmbufnă, dar nu se dădu dus.

— Ei îi *place* de noi. Tu ai făcut-o să plece. Este numai vina ta! strigă el înainte să o ia la goană în picioarele-i încălţate numai în şosete.

Ei bine, da, probabil că era vina lui. Dacă era verişoara lui Lady Alice, însemna că era de familie bună – iar el se oferise să o facă servitoarea lui. Merita să-i tragă cineva un pumn în faţă.

Ce altceva ar fi trebuit să facă? Abia, abia o cunoştea pe femeie, în afară de faptul că ştia că minte şi că înşală.

Şi că îi îmbrăţişase pe copiii lui şi îi făcuse să o iubească. Şi le poruncise servitorilor lui şi îi făcuse să-i dea ascultare. Şi se comportase cu multă inteligenţă în toate privinţele mai puţin una – iar dacă îşi proteja verişoara de un ticălos nesimţit cum era Mack, Trev nu putea nici aici să-i găsească vreo vină. Era nevoie de mult curaj să faci ce făcuse ea.

Oportunitatea i se ivise în prag, iar el îi trântise uşa în nas din cauză că se fripsese o dată. „Foarte prost, Trev, de o prostie înfiorătoare”. Se încruntă încercând din răsputeri să alunge valul de angoasă care îl cuprinsese.

Cum nu avea unde în altă parte să se ducă, Damaris luă un poştalion spre sud, departe de zăpada care se topea rapid. Amintindu-şi viscolul care o condusese la Trevelyan Hali, clipi disperată să-şi înghită lacrimile şi să nu se gândească la viconte. Să descopere că putea nutri un vis minunat era una, dar să-şi piardă inima pentru un gentleman chipeş şi afectuos cu prea multe probleme pe cap, pe care îl întâlnise cu numai câteva zile în urmă... Ei bine, fusese crescută să gândească mai practic de atât. Dar ar fi fost aşa de bine dacă inima putea să i se vindece

şi lacrimile să nu-i mai curgă!

Ajungând la un han drăguţ din apropiere de Cheltenham, îşi şterse ochii cu o batistă şi se hotărî să rămână puţin. O costa mai puţin decât în oraş şi mâncarea era bună. Îi scrise lui Alice să o întrebe dacă vreuna dintre prietenele ei avea nevoie de o doamnă de companie şi să-i trimită numele unor guvernante ca lumea pentru biata familie Trevelyan pe care o înşelase. Merita să aibă inima frântă pentru ce le făcuse.

În timpul zilei, Damaris făcu investigaţii discrete despre familiile bogate din zonă, sperând că-şi putea găsi un loc de muncă.

Întâlnise multe dintre cunoştinţele contelui de-a lungul anilor, dar nu se putu gândi numaidecât la vreuna care ar fi putut avea nevoie de serviciile ei, aşa cum erau ele. Şi cel mai bine era să aştepte până ce se duceau de tot vânătăile înainte să apară la uşa cuiva să ceară o slujbă.

Tocmai primise un răspuns de la Alice şi îşi ştergea încă o lacrimă, când hangiul o anunţă că un gentleman venise să o viziteze. Alice îi spusese că îl va trimite pe Theodore să o aducă la Londra, dar lui Damaris nici nu-i trecuse prin cap că va ajunge odată cu scrisoarea!

Nedorind să se vadă că plânsese, se şterse şi se aranjă

cât de bine putu şi îşi aşeză şi părul, astfel încât urmele vânătăilor să nu pară atât de înspăimântătoare. Apoi se grăbi în jos pe scări spre salonaşul privat unde o trimisese hangiul.

Îngheţă la vederea gentlemanului înalt care măsura camera în sus şi în jos, în veşminte de călărie boţite şi pătate din cauza drumului lung, lovind cu cravaşa în cizme la fiecare pas greu pe care îl făcea. Pălăria îi arăta ca şi cum ar fi culeş-o din noroi înainte să o arunce pe masă. Cizmele lui înalte erau şi ele pline de zloată. Iar când se întoarse... îi văzu cercurile întunecate de sub ochi şi ridurile de îngrijorare acolo unde ar fi trebuit să-i fie gropiţa din obraz.

— Mina! strigă ea îngrozită. S-a întâmplat ceva cu Mina?

Zâmbetul apăru pe faţa lui, reflectându-i-se şi în ochi.

— Acesta este primul tău gând când mă vezi?

Zăpăcită, ea nu ştiu ce să spună. Îşi împreună mâinile şi scotoci înnebunită prin minte. Nici nu-şi putea imagina cum de lordul Trevelyan se apucase s-o caute.

— În afară de cazul în care ai venit să mă arestezi pentru fraudă, nu mă pot gândi la un alt motiv pentru care să te afli aici.

Zâmbetul îi muri pe buze şi începu să lovească din nou

în cizmă cu cravaşa.

— Probabil mă crezi un mare neghiob. Mina e bine. Doctorul spune că după părerea lui are doar un os rupt, iar copiii sunt foarte rezistenţi.

Revenindu-şi din şocul iniţial, deşi inima încă îi bătea să-i spargă pieptul, Damaris dădu din cap precaută.

— Mă bucur să aud asta. Vreţi nişte ceai? Ar fi trebuit să vă întrebe hangiul.

— Lasă-mă mai întâi să spun ce am venit să-ţi spun. Pe urmă poţi să mă arunci afară pe mine şi pe capul meu prost. Se lovi peste cap cu podul palmei şi se întinse să ia un pacheţel de pe cămin: Ţi-am adus astea.

Uimită, Damaris luă cutia, apoi zâmbi la vederea desenelor copilăreşti care o împodobeau.

— Copiii le-au pictat, exclamă ea. Ce minunate sunt!

El scutură emoţionat din umerii lui laţi.

— Sunt suficient de brutal ca să mă folosesc de toate mijloacele de convingere pe care le am la dispoziţie. Deschide-o. Le comandasem pentru copii, dar ei m-au asigurat că tu eşti mai importantă decât orice cadou.

Ea clipi de mirare, dar privirea lui era aţintită pe cutie. Cu degete tremurânde, incapabilă să gândească, deschise cutia cea frumoasă ca să găsească în ea o jumătate de

duzină de portocale parfumate.

— O, Doamne, ce minune! Şi eu obişnuiam să primesc o portocală la fiecare Crăciun.

— A fost tot ce am avut pentru a-ţi spune cât de specială eşti pentru noi. Nu am o seră plină de flori ca să-ţi aduc un buchet. Îmi închipui că aşa procedează gentlemanii la Londra cu doamnele cărora le fac curte. M-am gândit că poate tu vei fi o idee mai practică şi vei prefera portocalele.

— C... Cu... curte? se bâlbâi Damaris nevenindu-i să creadă.

Se temea că visurile pe care le descoperise de curând îi umpluseră mintea în aşa măsură, încât acum citea în cuvintele lui mai mult decât era cazul.

El dădu din cap hotărât, mişcându-şi părul numai bucle în timp ce făcea asta, iar Damaris simţi că-i sare inima din piept. Ştia însă că de fapt şi-o pierduse mai de mult.

— Curte, repetă el clar. L-am invidiat pe Mack pe când credeam că erai a lui. Dar eram atât de orbit de iluzia că uram căsătoria, încât nici măcar nu mi-a trecut prin minte aşa ceva când s-a dovedit că tu nu ai nimic de-a face cu el. Mai întâi, permite-mi să-mi cer iertare că i-am oferit slujba de guvernantă unei lady ca tine.

Încleştându-şi o mână pe cutia cea minunată, Damaris îşi acoperi gura cu cealaltă. Nu avea cum să înţeleagă greşit.

— Căsătorie? întrebă ea. Cu mine? Eu nu sunt suficient de pregătită nici măcar pentru a fi guvernantă.

Şi nici măcar unchiul ei nu o recunoscuse vreodată drept o lady.

Vicontele dădu din mână nerăbdător.

— Eu nu vreau să fii guvernantă. Vreau să pot să-ţi fac curte ca tu să te convingi că ne potrivim şi că nu sunt un prostănac. Mama a fost de acord să se mute în casa pe care a moştenit-o când a rămas văduvă şi să te găzduiască acolo ca oaspete al ei, astfel încât totul să decurgă aşa cum se cuvine. S-ar putea să înnebunesc aşteptând, dar o căsătorie trebuie făcută ca lumea.

— Cu mine? întrebă ea din nou, neobişnuită să vadă soarele răsărind şi pe strada ei. De ce eu, când sunteţi liber să curtaţi orice lady bogată din Londra?

El păru uşor jenat şi-şi trecu mâna peste obrazul ţepos.

— Chiar crezi că m-ar interesa o domnişorică prostuţă care nu face altceva decât să-şi vânture evantaiul şi să chicotească? Mack trebuie să se însoare cu o fată cu o zestre considerabilă şi să-şi plătească datoriile. Eu trebuie

să mă însor cu o femeie cu capul pe umeri, care să mă iubească şi să-mi iubească copiii. Vreau o soţie cu care să pot purta o conversaţie, pe care să o pot iubi aşa cum îi iubesc pe copiii mei. Nu am sperat niciodată că aş putea găsi toate astea într-o singură femeie.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, iar Damaris se gândi că probabil era o lacrimă de bucurie.

— Ai putea ajunge să iubeşti o femeie care te-a înşelat atât de rău?

— Adevărul este că ne-ai păcălit pe toţi ca la carte, zâmbi el. Nu aş fi crezut niciodată că eşti companioana blândă şi supusă pe care o descrie verişoara ta. Nici zgripţuroaica nerecunoscătoare despre care tună şi fulgeră acum unchiul tău. Se pare că ţi-ai ascuns adevărata fire ani întregi. Eu vreau femeia inteligentă şi sinceră pe care am văzut-o în casa mea, cea care ştie ce trebuie făcut şi chiar face asta. Iar copiii au promis că nu vor mai cere niciodată un alt dar dacă te aduc acasă cu mine.

Damaris râse din toată inima. Nici nu mai ţinea minte ultima oară când se simţise destul de liberă ca să-şi poată exprima bucuria. În acel momebt, braţele nerăbdătoare ale vicontelui Trevelyan o cuprinseră şi o ridicară de pe podea, iar buzele lui cercetătoare le acoperiră pe ale ei.

Prima oară când gurile li se atinseră o umplu de o încântare la care nici nu visase vreodată. Se desfătă cu mirosul profund masculin, cu ţepii bărbii care îi zgâriau obrazul, cu puterea lui care o făcea pe ea neputincioasă, îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului lui, arătându-i ce stări îi provocau cuvintele şi atingerea lui. El o trase şi mai aproape, până ce inimile începură să le bată la unison şi ea se topi în îmbrăţişarea lui. Sărutul lui deveni şi mai apăsat, iar Danaris îi răspunse cu tot curajul pe care nu crezuse că-l avea.

Nu ştia cum de se petrecuseră toate astea, dar ştia adânc în sufletul ei că erau legaţi, că într-un fel sau altul nişte îngeri păzitori îi aduseseră împreună.

Şi poate că acei îngeri semănau cu cei trei mici heruvimi care îi aşteptau nerăbdători să se întoarcă.

Damaris se bucură cu lăcomie de primul ei sărut adevărat şi jură să fie femeia de care avea nevoie Adam Trevelyan, atâta vreme cât putea rămâne femeia pe care o săruta el acum.

Până la urmă, se părea că va fi un Crăciun fericit.

Într-o noapte urâtă de iarnă

Nicola Cornick

1

capitolul 1

Newport, Pembrokeshire, Wales decembrie 1814

Era o noapte furtunoasă, neagră ca tăciunele, cu vântul bătând puternic printre crăcile goale ale copacilor şi pâcla ridicându-se ca o fantomă peste drum. Cu ceva timp înainte trecuseră pe lângă un han, singurul semn de viaţă într-un decor la fel de posomorât ca noaptea însăşi. El trăsese la o parte perdeaua şi pentru un scurt moment lămpile trăsurii luminaseră firma care se legăna în vânt: Silent Wench[11].

Sub cuvinte era zugrăvită imaginea Reginei Anne Boleyn, cu un zâmbet timid pe buze, şi, în spatele ei, umbra călăului. Cineva în colţul acesta uitat de lume, se gândi Johnny, avea un simţ al umorului cam morbid.

Nu mai avea cum să fie prea mult până la castelul Newport. Mersese trei zile pe drumuri pe care ploaia mocănească de iarnă le prefăcuse în bălţi şi stătuse în hanuri de poştă execrabile cu paturi infestate de ploşniţe, având tot timpul senzaţia că se îndreptau parcă spre capătul lumii. Vremea se făcuse şi mai rece pe măsură ce înaintau spre vest. Probabil că vizitiul era de-acum complet îngheţat în cabina lui. Ar fi trebuit să-şi petreacă

11 Frumoasa cea tăcută (n.tr.)

noaptea la St. David s şi să parcurgă ultimii câţiva kilometri^ de dimineaţă. Sau, şi mai bine, să fi stat la Londra. Îşi aminti cu uimire că, cu numai patru zile în urmă, se afla, plictisit de moarte, în capitală. Londra putea fi teribil de plictisitoare pentru un viconte care putea cumpăra orice dorea şi care şi făcuse asta, în mod repetat, în ultimii ani. Cu toate acestea, era de preferat acestui tărâm al pierzaniei.

Acel tărâm al pierzaniei era al lui acum. Conştiinţa nu-i dădea pace. Unchiul lui fusese un stăpân absent. Nu avea nicio intenţie să-i calce pe urme.

Trăsura prinse viteză în timp ce o luă la vale, legănându-se şi scârţâind din toate încheieturile ce ameninţau să se desfacă. Mergea prea repede. Un bici inoportun şi Johnny recunoscu momentul anume în care vizitiul pierdu controlul. Se întări aşteptând izbitura, auzi lemnul plesnind ca o împuşcătură, simţi prima zdruncinătură înfricoşătoare în momentul în care oiştea se desprinse şi apoi o luă la vale în timp ce lumea întreagă se făcea bucăţele în jurul lui, rostogolindu-se ca o coajă de nucă pe o mare agitată.

Johnny nu era sigur cât îi luă trăsurii să încetinească până se propti într-un val de pământ, înclinată într-un unghi care i se păru ameţitor. Era imposibil^ să stea în

picioare, căci podeaua se lăsă imediat în faţă. În schimb, alunecă destul de neelegant afară prin spaţiul unde fusese odată uşa.

Gheaţa trosni. Ateriză până la genunchi în apa îngrozitor de rece. Înjură, se trase afară din şanţ şi urcă înapoi pe drum. Acum era foarte frig şi ninsoarea, mai deasă acum, făcea troiene în jurul lui. Peste câteva clipe însă, se trezi înconjurat.

— Am venit să vă salvăm, domnule, să vă ducem la han.

Roiau în jurul lui băieţi care abia dacă trecuseră de pragul adolescenţei. Cum de apăruseră atât de, repede, atât de târziu şi într-un loc atât de îndepărtat de civilizaţie? Doi dintre ei calmau caii cu o eficienţă impresionantă. Alţi doi îi sprijineau pe valet şi pe vizitiul ameţiţi.

Alţi trei îl încercuiră pe Johnny, studiindu-l.

— V-aţi rupt braţul, domnule?

Cel mai înalt, conducătorul lor, părea foarte interesat de răspuns.

— Sau poate un picior?

— Sau poate v-aţi lovit la cap?

— Mă simt bine, mulţumesc.

Johnny era impresionat de solicitudinea lor. Avusese

noroc; deşi durerile erau chinuitoare, nu-şi rupsese nimic.

Nu-i vedea prea bine pe puşti în întuneric, dar le simţi reacţia la cuvintele lui. Păreau uimiţi. Răspunsul lui le provocase mai degrabă o stare de confuzie decât una de uşurare.

— Dar trebuie să fiţi rănit, domnule. Unul dintre ei, cel mai scund, rosti cuvintele acestea ca şi cum ar fi luat-o ca pe un afront personal dacă se dovedea că Johnny e teafăr. Mă duc după doctor, se oferi el.

— Vă asigur că nu e nevoie.

Băieţii schimbară priviri între ei.

— Trebuie să vă vadă doctorul, domnule, rosti conducătorul grupului, preluând încă o dată controlul. Cel mai bine este să vă întoarceţi la han.

Ceilalţi rostiră ca un cor:

— Găsiţi acolo şi apă fierbinte.

— Mâncare.

— Coniac bun.

Se apropiară şi mai tare, ca un grup de bodyguarzi, şi începură să-l împingă pe Johnny în josul drumului. Nu mai încăpea nicio îndoială. Fusese răpit.

— Am nevoie de o trăsură care să mă ducă la Castelul Newport.

Ea recunoscu vocea aceea. Era o voce gravă şi frumoasă, dar intonaţia aparţinea cuiva obişnuit să dea ordine. Imposibil de confundat.

Lydia Cole se opri, cu o mână pe uşa salonului. Aflase ce se petrecuse în noaptea aceea. În ciuda admonestărilor ei, băieţii ieşiseră din nou şi mai opriseră o trăsură. Sau, mai precis, distruseseră încă o trăsură. Aflase că era complet stricată şi că numai un miracol făcuse ca vizitiul, valetul şi caii să nu fi fost răniţi. Acum caii erau adăpostiţi în grajd, iar vizitiul şi valetul erau în bar, deja beţi morţi, căci Tydfil, chelneriţa de la Silent Wench, îşi făcuse bine treaba. Nu aveau să-şi mai amintească nimic din acest incident şi nici nu avea cum să le treacă prin cap că fusese vorba de un act deliberat de sabotaj. De fapt, ambii erau cât se poate de gălăgioşi, lăudându-se, convinşi că ei fuseseră eroii ce salvaseră situaţia.

Ceea ce însemna că mai rămânea gentlemanul care acum îi ocupa cel mai bun salon. Lydia habar nu avea cum să procedeze cu el.

Trase adânc aer în piept, îşi netezi şorţul cu palmele, îşi îndreptă umerii şi împinse în faţă uşa de la salon. Mulţumi printr-un gest din cap servitorului agitat şi îi făcu semn din mână să iasă afară. Abia apoi se întoarse spre bărbatul

care stătea în picioare în faţa şemineului. Arăta exact aşa cum şi-l amintea. Se întrebă oare de ce se aşteptase să se fi schimbat; poate pentru că ea însăşi se schimbase, devenind imposibil de recunoscut.

— Îmi cer iertare, milord, spuse ea. Silent Wench nu deţine o trăsură, dar cu siguranţă vă putem oferi un cal cu care să vă continuaţi călătoria.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Se uită la el şi îşi simţi stomacul strângându-i-se într-un nod de panică şi respiraţia accelerându-i-se. Când începuseră toate astea? Când simpla vedere a lui John Jerrold devenise suficientă ca să o dea peste cap? în niciun caz pe vremea când erau vecini în copilărie, când crescuseră împreună.

Pe atunci, Johnny nu-i făcuse niciodată inima să o ia razna. Nici nu-i făcuse pulsul să gonească când apăruse pe neaşteptate la balul ei de debut şi dansase cu ea pe terasă, sub o lună mare de vară şi un şirag de stele strălucitoare. Fusese o scenă ridicol de romantică, şi totuşi ea rămăsese imună la farmecele lui. Se fălise cu Johnny în noaptea aceea, căci toate cunoştinţele ei feminine fuseseră înnebunite să-l cunoască.

Petrecuseră mult timp împreună în vara aceea, redescoperindu-şi prietenia din copilărie. Mama ei o

avertizase că Johnny era un destrăbălat şi era periculos pentru reputaţia ei, dar Lydia râsese la simpla idee că s-ar fi putut îndrăgosti de el. Era păcat că se păzise cu atâta grijă de Johnny numai pentru a se îndrăgosti de un om care se dovedise de două ori mai libertin decât acesta şi doar pe jumătate la fel de integru. Fusese o naivă şi o proastă.

Junghiul pe care îl simţi din cauza părerii de rău fu atât de ascuţit, că pentru moment îi tăie răsuflarea.

El se întoarse s-o privească. Avea aceiaşi umeri laţi ce se conturau sub haina udă leoarcă şi pătată. Avea aceeaşi faţă cu trăsături puternice, bărbia pătrată şi obrazul ras. Părul blond îi cădea peste frunte până spre ochii albaştri, acum îngustaţi. Lydia îşi amintea cum i se curbau buzele când zâmbea şi felul în care zâmbetul i se strecura apoi în privire la fel ca soarele trimiţând raze de lumină peste o apă liniştită. O cuprinse un val de emoţie. Clipi, încercând să se dezbare de senzaţia aceea deranjantă. Era prea târziu pentru ea şi Johnny, mult, mult prea târziu.

Bărbatul se holba la ea şocat.

— Lydia?

Exclamaţia lui îi răspunse direct la întrebarea pe care nu îndrăznise să şi-o pună nici măcar faţă de ea însăşi –

întrebarea dacă Johnny venise să o caute. Nu. Sigur că nu. Cu patru ani în urmă îi respinsese cererea în căsătorie. Nu avea cum să o caute pentru a o reînnoi.

Sufletul i se făcu mic, mic, iar ea nu putu face nimic să împiedice senzaţia asta.

— Doamna Cole, îl corectă ea cu o foarte vagă urmă de trufie.

— Nu ai fost niciodată doamna Cole, zise el ridicând din sprâncene.

— Acum sunt.

Privirea lui albastră îi măsură întrebătoare faţa.

— Te-ai căsătorit cu vărul tău?

— Nu am niciun văr. După cum ştii foarte bine.

El îi cunoştea arborele genealogic, aşa cum şi ea îl ştia pe al lui.

— Am crezut că poate ai găsit unul născut din flori.

Acum complet stăpân pe situaţie, Johnny veni spre ea agale, cu acea graţie insolentă pe care şi-o amintea atât de bine. Îi puse o mână sub bărbie şi îi ridică faţa spre faţa lui. Ochii aceia albaştri o priviră pătrunzător. Atingerea degetelor lui o făcea să se înfioare. Vru să se tragă la o parte, dar ştia că nu putea face asta fără să dezvăluie prea mult din ceea ce simţea.

Faţa i se încinse sub ochii lui cercetători.

— Arăţi bine, Lydia.

Îi oferea acei zâmbet care îi apărea încet pe buze; şi pe acesta îl ştia prea bine. Obrajii ei se făcură roşii. Pulsul i-o luă razna. Făcu un pas înapoi.

— *Sunt* bine. Mulţumesc.

— Şi Eliza?

Lydia se simţi mişcată că Johnny se interesa de fiica ei. Atâţia oameni doriseră să pretindă că acea copilă, dovada greşelii de neiertat a mamei ei, nu exista. Nu şi Johnny. Părea că îi şi pasă de răspunsul ei. Chiar îi păsa. Ştia asta. Îi oferise protecţia numelui lui din pură bunătate. Ceea ce constituise unul dintre numeroasele motive pe care le avusese pentru a-l refuza.

— Eliza e bine şi ea. E fericită aici.

Simţi un fior de teamă. Nimeni din Newport nu ştia că Eliza e un copil nelegitim. Toată lumea o credea văduvă. Dacă Johnny spunea ceva, siguranţa fragilă pe care o construise pentru ea însăşi şi pentru fiica ei avea să se ducă de râpă, iar ea urma să fie nevoită să o ia din nou de la început. Nu era sigură că putea îndura asta.

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze. Johnny nu ar fi dat-o niciodată de gol. În plus, cu siguranţă era doar în

trecere pe acolo. Curând avea să plece.

— Ce faci aici?

Ştia că tonul îi fusese cam răstit.

— Aş putea şi eu să-ţi pun aceeaşi întrebare.

Johnny începuse să-şi descheie jacheta udă. Lydia, care de-a lungul anilor îl văzuse purtând mult mai puţine haine decât avea acum pe el, nu se putu împiedica să simtă cum gâtul i se transforma în iască.

— Sunt stăpână la Silent Wench, îl informă. Vocea îi sunase ciudat, stridentă şi răguşită în acelaşi timp. Îşi drese glasul: E hanul meu.

Văzu cum mâinile lui Johnny se opriră pe nasturi.

— Ce întreprinzătoare eşti. Tu ai ales numele acesta? Şi desenul de pe firma de la intrare?

— Da, eu.

Râsul îi cuprinse privirea.

— Ai un simţ al umorului fantastic. Îmi place. Zâmbetul îi dispăru şi continuă pe alt ton: Ne-am ^întrebat cu toţii unde ai dispărut după naşterea Elizei. Îşi îndreptă spatele şi mâinile îi căzură pe lângă corp. Bănuiesc că le-ai spus Laurei şi lui Dexter şi celorlalţi unde eşti, nu?

— Eu... Da.

Lydia intui ce urma. Îşi dădea seama că el se simţea

jignit.

— Dar nu şi mie, rosti el cu glasul golit de orice nuanţă. Am crezut că eram prieteni.

— Chiar eram! Lydia se opri brusc. Fuseseră prieteni, dar asta se schimbase când Johnny se oferise să o ia de soţie. Oferta lui, refuzul ei schimbaseră totul. Eu nu...

Ezită, căutând cuvintele care puteau să vindece şi nu să adâncească şi mai tare rana.

— Nu aveai încredere în mine?

Johnny propuse el explicaţia cu o politeţe de gheaţă.

— Nu! izbucni Lydia. Sigur că aveam încredere în tine, Johnny! Eu... Făcu un mic gest de exasperare. Pur şi simplu, aveam nevoie să plec, să o iau de la capăt.

Era o explicaţie inadecvată, de fapt doar jumătate sau chiar un sfert din cea reală. Când fugise de Johnny, fugise nu numai de trecutul ei şi de ruşinea pe care o trăise, ci şi de sentimentele ei pentru el. Ajunsese să-l preţuiască prea târziu, ajunsese să-l iubească prea târziu. Mâinile începură să-i tremure şi le strânse laolaltă ca să le potolească.

După un moment, îl văzu încuviinţând a înţelegere, văzu politeţea distantă din ochii lui şi ştiu că era prea târziu să mai repare lucrurile între ei. Prietenia din copilărie se dusese. Acum nu mai erau altceva decât nişte simple

cunoştinţe.

— Ce faci aici? repetă ea, încercând disperată să clădească o punte peste hăul ce se căscase între ei. Nimeni nu vine la Newport.

— Eu, da, răspunse Johnny. Sunt noul baron de Newport. Zâmbi: Ce coincidenţă, nu-i aşa?

Lydia se lăsă să cadă greoi pe unul dintre scaunele din salon. Era foarte departe de a fi o coincidenţă, însă chiar şi aşa, ea nu anticipase deloc asta. Domnul Churchward, avocatul familiei, fusese cel care îi găsise refugiul în Newport, un orăşel pe coasta galeză. Domnul Churchward era şi avocatul familiei lui Johnny, ceea ce fără îndoială reprezenta motivul pentru care acesta ştiuse despre Newport.

— E ca un blestem, gemu ea. Ce situaţie nefericită!

Johnny îşi scutură jacheta, scoţând la iveală o cămaşă de pânză udă care se întindea prea tare pe pieptul lui musculos pentru ca Lydia să rămână indiferentă. Înghiţi în sec şi îşi fixă privirea pe grinzile tavanului, unde se lăţea o pânză de păianjen.

— Nici mie nu mi-a plăcut prea tare, spuse el, dar de ce te-ar deranja asta pe tine?

— Pentru că tu eşti proprietarul meu. Hanul Silent

Wench aparţine domeniului Newport.

— Chiar aşa? în vocea lui Johnny se ghicea zâmbetul. Ce nostim! Trebuie să verific registrele să mă asigur că nu mă înşeli.

— Nu ai şti după ce să te uiţi. Lydia riscă şi-i aruncă încă o privire pe care o regretă imediat. Acum îşi scosese cămaşa. Lumina pe care o aruncau flăcările din cămin îi mângâia umerii şi pieptul zugrăvindu-le în nuanţe de bronz şi de roşu, poleindu-i pielea, scoţând în evidenţă perişorii aurii de pe braţele lui. Ai fi putut să faci asta în intimitatea camerei tale, remarcă.

O surprinsese holbându-se la el şi trebuise să spună ceva, mascându-şi uimirea.

— Nu mi-ai oferit nicio cameră şi eram pe punctul de a mă prăpădi din cauza frigului şi a umezelii. Zâmbi copilăreşte şi lasciv în acelaşi timp. În plus, îmi scoteam cămaşa în faţa ta încă de când eram copii.

— Acum nu mai suntem copii.

Nu trebuia să fi spus asta. Conştientiză acest lucru când privirea lui se întunecă devenind şi mai profundă.

— Într-adevăr, nu suntem.

Aerul dintre ei se încinse, plin de vibraţii neştiute, puternice şi dulci totodată.

Lydia îşi drese vocea.

— Nu ţi-am oferit o cameră, dar ţi-am oferit un cal care să te ducă la Castelul Newport.

— Aş prefera să rămân aici.

Tânăra femeie ar fi preferat ca el să plece. Acum, cât timp ceea ce mai rămăsese din prestanţa ei zdrenţuită nu se ducea pe apa sâmbetei şi înainte să îi distrugă existenţa fragilă pe care o construise acolo pentru ea şi pentru fiica ei.

— Nu poţi rămâne aici, declară ritos.

— Ne aflăm într-un han, zise Johnny. Ar trebui să ai deschis pentru clienţi.

— Acum un moment voiai să pleci.

Sclipirea din ochii lui era intensă şi o făcea să se simtă bizar.

— Iar acum m-am răzgândit. Mi-ar plăcea să rămân aici în noaptea asta. Posibil şi mai mult de atât.

În vocea lui se citea mai mult decât o provocare. Înima Lydiei îi bătea să-i spargă pieptul. Johnny o provocase încă de când erau mici, dar nu aşa, nu în felul acesta care îl dădea fiori pe şira spinării.

— În plus, adăugă Johnny, doctorul mi-a spus că e cam periculos să fiu lăsat singur. Am suferit o lovitură la cap în

timpul accidentului. Trebuie să rămân sub supraveghere constantă.

Afurisitul de doctor Griffiths. Era un client fidel al barului de la Silent Wench. Copiii, gândi Lydia, probabil că-l presaseră deja să verifice starea în care se afla Johnny şi îşi băgaseră deja în buzunar câţiva şilingi pentru contribuţia lor la bunul mers al afacerii.

— Doctorul Griffiths era^ probabil prea beat ca să pună un diagnostic precis. Îl măsură pe Johnny cu un ochi critic, de la părul blond şi încâlcit la cizmele pline de noroi. Mie mi se pare că eşti perfect sănătos, conchise ea. Cu siguranţă nu ai suferit nicio contuzie serioasă la cap. Căci dacă ai fi suferit, viaţa mea ar fi mult mai uşoară...

Se opri îmbujorată, dându-şi seama că o luase gura pe dinainte.

Simţi din nou degetele lui Johnny pe obrazul ei arzător.

— Ai vrea să am amnezie, Lydia? îmi pare rău că nu pot să-ţi fac pe plac.

Lydia făcu un pas înapoi, departe de atingerea lui provocatoare.

— Sigur că nu! Nu te prosti...

Vocea i se stinse. Brusc, lacrimile păreau să îi fie periculos de aproape. Sigur că nu voia ca Johnny să fi fost

rănit. Dacă îşi imaginase asta fie şi numai pentru un moment, fusese un gând nedemn, născut numai din teama că apariţia lui bruscă putea pune în pericol viitorul Elizei.

— Toată lumea de aici crede că sunt văduvă, spuse ea în loc de scuză, incapabilă să-l privească în ochi.

— Cu siguranţă ştii că nu aş face niciodată ceva care să te rănească, Lydia, spuse Johnny după un lung moment de tăcere. Orice urmă de amuzament îi dispăruse din glas. Eu nu te-aş da de gol niciodată.

— Ştiu. Lydia riscă să se uite la el. În ochii lui se citea atâta tandreţe... O durea să o vadă, însă nu-şi putea desprinde privirea. Tu mereu ai fost un om atât de bun, şopti ea.

— Te asigur că nu bunătatea a fost ceea ce m-a împins să te cer de soţie, Lydia. În vocea lui se citeau exasperare şi tristeţe. Îşi trecu o mână prin păr, ciufulind şi mai tare buclele încurcate. Mi se pare că este un pic prea târziu să purtăm discuţia asta, oftă el.

— Sigur că este! Lydia profită grăbită de şansa să aducă discuţia la loc pe un teren stabil. Acum, o să mă duc la grajduri să-ţi găsesc un cal care să te ducă la Newport...

Se opri când Johnny ridică mâna şi o prinse de mânecă.

— Cred că nu ai fost atentă la ce am spus, zise el.

Rămân aici.

Îşi aruncă jacheta şi cămaşa pe un umăr şi o luă spre uşă.

— Nu poţi să umbli pe-aici în halul ăsta!

Lydia ştia că ţipase ca o mătuşă rămasă fată bătrână, dar goliciunea masculină ce se mişca prin faţa ochilor ei era copleşitoare.

Mai văzuse asta şi altă dată, dar nu îşi amintea să se fi simţit vreodată aşa, atât de încinsă, ameţită şi confuză.

— Ar putea să te vadă cineva, insistă ea. Angajaţii, ceilalţi oaspeţi...

Nu mai era nimeni, dar Johnny nu trebuia să ştie asta.

— Şi de ce ţi-e frică? se interesă el cu un rânjet nepăsător. Că vor crede că au nimerit într-un bordel?

— O! întotdeauna fusese în stare să o aducă în pragul nebuniei. Eşti îngrozitor!

— Desigur. Dar pot să primesc o cameră pentru noaptea asta, te rog?

Era atât de şarmant, încât Lydia simţi cum cedează. Avea să fie numai pentru o noapte, şi pe urmă scăpa de el. Răposatul Lord Newport nu se deranjase niciodată să aibă de-a face în mod direct cu chiriaşii lui, trimiţându-şi administratorul să încaseze banii pe chirie şi să verifice

registrele. Nimic nu avea să se schimbe sub acest nou patron. Johnny era un bărbat care preferase întotdeauna distracţiile Londrei farmecelor dubioase ale vieţii la ţară. Odată ce-şi lua noul domeniu în primire, era foarte posibil să nu-l mai vadă vreodată. Totul avea să revină la starea de dinainte. Simţi strângerea de inimă uşurându-se puţin la gândul acesta.

— Unde e valetul tău?

Măsura silueta dezgolită a bărbatului din faţa ei cu nelinişte crescândă.

— Valetul şi bagajul au plecat înainte. Johnny îşi deschise larg braţele, oferindu-i încă o ocazie de a-i vedea pieptul musculos, şi preciză: Am doar hainele de pe mine.

— Care se împuţinează văzând cu ochii.

Îl grăbi să iasă afară din salon şi de-a lungul coridorului până la scara în spiralã. El se dădu la o parte cu o plecăciune ironică pentru ca ea să poată trece în faţă. Scându-rile scârţâiră sub picioarele ei şi grinzile se îndoiră; Lydia era foarte conştientă de prezenţa lui Johnny în spate în timp ce urcau treptele. Îi simţea ochii aţintiţi asupra ei la fiecare pas. Părul de la ceafă, sub cocul cuminte pe care şi-l făcuse, părea să i se ridice ca şi când el şi-ar fi apăsat buzele pe pielea fină. Începu să tremure. Ce fantezie

stupidă, când Johnny nu o văzuse niciodată altfel decât ca pe o surioară cam agasantă pe care dorise să o ajute să iasă din bucluc.

Ajunseră pe palier şi Lydia deschise larg uşa primei camere pe dreapta. Întunericul era apăsător pe ferestrele în formă de romb. Crivăţul sufla în jos prin cămin, ridicând covoraşele uzate de pe podeaua goală. În clipa aceea, Lydia văzu camera cum avea să o vadă Johnny, nu ca pe un refugiu confortabil şi familiar, ci ca pe un spaţiu gol şi rece. Îşi puse lumânarea pe măsuţa de toaletă, se mişcă repede prin cameră şi trase dintr-o mişcare draperiile.

— Dar asta este camera ta!

Johnny, care o urmase înăuntru, închise uşa în spatele lui. Încăperea păru să se micşoreze, spaţiul fiind mult umplut de simpla lui prezenţă fizică. Lydia simţi din nou un fior când deveni conştientă de proximitatea lui.

El ridică romanul zdrenţuit care se afla pe noptieră, studie ce scria pe cotor şi îl puse la loc. Lucrurile ei erau împrăştiate prin cameră. Acestea spuneau o poveste pe care Lydia ştiu că Johnny avea s-o înţeleagă. Ciorapi aruncaţi pe braţul unui scaun, şorţuri şi bonete apretate puse pe dulap, pe policioară un vas de lut pe care îl făcuse ea când era mică, o păpuşă de cârpe pe care Eliza o

aruncase într-un colţ... Asta era viaţa ei de acum, Lady Lydia Cole, fiică de duce, căzută de-a pururi în ochii lumii şi acum proprietăreasă la Silent Wench, un stabiliment dubios la capătul lumii. Nu că ar fi schimbat locul acesta cu saloanele din Londra. Urâse societatea chiar înainte ca aceasta să-i întoarcă spatele.

— Cea mai bună cameră de oaspeţi are tavanul găurit, iar căminul din camera imediat următoare scoate fum când vântul bate dinspre nord, zise ea.

— Şi restul camerelor?

Johnny o urmărea îndeaproape cu privirea aceea a lui albastră, deconcertantă.

— Paturile nu sunt aerisite. Nu prea avem vizitatori în miezul iernii, explică ea netezindu-şi timidă şorţul cu palmele.

Începu să-şi strângă lucrurile. Johnny întinse mâna să o oprească.

— Lydia, spuse el, nu e nevoie să...

— Insist.

Camerele oaspeţilor dădeau înspre curte şi în seara asta, în ciuda vremii potrivnice, oamenii trebuiau să aducă cele mai recente provizii de brandy, dantelă şi tutun de contrabandă. Nu voia ca Johnny să vadă asta.

— O să trimit un servitor să aprindă focul, adăugă ea, şi să-ţi aducă săpun şi apă caldă. Eu o să stau cu Eliza în camera de alături. Nu este nicio problemă pentru o noapte.

Johnny nu se clinti. O privi un moment lung, lung, în timp ce ea îşi aduna lucrurile sărăcăcioase cu mişcări neîndemânatice.

— Mulţumesc, spuse el. O luminiţă jucăuşă, perversă, îi sclipi în ochii albaştri. Ştii cât am aşteptat să ajung în patul tău?

Lydiei îi stătu inima în loc. Mâinile începură să-i tremure. Cu siguranţă o tachina. Niciodată nu fusese mai mult între ei decât o simplă prietenie.

— Ce păcat că a trebuit să suferi un accident ca să ajungi acolo, rosti ea pe un ton ascuţit, ca să-şi ascundă stânjeneala. Nu te obişnui prea mult cu el. Aranjamentul este absolut temporar.

Se răsuci, ieşi pe uşă şi o închise hotărâtă înainte ca el să poată vedea cât de tare se înroşise.

Să se culce singur în patul Lydiei nu avea cum să-i aducă un somn bun. Johnny se strecură mai adânc sub pleduri, mirosindu-i parfumul pe cearşafuri, simţindu-i prezenţa învăluindu-i toate simţurile. Trupul i se întări într-

o reacţie instinctivă. Gândul că Lydia era în camera de alături, despărţită de el numai prin peretele subţire de şipci şi tencuială, nu-i liniştea deloc sângele înfierbântat. Avea să fie o noapte lungă şi neplăcută.

Nu irosise nici măcar un moment din somnul lui din cauza Lydiei pe când erau mai tineri. El nu avusese fraţi, aşa că Lydia îi fusese ca o soră. Abia când îşi terminase studiile la Oxford şi apoi se întorsese din călătoria prin Europa suferise un soi ciudat de transformare, ca şi cum totul se dăduse peste cap şi atunci o vedea pentru prima oară ca lumea. Abia atunci îşi dăduse seama că trăsăturile care i se păruseră comune erau extrem de delicate. Felul ei liniştit de a fi îl liniştea şi pe el. Era caldă, generoasă şi iubitoare. Pur şi simplu îl cucerise.

Însă ajunsese prea târziu. La momentul acela Lydia era îndrăgostită de altcineva, un nemernic pe nume Tom Fortune care nu se căsătorise cu ea şi o abandonase când rămăsese însărcinată cu Eliza.

Când Johnny aflase că Tom îi distrusese viaţa Lydiei, fusese cuprins de^ o asemenea furie că pur şi simplu nu ştiuse ce să facă. Îi venise să-l ucidă pe ticălos, să-l sfâşie cu mâinile goale. Apoi dragostea protectoare pe care i-o purta Lydiei îl inundase complet. Se repezise să-i ofere

protecţia lui, dar, trădată şi disperată, ea îi respinsese propunerea. Johnny înţelesese atunci că, dacă o voia pe Lydia, trebuia să-i câştige încrederea încet şi cu grijă. Din păcate, ea nu aşteptase să se întâmple asta, ci pur şi simplu dispăruse.

Asta se întâmplase cu patru ani în urmă. Acum o regăsise. Descoperise şi faptul că, în ochii ei, oferta lui fusese motivată doar de bunătate. Cât de mult se înşela!

Neavând astâmpăr, se dădu jos din pat şi se duse la fereastră, trăgând draperiile grele ca să se uite afară în noaptea de iarnă. Firma hanului se legăna în bătaia vântului. Zăpada îngheţată îi bătea în geam. Podeaua era îngrozitor de rece sub picioarele lui goale.

Hanul Silent Wench era tăcut, conform denumirii. Sau nu? Urechile îi prinseră zgomot de târşâit de fier pe piatră, zăngănitul unui căpăstru, rostogolitul unui butoi, toate sunetele prinse de vânt şi duse mai departe. Nişte umbre alunecară prin faţa ferestrei.

Lăsă draperia să cadă la loc. Deci Silent Wench era adăpostul unor contrabandişti. Colţurile gurii i se ridicară. Cu siguranţă Lydia se schimbase. Unde era acum respectabila debutantă în societate, fiica ducelui de Cole?

Se gândi la ea, la cocul frumos care îi ţinea prins părul

bogat şi castaniu, la şorţul alb călcat şi la rochia obişnuită de lână de sub el. Totul la Lydia era prins, strâns, orice sentimente erau reţinute. Cât de tare şi-ar fi dorit să desfacă totul. O dorea de atâta timp. O iubea de atâta timp.

Lydia comisese însă o greşeală gravă, iar societatea o pedepsise pentru asta. Johnny se îndoia că avea să-şi pună din nou inima la bătaie. Îi revenea lui sarcina de a o lămuri că de data asta nu mai avea să fie o greşeală. De data asta nu avea s-o mai lase să fugă.

capitolul 2

— Uite un bărbat pe care aş vrea să-l fac s-o ia pe căi greşite.

Tydfil, frumoasa chelneriţă de la Silent Wench, îşi puse deoparte cârpa pe care o folosise să lustruiască tacâmurile, îşi aşeză coatele pe masă şi rămase să se holbeze admirativ spre partea cealaltă a încăperii, unde Johnny îi citea Elizei aşezat în fotoliul de la geam. Capetele le erau aplecate unul lângă celălalt, unul brunet, unul blond, iar Eliza asculta cu acea concentrare pasionată de copil, ţinându-şi strâns într-o mână păpuşa de cârpe. Lydia clipi, simţindu-se copleşită de un val de dragoste maternă atât de puternic, încât o cutremură. În spatele lui era o

altă emoţie, poate regret sau un junghi ascuţit provocat de ceea ce ar fi putut să fie.

— Nu cred că ar avea nevoie de prea multe încurajări din partea ta, spuse ea. Lord Jerrold este un desfrânat în toată puterea cuvântului.

Ochii lui Tydfil se luminară cu o privire apreciativă.

— Chiar aşa? Când l-am văzut prima dată am crezut că a venit Crăciunul mai devreme. Şi eu, care am avut impresia că toţi baronii de Newport sunt urâţi ca dracu'!

— Vezi bine că nu sunt, replică Lydia scurt.

— Cu siguranţă îşi ia responsabilităţile în serios, zise Tydfil.

— Da, e adevărat, răspunse Lydia.

Aşa şi era; oriunde mergea zilele astea se părea că Johnny era acolo, şi chiar şi în absenţa lui nu putea scăpa de el, căci numele lui era pe buzele tuturor. Era greu de crezut că se afla în Newport de numai două săptămâni. Aranjase deja să fie făcute reparaţii la casele chiriaşilor. Discutase despre noile tehnici de creştere şi îngrijire a animalelor cu bărbaţii de la fermă. Auzise că plănuia să investească în mine şi să extindă şcoala din sat. Se părea că noul Lord Newport era hotărât să petreacă foarte mult timp pe domeniu, iar asta o făcea pe Lydia extrem de

nervoasă. Fusese convinsă că până acum avea să fie de mult plecat înapoi la Londra.

Pe deasupra, Johnny mai avea şi obiceiul deconcertant de a apărea pe neaşteptate la Silent Wench când Lydia îl credea undeva, în altă parte. Urcase agale pe scări când ea îl ajuta pe pivnicer să ascundă coniacul de contrabandă. Apăruse în bucătărie când ea făcea caramele de Crăciun şi avea făină pe nas. Şi, cel mai neaşteptat şi neliniştitor lucru dintre toate, îl găsise în salonul ei decorând căminul cu ramuri verzi de iederă şi ilice. O ridicase de pe scaunul pe care se cocoţase, apoi rămăsese cu braţele în jurul ei.

— Ce păcat că nu e vâsc, observă el înainte să o sărute uşor şi apăsat, trezind în ea un vârtej de senzaţii.

Apoi îi dăduse drumul, zâmbise şi plecase, lăsând-o tremurând şi dată peste cap pentru tot restul zilei. Nu mai fusese în stare să-l privească în ochi din momentul acela. Se simţea fierbinte şi tulburată în prezenţa lui.

Şi era foarte sigură că Johnny ştia ce efect avea asupra ei, lua-l-ar naiba.

— Foarte ciudat că-şi dă atâta interes, spuse ea acum, privind cum Johnny zâmbi când Eliza puse o mânuţă încrezătoare pe mâneca lui şi-şi înălţă capul să-i pună o

întrebare. Johnny a fost mereu extrem de leneş. Cea mai energică ocupaţie a lui era să seducă femei de societate aflate în culmea plictiselii.

Tvdfil îi aruncă o privire piezişă.

— Îl cunoşti bine, nu?

— Suntem prieteni din copilărie, murmură Lydia, conştientă că se înroşise.

— Prieteni, nu? comentă Tydfil sec. Văd.

— Mă enervează că e aici, spuse Lydia, puţin cam în pripă. Îşi bagă nasul în lucruri care nud privesc. Registrele, profiturile...

Tranzacţiile ilicite cu contrabandiştii, datele când hanul fusese ocupat de călătorii pe care băieţii îi sabotaseră pe drum.

— Ei bine, dacă ai nevoie de mine să-i distrag atenţia...

Tydfil lăsă propoziţia neterminată în mod sugestiv, iar Lydia oftă. Modul în care chelneriţa le distrăgea atenţia bărbaţilor era de notorietate în ţinut. Printre victimele sale se număraseră o duzină de ciobani, câţiva mineri, o sumedenie de marinari aflaţi în trecere şi domnul Jones, şeful portului, spre marea furie a soţiei sale. Asta era foarte bine pentru afacerea ce se desfăşura la Silent Wench, dar Lydia nu era sigură că era genul de reputaţie

pe care ar fi dorit-o.

Eliza adormise în căuşul braţului lui Johnny, cu capul lipit de umărul lui. Era un copil care avea încredere în toată lumea, căci nu i se dăduse niciodată vreun motiv să nu o facă. „Odată, gândi Lydia, eram şi eu la fel ca Eliza. Mă încredeam cu prea multă uşurinţă în oricine”. Dragostea pe care i-o purta fetiţei o traversă ca un fier încins. Nimeni nu avea să o rănească pe Eliza aşa cum fusese rănită ea. Era absolut hotărâtă să nu permită aşa ceva.

Johnny ridică ochii şi privirile li se întâlniră. Lydia simţi un mare gol în stomac. Se ridică imediat în picioare.

— Trebuie să o duc pe Eliza în pat, anunţă ea. Se duse la fotoliul de la fereastră şi îşi luă uşor fiica din braţele lui. Sper că nu te-a bătut la cap prea mult, continuă, mângâind părul mătăsos al fetiţei. Frumos din partea ta că i-ai citit.

— Plăcerea a fost de partea mea. Johnny îi zâmbi: Ţi-a moştenit curiozitatea. Ţin minte că aşa erai şi tu în copilărie, mereu puneai întrebări.

— Iar tu pretindeai mereu că le ştii răspunsul, zise Lydia, chiar jiacă erai numai cu cinci ani mai mare decât mine. Îşi puse buzele pe obrazul Elizei. Seamănă cu Tom, constată brusc.

Nu era sigură ce o făcuse să spună asta, în afară de faptul că Eliza semăna ca două picături de apă cu tatăl ei; se întrebă ce părere avea Johnny.

Privirea lui era foarte limpede când se uită la ea.

— Are ochii tăi, Lydia, spuse el blând. E frumoasă. Dar nu contează de fapt cu cine seamănă. Este toată numai a ta.

Lydia se trezi îngrozită că ochii i se umpluseră de lacrimi. O strânse şi mai tare pe Eliza.

— Da, şopti ea. Mulţumesc.

Când coborî din nou o oră mai târziu, Johnny era în continuare pe fotoliul din colţ, lângă foc, iar Tydfil freca cu asiduitate masa şi mătura podeaua în jurul lui, lăsând să i se vadă perfect sânii splendizi care se luptau să-i scape din decolteul adânc. Dacă se dădea doar o idee mai aproape, gândi Lydia, ar fi aterizat în poala lui Johnny. Baronul îşi ferise ochii politicos de nurii chelneriţei şi citea un număr din *Times* vechi de trei zile.

— Tydfil, sunt clienţi care te aşteaptă, spuse Lydia, încercând să nu pară supărată sau geloasă, căci, desigur, nu era niciuna, nici cealaltă.

Fata se răsuci provocator şi plecă, iar Johnny ridică ochii, cu o sclipire jucăuşă, în timp ce împăturea ziarul şi-l

arunca nepăsător la o parte.

— Slavă Domnului că m-ai salvat, spuse el. Habar nu aveam că frecatul şi dereticatul sunt activităţi atât de senzuale. Mi-a fost teamă că nu voi scăpa cu virtutea intactă de aici.

— Ar trebui să vezi felul în care cântă la harpă, spuse Lydia. E chiar indecent. Dar tu mai ai vreo urmă de moralitate, Johnny? adăugă ea ironic. Nu prea îmi vine să cred, de când ai fugit cu Lizzie Waterhouse cât nici nu se uscase cerneala pe certificatul ei de căsătorie.

Imediat ce vorbele îi ieşiră pe gură, îşi dori să le fi putut lua înapoi, căci ştiu că dezvăluise prea mult din ceea ce simţea. Fuga impetuoasă a lui Johnny cu una dintre prietenele ei cele mai bune avusese loc cu ani în urmă; o duruse la momentul respectiv şi o mai supăra încă şi acum, dar cât îşi dorea să nu se fi trădat! Văzu amuzamentul din privirea lui.

— Ai fost geloasă? murmură el.

— Nu, sigur că nu. Încercă să se prefacă plictisită, dar furia şi resentimentele o răniră din nou, şocante în intensitatea lor, prea puternice pentru a fi ascunse. Dădu o luptă scurtă şi crâncenă cu ele, dar pierdu. Lizzie mi-a spus că eşti cel mai mare desfrânat, zise ea.

Părea că nu se poate abţine. Cuvintele îi ieşeau de pe buze indiferent cât de tare încerca să le împingă înapoi.

— Lizzie habar n-are despre ce vorbeşte.

Tonul lui Johnny era lipsit de inflexiuni.

— Ţi-ai petrecut noaptea cu ea! izbucni Lydia.

— Ne-am petrecut noaptea vorbind, preciză el. Trasa cercuri încet pe masă cu fundul halbei. Eram nefericiţi. Se uită în sus brusc, iar inima Lydiei se scufundă când îi văzu expresia din ochi şi-i auzi mărturisirea: Amândoi eram îndrăgostiţi de cine nu trebuia.

Tăcerea era încărcată de emoţie. Lydia simţi că nu mai putea să respire, iar pieptul îi era atât de strâns ca şi cum ar fi fost înconjurat cu un cerc de fier. Nu crezuse că Johnny fusese vreodată îndrăgostit. Se simţea dată peste cap şi toate simţurile i-o luaseră razna, ca şi cum ar fi mers pe întuneric şi ar fi ratat o treaptă pe o scară.

— Asta se întâmplă când eşti tânăr, spuse ea încercând zadarnic să pară nepăsătoare şi veselă. Probabil că eu ştiu asta mai bine ca oricine.

Johnny îi zâmbi. Era un zâmbet atât de cald, că îi făcu degetele de la picioare să i se înfioare de dorinţă.

j Nu contează, Lydia, şopti el. Trecutul nu contează.

Intre ei se instală tăcerea. Era atâta tandreţe în ochii lui,

încât Lydia simţi că inima ei trădătoare începuse să cedeze. Ştia însă că Johnny se înşela. Nimeni nu poate scăpa de trecut.

Uşa barului se deschise brusc şi cu zgomot lăsând să intre un amestec de aer rece, lapoviţă şi voci ridicate. Lydia tresări. I se păru că îl auzi pe Johnny mormăind o înjurătură. Întimitatea momentului se dusese şi simţi o senzaţie de uşurare, dar şi un impuls contrar, de dezamăgire. Îşi sprijini palmele pe masă, simţind lemnul rece şi reconfortant pe pielea ei încinsă.

— Au trecut două săptămâni de-acum, spuse ea. De ce eşti în continuare aici, Johnny?

Înainte să poată face o mişcare, mâna lui alunecă pe masă şi îi încercui încheietura. Avea atingerea uşoară, dar ea o simţi până în măduva oaselor.

— Stai lângă mine şi o să-ţi spun.

Lydia şovăi, apoi se aşeză. Nu prea părea că are de ales. Johnny îşi retrase mâna, lipsind-o de căldura atât de plăcută a atingerii lui. El îi făcu semn lui Tydfil, iar aceasta se apropie cu două pahare.

— E o băutură tradiţională de Crăciun, spuse ea cu un zâmbet provocator spre Johnny. Făcută de doamna Cole însăşi. Bine cunoscută pentru calităţile sale afrodiziace,

milord.

Lydia îşi dădu ochii peste cap. Baronul făcu o faţă ca şi cum se chinuia să nu râdă. Aroma de mirodenii şi cidru tare umplu aerul. Johnny luă o sorbitură plescăind satisfăcut.

— E tare, spuse el.

— Clienţii mei au capul tare, răspunse Lydia. Luă şi ea o înghiţitură. Licoarea fierbinte şi puternic alcoolizată i se răspândi prin vene ca focul. Deci, repetă ea, de ce eşti încă aici, Johnny?

El o privi pieziş, în derâdere.

— Mereu atât de ospitalieră, Lydia. Îşi schimbă poziţia pe bancă, aşezându-se mai confortabil, lipit de pernele tapiţate. Castelul Newport este de nelocuit. Voi rămâne aici până ce va fi gata.

— Să rămâi aici, la Silent Wench? tresări ea cuprinsă de panică. Dar reparaţiile ar putea dura săptămâni întregi!

— Cel mai probabil luni întregi, murmură Johnny. E într-o stare teribilă.

Panica Lydiei se accentuă. De două săptămâni încoace îşi spusese că Johnny urma să plece curând şi viaţa avea să-şi reia cursul liniştit. Acum se simţea confuză, dată peste cap.

— Dar poate că ar fi mai bine pentru tine să te înapoiezi la Londra, nu? îi sugeră. Ştii că o preferi faţă de viaţa la ţară. În plus, aproape că a venit Crăciunul! Cu siguranţă sunt oameni pe care vrei să-i vezi...

Se opri când se uită în ochii lui Johnny şi văzu lucirea vie de amuzament din ei. O citea ca pe o carte deschisă. Ştia că voia din răsputeri ca el să plece. Mai rău, ştia şi de ce, ştia că prezenţa lui o făcea să se simtă aiurea. Simţi un tremur de emoţie zguduind-o. Johnny era un pericol pentru ea. Sentimentele ei erau prea proaspete, prea aproape de suprafaţă. Trebuia să scape de el.

— Mă interesează mai mult ce este aici decât ce e la Londra, spuse el blând.

Asta o făcu să-şi piardă răsuflarea. Dar „desigur, el se referea la moşie.

O pală bruscă de vânt suflă în jos prin cămin. Focul şuieră şi pocni, iar lumânările pâlpâiră.

Johnny ridică paharul de cidru şi îl duse la buze. Lydia se uită cum muşchii gâtului i se mişcau în timp ce înghiţea. Avea nevoie de un bărbierit. Pielea îi era acoperită cu tuleie aspre. Îşi imagina cum le-ar fi simţit gâdilându-i degetele şi asta o făcu să se înfioare.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Da... nu... puţin. De fapt, îi era groaznic de cald; îi era cald şi era confuză, în continuare uimită de acel moment intim. Mi-e teamă că Silent Wench e într-o stare cam proastă, spuse ea, conştientă că degeaba încerca să bată câmpii dorind să disipeze cumva tensiunea dintre ei. E o clădire veche şi o mulţime de uşi şi ferestre nu se închid ca lumea, aşa că tot timpul e curent. Predecesorul tău nu a investit în întreţinerea proprietăţilor, aşa cum ai constatat şi singur. E la fel de adevărat că el rareori venea la Newport.

Johnny îşi puse paharul jos cu un clinchet.

— Unchiul meu se simţea mai bine în cluburile din Londra. Spre deosebire de mine, lui nu-i păsa de pământ.

— Nimănui nu-i plăcea prea mult de el, spuse Lydia, aşa^că nu ne-a deranjat asta.

Îşi dădea seama că alcoolul o făcea să-şi dea drumul la gură. Deja începuse să-şi simtă trupul greu şi relaxat datorită senzaţiei pe care i-o dădea paharul de băutură. Pe de altă parte, aceeaşi băutură îi mai dădea o senzaţie de tensiune, ascuţită şi senzuală, ca o lamă înroşită.

— Mărturisesc că nici mie nu-mi plăcea prea tare de unchiul meu, râse el. Nici nu aveam o părere prea bună despre Roberts, administratorul lui. Cred că-şi umplea

propriile buzunare. Mi-e teamă că l-am concediat.

Lydia rămase cu gura căscată.

— L-ai concediat pe domnul Roberts? O, ce bine!

— Nici tu nu aveai o părere bună despre el?

— Nu, nici eu. E un bărbat odios care nu face altceva decât să înşele şi să intimideze prin forţă. Lydia se încruntă uşor: Dar cine va conduce domeniul Newport în locul lui?

— Eu, o înştiinţă Johnny. Cel puţin până când voi putea angaja pe altcineva în care să am încredere.

— Dar... bolborosi ea. Viconţii nu-şi conduc singuri domeniile.

— Nu cred că există o lege care să interzică asta, spuse Johnny. Îi aruncă zâmbetul acela pieziş care îi încreţea colţul ochilor şi îi umplea de căldură. Nu-ţi face griji, Lydia. Îţi jur că nu mă voi amesteca deloc în stilul tău de lucru de la Silent Wench. Şi mie îmi place o sticlă de brandy bun la fel ca oricui altcuiva.

Lydia tresări, vărsând câţiva stropi de cidru pe masă.

— Ştii!

Ochii albaştri ai lui Johnny erau fixaţi asupra ei.

— Ştiu că hanul e implicat în contrabandă, încuviinţă el. Am asistat la o asemenea tranzacţie săptămâna trecută.

Ridică paharul spre ea într-un toast ironic: Şi eu care am crezut că mi-ai cedat dormitorul tău din pură bunătate.

Lydia roşi. Aruncă repede o privire peste umăr, dar în afară de un grup de bărbaţi care jucau cărţi într-un colţ, erau singuri.

— De ce atâta discreţie? întrebă Johnny. Pun pariu că toată lumea din Newport ştie ce se petrece aici. Se lipi cu umerii lui laţi de spătarul înalt al băncii şi mărturisi: Eu credeam că activitatea de contrabandă a dispărut de mult.

— Nu în părţile astea. Comercianţilor liberi, cum îşi zic ei, nu le place să plătească taxele englezilor. Iar coniacul este foarte fin. Şi la fel şi dantelele, şi pânza.

— Înţeleg.

Îşi dădea seama că Johnny încerca să nu râdă. În adâncul ochilor lui era o sclipire de amuzament. Mare justificare pentru încălcarea legii...

Privirea i se îngustă.

— Presupun că Silent Wench adăposteşte şi vreo câţiva tâlhari la drumul mare, nu?

— Sigur că nu, replică ea. După o scurtă ezitare, recunoscu: Bine, era Thomas de Henfaes, dar era un călăreţ prea prost ca să facă o carieră din asta. Trăsurile nu se opreau la semnul lui şi pe urmă nu putea să le

prindă.

— Da, acesta ar fi într-adevăr un dezavantaj, încuviinţă Johnny serios. Dar dintr-ăia care strică trăsuri sunt?

— Acum chiar că eşti absurd, rosti Lydia cu severitate. Ai citit prea mult romane de aventuri. Aici, în Newport, punem prea mare preţ pe comerţul pe mare ca să-i punem beţe în roate stricând mijloacele de transport.

— Dar nu aveţi nicio remuşcare să stricaţi trăsuri, chiar dacă nu stricaţi vapoare?

Lydia simţea cum roşeaţa din obraji, cauzată de vinovăţie, se făcea din ce în ce mai intensă. În zilele care urmaşeră după sosirea lui Johnny, aproape că uitase că accidentul lui nu fusese absolut deloc un accident.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea neconvingător.

Johnny râse ironic.

— Termină, Lydia. Copiii ăia năzdrăvani, bănuiesc fraţii mai mici ai domnişoarei Evans, îi sabotează în mod obişnuit pe călători pe drumul acela cu barieră. Tatăl lor repară trăsurile sau oferă mijloace alternative de transport, doctorul tratează eventualele răni produse, iar Silent Wench le oferă un loc ca să înnopteze – şi cu toţii primiţi bani pentru asta. Este o afacere extraordinară. Este însă şi periculoasă, şi ilegală.

Suna foarte rău când era descrisă cu acele cuvinte, gândi Lydia.

— Contrabanda este periculoasă şi ilegală, sublinie ea cu prezenţă de spirit, şi totuşi tu o aprobi, căci îţi place un brandy ca lumea. Codul principiilor tale morale este cam flexibil, Johnny.

— *Touché,* făcu el. Mi-e teamă că mereu a fost astfel. Se aplecă în faţă şi continuă pe un ton grav: Chiar şi aşa, aceste activităţi trebuie să înceteze, Lydia, înainte ca cineva să-şi piardă viaţa. Asta o spun în calitate de baron de Newport şi noul tău judecător de pace.

— Ştiu că este periculos! izbucni Lydia. Le-am spus băieţilor să se oprească, dar au motive întemeiate să n-o facă. Newport este foarte sărac şi mulţi oameni nu au de lucru, aşa că sătenii de multe ori iau ffâiele situaţiei în propriile mâini. Avem nevoie de muncă şi avem nevoie de investiţii în moşie. Avem nevoie de un proprietar căruia să-i pese!

Se opri, căci spusese toate acestea dintr-o răsuflare şi nu mai avea aer.

Mâna lui Johnny o acoperi pe a ei, caldă şi puternică.

— Acum aveţi unul, declară el.

Încă o dată, Lydia simţi acea tensiune combinată cu o

emoţie profundă, până în adâncul inimii. Se întrebă din nou cum se întâmplase, când se întâmplase asta. Când se transformaseră prietenia şi senzaţia de familiaritate în această atracţie misterioasă? Nu că ar fi avut vreo importanţă. Chiar dacă o explica, chiar dacă înţelegea asta, tot nu i-ar fi schimbat sentimentele. Şi se minţea pe ea însăşi dacă pretindea că e vorba de o simplă atracţie. Asta, doar aşa, să minimalizeze sentimentele pe care le nutrea pentru Johnny. Îl iubea de ani întregi ca pe un prieten şi undeva, de-a lungul timpului, sentimentul acesta se transformase într-un alt fel de iubire.

— Ştiu că îţi pasă, admise ea. Am văzut ce ai făcut deja ca să ne ajuţi.

— Atunci ai încredere în mine, zise Johnny. Mâna lui o strânse pe a ei. În ochii lui se citeau deopotrivă o provocare şi o poruncă. Ai încredere în mine, Lydia, repetă el încet.

— Am. Lydia simţi panica năpădind-o, lăsând-o incapabilă să mai respire. Îşi coborî ochii. Johnny nu trebuia să ajungă să-i cunoască sentimentele. Sări în picioare, răsturnând în graba ei scaunul pe care stătuse. Scuză-mă, spuse ea. Trebuie să văd ce face Eliza.

Johnny se ridică politicos şi se înclină.

— Desigur.

Ocoli masa, aşteptând-o pe ea să o ia înainte spre uşă.

— Nu este nevoie să mă însoţeşti, spuse Lydia. Ştiu drumul.

În ochii lui apăru o sclipire răutăcioasă.

— Mi-am dat seama că trebuie să-mi iau o carte din cameră. Poate că un roman de aventuri o să-mi mai inspire imaginaţia bogată.

Lydia nu credea niciun cuvânt. Îşi puse mâinile în şolduri.

— Ţi-o aduc eu.

— Ba nu, murmură Johnny deschizând uşa barului. Nu trebuie să mă serveşti pe mine.

Pe hol era frig şi linişte. Nici nu prea era lumină. Lydia riscă să arunce o privire spre faţa lui Johnny şi îşi dori să nu o fi făcut. Ochii lui albaştri îngustaţi o străfulgerau într-o privire intensă care îi trimise senzaţii după senzaţii în trup, înfiorându-i pielea. Braţul lui se atinse uşor de al ei, făcând-o să tresară.

— Cum ai ştiut? Se lansă repede într-o conversaţie ca să domolească puţin tensiunea dintre ei. Cum ai ştiut că băieţii sabotau călătorii de pe drum?

Umbrele ascundeau în bună măsură expresia lui Johnny,

dar putu zări un zâmbet vag pe buzele lui.

— Erau aşa de nerăbdători să mă fi văzut rănit, aşa de dornici să mă aducă încoace, că mi-au dat de gândit. Am pus câteva întrebări şi curând am remarcat existenţa unui anume tipar. Prea mulţi oameni au avut în ultima vreme accidente pe drum ca să fie o pură întâmplare.

— Te rog, nu-i pedepsi, îl imploră ea împreunăm du-şi mâinile îngrijorată. Sunt băieţi buni. Chiar sunt. Eu sunt profesoara lor la şcoală.

Văzu zâmbetul lui Johnny accentuându-se.

— Mi s-a spus că şi predai aici. Foarte generos din partea ta să faci asta pe lângă faptul că te ocupi de Silent Wench.

— În Newport am fost întâmpinată cu multă bunătate, zise Lydia. Nu fac altceva decât să dau înapoi puţin din bunătatea aceea.

Era gata să o ia în sus pe scări când Johnny întinse mâna şi o opri. Ea rămase pe prima treaptă, cu mâna pe stâlpul de susţinere al balustradei. Erau la acelaşi nivel; putea privi direct în ochii lui. Ceea ce văzu acolo îi făcu inima să-i bată cu putere în piept.

— Mi se pare că acum ştiu o mulţime de secrete de-ale tale, murmură el. Există un preţ pentru tăcerea mea.

O clipă, Lydia nu înţelese, apoi sensul vorbelor lui o copleşi şi capul începu să i se învârtească din cauza implicaţiilor, dar şi din cauza tentaţiei puternice, ameţitoare ce o cuprinse.

Nu se aşteptase la asta, nu din partea lui Johnny. Îi spusese că avea s-o protejeze şi se părea că exact asta îi oferea, protecţia lui. Ştia că ar fi trebuit să fie oripilată, jignită, sau să aibă cine ştie ce altă reacţie cuviincioasă. Simţea într-adevăr o umbră de dezamăgire că un bărbat care se împăuna peste tot că era un om de onoare se dovedea la urma urmei nimic altceva decât un desfrânat de cea mai joasă speţă. Dar simţea în acelaşi timp şi ceva mai mult decât o umbră de... excitare. Îi curgea prin vene ca un vin bun, vechi şi păcătos şi minunat. Era adevărat, gândi Lydia neputincioasă. Toţi oamenii ăia care spuseseră că era o femeie uşoară nu se înşelaseră. Poate că trăise ca o călugăriţă de când se născuse Eliza, dar era de ajuns să i se arate ispita – întruchipată de Johnny – şi îi pierea şi ultima urmă de respectabilitate.

Johnny o urmărea cu atenţie. Privirea lui îi accelera pulsul şi-i întretăia respiraţia. Mâna lui era încă pe braţul ei; îi simţea atingerea prin mâneca groasă, tocită, a rochiei ei practice, şi îşi dori ca palmele lui să intre în contact cu

pielea goală de dedesubt. Nevoia pe care o simţi fu atât de bruscă şi de puternică, încât o făcu să icnească. Îşi muşcă buza de jos să înăbuşe sunetul, văzu ochii lui Johnny aţintiţi asupra gurii ei şi pe urmă se trezi în braţele lui, sărutată cu pasiune.

Nu-l mai sărutase niciodată pe Johnny, iar acum se trezi întrebându-se ce naiba îi luase atâta timp, căci sărutul i se păru perfect, tandru şi dulce, şi nemaipomenit de bun şi firesc, încât îi zgudui sufletul. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui şi deasupra, în jurul gâtului, trăgându-se şi mai aproape de el, scoţând un mic geamăt de recunoştinţă şi bucurie, când el îi depărtă uşor buzele şi îşi adânci sărutul atingându-i limba cu limba lui. Pământul începu să i se mişte sub picioare; pereţii familiari de la Silent Wench se învârteau în jurul ei precum căluşeii la bâlci. Dorinţa, profundă şi clocotitoare, îi aprinse sângele, dându-i impresia că toate simţurile ei, înfometate şi amorţite de atâta timp, reveniseră la viaţă.

Se trase energic înapoi când bunul-simţ interveni în vârtejul de senzaţii. Era tentată, îl dorea pe Johnny, dar aşa ceva era imposibil. Era chiar nebună de legat să se gândească la asta.

— Nu! zise vehement. Nu, nu pot face asta.

Johnny îşi trecu o mână prin părul dezordonat, înfăţişarea lui era departe de cea ireproşabilă cu care o obişnuise.

— Mie mi s-a părut că te descurci destul de bine, murmură el.

— Nu pot să-ţi fiu amantă, declară Lydia curajoasă.

— Nu mi-am dat seama că ţi-am cerut aşa ceva, zise el confuz.

— Ai sugerat-o. Ai zis că tăcerea ta are un preţ.

Văzu în ochii lui că acum înţelegea. Johnny zâmbi.

— Da, spuse el încet. Sunt flatat că ai fost în stare să te gândeşti la asta, fie şi doar pentru un moment, dar...

Brusc, pe Lydia o cuprinse groaza. Închise ochii.

— Am interpretat eu greşit, nu?

— Mi-e teamă că da.

Încerca să nu râdă, nenorocitul.

— Ar fi mai politicos din partea unui gentleman ca tine să pretinzi că nu, se răsti ea.

Cât de jenant că până la urmă nu o dorea. Şi totuşi o sărutase ca şi cum ar fi dorit-o.

— Nu cred că ar fi mai politicos din partea unui gentleman ca mine să şantajez o femeie fără apărare, replică el uşor ofensat. Ceea ce mă interesează însă este

de ce ai fi fost tu de acord.

Aici era problema. Johnny ştia că ea nu exclusese din start această posibilitate. Sigur că nu era pregătită să recunoască faptul că îl găsea incredibil de atrăgător. Sau, mai important de atât, că îl iubea. Ceea ce nu ar fi avut niciun viitor, căci Johnny se putea uita cât de sus voia ca să-şi găsească o soţie, iar ea era mireasa cea mai puţin potrivită pentru oricine din toată Ţara Galilor.

— Aş fi făcut-o pentru Eliza, minţi ea. Am crezut... mi-a fost teamă că...

— Că te voi trăda? După ce îţi promisesem că nu o voi face?

Johnny părea atât de jignit, că ea se cutremură.

— Nu, sigur că nu am crezut asta! Nu se putu abţine; îi atinse obrazul cu mâna, simţi asprimea acestuia în palma ei. Îmi pare rău, şopti. Nu am vrut să te rănesc.

Ochii lui Johnny se întunecară din nou, semănând cu cerul în prag de furtună.

— Lydia...

Sărutul acesta fu chiar şi mai bun, mai intens, mai înfometat decât primul, făcând-o să-şi piardă capul, în pântece simţea o spirală strânsă ce se desfăcea într-un vârtej fierbinte, mai fierbinte decât simţise vreodată. O

furnicau degetele să-i smulgă hainele de pe el, să-l împingă pe aleea de popice sau în sala de jocuri să facă dragoste cu el pe masa de biliard. Era şocată că îi puteau trece prin cap asemenea gânduri, şocată, dar în acelaşi timp plină de încântare.

Îl simţi retrăgându-se puţin. Buzele lui atinseră golul de la baza gâtului ei şi zăboviră acolo într-o mângâiere care îi trimise fiori pe şira spinării şi-i făcu pielea de găină. Îşi strecură încet mâna în corsajul rochiei ei austere, de zi cu zi, şi îşi potrivi căuşul palmei pe sânul ei, prin cămaşa de dedesubt, dezmierdându-i sfârcul cu degetul mare. Genunchii Lydiei se înmuiară, căci senzaţia o pătrundea până în măduva oaselor. Plăcerea înflorea adânc înăuntrul ei.

— Miroşi delicios... Limba lui trecu peste curba vulnerabilă a claviculei ei. A lămâi şi mirodenii.

O întoarse aşa încât ea se lipi de peretele rece de piatră, cu trupul prins sub statura lui impresionantă, şi o sărută din nou, cu atâta intensitate că Lydia nu se putu opri din tremurat.

— Trebuie să oprim asta, murmură ea luptându-se să se elibereze de sub el.

— Chiar trebuie? Johnny se întinse să o tragă din nou

înapoi în braţele lui. Avea respiraţia întretăiată. Mi se pare că până la urmă îmi place planul tău.

— E din cauza paharului de cidru cu mirodenii, spuse Lydia gâfâind.

Johnny râse.

— Vrei să spui că trebuie să fii beată ca să mă găseşti atrăgător? Se apropie mai tare de ea şi îi şopti: Mincinoaso.

Ochii îi erau întunecaţi de dorinţă, o dorinţă aşa de intensă şi de concentrată că Lydia simţi un mare gol în stomac. Il împinse la o parte.

— Johnny!

— O, bine, bine, zise el slăbindu-şi strânsoarea. Dacă insişti...

Lydia se îndreptă şi ca să se liniştească îşi puse ambele palme pe zidul rece din spatele ei.

— Dacă te-am înţeles greşit, ce voiai să spui până la urmă?

Johnny ezită, apoi îi luă mâna într-a lui.

— Am nevoie de ajutorul tău. Nu pot transforma moşia Newport în altceva de unul singur. Tu cunoşti pe toată lumea. Toată lumea are încredere în tine. Am nevoie să fii alături de mine ca să pot face asta.

— Ai nevoie de un administrator de domeniu, şopti ea.

— Am nevoie de o soţie. Am nevoie de tine. Zâmbea uşor. Ochii îi erau limpezi, hotărâţi. Lydia, spuse el. Vrei să te măriţi cu mine?

capitolul 3

Johnny ştiu imediat că avea să-l refuze. „Asta a doua oară”, se gândi el trist. De două ori îşi pusese inima înaintea Lydiei Cole şi de două ori o lovise cu piciorul. Se întrebă dacă era nebun că tot încerca să o cucerească. Se întrebă câte refuzuri putea suporta un bărbat. Apoi o privi. Era roşie toată, ciufulită şi se vedea că fusese sărutată cu pasiune. Îşi dădu seama că nu va renunţa, că nu avea cum să renunţe, până ce nu o convingea să accepte.

— Johnny... începu ea ezitant.

— Te iubesc de ani întregi.

Nu avusese intenţia să o spună atât de precipitat, dar se gândi că merita să-i arate adevărul. O clipă mai târziu îşi dădu seama că fusese o greşeală să rostească acele cuvinte. Ea nu-l credea.

— Nu putem vorbi aici. Nu suntem singuri.

Zăngănitul uşii de la bucătărie îi accentuă cuvintele.

— Atunci unde?

Nu era dispus să o lase să plece până ce nu rezolvau

asta. Lydia părea hăituită, înfricoşată.

— Johnny... murmură ea din nou.

— Unde?

Ea pufni exasperată de insistenţa lui, dar îl luă de mână şi îl duse la salonaşul privat în care îl găzduise în prima noapte când sosise la Silent Wench. În cămin ardea un foc mocnit, deşi încăperea era întunecată. Aerul era parfumat de prospeţimea crengilor de brad care decorau grinzile.

— Putem vorbi aici.

Părea că se răsteşte, dar Johnny îi văzu mâinile tremurânde în timp ce se chinuia să aprindă lumânarea.

— Ţi-am spus că te iubesc, repetă el. De ce te încăpăţânezi să te prefaci că nu m-ai auzit?

Lydia se întoarse spre el. Era palidă şi trasă la faţă şi-şi încrucişase braţele la piept ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină înăuntru sentimentele sau să se apere.

— Te-am auzit, spuse cu reţinere. Dar...

— Nu mă crezi. Aştept ani în şir să-i vorbesc unei femei despre sentimentele mele, şi acum, când în sfârşit apuc să o fac, ea nu crede că sunt sincer. Voia să o ia în braţe şi să îi dovedească cât de mult o iubea. Murea să o ţină lipită de el, dar ştia că nu asta era calea de urmat. Îşi ţinu pumnii strânşi. Acum patru ani te-am cerut în căsătorie, spuse

încet. Ai crezut că o fac din bunătate. Te-ai înşelat.

Lydia plecă ochii. Părea atât de tânără cu ceafa ei frumoasă, o curbă vulnerabilă sub şuviţele de păr castaniu care ieşeau în cârlionţi din coc. Se răsuci să se uite în ochii lui, iar lui Johnny i se strânse inima când îi văzu expresia din privire.

— Nu mă pot mărita cu tine, rosti ea dintr-o suflare, îţi dai seama de asta, nu? Nu sunt potrivită pentru a deveni soţia unui viconte.

Johnny simţi un acces de furie atât de violent, că îl şocă. Dacă vreun bărbat ar fi vorbit despre Lydia în astfel de termeni i-ar fi tras una în faţă. O apucă de umeri.

— Nu spune asta! ţipă el. Nu mai spune asta niciodată. Eşti minunată; eşti atât de iubitoare şi de generoasă, şi de puternică, şi de curajoasă.

Fusese extrem de curajoasă, gândi el. Îşi luase viaţa distrusă în propriile mâini şi o reconstruise, transformând-o în ceva special.

Îi dădu drumul şi îşi coborî uşor mâinile de-a lungul braţelor ei într-o mângâiere care îi tăie răsuflarea.

— Îţi pasă de oameni, iar ei te iubesc pentru asta. Ţi-ai croit o viaţă nouă pentru tine şi pentru Eliza şi nimic nu ar putea fi mai admirabil de atât.

Lydia îl privea. Un zâmbet timid îi curbă buzele, dar lui Johnny i se păru că vede lacrimi sclipindu-i în ochi.

— Ei, Johnny, chiar cred că e posibil să mă iubeşti până la urmă.

Cu un nod în gât, dădu să se apropie, dar ea deja se retrăgea din faţa lui. Zâmbetul îi pierise de pe buze şi, în lumina roşiatică a focului, expresia de pe faţa ei îi păru foarte gravă.

— Nu înţelegi, spuse ea. Sunt onorată că ai o asemenea părere despre mine, dar asta nu schimbă nimic. Ridică o mână pentru a opri cuvintele care erau să-i iasă în şuvoi de pe buze. Nu, Johnny. Nu te poţi însura cu mine. Sunt sigură că-ţi dai seama. Părinţii mei au fost dezonoraţi din pricina mea, iar eu m-am simţit de două ori mai pierdută din cauza asta.

Johnny nu se arătă deloc impresionat.

— Poţi fi de două ori mai pierdută? întrebă el inocent. Am crezut că o dată a fost de ajuns.

Se bucură când Lydia, luată prin surprindere, chicoti.

— Termină, zise ea. Cum aş putea să-mi plâng de milă pentru soarta mea tragică dacă tu râzi de mine?

— Nu râd de tine, zise Johnny luându-i ambele mâini într-ale lui. Dacă ar fi să aplici aceleaşi reguli în cazul meu,

atunci eu m-am pierdut de mult mai multe ori decât aş putea ţine minte.

— E altceva pentru mine!

Johnny clătină din cap.

— Numai în minţile altora. Tu ai făcut o greşeală. Continuă pe un ton vehement: Erai aproape un copil. Acum se presupune că trebuie să plăteşti toată viaţa pentru asta?

Ea îşi încleştă degetele printre degetele lui. Ochii ei îl implorau să priceapă.

— Ştii că regulile sunt altfel în ceea ce le priveşte pe femei. Eu am încălcat codul moral al societăţii. Am făcut un copil fără să fiu măritată. Asta nu se va uita niciodată. Dacă ne căsătorim, purtarea mea din trecut îţi va păta bunul nume şi totodată şi onoarea. Oamenii vor şuşoti de-a pururi despre soţia ta şi trecutul ei scandalos.

— Cred că ai o părere foarte proastă despre mine dacă îţi imaginezi că mi-ar păsa un moment ce cred ceilalţi.

— Fac asta pentru viitor, spuse ea, iar Johnny o văzu înghiţind în sec. Aici şi acum ar fi foarte uşor să mă las dusă de val, la cât de mult te iubesc. Se feri când el dădu să o ia în braţe şi urmă: Ai nevoie de un moştenitor, Johnny. O să vrei copii din căsnicia noastră, şi cum se vor

simţi ei să aibă o soră nelegitimă şi să afle despre ruşinea mamei lor? Nu ar putea scăpa niciodată de umbra trecutului. Niciunul dintre noi nu am putea. Întorcându-se ca el să nu-i mai poată vedea faţa, murmură: Eu trebuie să mă gândesc la Eliza. Dacă se va afla identitatea ei adevărată, va deveni de-a pururi ţinta bârfelor şi a scandalului.

— Aşa că te ascunzi aici şi speri că nimeni nu te va recunoaşte şi nu îţi va descoperi trecutul.

Se simţea furios şi frustrat nu numai pentru el, ci şi pentru Lydia şi Eliza. Ar fi vrut să le ofere mai multă dragoste şi bucurie. Ar fi vrut să le dea tot ce avea el de dat.

Văzu umerii Lydiei încovoindu-se. Părea atât de fragilă şi de lipsită de apărare. Furia îl cuprinse din nou la gândul sorţii crude care o forţa să trăiască o minciună şi îl apucă o furie şi mai mare la gândul că Tom Fortune o distrusese fără să-i pese pe fetişcana naivă care odinioară se încrezuse în el, Lydia Cole; o sedusese şi o abandonase, şi ea era singura care plătea pentru asta.

— Este singura cale pe care o pot urma, zise Lydia. Căci atâta vreme cât oamenii cred că sunt o văduvă respectabilă, Eliza este protejată. Dacă ar fi să mă mărit

cu tine, nu aş mai putea păstra acest secret.

— Nu poţi trăi toată viaţa cu frica de a fi descoperită, o contrazise Johnny. Lydia, eşti o femeie puternică şi curajoasă. Ţi-ar fi mai bine dacă ai spune adevărul şi le-ai zice bârfitorilor să se ducă dracului.

Lydia zâmbi cu tristeţe.

— Aşa vorbeşte un bărbat care îşi poate permite să facă asta, dar eu nu pot.

Johnny simţea că-i scapă lucrurile din mâini, ca apa care i-ar fi curs printre degete.

— Eu v-aş apăra pe amândouă. Aş trata-o pe Eliza ca pe propria mea fiică, aş iubi-o ca şi cum ar fi a mea. Îţi jur.

Încă o dată, văzu lacrimi izvorând din ochii Lydiei. Ea îi atinse uşor obrazul.

— Cred că e adevărat ce spui, dar nu-ţi pot cere asta.

Johnny îşi pierdu răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi aşa de nobilă! strigă el. Asta e decizia mea, nu a ta. O să arunci la gunoi orice şansă de a iubi în viitor pentru că îţi e frică de scandal?

O trase înspre el şi o sărută apăsat, cu toată nevoia şi dorinţa ce clocoteau în el. Ea cedă într-o clipită, trupul ei înmuindu-se în braţele lui, buzele desfăcându-i-se sub

buzele lui. Pentru un moment nesfârşit, de fericire, îi răspunse, sărutându-l la rândul ei pasional, dulce şi atât de fierbinte că se trezi pe punctul de a-şi pierde complet controlul. Dar când îi dădu drumul ştiu că nu se schimbase nimic. Putea simţi asta.

— Ai încredere în mine, şopti el, punându-şi buzele pe părul ei, sorbindu-i parfumul şi simţindu-şi inima sfâşiată de atâta dragoste. Lasă-mă să am grijă de voi. Nu trebuie să mai faci asta de una singură, Lydia.

Îi vedea în privire lupta care se dădea în ea. Pentru o clipă crezu că era gata să fie de acord şi inima i se umplu de bucurie, dar ea deja bătea în retragere. Clătină din cap, îşi puse uşor degetele pe buzele lui într-un gest de rămas-bun şi ieşi din cameră, lăsându-l singur cu tăciunii focului pe cale să se stingă.

Lydia zăcea în pat urmărind umbrele ce se mişcau pe tavanul alb şi ascultând zgomotele ce arătau că Silent Wench se pregătea pentru noapte. Se simţea singură, îi era frig, era devastată de suferinţă. Ştia că procedase corect refuzându-l pe Johnny, dar îi fusese cumplit de greu. Nu avusese de ales. Nu putea să o expună pe Eliza scandalului şi dispreţului care aveau să urmeze inevitabil odată ce era dezvăluit adevărul naşterii ei şi nici nu putea

suporta să pună la încercare dragostea lui Johnny cerându-i să-şi petreacă tot restul vieţii sfidând convenţiile. Nu era cinstit faţă de el şi nici faţă de vreun copil pe care l-ar fi avut împreună. Cu toate acestea, în inima ei era o senzaţie dureroasă care nu se mai dădea dusă şi viitorul îi părea ca un pustiu lipsit de dragoste. Îşi spuse că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a o şti pe Eliza în siguranţă, că nimic nu era mai important decât copilul ei, însă o voce micuţă din mintea ei îi şoptea încontinuu că era o laşă care se ascundea în spatele unor scuze, fiindcă nu avea suficient curaj să aibă încredere deplină în Johnny şi să rişte totul pentru o viaţă alături de el.

Se rostogoli în pat şi trase un pumn în perne. A doua zi, Johnny avea să plece neîndoielnic la Castelul Newport. Nu avea cum să mai rămână acolo după ce îl respinsese pentru a doua oară. Îşi îndesă faţa în răcoarea pernei şi se strădui din răsputeri să adoarmă.

I se păru că nu dormise mai mult de câteva clipe când se trezi din nou, tresărind cu toate simţurile alertate de senzaţia de pericol. Un moment rămase în continuare nemişcată, străduindu-se să priceapă ce o deranjase. Atunci auzi din nou zgomotul inconfundabil, pocnetul şi şuieratul lemnului uscat în foc. Se ridică imediat în capul

oaselor şi văzu flăcările care se prelingeau pe perete. Deja avea pe limbă gustul acru de fum, iar când sări din pat, scându-rile podelei îi părură încinse sub tălpile goale. Înşfăcă un balat şi îşi vârî picioarele desculţe în pantofi. Acum fumul îi umplea plămânii, strecurându-se pe sub uşă, înţepându-i ochii, făcând-o să o usture.

— Eliza!

Deschise larg uşa camerei şi alergă pe palier. Groaza îi umplea inima. Ce bine ar fi fost dacă Johnny şi-ar fi păstrat camera, iar ea ar fi dormit în continuare cu fetiţa! Ar fi putut deja să o smulgă din pat până acum şi s-o pună la adăpost. Aşa, abia dacă putea să vadă drumul până la uşa Elizei. Valuri înăbuşitoare de fum dens se încolăceau în jurul ei. Podeaua de lemn îi trosnea sub picioare. Silent Wench era un han foarte vechi, iar acum era pe cale să se prăbuşească, mistuit de flăcările care ardeau lemnele uscate, transformându-le în scrum. O grindă căzu printr-o ploaie de scântei. Lydia ţipă până ce o durură plămânii. Se luptă cu oamenii care o înconjuraseră şi încercau să o tragă înapoi.

— Eliza!

— Nu putem ajunge la ea. Tydfil o ţinea strâns, cu lacrimile curgându-i pe faţa neagră de cenuşă. Am

încercat şi degeaba. Nu mai există podea.

— Nu!

Lydia se smulse din mâinile lui Tydfil şi alergă pe scara în flăcări, de-a lungul holului pietruit, afară în curtea unde vântul purta de colo-colo zăpada şi cenuşa. Dacă ar fi putut să ajungă la scara de afară şi să urce până la galerie, ar fi putut ajunge la camera Elizei. Dar scara exterioară se clătina şi galeria era în flăcări; întregul han ardea, flăcările răspândind raze livide pe cerul negru de iarnă.

Simţi cum o cuprinde disperarea, o disperare adâncă precum noaptea şi neagră precum cerul. Ea, care jurase să-şi apere fiica, acum o lăsase de izbelişte.

— Lydia!

Auzi strigătul pe deasupra trosnetului flăcărilor şi urletului vântului. Se uită în sus. Johnny alerga de-a lungul galeriei, silueta lui fiind doar o imagine neagră printre flăcări.

— Prinde-o!

Focul era în spatele lui, dând să-l apuce. Eliza era în braţele lui.

— Mama!

Lydia îşi auzi fiica ţipând; plămânii Elizei nu păţiseră

nimic. Alergă în faţă. Nu avea timp să se gândească. Erau aproape trei metri de la galerie până jos. Johnny se aplecă peste balustradă şi o întinse pe Eliza cât de jos putu, apoi îi dădu drumul ca unui bolovan în braţele întinse ale Lydiei care o prinse aşa murdară, cu părul mirosindu-i a fum, dar din fericire, printr-o minune, vie. Lydia suspină şi îşi strânse fiica la piept atât de tare, că Eliza gemu de durere.

Johnny cobora scara agil şi cu paşi siguri. Nici măcar nu gâfâia.

— Mi-am amintit cât de bună eşti la prinderi, spuse, cuprinzându-le pe amândouă într-o îmbrăţişare puternică. Mereu câştigai când jucam crichet în copilărie. Voiam să te salvez şi pe tine, adăugă el, dar tu nu ai avut nevoie de mine.

— Johnny... începu Lydia.

Nu-şi putea găsi cuvintele. Se simţea ca şi cum era gata să-i plesnească inima în piept.

Johnny îi zâmbi, cu dinţii strălucindu-i albi pe faţa murdară şi ochii mari şi plini de viaţă.

— Mai târziu, promise el atingând-o pe obraz. Am treabă. Aruncă o privire peste umăr şi zise: Domnişoara Evans o să vă pună la adăpost până mă întorc eu.

Ridică mâna a salut şi plecă, traversând curtea unde

rândaşii scoteau afară caii înspăimântaţi, iar argaţii se aşezau în rând cu găleţi, până la fântână, într-o încercare inutilă de a domoli flăcările. Începuse să ningă din nou, fulgii mari sfârâind când atingeau scânteile din foc. Lydia îl privi pe Johnny preluând controlul. Acesta era un alt Johnny faţă de nobilul indolent pe care şi-l amintea; era direct şi autoritar. Îl subestimase. Acum putea vedea cât de bine avea să preia controlul asupra domeniului Newport şi să instaureze ordinea acolo. Putea să o facă pentru că poseda toată puterea şi hotărârea ce îi lipsiseră predecesorului său. Putea să o facă pentru că lui îi păsa.

Îşi puse buzele pe părul negru şi mătăsos al Elizei, iar fetiţa i se mişcă uşor în braţe, apăsându-şi faţa pe curba gâtului mamei. Deja era din nou pe jumătate adormită. Tydfil veni spre ele şi le înfăşură într-o pătură de lână.

— Ia asta, spuse chelneriţa. De ce nu vii la mine acasă? Aveţi nevoie de lapte şi de un pat cald. O să răciţi îngrozitor în frigul ăsta.

— A dispărut, îngăimă Lydia tremurând. Silent Wench, tot ce am muncit noi atâta timp.

— O să-l reconstruim. Tydfil o strânse de braţ. Îi urmări privirea peste curte, până la locul unde Johnny le arăta oamenilor cum să stingă ultimele bârne în flăcări.

Acolo este un bărbat care a fost dispus să intre într-o casă în flăcări ca să salveze viaţa fiicei tale, murmură chelneriţa. Ar trebui să ai grijă să-l păstrezi.

— Ştiu, spuse Lydia. Ştiu. Dar este prea târziu.

— Mereu am fost de părere că nu ştii nimic despre bărbaţi, râse Tydfil. Iar dacă crezi asta, înseamnă că ştii chiar mai puţin decât mi-am închipuit eu.

— Nu mă pot mărita cu el, rosti Lydia dintr-o suflare. Tydfil, eu nu sunt văduvă. Nu am fost niciodată măritată.

— Să fii sănătoasă. Crezi că noi nu ştim asta? De ce ne-ar păsa? De ce ar conta?

Lydia se holbă la ea.

— Pentru că el este viconte, bolborosi în cele din urmă.

— Şi tu eşti fiica unui duce, îi aminti Tydfil. Dar nouă tot ne place de tine. Voiai să trăieşti la Londra, cu toţi snobii ăia, să te judece?

— Nu, răspunse Lydia, dându-şi seama că era adevărat. Vreau să trăiesc aici în Newport. Dar...

— Îţi faci prea multe griji, spuse Tydfil înţelegătoare. Vezi că vine. Zâmbi când Johnny o apucă întins spre ele, traversând curtea. Ai grijă ca de data asta să faci ce trebuie, adăugă ea.

— Nu pot vorbi cu el. Lydia simţi cum panica îi

invadează pieptul. Tydfil...

Chelneriţa o luă pe Eliza adormită din braţele ei şi o înfăşură strâns.

— O duc la mine acasă cât staţi voi de vorbă. O să fie în siguranţă acolo. Nu... Se feri când Lydia dădu să o apuce din nou pe Eliza, mustrând-o: Nu poţi folosi copilul ca scut la nesfârşit. El vă vrea pe amândouă. Fii curajoasă. Ipocriţii se pot duce să se spânzure.

— Lydia! Johnny ajunsese lângă ea şi acum îi luase ambele mâini în mâinile lui puternice. Tu şi cu Eliza mergeţi la Castelul Newport cu mine, afirmă el pe un ton care nu admitea vreo contrazicere. Numaidecât. Doctorul Griffiths a trimis un cal şi o şaretă. Şi te vei mărita cu mine şi nu accept un răspuns negativ.

— Parcă ziceai că nu se poate locui în castel.

— Am minţit. Cum altfel era să te conving să mă laşi să stau la Silent Wench?

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse Lydia, luându-l pe după mijloc. Trase în piept mirosul pielii lui amestecat cu izul puternic şi amar de fum şi, cu faţa pe cămaşa lui murdară de cenuşă, continuă abia auzit: Da. Da, o să mergem cu tine. Acum nu mai avem un acoperiş deasupra capului şi Elizei îi va plăcea Crăciunul la castel.

Johnny îi puse o mână sub bărbie şi îi ridică faţa spre el. Părea necruţător cu ochii în flăcări.

— Te vreau pentru mai mult, nu doar pentru Crăciun, Lydia. Fii soţia mea.

— Bine, spuse Lydia, zâmbind radios când expresia de pe faţa lui Johnny se transformă într-una de uşurare. Mi-ar plăcea foarte tare, mulţumesc. Îşi frecă obrazul de pieptul lui. Mai devreme am fost o laşă, recunoscu ea. N-am putut să-mi asum riscul până ce n-am înţeles ce aveam de pierdut.

Simţi braţele lui Johnny strângându-se în jurul ei.

— Tu eşti cea mai vitează persoană pe care o ştiu. O sărută, un sărut lung, încet, încărcat de promisiuni dulci, pe care Lydia i-l întoarse în egală măsură. Mulţumesc pentru că vrei să te laşi în grija mea, împreună cu Eliza, şopti el cu buzele aproape de buzele ei.

Se despărţiră în momentul în care un val brusc de aplauze răsună în curte. Sătenii din Newport, murdari şi epuizaţi, se opriseră din stinsul ultimelor rămăşiţe de incendiu ca să salute logodna stăpânului şi doamnei lor.

— Avem martori, exclamă Johnny vesel. Acum nu mai poţi să dai înapoi. Îi trecu mâna pe sub braţul lui. Am auzit că fraţii domnişoarei Evans au pus mâna pe domnul

Roberts pe drum. Tocmai fugea după ce dăduse foc hanului ca răzbunare pentru că fusese dat afară.

— Ticălosul! icni Lydia.

— Spera probabil că voi pieri şi eu în flăcări odată cu Silent Wench. L-au dus la judecător.

— M-am gândit că Tydfil s-ar putea ocupa de Silent Wench pentru noi odată ce este reconstruit, spuse Lydia în timp ce Johnny o sprijinea să urce în şaretă.

— Ar fi bine să-i schimbăm numele în Wanton[12] Wench, în cazul acesta, sugeră Johnny, urcându-se şi aşezându-se lângă ea, după care înfăşură pătura în jurul lor.

Lydia îl lovi în coaste.

— Joyful Wench[13].

Şi pe urmă Johnny o sărută din nou şi niciunul dintre ei nu mai spuse nimic mult, mult timp, în vreme ce calul şi şareta îi purtau zăngănind prin zăpadă în drum spre Newport.

Până trece furtuna Cara Elliott

12 Frumoasa desfrânată
13 Frumoasa veselă

Lumina lămpii se revărsa pe masa grosolană, din scându-ră, din incinta cârciumii, mica pâlpâire a flăcării uleioase stârnind un val de mirosuri neplăcute. „Macrou mort, alge în putrefacţie...” şi alte câteva tipuri de iz înţepător pe care Sophie Thirkell nu voia să le identifice.

Respirând superficial pe gură, se aplecă pentru a intra în conul de lumină şi zâmbi dulce.

— Vă rog, domnule. Este o chestiune de cea mai mare importanţă să ajung la Londra până la Crăciun.

Uriaşul cărunt care stătea vizavi de ea se scărpină în barba pătată de sarea mării, împrăştiind o ploaie de solzi de peşte argintii.

— Păi, aş vrea, sigur că da, să ajut o don şoară la ananghie. Da’... Privirea i se mută pe punga dolofană de piele aşezată chinuitor de aproape de halba lui cu bere. Dar prietenu’ dumitale e foarte convingător cât priveşte dorinţele lui.

„Prieten?” O denumire foarte nepotrivită, ca să nu spunem altfel.

Posomorându-se, Sophie aruncă o privire piezişă spre Bentley, Lord Leete. În ciuda vântului puternic şi brusc dinspre Atlantic – o furtună atât de violentă, că rupsese catargul principal al vasului tatălui ei, forţându-l pe căpitan

să caute refugiu în golful acesta îndepărtat –, pasagerul lor englez şi aristocrat reuşea să pară perfect calm şi dichisit în împrejurările acestea haotice şi în decorul alandala.

Sau, mai precis, perfect enervant, ceea ce o scotea din minţi.

Apele furioase luaseră cu ele goeleta şi barca de salvare, iar sătucul de pescari mai avea o singură ambarcaţiune cu pânze, un cuter, pe care locuitorii erau dispuşi să-l vândă călătorilor aflaţi în dificultate. În ciuda titlului pompos, în această situaţie vicontele cel detestabil se comporta într-o manieră foarte puţin demnă de un gentleman.

— Fir-ar să fie, unde este simţul vostru de *noblesse oblige,* domnule? întrebă ea pe un ton ridicat. Am crezut că voi, cei de viţă nobilă, vă purtaţi întotdeauna ca nişte cavaleri desăvârşiţi.

— Mi-e teamă că sentimentele mele personale trebuie să cedeze în faţa nevoilor ţării mele, domnişoară Thirkell, răspunse Bentley politicos. Fără să-i mai acorde nicio atenţie, se întoarse din nou spre starostele aşezării: După cum v-am spus, domnule Pengareth, sunt diplomat la Foreign Office şi mă întorc dintr-o misiune importantă din America. Oricât aş înţelege dorinţa tinerei domnişoare să

îşi petreacă sărbătorile la Londra, nu am cum să nu insist ca rugămintea mea să fie ascultată, şi nu a ei.

— Rugăminte – haida, de! murmură Sophie amar. Monedele dumitale sunt cele care vorbesc cu o elocvenţă de aur.

— Nu e vina mea că lada cu valori a căpitanului s-a pierdut în furtună, replică Bentley.

Din păcate, cutia de lemn căptuşită cu fier conţinând banii tatălui ei fusese mutată în barca de salvare când goeleta se aflase în pericol să se izbească de stânci, aşa că şi ea fusese măturată de ape, lăsând-o fără nimic altceva decât mărunţişul pe care îl avusese în buzunare.

— Fiţi rezonabilă, domnişoară Thirkell, continuă Bentley. Am un raport strict secret pe care trebuie să-l prezint la Whitehall privind negocierile dintre ţările noastre şi trebuie să ajungă la timp pentru o reuniune specială a consiliului programată să aibă loc în seara zilei de douăzeci şi cinci decembrie. În lumina acestor circumstanţe, nu crezi că te porţi un pic cam copilăreşte ca să te îmbufnezi din cauză că vei rata cina de Crăciun cu gâscă friptă şi garniturile de rigoare.

Sophie îşi muşcă limba ca să nu riposteze cu o vorbă prea puţin potrivită în gura unei doamne. Presupunerea lui

era neadevărată şi nedreaptă, dar într-un fel sau altul, elegantul şi calmul Lord Leete avea capacitatea nefirească de a o face să se simtă ca un băieţoi necioplit.

Aceasta nu era prima oară când se văzuseră. Vicontele stătuse în Boston câteva luni înainte să se îmbarce pentru această călătorie nefericită şi cum tatăl ei, un negustor bogat, unul dintre oamenii cei mai de vază ai oraşului, obişnuia deseori să invite diplomaţii străini la dineuri îmbelşugate şi baluri luxoase, ei doi se învârtiseră în aceleaşi cercuri.

„Şi apele s-au învolburat de fiecare dată când curenţii ne-au adus la un loc”, îşi zise ea.

— Dacă preocupările mele s-ar concentra asupra satisfacerii nevoilor stomacului meu, aţi fi îndreptăţit să gândiţi tot ce e mai rău despre mine, domnule, răspunse ea. Însă lucrurile nu stau aşa. Şi mie mi s-a încredinţat misiunea de a livra un pachet important. Deşi poate că nu va avea aceleaşi repercusiuni internaţionale ca şi misiunea domniei voastre, este... este... Arcuindu-şi o sprânceană, nerăbdător, Bentley o aşteptă să continue. Sophie mai trase în piept încă o gură de aer urât mirositor, clipind pe fondul sării atât de iritante, din cauza căreia o usturau ochii: E foarte important pentru mine şi pentru familia

mea, chiar dacă noi reprezentăm doar o părticică nesemnificativă din lumea voastră diplomatică.

Pentru o clipă se păru că privirea lui fu inundată de un val de emoţie, dar apoi el se uită într-o parte şi genele dese, aurii, îi ascunseră ochii.

Pengareth oftă a părere de rău:

— Domnişorică, io înţeleg toată povestea asta cu familia şi cu importanţa, m-ai atins la sentiment. Bătu cu pumnul lui aspru în piept ca să-şi accentueze spusele: Da din păcate, o barcă, oricât de prăpădită, costă bani.

— Pe care eu nu-i am, completă ea.

Pescarul ridică din umeri compătimitor fără să mai spună nimic, dar ochii îi rămaseră la punga vicontelui.

— Atunci să consider că problema e rezolvată, spuse Bentley. Haide.

Cara OBCCwtt

258

Vorbi încet, dar în urechile lui Sophie cuvintele răsunară tare şi îngrozitor de arogant prin ecoul ce se întoarse ricoşând din pereţii barului.

Adunându-şi fustele, tânăra femeie se întoarse să o ia spre uşă foşnind furioasă din mătăsuri.

— O ultimă întrebare, Lord Leete. Se opri şi privi înapoi

peste umăr: Cine o să-ţi piloteze vasul nou achiziţionat?

Flăcările ce jucau în cămin dezvăluiră expresia surprinsă ce apăru pentru o clipă pe faţa lui.

— Ăăăă...

Aha! Putea să dea din gură cât voia şi putea să scornească orice, gândi Sophie. Niciun discurs meşteşugit nu avea cum să schimbe faptul că era un trântor şi un nepriceput în ale mării. Într-adevăr, în timpul voiajului peste ocean fusese cât se putea de limpede că habar nu avea să deosebească măcar un odgon de o parâmă. Asta în timp ce ea fusese în preajma corăbiilor tatălui ei toată viaţa.

— Eu... Bentley mai tuşi puţin ca să-şi dreagă glasul: Ei, e foarte simplu. O să angajez unul dintre oamenii din echipajul de pe *Bulldog.*

— Unul dintre oamenii tatălui meu? spuse Sophie. Era rândul ei să ridice din sprâncene. O, mă îndoiesc profund că domnul căpitan Brewster ar putea fi convins să se lipsească de vreunul dintre oamenii lui de bază.

— Dar... dădu să ţipe Bentley, în sfârşind pierzându-şi calmul. Totuşi, trase imediat aer în piept să se liniştească şi îşi reluă zâmbetul încrezut: Nu-i nimic. Sunt sigur că domnul Pengareth îmi poate recomanda un localnic care

se va bucura să-mi conducă barca pentru o răsplată frumoasă.

— Tot drumul până la Lunnon? Pescarul puse întrebarea pe un asemenea ton, ca şi cum oraşul era situat pe nou-descoperita planetă Uranus. După ce numără cu atenţie monedele din pungă, clătină din cap: În plus, nu aveţi aici decât ce vă acoperă preţul bărcii.

— Îţi promit că omul va primi toţi banii imediat ce ajungem la destinaţie. Urmă o pauză scurtă, după care continuă: împreună cu încă un bonus pentru Sărbători.

Sophie pufni tare.

— Nimeni nu se poate hrăni cu făgăduieli, mormăi Pengareth. Nee, n-o să găsiţi pe nimeni în portu ăsta care să fie dispus să-şi abandoneze năvodu numa pe cuvântu' unui străin dichisit. Nu cu vasele franţujilor care ne-atacă şi cu corăbiile care patrulează să prindă contrabandişti şi care fac valuri şi mai mari în apele înşelătoare ale Canalului.

În ciuda umbrelor care se roteau în aerul sărat, Sophie văzu un muşchi încordându-se pe maxilarul proaspăt bărbierit al vicontelui.

— Omule, cuvântul meu este la fel de bun ca aurul. Un foşnet de pelerină impermeabilă se ridică peste sunetul

berii sorbite: Priveşte, am aici dovada că sunt diplomat şi că trebuie să îndeplinesc o misiune foarte importantă pentru Coroană. Pengareth se chiorî la documentul pe care vicontele i-l vârâse sub nas. Poftim, aici sunt actele oficiale pe care le am de la Ministerul Afacerilor Externe, adăugă Bentley, bătând cu degetul în sigiliul ornat de ceară şi cu panglica purpurie ataşată hârtiei, chiar sub rândurile elegante scrise cu litere înflorite.

— Am senzaţia că domnul Pengareth nu ştie să citească, murmură Sophie. Ceea ce te lasă blocat în apele astea izolate. Făcu o pauză pentru că vorbele ei să aibă efectul scontat. Asta, în afară de situaţia în care eşti dispus să negociezi.

— La ce te gândeşti? întrebă el printre dinţi.

— La un compromis. Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet: Oare nu este acesta un element esenţial al muncii în diplomaţie, domnule?

— Unul dintre ele, spuse el încordat. Totuşi, cheia succesului unui compromis include şi capacitatea de a lucra în armonie cu celălalt. Eu, de exemplu, mereu caut să construiesc un parteneriat cu persoanele care înţeleg importanţa unui comportament prudent şi reţinut. Predilecţia pentru atitudinile nesăbuite, extrem de

îndrăzneţe, poate foarte uşor să conducă la necazuri mari.

Touché. Sophie îşi păstră zâmbetul lipit de buze, deşi adevărul vorbelor lui o străpunse ca o lamă de cuţit. Avea dreptate să o mustre pentru că se revoltase împotriva criticilor severe ce aveau ca ţintă comportamentul femeilor, dar... de ce, de ce era mereu capabil să scoată la suprafaţă ce era mai rău în ea? De la prima lor întâlnire ciudată, când ea vărsase punci de vin roşu pe vesta lui ivorie imaculată în timp ce demonstra un truc cu cuţitul, până la momentul îngrozitor de jenant când...

— Ei bine? întrebă el rupând liniştea tensionată. Care este propunerea ta?

— Tu ai barca, iar eu am capacitatea de a naviga cu ea, replică Sophie. Poate că avea gura mare şi era enervant de independentă, dar nimeni nu-i pusese la îndoială priceperea în arta navigaţiei. Prin urmare, ţinând cont că amândoi dorim să ajungem la Londra până la Crăciun, ceea ce-ţi sugerez este să ne unim eforturile.

De pe buzele lui ieşi un şuierat pe o tonalitate scăzută.

— Imposibil! Ceea ce sugerezi este extrem de neobişnuit – ca să nu mai vorbesc că depăşeşte cu mult limitele bunei-cuviinţe. Nu putem călători împreună fără ca tu să ai o însoţitoare. Reputaţia ta ar fi complet ruinată. Şi,

adăugă el posomorât, la fel ar fi şi a mea.

— Poţi fie să te ţii de regulile tale rigide englezeşti şi să rămâi ţintuit aici în... în...

— Golful Penpillickentish, interveni pescarul.

— Fie poţi să o dai naibii de precauţie, îl provocă Sophie. Ceea ce ar fi singura modalitate să arunci ancora în Tamisa până pe douăzeci şi cinci decembrie.

„Flux şi reflux”, se gândi ea. Sunetul valurilor care se loveau de cheiul de piatră pătrunse înăuntru prin obloanele piezişe. Vântul urlă, şuieratul său ascuţit întărind ecoul cuvintelor lui de mai devreme.

„Necazuri, necazuri, necazuri”.

— Deci, cum alegi să fie, Lord Leete?

— Pe dinţii ruginiţi ai tridentului lui Neptun! Probabil c-am fost nebun ca să accept să facem asta, murmură Bentley, în timp ce vântul vâjâia prin carena vasului şi un val ^proaspăt de ploaie îngheţată mătura pânzele ridicate. Îşi duse o mânecă udă leoarcă la nasul care-i curgea: Sau disperat.

— Ai spus ceva, Lord Leete? strigă Sophie din locul unde era cocoţată lângă timonă. E vreo problemă?

— Nu, nu. Totul merge de minune, exact ca peştele prin apă, răspunse el arţăgos.

În ciuda pelerinei impermeabile, era ud până la piele şi umezeala şi frigul pătrunzător îi pătrunseseră până la oase. „Şi eu sunt lihnit”, mormăi stomacul lui. Micul dejun nu constase decât în nişte biscuiţi umezi şi o sorbitură de cidru.

— Strânge parâma velei prova la tachetul din faţa ta, ordonă ea după ce se uită atent spre prova prin fuioarele de ceaţă întunecată. Vela aia atârnă.

Clipind, Bentley apucă frânghia, simţind cum bucata de cânepă aspră îi mai zgârie încă un strat de piele din palmă.

— Superiorii mei ar face bine să aprecieze sacrificiile pe care le fac pentru Rege şi ţară.

— Parâma velei, nu saula[14] flamurei! strigă Sophie în timp ce micul cuter viră brusc, făcând ca braţul velaturii să se legene pe deasupra pupei, măturând totul în cale şi aproape aruncând-o în apă.

— Scuze, murmură el, apucând frânghia care trebuia şi grăbindu-se să facă ce i se spusese. Cum naiba poate cineva să vadă diferenţa dintre ele în mijlocul acestui haos total?

---

14 Element specific velaturii şi greementului navelor şi ambarcaţiunilor cu vele, asemănător unei parâme, însă de un diametru mult mai redus, folosit la arborarea diferitelor pavilioane, flamuri etc. (n.tr.)

— O, nu-i nimic, e doar o mică furtună trecătoare. Vântul deja se schimbă. Tânăra femeie modifică uşor drumul velierului şi mişcarea acestuia deveni mai domoală. Poţi să vii acum să te odihneşti în cabină. O să se termine în câteva minute.

Împiedicându se de un sul de pânză, Bentley căzu pe banca lăcuită, simţindu-se neîndemânatic şi incapabil să se mişte, ca un peşte prins în cârligul undiţei.

— După ce îţi dai seama? întrebă el, scuipând un ghemotoc de păr ud.

— Cerul se luminează la răsărit.

— Chiar aşa? Se uită, forţându-se, la norii plumburii. Eu nu văd nimic, doar un cenuşiu fără margini.

— Şi mie mi s-ar părea că negocierile tale duse pentru încheierea a nu ştiu ce tratate nu-s decât o grămadă de aiureli greu de înţeles. Ferindu-şi ochii, Sophie roti timona către stânga. Presupun că-i o chestie de obişnuinţă. Când ceva îţi este familiar, în mod automat ţi se pare şi foarte uşor.

O observaţie foarte pertinentă. Domnişoara Thirkell cu siguranţă avea o minte vivace şi inteligentă... care se manifesta, în mod bizar, în rarele momente în care nu-şi folosea limba ascuţită şi tonul sarcastic să-l facă arşice.

Cuterul se cufundă brusc într-o bulboană de valuri înspumate, trimiţându-i stomacul lui Bentley direct în gât, cu o senzaţie oribilă de gol. Dacă stătea să se gândească,

poate că micul dejun spartan fusese la urma urmei o idee bună.

— Mi se pare că te simţi foarte confortabil, ăăă, în ciuda vântului şi a talazurilor, icni el, simţind că îl cuprinde invidia.

— O, dar chiar aşa şi e, replică Sophie. Am călătorit cu tata – cu navele lui cu pânze – de când eram mică şi învăţam să merg în ham. Cu gura până la urechi, îşi ridică faţa spre palele de vânt care urlau în jurul ei: Doamne, mereu mi s-a părut foarte reconfortant să simt briza oceanului bătându-mi obrajii.

„Briza?” Lui i se părea un uragan înfiorător. Pe de altă parte, el întotdeauna se simţise ca peştele pe uscat când era departe de pământ. În timp ce ea părea aidoma unei autentice nimfe a mării, complet fericită, o adevărată forţă a naturii, încrezătoare şi stăpână pe valurile cu poleială albă.

Privirea lui o luă în jos, spre pantalonii ei groşi şi cizmele de pescar. Nu mai văzuse niciodată o tânără lady în veşminte bărbăteşti, iar când ea se ridică în picioare şi se întinse ca să rearanjeze un scripete de alamă pe braţul velaturii, efectul complet fu acela că...

— Tu, spuse el, forţându-se să-şi ia ochii de la lungimea atrăgătoare a piciorului şi să-i îndrepte spre un pescăruş singuratic care plana pe deasupra lor, eşti o femeie foarte neobişnuită dacă îţi place să înfrunţi aşa vicisitudinile naturii.

Vocea ei îşi pierdu exuberanţa senină pe care o avusese mai devreme şi se posomori la fel ca şi giulgiul de ceaţă care învăluise prova cuterului.

— Adică vrei să spui că nu am nimic din ţinuta şi rafinamentul prietenelor tale de viţă nobilă din Londra.

„La dracu'", bombăni Bentley în sinea lui. Colegii lui diplomaţi îl considerau foarte priceput să întoarcă vorbele din condei şi deseori îi lăudau capacitatea extraordinară de a simplifica ideile complexe şi de a le exprima într-o manieră clară şi concisă. Cu toate acestea, în preajma domnişoarei Sophie Thirkell, limba lui părea hotărâtă să se împleticească în noduri. Cum altfel să-şi explice faptul că o simplă observaţie putuse fi interpretată drept o critică?

Nu fusese menită astfel... Ei bine, nu chiar.

Onestitatea îl forţa să admită că nu ştia ce să creadă despre însoţitoarea lui. O parte din el – acea parte care punea preţ pe ordine şi tradiţie – considera că atitudinea ei de nepăsare faţă de toţi şi toate sfida normele convenţionale privind un comportament feminin adecvat. La urma urmei, regulile erau pietre de temelie ale societăţii civilizate.

Dar cealaltă parte...

Bentley aruncă o privire piezişă la ochii ei scânteietori, verzi ca marea, şi la buclele auriu-roşiatice, libere să-i fluture splendide pe spate în curenţii de aer ce se învârtoşau în jurul lor. Nu avea cum să nege că ceva din spiritul ei era absolut captivant.

— Ei, hai, nu contează, mă poţi privi de sus, de la înălţimea nasului tău lung de lord. Prinzându-i privirea, îşi ridică bărbia cu o mişcare bruscă, sfidătoare. Poate c-oi fi eu o bucată neşlefuită de granit de New England în comparaţie cu o nestemată de la Londra, dar mă bucur din suflet că ştiu să fac lucruri practice, indiferent cât de şocant ar părea asta pentru sensibilitatea ta delicată.

— Domnişoară Thirkell...

Ignorând încercarea lui de a o întrerupe, Sophie expiră

aerul din plămâni cu un pufnet răsunător.

— Cel puţin eu ştiu cum să fiu de folos, în loc să-mi pierd timpul umblând de colo până colo, pălăvrăgind şi nefăcând absolut nimic...

— Domnişoară Thirkell.

Ridicase vocea cu o octavă ca să se facă auzit pe deasupra zăngănitului carenei.

— ... plângându-mă, bârfind şi îndopându-mă cu dulciuri.

— Ai terminat?

Ea deschise gura, apoi o închise fără să mai scoată niciun sunet.

— Excelent, se răsti Bentley. Calmul lui obişnuit începuse să se epuizeze. Te-ai aprins dintr-odată din cauza unor păreri care există doar în mintea ta, continuă el. Cu toate astea, tu însăţi eşti extrem de rapidă în a judeca nişte oameni pe care nu i-ai cunoscut niciodată. Există un număr de doamne de viţă nobilă din Londra care-şi pierd timpul, după cum spui tu, cu lucruri folositoare, cum ar fi să ajute săracii sau să înfiinţeze şcoli pentru orfani.

Sophie trase aer în piept, dar se încăpăţână să nu scoată niciun sunet.

— Cât despre faptul că eu te-aş privi de sus, de la înălţimea nasului meu aristocratic, şi asta este o acuzaţie

la fel de falsă. Am făcut toate eforturile să fiu o companie plăcută, numai pentru a mi se arunca în faţă toate politeţurile.

Valurile se loveau de carenă, trimiţând asupra lor o ploaie sărată. Clipind ca să-şi scuture picăturile mari de pe gene, Sophie ridică din umeri.

— Politeţuri? repetă ea. Voiai să mă laşi singură în mijlocul pustietăţii, fără să te gândeşti măcar o dată la situaţia critică în care mă aflam. Asta înseamnă c-ai uitat în mod convenabil toată bunătatea pe care ţi-a arătat-o tatăl meu când ai avut nevoie. Că ţi-a oferit posibilitatea de-a călători cu vasul lui rapid ca să poţi să-i duci guvernului tău noutăţi despre negocierile voastre secrete, la timp pentru consiliul vostru special, şi că acesta a fost singurul motiv pentru care ai fost capabil să ajungi în...

Bentley se foi jenat pe banca înclinată, silit încă o dată să se apere.

— Fir-ar să fie, domnişoară Thirkell, am încercat să-ţi explic situaţia şi mai înainte şi voi mai încerca încă o dată, spuse el răbdător. Ca diplomat, nu-mi pot îngădui ca sentimentele personale să intervină în îndatoririle pe care le am.

— La dracu cu îndatoririle tale! exclamă ea aprinsă. Tu

şi cuvintele tale meşteşugite! Dă-i înainte şi înalţă-te în slăvi – nimic din ce spui nu va schimba faptul că te-ai purtat ca o lepădătură.

El nu era chiar sigur ce era o lepădătură, dar nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi dea seama că nu era ceva prea flatant.

— Trebuie să înţelegi, un reprezentant al Coroanei nu-şi poate permite nici măcar o umbră de scandal în jurul numelui său. Asta are repercusiuni negative asupra imaginii Ministerului de Externe. Scrâşnind din dinţi, se linişti spunându-şi pentru a nu ştiu câta oară că procedase corect prin faptul că urmaşe întocmai regulamentele: Şi astfel întotdeauna trebuie să calculez cu atenţie toate ramificaţiile acţiunilor mele.

Pe toţi sfinţii, dacă superiorii lui ar fi prins de veste despre acest mic interludiu, cariera lui avea să se ducă pe apa sâmbetei.

— Uneori trebuie să gândeşti cu inima şi nu cu capul, Lord Leete, îl contrazise Sophie. Sau asta nu vă învaţă în bastioanele voastre luxoase şi pline de privilegii, pe unde vă duceţi traiul?

Indiferent cât de obraznic sunau toate acestea, simţi cuvintele ei ca pe nişte bucăţi de fier înroşit, ceea ce-l făcu

să răspundă mai aspru decât intenţionase.

— Şi uneori trebuie să-ţi exersezi capacitatea de a te purta cu rezerva cuvenită unei doamne dacă vrei să te afli în compania altor oameni. Sau asta nu vă învaţă în şcolile vesele şi libertine din Boston?

Gura ei se strânse şi se crispă din cauza indignării, formând o literă „O” perfectă.

— Îngâmfat nesuferit şi odios! Cum îndrăzneşti să-mi ţii mie predici despre comportamentul cuviincios?

— Pentru c-am învăţat şi am devenit expert în aşa ceva, răspunse Bentley destul de încrezut.

Acum era pe un teren mult mai solid. Sau cel puţin aşa credea. Însă riposta ei îl descumpăni din nou:

— Cu toate platitudinile tale pline de înfloriturі în legătură cu faptul c-ar trebui să arăt mai multă consideraţie pentru sentimentele celorlalţi, nici măcar n-ai întrebat vreodată de ce sunt în halul ăsta de grăbită s-ajung la Londra înainte de Crăciun.

Luat prin surprindere, Bentley încercă să-şi revină repetând cuvintele familiare despre datorie şi nevoia de disciplină. Mulţumit că argumentele lui se legau într-un tot perfect, încheie cu o provocare piezişă.

— Chiar crezi că motivul tău ar putea fi mai important

decât negocierile între cele două ţări ale noastre?

— Nu. Răspunsul se auzi peste scârţâiturile ce se auzeau încontinuu. El dădu să zâmbească, însă tânăra femeie preciză: Cred că este *la fel de* important. O clipă, Sophie păru că nu voia să intre în detalii, dar, după ce îşi înăbuşi un oftat, continuă: Tatăl meu a fost foarte mult timp despărţit de familia lui din Anglia. Nu a mai existat nicio legătură între ei de ani în şir – ba chiar am impresia că bunicul meu nici nu ştie despre existenţa mea. Dar acum că-i suferind, tata ar vrea să pună capăt acestei situaţii nedorite. Şi aşa că mi-a cerut să fiu un fel de emisar între ei.

Mâna ei se duse automat la pachetul învelit în material impermeabil pe care îl avea sub suportul busolei. Il ţinuse, observase el, aproape de ea de când urcase la bordul micului cuter.

— Dă-mi voie să ghicesc, murmură el recurgând la umor ca să-şi acopere confuzia. Întâlnirile diplomatice urmau de obicei un curs foarte previzibil, dar această discuţie alunecase foarte rapid pe tărâmuri necunoscute. Acolo ai bunătăţile ce se oferă de obicei ca dar de împăcare în New England – cod afumat, sirop de arţar şi gem de afine.

— Dă-i înainte şi râzi de mine şi de provincialismul

tatălui meu, Lord Leete. Nu dau doi bani pe ce crezi dumneata despre noi. Luptându-se cu forţa mării care se ridica în faţa lor, Sophie aduse cuterul puţin mai aproape de direcţia vântului. Continuă, dar pe un ton mult mai scăzut, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însăşi. Mi s-a încredinţat misiunea de a duce la Londra Biblia familiei, o comoară nepreţuită pentru noi, şi asta până de Crăciun. Îndiferent ce se va întâmpla, flux, reflux sau însuşi iadul dezlănţuit în calea mea, vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă să îndeplinesc dorinţa tatii. Carena acoperită cu catran zăngăni, aruncând umbre întunecate peste pânzele albe şi întinse. Tânăra femeie urmă: Având în vedere că aceasta este perioada din an în care oamenii sunt mai buni şi mai iertători, poate că va fi primită. Expresia de pe faţa ei sugera însă că speranţele ei nu erau prea mari. Cu toate astea, trebuie să încerc, deşi Dumnezeu ştie – după cum ai fost aşa de amabil să subliniezi – că abilităţile mele diplomatice sunt aproape inexistente. Urmă un oftat pufnit în vânt: Toată viaţa am auzit poveşti despre rudele mele din Anglia... Cu toţii păreau mult prea scrobiţi şi inflexibili ca să mă primească în sânul lor cu bucurie, ca pe una de-a lor.

Oare în ochii ei strălucea mai multă apă decât cea

împroşcată mai înainte de vânt?

Mişcarea delicată ce se produse dintr-odată în lăuntrul lui Bendey nu avu nimic de-a face cu valurile agitate.

Nu era sigur cum să reacţioneze la asta, dar tocmai stomacul fu cel care îl salvă.

Scoase un ghiorţăit puternic.

— Ar trebui să te duci jos să mănânci ceva. În dulapul din faţă e un coş cu şuncă, brânză şi pâine. Încercând să vadă ceva prin ceaţa deasă şi udă, anunţă: Vântul s-a schimbat din nou şi mi se pare că furtuna ne va lovi din nou, şi mai puternic.

— Nu mi-e chiar foame, răspunse el.

— Fă ce-ţi spun şi du-te jos, e un ordin! O să am nevoie foarte curând de ajutorul tău la vele, aşa că nu-mi permit să te văd picând într-un leşin profund din cauza lipsei de hrană.

— Domnişoară Thirkell, eu... Ceea ce spusese ea avea sens, dar el ura să se simtă în halul ăsta de neajutorat: Eu nu sunt obişnuit să primesc ordine de la o doamnă.

Dinţii albi pe care ea îi dezvălui brusc nu erau meniţi să pară un zâmbet:

— În momentul acesta nu vorbesc în calitate de doamnă, ci în calitate de căpitan al navei. Şi indiferent cât

de puţin îţi convine asta, eu sunt la comanda acestei corăbii.

Dat fiind adevărul celor spuse, Bentley se retrase în cabină, bombănind posomorât.

— Am şi-aşa destule vânturi turbate de care să mă ocup fără să-mi mai şuiere cineva vorbe goale în urechi, mormăi Sophie în timp ce chepengul ce ducea spre cabină se închidea, fiind trântit cu putere. O limbă de aur şi nişte vorbe meşteşugite nu fac nici cât o ceapă degerată în lumea reală.

Indignarea, ce i se părea total îndreptăţită, nu putu acoperi strângerea de inimă pe care o simţi fără să vrea din cauză că lucrurile se dovediseră atât de tumultuoase între ei.

— Oare mă aşteptam cu-adevărat ca un lord cu titlu şi tot ce trebuie să admire o rebelă provincială cu gura mare? se întrebă enervată.

Gura i se strânse într-o grimasă strâmbă.

— Am citit prea multe romane de dragoste, adăugă ea, simţindu-se o mare proastă că îl admirase în taină atâta timp. E foarte uşor să creezi un final fericit din cerneală şi hârtie. Din nefericire, viaţa nu-i un basm cu zâne. Niciun cavaler în armură strălucitoare n-o să apară din neant pe

un căluţ de mare argintiu...

O pală de apă sărată o izbi drept în faţă.

— Ajunge cu visatul cu ochii deschişi.

Înăbuşindu-şi un oftat, aruncă o privire în sus spre norii ce se făceau din ce în ce mai denşi şi se încruntă. Situaţia avea să se înrăutăţească înainte de a deveni mai bună.

Şi într-adevăr, vântul se mută spre nord – nord-est, iar forţa lui se intensifică treptat, odată cu vâjâitul asurzitor. Cu mâinile durând-o, cu muşchii epuizaţi, se chinui să ţină cuterul pe direcţia corectă indicată de busolă pe apele agitate. Potrivit hărţilor pe care i le dăduse Pengareth, pe bucata aceasta de coastă existau câteva mici porturi unde puteau căuta adăpost. Mai întâi însă, cuterul trebuia să ocolească ieşitura aceea de stâncă ce apăruse chiar în faţă.

— Cred că eşti moartă de foame. Ca un ecou al propriului ei stomac ce ghiorţăia, vocea lui Bentley pluti spre ea de dedesubt. El îşi scoase capul prin cadrul chepengului. Ţi-am făcut un sandviş cu pâine şi brânză. Nu e prea elegant, dar e comestibil.

— Mulţumesc.

Sophie acceptă mâncarea cu recunoştinţă.

— Iar domnul Pengareth a pus şi o ploscă cu coniac de

contrabandă la provizii – pentru scopuri medicinale. Bentley i-o întinse: O înghiţitură te va încălzi pe dinăuntru.

— Ni... nişte căi... căldură ar fi bi... bine-venită, spuse ea cu dinţii clănţănindu-i.

Coniacul o arse ca o limbă de foc pe gât şi în jos în piept, dar când căldura lui îi radie spre membre, simţi cum i se îmbunătăţea starea de spirit.

— Pot să fac ceva să te ajut?

Ferindu-se de palele de apă ce măturau când şi când puntea, Bentley se târî spre cabina de comandă.

— Nu prea, răspunse ea. E nevoie de-o mână experimentată să ţină cursul pe vremea asta. O mică scăpare şi velele nu vor mai sta ţepene şi ne vor roti de-a latul mării. Ceea ce ne-ar face vulnerabili în faţa unui val care ne-ar izbi în plin.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că ne vom scufunda, îl informă Sophie de-a dreptul.

— Aha. Bentley veni şi mai aproape şi se uită un moment în timp ce ea se ocupa şi de cârmă şi de vela principală. Ştiu că mă consideri doar un spilcuit care nu-i bun de nimic, dar pot să trag de-o frânghie. Şi chiar mă pricep să urmez ordine.

— După cum ştii, nu sunt deloc timidă când vine vorba de urlat ordine. Dar în cazul acesta e mai bine să mă ocup singură de cuter. Lucrurile se succed foarte rapid, iar eu pur şi simplu reacţionez din instinct la schimbările vântului şi ale apei. Cu un aer meditativ, el dădu aprobator din cap. Peste câteva clipe, Sophie îi propuse: Ai putea, dacă vrei, să încerci să prinzi pânzele care flutură de scările alea de frânghie înainte să se încurce între ele şi să ne facă necazuri.

Mişcându-se rapid, Bentley începu să înfăşoare parâmele în jurul cavilelor[15].

Poate că, la urma urmei, lordul Leete nu era chiar atât de scorţos. În ciuda apei care îl făcuse leoarcă şi a frigului muşcător, îşi îndeplini sarcina fără să se plângă şi fără să comenteze.

Luându-şi cu greu privirea de la silueta lui bătută de valuri, Sophie se concentră să urmărească norii ce se mişcau pe cerul plumburiu. Spre est, culoarea se deschidea şi chiar căpătase o uşoară nuanţă de roz. „Cerul roşiatic noaptea – bucuria marinarilor”. Era un semn bun, potrivit experienţei ei considerabile pe mare.

— Ce e aia? Se întoarse brusc la întrebarea vicontelui şi

15 Piesă din lemn sau metalică detaşabilă, folosită pentru fixarea patâmelor (n.tt.)

văzu că arăta înspre o siluetă întunecată dincolo de balustrada de sub vânt. Este... începu el.

— O altă corabie, confirmă ea. Şi se apropie foarte repede.

„Nenorocire!”

Pengareth o avertizase că un vas francez, care patrula pentru a împiedica contrabanda, fusese văzut de curând în apele acestea. Ambarcaţiunile de mici dimensiuni erau uneori înşfăcate ca premii şi atât ele, cât şi echipajele, erau duse în Franţa.

Sophie se mai uită o clipă, încercând să evalueze forma velelor şi a corpului navei.

— Cred că-i *Le Loup,* o fregată din Calais cu douăzeci şi două de tunuri la bord.

Bentley murmură o înjurătură.

— Nu suntem prea mici şi amărâţi cu bărcuţa asta a noastră ca să ne vâneze un astfel de vas?

— După părerea domnului Pengareth, nu. Nu voia să-şi pună în pericol vânzarea, aşa că nu ţi-a spus despre pericol. Dar acesta este motivul pentru care niciun pescar n-ar fi fost dispus să ducă cuterul până la Londra. Se pare că până acum *Le Loup* s-a înfruptat cu ambarcaţiuni deservind comerţul local şi, dată fiind vremea asta

mizerabilă, e foarte posibil ca noi să fim acum singura bucăţică disponibilă.

— Şi tu ai acceptat să faci asta, în ciuda riscului?

— După cum ai subliniat chiar tu, sunt o rebelă, cu gura mare şi foarte curajoasă. În plus mai sunt şi amarnic de încăpăţânată – i-am făcut o promisiune tatălui meu şi am intenţia să mi-o îndeplinesc.

Printre fuioarele de ceaţă zări velele fluturând în timp ce vasul de patrulare viră brusc. Acum era pe un curs care în mod evident avea să conducă la interceptarea micii lor ambarcaţiuni.

— Ne-au văzut, spuse ea.

— Trebuie să-mi arunc peste bord documentele, bombăni Bentley mohorât. În niciun caz nu trebuie ca francezii să pună mâna pe hârtiile acelea.

Nu menţionă deloc faptul că era foarte probabil să fie băgat la închisoare atâta timp cât mai avea să dureze războiul, de îndată ce căpitanul vasului de patrulare avea să descopere că nu era un pescar necioplit de prin împrejurimi.

— Cât de dispus eşti să rişti? îi replică ea imediat.

— Nu ne putem lupta cu ei, domnişoară Thirkell.

În vocea lui se citea o urmă de umor, în ciuda situaţiei

foarte proaste în care se aflau. Ei sunt în stare să lanseze spre noi ghiulele de cinci sute de kilograme, în timp ce noi nu avem decât opt cavile de stejar pe care le-am putea arunca spre vasul lor.

— Nu, dar am putea fi în stare să-i păcălim. Potrivit hărţii pe care o am, există mai multe zone cu apă mică printre crestăturile promontoriului stâncos din faţa noastră. Noi suntem suficient de uşori ca să ne croim drum prin ele, în timp ce *Le Loup* se va face praf dacă va încerca să ne urmărească. Calculă în minte distanţa până la bucata umbroasă de pământ care se vedea la babord şi decise: O să fie cam la limită, dar cred că îi putem depăşi.

— Atunci să-i dăm drumul, răspunse Bentley fără nicio ezitare.

Sophie îşi încleştă mâinile pe cârmă.

— Ai grijă, asta-i o alegere periculoasă, Lord Leete. S-ar putea să ne spulbere cu totul sau s-ar putea ca noi să fim cei care se izbesc de stânci. Dacă ne-am preda, am alege varianta cea mai sigură – cu măiestria vorbelor tale îndrăznesc să spun că vei fi capabil să-ţi negociezi în scurt timp eliberarea din lemniţă.

El răspunse cu nişte vorbe pe care niciun gentleman nu le-ar fi rostit în mod normal în prezenţa unei doamne.

— Foarte bine, desfăşoară vela principală, strigă Sophie, cu gura lărgindu-i-se într-un zâmbet. Şi fii gata să tragi ca nebunul când spun eu.

— TRAGE!... TRAGE!... TRAGE!

Micul cuter porni ca o săgeată printre valurile întunecate, ţesându-şi un curs în zigzag către apele mici şi sigure. „Ca un peştişor care fuge de fălcile unui lufar yankeu rapace”, se gândi Sophie în trecere. Aruncă o privire piezişă înapoi spre vasul de patrulare. Reuşise să acopere întrucâtva distanţa dintre ei, dar nu cu foarte mult. Schimbarea deliberată a direcţiei pe care o făcuse ea ţinuse dinţii lui *Le Loup* departe de ei, căci fregata nu se putea mişca atât de iute ca bărcuţa ei.

— Trage trinca o idee, Lord Leete!

Vicontele se transforma rapid într-un marinar priceput – nu mai trebui să-i arate care era parâma corectă.

— Doar puţin mai departe şi ar trebui să fim în siguranţă.

BUM!

Ghiuleaua ateriză destul de aproape de ei ca să trimită un val de apă verde-cenuşie care spălă pupa.

— Fir-ar să fie, ce nemernic e căpitanul ăsta să tragă aşa în noi, ţipă ea, ridicându-se în picioare şi arătându-le

pumnul urmăritorilor.

Un alt nor de fum se înălţă dinspre marginea fregatei.

— Capul jos! strigă Sophie în timp ce proiectilul vâjâi pe deasupra lor, ratând la mustaţă catargul principal.

Următorul proiectil căzu puţin în urma cuterului.

— Ţine pânzele întinse! Aproape că am ieşit din raza lor de acţiune, strigă ea spre Bentley.

Chiar în faţă se vedea o linie înspumată unde valurile apelor puţin adânci se spărgeau de stânci.

— Fii atent, parâma de sub vânt mai trebuie strânsă încă o dată.

— Bine.

Umerii lui laţi se profilau puternici, întunecaţi, neclintiţi în ceaţa deasă. Scripeţii scârţâiră în timp ce el îi urmă ordinele.

— Nu a mai tras niciodată cineva până acum în mine. În tine?

— Nu cu tunul, răspunse ea. A fost o încăierare în portul din Kingston care s-a cam aprins. Dar marinarii spanioli erau beţi, pistoalele lor erau ude şi ţinteau foarte, foarte prost. Au luat-o la goană ca şobolanii de pe un vas

care se scufundă de îndată ce i-am nimerit cercelul conducătorului lor.

El râse în hohote.

— Adu-mi aminte să nu încrucişez niciodată vreo spadă cu tine.

— Este o idee foarte bună, replică ea, zâmbind în ciuda pericolului.

Păstrarea intactă a simţului umorului chiar şi în condiţiile în care erau atacaţi spunea multe despre un bărbat... sau o femeie.

— Sunt destul de pricepută şi la lupta cu sabia.

Zgomotul chilei care se hârşâia de stânci îi făcu să înceteze cu glumele. „Drept aşa, drept aşa”. Trăgând adânc aer în piept, Sophie se concentră pe siluetele ameninţătoare ce se vedeau în faţă, întunecate, uriaşe şi zimţate ca nişte dinţi de monstru marin ce aştepta să-i înghită de vii.

— Să ne rugăm să fi ales drumul cel bun, murmură ea printre dinţi, mişcând cârma ca să ghideze cuterul prin deschizătura îngustă în valurile ce fierbeau.

Harta nu dădea niciun detaliu, forţând-o să stabilească traseul numai cu ajutorul intuiţiei.

Cuterul intră prin deschizătură trecând la limită pe lângă

o stâncă argintie acoperită de crustacee. „Până acum e bine”, gândi ea... numai ca să audă imediat un trosnet ascuţit când vela dinspre prova plesni din strânsoare. Vântul izbi cu putere pânza fluturândă şi micul vas se învârti brusc în loc, forţa talazurilor izbind chila şi dându-l pe Bentley peste cap până în fundul cabinei de comandă.

Şi ea îşi pierdu echilibrul, dar reuşi să-şi ţină mâna pe timonă. Luptându-se să se ridice în genunchi, Sophie roti vasul chiar când un val uriaş se ridică în spatele pupei.

— Ţine-te bine, Leete! ţipă ea, sperând că el avusese prezenţa de spirit să se apuce de balustradă ca să nu fie aruncat peste bord.

O clipă mai târziu, valul uriaş de apă spumată, întunecată, mătură cabina de comandă.

Spre groaza ei, văzu pachetul nepreţuit – conţinând Biblia familiei – smuls din adăpost de vâltoarea de apă. Prins de curent, trecu pe lângă vârfurile degetelor ei întinse, urmat de documentele oficiale ale lordului Leete, care fuseseră ascunse tot acolo la începutul cursei.

— O, nu!

Acum sarea pe care o simţea în ochi nu mai era de la apa mării, ci de la lacrimi.

Un hârşâit, un tremur brusc şi deodată cuterul se trezi departe de orice pericol, în ape liniştite.

În siguranţă.

— O, nu, repetă Sophie înăbuşindu-şi un suspin.

Biblia dispăruse. Se simţea învinsă, în ciuda faptului că scăpase de vasul de patrulare francez.

Apa mării se scurse prin încheieturile vasului, scoţând la iveală un Lord Leete ud leoarcă, proptit în genunchi în apa rămasă de cincisprezece centimetri. Părul îi era lipit de cap, din haine îi curgea apa şiroaie... şi mâinile lui erau încleştate pe Biblia ei învelită în material impermeabil.

— D... dar documentele tale! se bâlbâi ea. Cum rămâne cu documentele tale?

— Aş spune că sunt pe drum spre seiful lui Neptun, replică el. Adăugase o bucată de balast între legături ca să

se asigure că aveau să se scufunde iute în cazul în care capturarea lor ar fi fost iminentă. Nu am putut prinde decât un singur lucru.

— Dar reuniunea consiliului?

— Cuvintele unor simpli muritori trebuie să cedeze în faţa unui bine superior. Un zâmbet strâmb îi apăru pe buze. Preciză: Adevărul este că ştiu pe de rost conţinutul lor, aşa că miniştrii vor primi toate detaliile de care au nevoie fără a mai beneficia de hârtie şi cerneală. În timp ce bijuteria asta de familie era de neînlocuit.

— Îţi mulţumesc, şopti Sophie. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat Biblia, Lord Leete.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat fundul, dom.

nişoară Thirkell. Când ea îşi înghiţi un hohot de râs, |

adăugă: Ai fost magnifică.

O, cu siguranţă vântul îi distorsionase spusele. |

— Încă n-am scăpat complet de pericol, îl avertiză ea când o pală bruscă de vânt legănă cuterul. Dacă poţi să cobori vela desprinsă, eu o să controlez vela principală şi o s-o iau în direcţia luminilor ce se văd în faţă. Potrivit hărţii domnului Pengareth, acela ar trebui să fie portul Stony Creek – un adăpost sigur în mijlocul furtunii.

Bentley îşi îndoi mâinile zdrelite, clipind din cauza sării

care îi ardea carnea vie. Haine uscate, mâncare fierbinte, coniac tare – chiar dacă mirosul înţepător de peşte şi terebentină plutea peste debarcaderul părăginit,”.

pământul luminat de razele lunii nu i se păruse nicioda{

tă mai atrăgător. Era târziu – foarte târziu – dar se rugă să găsească cârciuma locală încă deschisă. Î

— Să fii gata să sari pe cheu şi să înfăşori parâma *{*

prova în jurul babalei când cobor eu vela principală, strigă Sophie.

El dădu din cap, ridicând parâma groasă.

— Arune-o aici, se auzi o voce gravă?

Bentley văzu vreo şase oameni ieşind din umbrele capcanelor pentru crabi.

— Te ajutăm noi s-o legi.

— Mulţumesc mult, răspunse diplomatul, recunoscător pentru ofertă.

Zâmbind, aruncă parâma în mâinile întinse, uşurat că nu trebuise să bâjbâie ca să facă nu ştiu ce noduri

marinăreşti care nu-i erau deloc familiare.

Mulţumind şi ea, Sophie aruncă peste bord şi parâma pupei şi se apucă să înfăşoare pânzele. 1

— Urâtă vreme pe-acolo, comentă Vocea Gravă.

— Da, încuviinţă Bentley.

La ordinele Sophiei, se apucă să fixeze vela dinspre prova şi să înfăşoare parâmele, aranjându-le frumos pe punte.

— Asta a fost dovada unor talente marinăreşti impresionante, rosti Vocea Gravă, care părea să fie purtătorul de cuvânt al grupului. Nici oamenii de pe-aici nu îndrăznesc să se strecoare printre stâncile alea.

— Ne cam grăbeam, spuse Sophie.

După ce se asigură rapid că totul era în regulă pe vas, îşi luă Biblia învelită şi păşi pe doc.

— Asta, puţin spus, o completă Bentley, râzând uşor în timp ce o urmă.

— Ha, ha, ha, se auzi şi corul de glasuri din spate.

Râsul aspru al lui Voce Gravă se stinse cel dintâi.

— Sunteţi arestaţi.

— Pe ce motiv? întrebă Sophie semeţ.

— Contrabandă, răspunse Voce Gravă, fixând-o cu o privire intensă.

— Trebuie că sunteţi nişte neghiobi ca...

Bentley îi trase iute o lovitură în fluierul piciorului, ceea ce din fericire o făcu să tacă.

— Ceea ce vrea să spună sora mea, domnilor, interveni el repede, este că vă înşelaţi. Vă asigur că nu am făcut nici

cea mai mică faptă rea...

— Nici cea mai mică faptă? se auzi unul dintre însoţitorii lui Voce Gravă. Atunci de ce voia să vă arunce în aer cuterul ăla care-i urmăreşte pe contrabandişti, ha?

— Nu era un astfel de cuter, protestă Bentley. Era un vas de patrulare francez.

— Hmm. Unul dintre bărbaţi scuipă în apă. Cum de ştiaţi de *Le Loup* dacă nu lucraţi mână în mână cu ffanţujii?

— Fiindcă... începu Sophie, dar o altă lovitură o întrerupse.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, şopti el. Diplomaţia este domeniul la care mă pricep.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, dar îşi ţinu gura.

„Un început promiţător, se gândi el amuzat. Probabil că nu mi-am pierdut de tot îndemânarea dacă am convins-o pe domnişoara Thirkell să rămână mută”.

— De fapt, e foarte simplu de explicat asta, domnilor, rosti Bentley ceva mai tare.

Continuă apoi prin a le relata rapid ce se petrecuse cu furtuna din Atlantic şi cu catargul rupt care forţase vasul comercial să caute adăpost.

— Aşa că am cumpărat această mică ambarcaţiune de la unul dintre localnici ca să ne putem continua călătoria

spre Londra fără întârziere.

— Şi ce naiba este aşa de important ca tu şi sora ta să mergeţi mai departe? întrebă Voce Gravă.

— Trebuie să ajung la Londra la timp pentru o întâlnire specială. Îşi îndreptă spatele: Sunt diplomat în serviciul Ministerului de Externe.

Urmă o pauză lungă în timp ce Voce Gravă îi măsură hainele şiroind de apă. Pengareth îi dăruise nişte straie grosolane de lână care să-i ţină de cald pe vas.

— Iar eu sunt Prinţul Regent.

În grupul de bărbaţi se auziră râsete înăbuşite.

— Cum l-am întâlnit pe Prinţ cu mai multe ocazii, te pot asigura că este mult mai împlinit decât dumneata, răspunse Bentley, sperând că umorul avea să-i îndulcească privirea împietrită.

Însă dacă apăru vreo schimbare, asta se concretiză printr-o privire şi mai dură.

Bentley schimbă tonul şi se răsti:

— Şi, apropo, cine eşti şi cu ce drept ne ameninţi cu arestarea?

— Eu sunt judecătorul local, răspunse Voce Gravă. Şi am toată autoritatea să încarcerez orice infractori – şi cu atât mai mult pe contrabandişti.

Diplomatul încercă altă abordare:

— Dacă suntem contrabandişti, atunci unde este marfa noastră?

Voce Gravă scoase un zgomot vulgar.

— Aţi aruncat-o peste bord, desigur. Toată lumea ştie că asta fac contrabandiştii când autorităţile sunt pe cale să-i prindă cu mâţa-n sac.

Sophie tot scosese mormăituri fără să deschidă gura, dar acum nu-şi mai putu reţine indignarea.

— Gândiţi-vă puţin, domnule. Dacă am fi contrabandişti, n-am naviga pe o ambarcaţiune atât de mică. Cine ar risca atâta pentru o încărcătură amărâtă?

Se lăsă tăcerea.

— Hram, fata are dreptate, murmură într-un târziu unul dintre bărbaţi.

Voce Gravă nu părea convins.

— Din câte am auzit, căpitanul *Lupului* lucrează cu o bandă de contrabandişti francezi când nu-i hărţuieşte pe pescarii noştri şi bărcuţele pe care le folosim pentru comerţ. Nimrock, judecătorul din Framington, spune că marfa este descărcată din vasul de patrulare în bărci mai mici care îşi fac veacul prin mlaştinile sărate.

— Noi nu suntem francezi, declară Sophie cu tărie.

Domnişoara Thirkell se dovedea nu numai un marinar foarte priceput, ci şi un negociator foarte abil.

— Vorbeşti cu un accent ciudat, observă Voce Gravă.

— Pentru că sunt a...

— Aşa de uimită! completă Bentley răsunător. Sora mea este aşa de uimită că vi se pare ciudat accentul ei. E drept însă că şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în Gloucestershire, în timp ce eu am trăit la Londra. Spuse pe tonul cel mai oficial: Cu siguranţă recunoaşteţi engleza Regelui când o auziţi, nu?

— Da, io am fost la Londra o dată, spuse unul dintre oameni. Şi într-adevăr vorbeşte exact ca unu dintre filfizonii ăia spilcuiţi care se plimbă pe Piccadilly Street.

Voce Gravă îşi îngustă ochii.

— Eu zic să-i aruncăm în închisoare în Beecham şi să-i ţinem acolo până se întoarce colonelul Markham de la manevre.

— Omule, ar trebui să te gândeşti bine la consecinţele unei asemenea acţiuni. Dacă te înşeli în privinţa noastră, închipuieşte-ţi cât de urât se va reflecta asupra autorităţii dumitale faptul că ai împiedicat o misiune guvernamentală. Cuvintele lui Bentley aprinseră prima licărire de îndoială în ochii judecătorului. Văzând-o, hotărî

să insiste: Dacă aş fi în locul vostru, ne-aş ţine aici în sat peste noapte şi aş trimite un mesager în portul unde se află vasul de patrulare. Bănuiesc că e undeva în apropiere. În felul acesta vă puteţi lămuri rapid şi discret înainte ca oficialităţi mai înalte să fie implicate în povestea asta.

— E o propunere de bun-simţ, Hawthorne, încuviinţă unul dintre însoţitorii judecătorului. Nu vrem să arătăm ca nişte idioţi.

— Putem să-i încuiem în cămara de la Saucy Wench[16], sugeră altul arătând spre cârciuma din apropiere. Are o încuietoare solidă şi nu are ferestre.

Un murmur aprobator se ridică din sânul grupului.

Voce Gravă – care părea să se numească Hawthorne – ezită şi apoi dădu din cap autoritar.

— Jem, tu pleacă la Neffington şi adu-l înapoi pe căpitanul Farraday în timp ce noi avem grijă de prizonieri aici.

Se întoarse şi făcu un gest spre Sophie să-i dea pachetul, însă ea, posomorâtă, îl strânse şi mai tare la piept.

— Acela, declară Bentley solemn, este un obiect de cea mai mare importanţă pentru negocierile guvernului meu.

16 Frumoasa provocatoare

Trebuie să insist foarte tare să rămână asupra noastră.

— Poate conţine pistoale, îl contrazise judecătorul. Sau cuţite sau cine ştie ce altă armă periculoasă.

— Nu conţine nimic altceva decât nişte hârtii cu vorbele unei înalte Autorităţi. Chiar vrei să fii făcut responsabil pentru posibilă lor pierdere?

— Cât de înaltă? întrebă Hawthorne după o pauză abia perceptibilă.

Aplecându-se puţin mai aproape, Bentley răspunse cu o şoaptă conspirativă:

— Cea Mai înaltă.

— Hmm. Judecătorul se gândi un moment. – Eşti de acord să mă laşi să-i arunc o privire mai de-aproape?

Bentley întinse mâna spre Sophie şi îi făcu un semn încurajator ridicând din sprâncene.

Ea nu păru din cale-afară de mulţumită, dar îi dădu Biblia cea bine înfăşurată.

— Mulţumesc, murmură el, apoi i-o oferi lui Hawthorne, avertizându-l: Manevreaz-o cu grijă, om bun.

Acesta făcu o mutră lungă, urmată de un mic scuturat din cap şi câteva degete care pipăiră uşor pachetul.

— Nu mi se pare primejdios, mormăi judecătorul, restituindu-i-l. Apoi îşi trase în sus pantalonii de betelie şi

le făcu semn însoţitorilor lui să-i înconjoare pe cei doi. Urmaţi-mă şi nu încercaţi nicio şmecherie sau ajungeţi în puşcăria ţinutului cât ai zice peşte.

— Nici nu mi-ar trece prin cap să înot la vale de-aici, murmură Bentley.

Jocul de cuvinte nu stârni niciun zâmbet.

— Porniţi.

Razele de lumină provenind de la felinare străpunseră penumbra ceţoasă în timp ce grupul o apucă înainte pe docul de lemn şi apoi peste strada plină de băltoace.

— Aici, comandă Hawthorne, după ce le arătă drumul luând-o prin sala principală a cârciumii şi apoi pe un culoar îngust.

Uşa acoperită cu bare de fier se deschise cu un scârţâit ameninţător.

— Pu... putem să primim o pătură şi o lumânare, întrebă Sophie timid, trăgându-se înapoi din faţa întunericului negru ca infernul lui Hades. Şi poate ceva cald să mâncăm şi să bem. Mă şi... simt puţin cam leşi... leşinată.

Domnişoara Thirkell purtându-se timid şi bătând din gene ca o femeie slabă? Bentley adăugă în minte şi talentul actoricesc la arsenalul ei impresionant de calităţi. Dacă asta le putea aduce o cină ca lumea, avea să se

ocupe personal să primească o medalie din partea guvernului. Poate chiar două.

— Biata fată, chiar că arată îngrozitor de palidă, zise una dintre chelneriţe, care urmaşe procesiunea în zona de depozitare. Ruşine să-ţi fie, Harry Hawthorne, că te porţi aşa de urât cu o femeie neajutorată.

Bentley îşi păstră expresia neclintită de pe figură.

— Dacă se îmbolnăveşte? murmură unul dintre bărbaţi. Atunci chiar că ne-am trezi cu pielea la saramură.

Hawthorne ridică felinarul.

— Nu e aşa de neconfortabil aici, spuse el defensiv, luminând podeaua cu pământ pe jos. Odată ce Sally aduce nişte pături şi nişte perne, o să fie ca acasă.

— Iar eu o să aduc nişte plăcinte de Cornwall şi o sticlă de bere ca să-şi vină în fire, se oferi chelneriţa. E aproape ora închiderii şi încă mai avem o grămadă în bucătărie.

— Surorii mele i-ar prinde bine şi o înghiţitură de coniac ca să-i revină culoarea în obraji, interveni Bentley.

Pe **tăcute schiţă** în **aci conturul unei sticle pline** când **judecătorul se întoarse cu spatele pentru un moment.**

— O, da, am înţeles, replică Sally clipind obraznic din ochi. Nu-ţi face griji. N-o s-o las pe sor-ta să dea ortu popii

din lipsă de lichide.

Activităţile ce se desfăşurară în grabă făcură ca închisoarea temporară să pară aproape îmbietoare. O masă mică de scându-ră şi două scaune fuseseră aduse înăuntru de cei care îi luaseră prizonieri, iar aroma mâncării fierbinţi parfuma aerul încărcat.

Bentley îşi înăbuşi un mic mormăit. Un nor de abur mirosind delicios se ridica din platoul plin cu plăcinte de Cornwall proaspăt scoase din cuptor, o specialitate locală cu carne de vită şi cartofi tăiaţi bucăţele.

— Faceţi-vă comozi. Hawthorne potrivi o cheie uriaşă în încuietoarea greoaie şi continuă: Nu pot spune sigur cât de mult îi va lua căpitanului Farraday să ajungă, aşa că s-ar putea ca voi doi să rămâneţi aici un timp.

— Hmm. Sophie zâmbi în timp ce uşa se încuia: Mă îndoiesc profund.

Bentley ciuli urechile şi ascultă o serie de pocnete metalice ca nişte focuri de armă.

— Acela pare să fie un mecanism formidabil, observă el. Cred că domnul Hawthorne are dreptate – nu vom pleca nicăieri de aici.

— Ba nu, îl contrazise Sophie. Nu înainte de a ne umple burdihanele. Se întinse să ia o plăcintă şi muşcă o gură. Un

suspin îi scăpă de pe buze când savură gustul bogat de carne cu mirodenii. O, e delicioasă! Pe bune, domnule, ar trebui să încercaţi şi dumneavoastră.

Bentley deja îşi înfipsese dinţii într-un colţ de crustă crocantă.

— E ca în rai, confirmă el cu gura plină de aluat. După încă o înghiţitură, completă: Absolut delicioasă.

Dădu pe gât cealaltă jumătate cu o înghiţitură de coniac.

— Mulţumesc pentru că mi-ai salvat Biblia. Din nou, spuse ea. Te-ai descurcat foarte bine cu ce-ai vorbit acolo.

— Nu suficient de bine. Strâmbându-se, Bentley se întinse să mai ia un pateu. Speram că locul în care vom fi închişi ne va oferi o şansă să scăpăm. Dar măcar putem economisi timp preţios când vom fi eliberaţi, dat fiind că suntem la câţiva paşi de barca noastră, în loc să fim zăvorâţi cine ştie unde într-o închisoare îndepărtată.

— Tu... începu ea şi se întrerupse cu un chicotit. Vezi că ai o picătură de sos pe bărbie, Lord Leete.

— Da? Scoase limba şi, cu o sorbitură exagerat de sonoră, o linse. E aşa de bun c-ar fi păcat să risipesc fie şi numai un strop.

Sophie râse, simţind cum intimitatea lor spontană

adăugase o senzaţie de căldură plăcută căldurii pe care mâncarea i-o crease în interiorul corpului. În mod ciudat, pericolele şi vicisitudinile călătoriei nu îl făcuseră pe viconte nesuferit sau mohorât. Dimpotrivă, părea că se distrează.

— Mărturisesc că sunt puţin surprinsă că aventura asta nu ţi-a deranjat nasul aristocratic pe care-l ţineai pe sus, murmură ea.

— Aproape toate celelalte părţi din corpul meu sunt vinete şi zgâriate, dar măcar nasul pare neatins, glumi el. Îmi pare rău că te ofensează. E a doua oară când ai făcut un comentariu destul de caustic despre el.

— Eu... Sophie privi într-o parte ruşinată: Uneori credeam că priveşti în jos spre ceilalţi, cu dezaprobare, de la înălţimea organului pomenit.

— Nu nutresc niciun fel de dezaprobare în ceea ce te priveşte, domnişoară Thirkell, spuse el încet.

— Dar tot timpul mi se pare că te holbezi la mine cu o expresie atât de neobişnuită, izbucni Sophie. Şi până acum mereu te-ai comportat aşa... aşa, ca un lord.

— E destul de greu să te comporţi ca un lord când eşti ud ca un şobolan înecat, răspunse el. Iar faptul că pe deasupra mea au trecut vâjâind ghiulele şi că un judecător

ostil a amenințat că mă arestează a înrăutățit simțitor situația.

— Îmi pare rău că planul meu te-a supus unui tratament atât de neplăcut.

— O, Doamne Sfânte, nu ai de ce! exclamă Bentley. Dacă nu erai tu atât de întreprinzătoare şi descurcăreață, nici gând să ajung la Londra la timp pentru întâlnire.

„Mă consideră întreprinzătoare?” Sophie fusese sigură că o socotea cea mai oribilă şi necioplită fată din lume.

— În plus, continuă el, nu m-am mai distrat aşa de bine de când eram elev la Eton şi eu şi prietenul meu aproape că am aruncat în aer una dintre clădiri încercând să fabricăm bombe puturoase.

— Ce ciudat simț al umorului ai, Lord Leete!

— Ca şi dumneata, domnişoară Thirkell.

Ei îi scăpă de pe buze un oftat involuntar.

— Foarte adevărat. Eu sunt foarte ciudată într-o mulțime de privințe. Şi adevărul este că de multe ori mă simt ca nuca în perete.

— Atunci poate că ar trebui să găseşti un perete cu o gaură pentru nucă.

— Eu... Nesigură pe ea, Sophie se trezi că i se stinsese vocea.

— Nu e uşor, ştiu asta, urmă el. Cu toţii ne îndoim de noi înşine din când în când.

— Cu siguranţă nu şi dumneata.

— Ba sigur că şi eu, zâmbi Bentley. Nici nu-mi mai aduc aminte de câte ori m-am simţit tremurând pe dinăuntru ca o piftie. Dar am descoperit că, dacă crezi în tine şi în ţelurile tale, atunci poţi realiza orice îţi pui în minte. Aşa că nu are rost să fii emoţionată din cauza întâlnirii pe care o s-o ai cu rudele tale. Oricine poate păcăli un vas de patrulare franţuzesc şi naviga printre stânci în ape puţin adânci în mijlocul unei furtuni nu ar trebui să se lase intimidat de nimic.

Ca să-şi mascheze stânjeneala, Sophie tăie cu atenţie două felii din tarta cu mere de pe masă.

— Şi asta pare delicioasă. Îţi mai este foame? întrebă ea, oferindu-i o bucată.

— Doamne, Dumnezeule, da. Luă cu furculiţa o înghiţitură şi mai dădu pe gât şi o gură de brandy: Vorbitul îţi face foame – şi sete.

— Ai o limbă foarte măiastră, remarcă Sophie, mulţumită să schimbe subiectul. Nu ştiusem că diplomaţii pot minţi aşa, cu sânge rece.

— Nu am minţit, surâse el. Pur şi simplu am

înfrumuseţat adevărul pe ici, pe colo. Cum ea îşi arcui sprâncenele neîncrezătoare, simţi nevoia să-i explice: Domnişoară Thirkell, atunci când navighezi, te foloseşti de orice tactică îţi este la îndemână ca vasul tău să fie în siguranţă, nu-i aşa? Eu pur şi simplu folosesc manevre psihologice pentru a face acelaşi lucru.

— Cu alte cuvinte, spuse ea gânditoare, afirmi că noi doi semănăm mult mai mult decât s-ar părea la o primă vedere.

— Ei bine, ăă, da. Într-un fel.

Sophie decise că scânteierea din privirea lui era din cauza coniacului. În vocea lui se auzea o notă aparte. O notă grea ce amintea de fum şi sare... şi dorinţe păcătoase.

Simţi o senzaţie de mâncărime pe şira spinării. Imediat se debarasă mental de ea şi îşi drese glasul. „Concentrează-te! se dojeni în sinea ei. Gândeşte-te la Biblie şi la datoria ta, nu la ochii albaştri minunaţi şi la zâmbetul senzual al lordului Leete”.

— Dacă ai terminat cu mâncarea, hai să ne apucăm de treabă, murmură ea.

Bentley îşi vârî ultima bucăţică de tartă în gură şi se şterse pe mâini.

— Ca să facem ce? întrebă el.

— Să ieşim de aici.

— Domnişoară Thirkell, în afară de cazul în care ai un butoiaş de praf de puşcă ascuns în cizmele de pescar, mi-e teamă că trebuie să te resemnezi cu ideea că suntem blocaţi aici pentru noaptea aceasta.

— Nu am praf de puşcă. Numai un cuţit. Lumina sclipi pe lama subţire de oţel a armei: Exact obiectul de care avem nevoie ca să ne vedem de drum.

— Dar încuietoarea aceea...

— O, nimicuri – tata avea o mulţime de modele similare în depozitele lui din Boston, până când i-am arătat cât de uşor sunt de deschis. Poate că par intimidante – vârful cuţitului intră cu zgomot uşor în gaura de fier a cheii dar în interior nu sunt decât câteva pârghii, şi acelea simplu de manipulat.

Clic, clic, clic.

— Ia şi coniacul şi punga cu mere, îl îndemnă Sophie în timp ce deschidea uşor uşa. S-ar putea să avem nevoie să stăm departe de port ceva timp.

— În cazul acesta, ar trebui să iau şi brânza şi pâinea, spuse Bentley. Ce păcat că fata aia nu a adus mai multe plăcinte. Am putea să aruncăm un ochi în cămară în drum

spre ieşire.

— Hai să ne gândim la picioarele noastre şi la cât de repede ni le putem mişca, nu la stomac, bine? sugeră ea, întorcându-se să ia puternicul felinar marinăresc pe care Hawthorne li-l lăsase.

Se auzi zăngănit de metal pe metal în timp ce ea potrivea mecanismul astfel încât să permită ieşirea unei raze de lumină cât un vârf de ac.

Vicontele chicoti în timp ce-şi încheia haina de lână uzată.

— Pe mine deja m-ai făcut praf.

Aruncându-i o privire piezişă şi dură, Sophie îi făcu semn să tacă. Dar adevărul era că începea să-i placă umorul acestui bărbat. O intriga faptul că putea fi şi serios, şi se putea şi prosti. Oare ce alte faţete ascunse...

Îşi dădu seama că se holba la el şi privi rapid în altă parte. Nevăzând niciun semn de viaţă pe coridor, îi făcu semn să o urmeze.

Ghemuiţi, se grăbiră să străbată întreaga lungime a acestuia şi intrară în bar. Câţiva cărbuni mai ardeau mocnit, pe cale să se stingă în vatră, iar o pisică traversă tacticoasă tejgheaua de lemn şi dispăru în umbra deasă.

— Se pare că toată lumea s-a retras undeva la căldură,

într-un pat bun, şopti Bentley, în timp ce afară începu să se audă ploaia bătând în geamul îngust.

— Of, arată cât de tare eşti, domnule! Marinarii trebuie să fie oricând pregătiţi să înfrunte intemperiile, murmură ea.

— Decât să arăt cât de tare sunt, mai bine mi-aş lua tăria şi aş vârî-o sub o pilotă bună şi groasă.

Dând la o parte din faţa ochilor imaginea lui Bentley întins pe cearşafuri moi şi uşor mototolite, Sophie se duse la geamul lateral şi puse mâna pe zăvorul greu de alamă.

— Mai abţine-te cu chestiile astea, Lord Leete. Şi ajută-mă să deschid ivărul.

Bentley simţi cum cizmele i se scufundă în noroi când se aruncă peste pervaz în grădina de zarzavat împrejmuită cu un zid care mărginea exteriorul cârciumii. Din fericire, norii de ploaie se răspândiseră la fel de repede pe cât apăruseră. O jumătate de lună se vedea când şi când pe cerul înceţoşat, argintiul ei apos aruncând doar suficientă lumină cât să se zărească aleea ce ducea în stradă.

— Ai grijă, domnişoară Thirkell, şopti el oferindu-i sprijin. Pământul este alunecos ca un ţipar dat cu grăsime.

Sophie deja alunecase cu un picior pe tocul ferestrei.

— Nu-ţi face griji, sunt obişnuită să navighez pe tot felul

de...

Piciorul ei, încălţat în cizma grea de pescar, alunecă brusc pe piatra udă şi-şi pierdu punctul de sprijin din vârf.

Buf!

— O, domnule, îmi pare aşa de rău, exclamă ea în şoaptă agitându-se să se desprindă şi să se ridice de pe trupul lui pe care îl pusese la pământ în cădere.

— Nu contează, şuieră el. Forţa căzăturii făcuse ca acum amândoi să fie în noroi. Sunt întotdeauna

bucuros să îi fiu de ajutor unei doamne, chiar şi atunci când are nevoie de un preş. O respiraţie – un râs pe muteşte.7 – îi gâdilă obrazul. O, Doamne, cu siguranţă pământul este foarte ud şi rece.

Adevărat. Partea lui din spate era complet înnămolită, şi deja frigul umed îi trecuse prin pantaloni. Restul, însă, era invadat de o senzaţie delicioasă de căldură. „Prin frecare se aprinde focul...” se gândi.

— Dacă ţi-ai lua braţul din jurul mijlocului meu, spuse Sophie, reînnoindu-şi eforturile de a se elibera, aş putea să mă ridic.

— Da. Dă-mi doar o clipă să-mi revin, zise el prefăcându-se slăbit.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ea îngrijorată. Te-ai lovit cu capul de o piatră.7

— Nu e nimic, răspunse el brusc, aproape nepoliticos, când ea îşi trecu degetele subţiri prin părul lui.

— Stai nemişcat, porunci ea. Lasă-mă să pipăi să văd dacă ai vreo umflătură.

Bentley scrâşni din dinţi. O bucată din trupul lui creştea rapid, dar era situată într-o cu totul şi cu totul altă parte a

anatomiei sale.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Mormăind şi suflând greu, reuşi să se ridice pe coate: O să supravieţuiesc.

— Nu atât de repede. Loviturile la cap pot fi foarte periculoase.

„Şi la fel poate fi parfumul dulce-picant de verbină”.

Uşor, uşor, mâinile ei îi explorară scalpul cu mângâieri încete, circulare. Înhalând o gură bună de aer, el îl ţinu în plămâni, lăsându-se inundat de senzaţii.

— Ai noroc. Se pare că nu te-ai lovit chiar tare, murmură Sophie.

Faţa ei plutea la un milimetru de a lui şi, deşi întunericul şi ceaţa îi ascundeau expresia, cu ochii minţii el putu să vadă exact forma gurii arcuite perfect. Ridicându-se doar o idee mai sus, Bentley îşi înălţă şi obrazul puţin. Pielea lui se lipi de a ei şi simţi cum ritmul respiraţiei ei se înteţea.

— Domnişoară Thirkell, eu... Lătratul ascuţit al unui câine întrerupse momentul. Cred că ar fi mai bine să o luăm din loc.

— Da, da, aşa trebuie. Ar fi o nebunie să mai zăbovim pe aici. Dându-se înapoi, ea se ridică în grabă şi îşi aranjă haina. Fluxul se va schimba curând, şi dacă nu prindem refluxul nu avem nici cea mai mică şansă să scăpăm.

— Şi ce facem cu parâma de la vela dinspre prova, cea care a plesnit? întrebă Bentley după ce se ridică şi el în picioare.

— Păi n-o să dureze mai mult de o clipă să remediez lucrurile, răspunse Sophie în timp ce se furişau de-a lungul zidului spre poarta principală.

— Este ceva ce nu poţi face, domnişoară Thirkell? se interesă el glumeţ.

— Nu pot dansa vals, după cum ai aflat într-un mod atât de dureros în sala de bal a tatălui meu. Am *fost* la fel de neîndemânatică şi de lipsită de graţie precum o vacă şi cu siguranţă ţi-am zdrobit toate cele zece degete de la picioare.

— Numai nouă. Amintindu-şi cât de mohorâtă păruse în rochia de satin cu danteluţe, Bentley chicoti: Eram sigur că încerci să mă schilodeşti în mod intenţionat, deşi nu

aveam habar de ce. Aplecându-se pe sub o ramură răsucită de iederă, întrebă: Te supărasem cu ceva?

Un moment nu se auzi nimic în afară de paşii lor uşori pe iarba mustind de apă şi foşnetul vântului prin frunzele ude.

— Numai pentru că erai imposibil de chipeş şi de sigur pe tine. Asta mă făcea să mă simt extrem de comună şi provincială. Murmurul ei se transformă într-o şoaptă plină de tristeţe: Ştiind că nu aş putea niciodată să-ţi atrag atenţia prin calităţile mele, am ales exact calea opusă.

Surpriza îl lovi cu toată forţa vântului de deasupra Atlanticului. Buimăcit, Bentley nici nu observă că ea se oprise la poarta de stejar.

Cara T.CCiott

290

— Eu... eu... se bâlbâi el. Se împiedică şi se lovi de umărul ei, strivind-o între trupul lui şi scându-rile tari. Deasupra lor se înfăşurau mlădiţe întunecate de iederă... nu, nu, era vâsc, observă el în trecere în timp ce se străduia să-şi dezlege limba. După cum vezi, în realitate, nu sunt nimic altceva decât un bou stângaci.

— O, atunci se pare că facem o pereche rară de bovine aparte, Lord Leete. Ce întâmplare că soarta ne-a adus la

un loc!

Râsul ei uşor, din gât, un sunet ce părea menit doar

f

ientru urechile lui, îi trimise un fior de căldură în piept, nourajat de intimitatea care se crease, el adăugă:

— Nu pot să cred că tu, care eşti aşa de perceptivă la fiecare nuanţă a oceanului, nu ai simţit cât de emoţionat mă simţeam în preajma ta. Îmi păreai... fascinantă. Atrăgătoare. Hipnotizantă.

— Chiar aşa? Sophie înghiţi o gură de aer. Dar abia dacă-mi adresai vreun cuvânt.

— Nu-mi puteam găsi cuvintele, replică el. Tu erai aşa de exuberantă!

— Şi tu aşa de rezervat.

— Nu mă puteam abţine. Aveai atâţia admiratori care roiau în jurul fustelor tale, că tot ce puteam face era să mă holbez la tine.

— Şi să mă urmăreşti cum mă comport ca o rebelă fără leac. Razele lunii care se zăreau când şi când dezvăluiră brusc roşeaţa din obrajii Sophiei. Îşi muşcă buzele, confuză pentru o clipă, un tic pe care el îl găsi încântător. Plină de viaţă – ha! Mă mir cum de nu te-am şocat, date fiind concepţiile tale atât de ferme cu privire la ce se cuvine şi

ce nu.

— Mărturisesc că atitudinea ta de nepăsare faţă de convenienţe era diferită de a oricărei alte lady. Nu întâlnisem niciodată o tânără cu simţul aventurii ca tine. Un tremur fin îi cuprinse buzele:

— Tinerele doamne cuviincioase nu trebuie să fie aventuroase. Ar fi prea periculos.

— Periculos, repetă Bentley, simţind cum un val de dorinţă îi cuprindea trupul. Da, văd. Chiar şi în propriile lui urechi, vocea îi suna ciudat de răguşită: Nu ai de unde să ştii ce se poate întâmpla când cineva se aventurează în necunoscut.

— Asta nu mă sperie, spuse Sophie. Bănuiesc că ar trebui. În schimb, mie îmi face sângele să mi se înfierbânte şi să-mi curgă mai repede prin vene. Scoase un oftat, uşor ca şi crâmpeiele de ceaţă ce se ridicau din port. Nu e de mirare că ai întâmpinat cu atâta aversiune ideea de a fi eu cea care-ţi conduce bărcuţa. Sunt genul de femeie care are multe şanse să provoace necazuri.

— Nu-mi făceam griji în legătură cu ce ai putea face dumneata, domnişoară Thirkell.

„Necazuri”. Cuvântul reverbera în interiorul craniului lui. *Necazuri, necazuri, necazuri.* Bentley se mândrea cu faptul

că asculta Vocea Raţiunii pe care o auzea înăuntrul lui. Dar şi prudenţa, pe lângă documentele lui oficiale, păreau să fi fost măturate peste bord de valul ştrengar.

Ea se mişcă puţin, ridicătura Bibliei vârâtă sub haina ei apăsându-l ca un avertisment dojenitor că intenţiile lui erau departe de a fi cuviincioase.

La naiba cu toate regulile alea blestemate şi cu ce se cuvenea şi ce nu. În momentul acela, cu apa rece ca gheaţa scurgându-i-se pe gât în jos şi cu picăturile de ploaie punând pistrui pe nasul ridicat, delicios de obraznic al Sophiei, Bentley îşi dădu seama că singurul lucru care conta era ea.

— Adevărul este că îmi era mai teamă de propriile mele fapte.

Se aplecă, iar trupurile li se lipiră când el îşi coborî gura ca să o ia prizonieră pe a ei.

Cu un pocnet ruginit, zăvorul se trase şi poarta se deschise scârţâind.

— Hei! Cine-i acolo?

O voce aspră străpunse întunericul.

„Fir-ar să fie!” Mâinile lui, deja încleştate pe umerii Sophiei, o smulseră din deschizătură. Ţinând-o în continuare de haină, se răsuci şi o luă la fugă spre zidul

din spate.

— Haide, sus, şopti el ridicând-o în braţe. Şi repede.

Sophie se căţără peste zid şi se întinse spre el.

— Hai, apucă-te de mine.

Bentley nu se opri ca să o contrazică spunându-i cum trebuia să se comporte un gentleman. Zgâriind cu cizmele piatra neşlefuită, se trase în sus pe marginea zidului. În jos, de partea cealaltă, se vedeau o mulţime de poteci înguste, toate pierzându-se puţin mai încolo în ceaţa deasă.

Pe unde să o ia? Bentley ezită, dezorientat de întunericul sinistru.

— Vino după mine, rosti Sophie hotărâtă.

Aruncându-se pe pământ, o apucă pe o alee ce ducea undeva spre stânga.

El îi călcă pe urme, alergând şi ferindu-se de grămezile de capcane pentru crabi şi de plasele de pescuit încâlcite. Poate că era doar un zgomot produs de vânt, dar i se păru că un mic hohot de râs reverberă dinspre barăci. După o coborâre rapidă şi o întoarcere bruscă, poteca dădea într-o alee mai lată.

— Îţi place chestia asta, nu-i aşa? icni el când se opriră o clipă ca să-şi recapete răsuflarea.

— Recunoaşte, şi ţie la fel! zâmbi ea.

— Se spune că aventurile au *efectul acesta, replică* el pe acelaşi ton voios. Asta presupunând că locuitorii din Stony Creek nu-şi împuşcă pe loc prizonierii evadaţi.

— Dacă ne mişcăm la fel de repede, până să facă ochi judecătorul o să fim departe.

— Ăăă, ai idee pe unde să o luăm ca să ajungem în port? întrebă Bentley după ce aruncă o privire rapidă în jur. Eu sunt complet pierdut.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne Sfânte, orice marinar se poate orienta după stele. Aproape c-am ajuns. Se uită în sus şi-n jos pe alee, înainte să adauge. Ţine-te aproape de mine şi nu spune nimic. La fel ca noi, se pare că mai sunt câţiva pescari care s-au sculat să prindă refluxul.

Ţinându-se la adăpostul umbrelor, traversară drumul brăzdat de urme de roţi şi o apucară pe o stradă în pantă ce trecea prin spatele mai multor magazine. Cu capul plecat, ghemuit, Bentley făcea tot ce-i stătea în putinţă să-i imite paşii uşori şi mişcările rapide. Poate că domnişoarei Thirkell i se păreau intimidanţi paşii de vals, dar în mod evident nu era deloc înfricoşată de faptul că trebuia să alerge printr-un orăşel necunoscut, ca un fugar din faţa

justiţiei.

Gândul îl făcu să izbucnească în râs.

— Şştt!

Ea se întoarse şi îl dojeni ameninţător din deget.

Trăgând aer în piept să se liniştească, Bentley încuviinţă din cap – şi apoi se opri brusc.

Încruntându-se, ea îi făcu semn să meargă mai departe.

— Aşteaptă, şopti el, inhalând încă o gură de aer încărcat de arome.

Turtă dulce. Mirosul venea de undeva îngrozitor de aproape. Mai adulmecă o dată şi se îndreptă spre o fereastră aflată la câţiva paşi. Dinăuntru se auzeau zăngănind oale şi tigăi de alamă. Era o brutărie care-şi începuse activitatea la cuptoare pentru ca dis-de-dimineaţă să aibă gata produsele proaspete. Deja o tavă cu turtă dulce în formă de omuleţi se răcorea pe pervaz.

— Asta înseamnă furt, murmură Sophie privindu-l cum vâra o mulţime de bucăţi în punga cu mere.

— De vreme ce deja sunt considerat un răufăcător, aş putea la fel de bine să mai adaug ceva la faptele mele reprobabile, replică el. Dar nu-ţi face griji, imediat ce ajungem la Londra o să trimit contravaloarea produselor pe care le-am sustras.

— Cred că exercit o influenţă proastă asupra ta.

— Oribilă, încuviinţă el.

— Slavă Domnului. Zâmbi scoţându-şi la iveală dinţii perlaţi: Miros absolut delicios.

Bentley legă repede punga la loc.

— Dă-i înainte, căpitane. Cu cât ne cărâm mai repede de aici, cu atât ne putem vârî mai repede micul dejun în măruntaiele noastre greu încercate.

Ea porni, dar abia dădură colţul că se şi treziră alunecând într-o reţea întreagă de frânghii şi parâme şi cineva strigă la ei, făcându-i să se oprească brusc.

— Stai!

O siluetă corpolentă păşi din umbra colacilor de frânghie, întărindu-şi comanda cu o suliţă ameninţătoare de vânat ţipari.

— Unde credeţi că plecaţi?

— Ăăă...

Pentru prima oară, Sophie păru rămasă fără cuvinte.

— La Londra, răspunse Bentley. E o chestiune de viaţă şi de moarte să ajungem acolo la timp pentru Crăciun.

Pescarul – Bentley îl recunoscu ca fiind unul dintre însoţitorii judecătorului – se încruntă.

— Lui Hawthorne i-aţi spus altceva.

— Ah, dar domnul Hawthorne nu mi s-a părut un om din cale-afară de simţitor, aşa că nu am îndrăznit să-i încredinţez povestea tristă a surorii mele, improviză Bentley. Un ghiont discret o încurajă pe Sophie să-şi tragă nasul suspinând: Dar dumneata, bunul meu prieten, arăţi ca un suflet milos. Sunt sigur că eşti exact genul de bărbat care ar vrea să ajute o domnişoară aflată la ananghie.

— Ăăă... Bărbatul tuşi. Ei bine, în mod normal sunt mereu gata să ajut o femeie. Asta dacă este pentru un ţel nobil.

— O, să fii sigur că e cel mai nobil ţel din lume, replică el. Dragostea şi familia – la urma urmei, acesta este însuşi sensul sărbătorilor.

Bărbatul încuviinţă, dar vârfurile suliţei rămaseră ridicate la doar câţiva centimetri de pieptul lui Bentley.

— Familia este importantă.

— Atunci sunt sigur că o s-o înţelegi pe sora mea – adică pe sora mea vitregă – pentru că este atât de hotărâtă să îndeplinească promisiunea pe care i-a făcut-o tatălui ei pe patul de moarte. A venit atâta drum, tocmai din America, luptându-se cu sălbaticii păgâni, cu vântul teribil de deasupra Atlanticului...

Încălzindu-se, Bentley se lansă într-o îndelungată şi mult

înflorită relatare a pericolelor cu care fusese nevoită să se confrunte ea.

Pescarul ascultă în linişte şi cu ochii mari. Sophie, pe de altă parte, scotea mici zgomote ciudate din gât.

— Nu plânge, draga mea, îi spuse Bentley pe un ton liniştitor. Sunt sigur că omul acesta va face ceea ce trebuie şi nu se va aşeza în calea dragostei.

Pescarul îşi târşâi picioarele.

— Căpitanul vasului de patrulare ar trebui să ajungă aici înainte de ora prânzului. Nu ar trebui să aşteptăm pe cineva cu autoritate să descâlcească toate neînţelegerile astea?

— Se schimbă fluxul, replică diplomatul. Dacă ratăm momentul acesta, am putea rămâne aici până Dumnezeu-ştiecând. La urma urmei, nu există nicio garanţie că omul pe care l-aţi trimis voi îl va găsi pe căpitan.

— Hmm. Mormăitul răsună la fel de aspru ca zgomotul lanţului ruginit când se coboară ancora. Treaba este că sunteţi sub arest.

— Nu oficial, interveni Sophie. Eram doar reţinuţi până la sosirea autorităţilor abilitate. Îşi mai trase o dată nasul în mod strategic: Dar până atunci, deja s-ar putea să fie prea târziu.

— Hmm.

Pufnetul de-acum răsună mult mai domol decât primul.

— Haide, haide, chiar arătăm noi ca nişte criminali periculoşi? insistă Bentley, ascunzând la spate turta dulce şterpelită.

— Ei, fie. Coborându-şi suliţa, pescarul arătă înspre doc. Hai, plecaţi de-aici înainte să mă răzgândesc. Hawthorne cel mai probabil o să-mi pună la copt măruntaiele la un loc cu castanele pentru Sărbători dacă află despre asta, aşa că hai să ne prefacem că nu v-am văzut niciodată.

— Crăciun fericit, murmură aristocratul, luând-o pe Sophie de braţ şi îndemnând-o să înainteze.

— Crăciun fericit, spuse şi ea.

— Acum hai să fugim de-aici mâncând pământul, şopti Bentley. Înainte să ne mai întâlnim cu vreun suflet mai puţin milos.

— Ţine cârma strâns şi mişco înspre dreapta sau spre stânga ca să menţii prova îndreptată spre nord-nord-est, strigă Sophie în timp ce dezlega parâmele de acostare. E destul de simplu de fapt. Uită-te mereu la busolă, îmi trebuie doar câteva minute să fixez la loc vela dinspre jirova.

— Încearcă să te grăbeşti, spuse Bentley. Părea uşor

nervos la gândul că avea să fie în postura de a scoate ambarcaţiunea din portul cel îngust. Sper să n-o iau pe arătură.

— Ha, nu prea sunt şanse să se întâmple aşa ceva! Pe hartă nu sunt marcate pericole ascunse.

Luând un ac mare de undiţă dintr-un dulăpior, Sophie se apucă de treabă ca să repare parâma care plesnise. Degetele ei neteziră materialul şi apoi prinseră la un loc cele două părţi. La fel ca un copil, se minunase că două bucăţi separate puteau fi transformate într-un întreg. Părea imposibil şi cu toate acestea, bucata nou obţinută era adesea mai puternică decât cea veche.

Poate că şi relaţiile umane erau în felul acesta.

— Cel puţin sper că aşa sunt, murmură ea pentru sine.

Oare disputele trecute puteau fi/eparate şi familia ei putea ajunge din nou un întreg? întrebarea era dificilă, dar cumva încurajarea pe care i-o transmisese lordul Leete o făcuse să se simtă mai încrezătoare în legătură cu întâlnirea ce urma. Se pricepea bine la vorbe.

Înăbuşindu-şi râsul, se întoarse să-l tachineze în legătură cu minciunile pe care le înşirase.

— Ştii, am turnat şi eu nişte gogoşi în viaţa mea, dar aceea a fost aşa de gogonată că mă mir că nu a ricoşat în

doc să-ţi rupă dinţii.

El zâmbi larg.

— În momente de criză, un bun diplomat, la fel ca şi un bun marinar, trebuie să improvizeze.

— Lord Leete, tu...

Lumina lunii se făcu brusc mai strălucitoare, căci vântul se înteţi şi suflă răspândind norii din jurul ei.

— Ar trebui să te laşi în jos. Fereşte-te ACUM!

O bucată mare de fier veni peste apă, lovi pupa şi pe urmă ricoşă ca să aterizeze pe punte cu un bubuit înfundat.

— Opriţi-i, opriţi-i! Un Hawthorne scos din minţi de furie se opri din goană la capătul docului. Ne scapă răufăcătorii!

Apucând o altă bucată de balast dintr-o roabă, o aruncă înspre cuter.

— Nenorocitul încearcă să ne desprindă cârma ca să nu mai putem naviga, exclamă Sophie.

— Aşa.7

Ridicând ghiuleaua improvizată care nu-şi atinsese ţinta, Bentley se întoarse şi calm o aruncă înapoi spre judecător. Îl lovi pe Hawthorne drept în burdihanul lui cel mare şi-l trânti pe spate în apa puţin adâncă şi urât mirositoare.

Sophie scoase un fluierat admirativ.

— Pentru un filfizon frivol, ai un braţ foarte puternic. Şi o ţintă remarcabilă.

— Crichet, răspunse el făcându-i jucăuş cu ochiul. Din când în când, jocurile astea aristocratice stupide se dovedesc a fi folositoare.

— Văd, replică ea. În ultimele două zile începuse să vadă că o mulţime de lucruri erau cu totul altfel decât crezuse. Adăugă pentru sine: Mândria şi ciuda pot foarte uşor distorsiona imaginea asupra lucrurilor.

Răsucind rapid acul de undiţă, termină de prins parâma şi ridică vela de la prova. Vântul suflă în pânză, iar cuterul o luă din loc imediat, prinzând viteză şi lăsând în urmă o dâră de spumă albă.

— Tâlharilor! O să am eu grijă să primiţi ce vi se cuvine!

Strigătele judecătorului, tot mai slabe, fură aproape complet înghiţite de vuietul mării deschise ce se căsca dincolo de dig.

— Aşa sper şi eu, glumi Bentley. Mie, unuia, cred că mi se cuvine multă budincă de Crăciun.

Sophie se aşeză lângă el râzând.

— Dacă vântul continuă să fie tot aşa, o să aruncăm ancora în Tamisa şi o să avem şi timp de pierdut.

Stelele se zăreau ca nişte diamante strălucitoare

deasupra lor şi zorile abia începuseră să înroşească uşor linia orizontului. După ce desfăcu harta, studie linia coastei în lumina vagă, tremurătoare.

— La câteva mile în faţa noastră apare marcat un golfuleţ. Ar trebui să intrăm acolo şi să aşteptăm o oră sau două ca mareea să ne devină mai favorabilă pentru bucata următoare de drum.

— Ce idee excelentă, spuse Bentley. Chiar voiam să sugerez şi eu că am putea să ne descotorosim de dovezile activităţii noastre de răufăcători, în caz că ne întâlnim cu vasul de patrulare al Maiestăţii Sale.

Puţin mai târziu coborâseră ancora, iar cuterul se balansa uşor, cu pânzele strânse, la adăpostul stâncilor. Bentley găsi repede punga şi-i dezlegă baierele.

Turta dulce nu se răcise încă, şi când Sophie luă o îmbucătură, dulceaţa plină de arome i se topi pe limbă.

— Asta, spuse ea încet, s-ar putea să fie cea mai delicioasă bucăţică pe care am gustat-o vreodată.

O expresie aparte i se zugrăvi pe faţă când Bentley înghiţi cu greutate şi rămase nemişcat.

— De fapt, cred că este a doua cea mai delicioasă bucăţică pe care eu am gustat-o vreodată.

Îşi modifică poziţia, apropiindu-şi şoldul uşor de al lui. Se

întinseseră unul lângă altul pe podeaua cabinei să se adăpostească de vânt, o pătură groasă găsită jos oferindu-le protecţia necesară ca să ţină şi umezeala departe.

— Da? Vocea tinerei femei sună uşor ameţită, căci un fior foarte plăcut de mulţumire sufletească i se răspândise prin tot corpul, ia spune-mi, ce poate fi mai bun decât turta dulce proaspăt scoasă din cuptor? îl provocă ea ridicându-şi ochii ca să-i întâlnească privirea.

Ciudat – cum se făcea că nu mai observase niciodată până acum acele scântei aurii-roşiatice din ochii lui?

— Asta, spuse el aplecându-se ca să-i acopere buzele cu un sărut.

El avea gust de cuişoare şi scorţişoară, pe lângă sarea mării. Şi încă o esenţă mai pământească pe care nu o putea distinge. Un fior de căldură i se prelinse pe şira spinării.

Buzele lui contrastau extraordinar cu asta, căci le simţi binecuvântat de reci când îşi întrerupse sărutul ca să-i acopere cu pupături mici şi dese obrajii îmbujoraţi.

— Dulce, înţepătoare, picantă, şopti el. De obicei mă pricep la cuvinte, dar tu depăşeşti orice descriere.

— Mmm. Atunci încearcă să nu vorbeşti pentru moment.

Cu un oftat tremurător, Sophie îl trase înapoi şi se lăsă

în voia unui sărut şi mai profund. Mâinile ei alunecară de-a lungul umerilor lui, simţind puterea muşchilor sculptaţi.

— Bentley, şopti ea sub gura lui.

Era un nume minunat – elegant şi aristocratic, puternic şi neclintit.

El gemu ca răspuns şi braţele lui o cuprinseră şi mai strâns, mai aproape. Limbile li se uniră şi pentru un moment extraordinar, ameţitor, Sophie simţi cum toată raţiunea i se risipeşte dusă de briză.

Un val ce se izbi cu putere de cuter îi despărţi în sfârşit.

— Iartă-mă, eu... se pare că mă adâncesc în păcate, spuse el cu o şoaptă răguşită. Am furat turtă dulce, acum am furat săruturi.

— Ooo, mi-e teamă că eu îţi datorez scuze. Am senzaţia că eu am o influenţă proastă asupra ta, replică Sophie. Nu că mi-ar părea rău pentru asta, adăugă ea.

— Nici mie. Îi dădu la o parte un cârlionţ neascultător de pe obraz. Dar de acum înainte am intenţia să fiu un gentleman adevărat – indiferent cât de greu îmi va fi.

— O să am eu grijă să nu suferi niciun fel de repercusiuni din pricina asta, zise ea după un moment îndelungat. Mă pot strecura să dispar înainte să ajungem la...

El îi apăsă un deget pe buze.

— Nu-ţi face griji, găsesc eu o poveste credibilă. Făcându-i vesel cu ochiul, completă: Am descoperit că mă pricep foarte bine să ies din necazuri cu vorbăria.

Râzând, ea se lăsă pe spate şi se uită la cer, unde o stea sclipea în ciuda nopţii care era pe sfârşite.

— O, priveşte. Asta-mi aminteşte de poveştile despre steaua Crăciunului, cea care i-a condus pe cei Trei Magi la Bethleem să ducă daruri. Mângâie Biblia înfăşurată care era pusă bine sub scaun. Poate că a venit special să ne fie lumină călăuzitoare spre Londra.

— Nu pot pretinde că sunt vreun Mag, glumi Bentley. Şi deşi duc nişte veşti folositoare guvernului, eu sunt cel care a primit cel mai mare dar posibil – prietenia ta. Căci sper din inimă că suntem prieteni, încheie el cu un zâmbet.

„Prieteni”.

Sophie se cuibări lângă el simţindu-i căldura, cuprinsă de o bucurie fără margini.

— Chiar că e momentul din an în care trebuie să aducem mulţumiri, şopti ea. Tu mi-ai dăruit mult mai mult decât ai primit. Răbdare, bunătate, sfaturi şi îndrumare despre cum pot să navighez pe apele necunoscute ale societăţii, cu toate stâncile şi apele ei puţin adânci.

Datorită ţie pot vedea acum un nou orizont unde zorii au început să lumineze întunericul.

— Iar eu, la rândul meu, îţi mulţumesc pentru că m-ai provocat să explorez ape necunoscute. Curajul tău extraordinar şi simţul aventurii mi-au reamintit că viaţa este mult mai amuzantă când are şi o scânteie de inedit în ea – ca să nu mai menţionez şi un grăunte de pericol.

Ea urmări cum razele de soare începeau să strălucească peste marea albastră şi liniştită.

— Nu-ţi face griji. De-aici încolo vom naviga fără niciun fel de probleme. Cum el ridică uşor din sprâncene, simţi nevoia să precizeze: Bine, s-ar putea să avem parte de ceva valuri mai puternice sau de vreo vâltoare înspumată. Dar furtunile pot fi şi foarte vesele.

— Foarte vesele, accentuă şi el. Şi împreună se pare că reuşim cumva să ieşim din ele nevătămaţi.

Forma buzelor lui îi răscolea simţurile.

— Sp... sper că atunci când vom arunca ancora în Tamisa, călătoria noastră nu se va încheia.

Bentley ridică ochii spre luceafărul de dimineaţă care sclipea în continuare deasupra lor înainte de a răspunde:

— Draga mea Sophie, sper că acesta este doar începutul călătoriei noastre.

Mireasa de sub vâsc

Anne Gracie capitolul 1

Hightowers House, Scoţia, 1814

— Tot ceea ce-ţi trebuie e o femeie pe ducă.

Ronan Mcallister se opri chiar când se pregătea să facă primul pas şi se întoarse în loc.

— Poftim?

Adams, avocatul lui, strânse din umeri:

— Dacă nu vrei să mai rămâi însurat, asta-i cea mai bună opţiune a ta.

— Asta-i puţin cam... cu sânge rece, nu crezi? se încruntă Ronan. Să te însori cu o femeie care-i pe moarte de dragul unei moşteniri.

Avocatul, mai în vârstă, îşi întinse mâinile într-un gest filosofic:

— Tu ai spus că nu mai vrei să fii însurat din nou.

— Nu vreau. Şi totuşi... Ronan clătină din cap. Să profiţi de tragedia cuiva...

— Nu neapărat. Asta ar putea să facă totul mai uşor pentru ea.

— Cum aşa?

— Femeile aflate pe patul de moarte adesea îşi fac griji cu privire la cei dragi pe care îi lasă în urmă; cum o să

trăiască ei, care-s costurile înmormântării şi alte lucruri de genul ăsta. Adams îşi aranjă lornionul fixat pe nas: Nişte bani în schimbul unei căsătorii ar putea să-i uşureze sfârşitul unei asemenea femei, pentru a se stinge în pace.

Ronan îşi reluă mersul agale. Nu-i plăcea ideea. Era contra firii să se folosească de moartea cuiva în folosul său. Însă... ceea ce spunea Adams avea sens. Nu voia să se însoare din nou, nu voia să se pricopsească cu încă o nevastă. Făcuse deja asta, iar drept rezultat se alesese cu cei mai mizerabili cinci ani din viaţa sa.

O astfel de plată îi putea uşura sfârşitul unei femei pe moarte.

Blestemată să fie strămătuşa Agatha şi toată averea ei! Şi nenorocitele ei de condiţii. Mătuşa lui, fată bătrână, avusese îndrăzneala să-i impună să se însoare din nou înainte de a împlini treizeci de ani. Ea nu-şi bătuse niciodată capul să se mărite. Îşi trăise viaţa într-o binecuvântată fericire, făcând ceea ce dorise, ducându-se exact acolo unde voia, îndeplinindu-şi orice capriciu, trăindu-şi viaţa după bunul său plac.

Dacă n-ar fi avut o nevoie de bani atât de presantă... Se uită pe fereastră. Tocmai îşi începuse munca la moşie. De-a lungul ultimilor douăzeci de ani, arendaşii şi lucrătorii

suferiseră de pe urma modului în care tatăl lui cheltuise bani fără niciun fel de reţineri, iar Ronan jurase să pună lucrurile la punct. Însă pentru asta avea nevoie de banii străbunicii Agatha, iar vrăjitoarea aia bătrână ştia acest lucru.

— Şi cum s-ar rezolva asta?

— Nepotul meu locuieşte la Londra, spuse Adams. Ar găsi el într-un fel sau altul o femeie potrivită de condiţie respectabilă, pe moarte, dar fără să sufere de ceva contagios. Bineînţeles că starea ei de sănătate ar fi certificată de un doctor. N-am vrea s-avem parte de niciun fel de... erori, zâmbi discret bărbatul.

Ronan nu-i răspunse la fel. Întreaga chestiune era respingătoare. Însă avea s-o facă. Nu avea de ales. De când moştenise domeniul, lucrase fiecare oră lăsată de la bunul Dumnezeu, refăcându-i încetul cu încetul productivitatea, după ani şi ani de nepăsare şi neglijenţă. Averea străbunicii Agatha avea să conteze enorm.

Adams continuă:

— Ea va trebui să călătorească, desigur, să vină încoace, întrucât testamentul străbunicii tale a fost clar, specificând că trebuie să fie englezoaică, iar căsătoria să aibă loc în capela moşiei, aşa că o să-i trimitem alesei un

bilet pentru un loc în poştalion...

— Închiriază-i o trăsură, fir-ar să fie! Doar e bolnavă.

Avocatul ridică mirat din sprâncene la auzul acestei extravaganţe, însă luă notă:

— Foarte bine. De îndată ce avem un nume, o să fac rost de un certificat special, iar când ea o să ajungă aici, preotul o să oficieze ceremonia religioasă. După aceea o să fie o problemă de... hmm... de consumarea căsătoriei şi...

— Consumarea?

Adams nu reuşi să se uite în ochii lui Ronan.

— Este o cerinţă legală. Pentru un timp scurt se aşternu tăcerea. Ronan strânse din pumni. Ar fi trebuit s-o fi strâns de gât pe strămătuşa Agatha când încă mai era în viaţă. Avocatul urmă: Mi-a trecut prin minte că dacă femeia ar fi văduvă... iar tu pur şi simplu ai împărţi patul cu ea... nimeni n-ar fi în măsură să dovedească contrariul. Îşi lipi degetele albe şi subţiri, formând un con cu vârful în sus, şi aşteptă. În cele din urmă, spuse: Tot ce-mi trebuie este aprobarea ta, iar eu o să merg mai departe şi o să aranjez totul.

Ronan nu aproba nicio parte a acestui plan ce îl intriga, dar dădu scurt din cap, în semn de încuviinţare:

— Fă-o.

Călătoria cu poştalionul era chiar mai rea decât pe vas, hotărî Marguerite Blackett-Smith. Îi era la fel de rău de la legănatul, hurducăitul şi zdruncinatul neîntrerupte, dar cel puţin pe corabie nu fusese expusă la pericolul constant de a fi turtită şi strivită.

Îl împinse discret pe fermierul masiv ce dormea lângă ea într-o poziţie mai mult sau mai puţin verticală. Nu pricepea cum de putea omul ăsta să doarmă în condiţiile de faţă, însă el chiar dormea, înclinându-se periculos de mult într-o parte – pe partea ei – duhnind a transpiraţie stătută şi a ceapă.

Îl împinse din nou la locul lui.

Deja trecuseră trei zile de la începutul călătoriei şi nu erau decât la jumătatea drumului. Şase zile de la Londra la Edinburgh, după cum promisese compania de transport. Destinaţia lui Marguerite era chiar înainte de Edinburgh.

Destinaţia ei. Destinaţia ei finală. Pentru o fată de douăzeci şi patru de ani, nemăritată, fără niciun ban, fără niciun fel de aşteptări sau perspective ca vreo rubedenie să o primească în gazdă, după cum îi spusese verişoara Ida – care, la rândul ei, nici ea nu era gata să o primească. Asta chiar dacă excepţia o reprezentase unchiul

Alexander.

Unchiul Alexander îi trimisese lui Marguerite un bilet pentru poştalion. Marguerite avea să-i răsplătească generozitatea lucrând pentru el, o informase bătrânul.

Viitorul ei era deprimant de clar. Nu avea să aibă nicio şansă să se mai mărite acum, nicio şansă să aibă propriul cămin sau propriii copii.

Cu toate acestea, biata doamnă Smith aşezată vizavi arăta chiar mai rău decât se simţea Marguerite. Stătea înghesuită într-un colţ, trasă la faţă, cu pielea având un aspect gălbui, bolnăvicios. Avea ochii obosiţi, adânciţi în orbite şi înconjuraţi de o piele extrem de subţire, vineţie.

Întrucât erau singurele femei din trăsură, li se păruse natural să-şi petreacă timpul împreună, ţinându-şi una alteia companie când se făceau popasuri. La început îşi zâmbiseră reciproc, după care schimbaseră câteva impresii şi comentaseră pe tema călătoriei şi a stării de rău accentuat provocate de aceasta, căci Marguerite observase că cealaltă femeie nu mâncase nimic în timpul opririlor alocate meselor.

În dimineaţa aceasta, Marguerite i se confesase că se ducea în Scoţia ca să locuiască cu un unchi mai în vârstă, iar spre surprinderea lui Marguerite, Peggy Smith îi

replicase spunându-i că ea se ducea în Scoţia ca să se mărite. Femeia nu prea arăta a mireasă, însă nimeni nu arăta prea bine în timpul unei călătorii.

— Oprire pentru masă! strigă vizitiul.

Ceilalţi pasageri coborâră nerăbdători în grădina hanului, însă doamna Smith nu se mişcă. Marguerite o scutură de braţ. Genele femeii fluturară, iar ea gemu şi încercă să se ridice, după care căzu la loc cu un oftat prelung.

— Doamna de aici este bolnavă, îi strigă Marguerite vizitiului. Cred că-i din cauza înfometării. Abia dacă a mâncat ceva în astea trei zile.

Omul veni şi se uită înăuntru cu atenţie, plin de îndoială, după care strigă doi rândaşi să o ducă pe doamna bolnavă înăuntru.

— Nu-mi prea place culoarea pe care o are, îi spuse el lui Marguerite, însă în mod sigur o ceaşcă de ceai fierbinte şi câteva îmbucături o s-o repună pe picioare.

O duseră înăuntru, o puseră pe o bancă în salonaşul gol şi o lăsară pe Marguerite să aibă grijă de ea. Marguerite comandă ceai fierbinte îndulcit şi nişte pâine prăjită – orice altceva mai consistent de-atât ar fi fost dezastruos pentru un stomac delicat. Îi şterse faţa şi mâinile doamnei Smith

cu oţet, iar până în momentul în care sosiră ceaiul şi pâinea prăjită ea arăta puţin mai întremată.

Cu un tremurat uşor, refuză pâinea prăjită dând-o la o parte, dar bău ceaiul pe îndelete cu ochii încă închişi. Când termină, se uită plină de îngrijorare prin încăpere, după care, văzând că era goală, îşi puse o mână subţire peste mâna lui Marguerite.

— Pot să am încredere în tine?

— Da, bineînţeles, răspunse tânăra fără să stea pe gânduri.

— Dumnezeule, sper că pot. Nu am pe nimeni altcineva...

Doamna Smith închise din nou ochii, ca şi cum şi-ar fi adunat energia necesară, iar Marguerite se întrebă ce voia să-i ceară. Deja regreta promisiunea pripită pe care o făcuse. Nu ştia absolut nimic despre femeia asta.

Femeia mai în vârstă îşi vârî cu greu mâna în buzunarul hainei şi scoase o bucată de carton împăturită. I-o dădu lui Marguerite.

— Uite, fetele mele.

Era un portret expresiv, în creion, înfăţişând două fetiţe; cea mare, în jur de cinci ani, era o creatură având o expresie extrem de serioasă, ce inspira dragoste. Cea mai

mică era aproape un bebeluş, cu capul acoperit de nişte zulufi spălăciţi, şi avea o expresie visătoare.

— O, cât de dulci sunt... începu Marguerite.

— Sunt pe moarte, spuse doamna Smith cu o voce răguşită.

Tânăra se uită la ea complet şocată.

— O, nu, sunt sigură că... De îndată ce-o să ai parte de nişte odihnă şi de ceva de mâncare...

— Nu. E vorba de ficatul meu... Icter. Doctorul mi-a spus... poate vreo două luni. Am crezut... destul timp... dar... Femeia se prăbuşi pe spate, extenuată. Marguerite o bătu uşor pe mână, ştiind bine că asta nu ajuta la nimic, însă ce altceva putea să facă? Te rog... fetele mele... fetiţele mele. O să ai grijă de ele?

— Eu? Dar în mod sigur logodnicul tău...

— Nu. Nu l-am întâlnit niciodată pe bărbatul ăsta. Totu-i aranjat printr-un avocat din Londra. Ochii lui Peggy Smith nu aveau nicio expresie când adăugă: Mă plăteşte cu cinci sute de lire ca să mă mărit cu el. Iar după aceea pot să plec.

Marguerite nu era sigură c-o auzise bine. Totul suna atât de ciudat...

— Nu înţeleg.

— El nu vrea nevastă pe cap. Vocea lui Peggy Smith era un sunet abia perceptibil. Doar un certificat de căsătorie. Clătinând din cap obosită, murmură: Nu ştiu de ce. Nu-mi pasă. Mie îmi pasă doar de bani. Mi-a păsat. Acum e prea târziu.

Se opri brusc, tuşind.

Marguerite turnă într-o cană ceea ce mai rămăsese din ceai şi i-o duse doamnei Smith la buze. Ea înghiţi câteva guri pline, după care o împinse într-o parte.

— Fetele mele... el nu ştie de ele... Nu-l interesează copiii. Doar... certificatul de căsătorie. Îşi fixă privirea plină de disperare asupra lui Marguerite: Fetele şi cu mine nu avem nicio rudă. Micuţa mea Jane are cinci ani, iar Amy aproape trei... Le-am lăsat cu o vecină... i-am dat suficienţi bani pentru şase săptămâni... însă după aceea... Clătină din cap: Ea nu poate să le ţină. Nu le vrea... Dacă nu mă întorc o să le ducă la parohie. Faţa femeii, crispată, se umplu de cute: Nu vreau să ajungă la azilul săracilor, nu fetiţele mele iubite. O să moară acolo. O apucă strâns pe Marguerite de mână, scuturând-o neputincioasă: Te rog, domnişoară. Sunt nişte fete atât de bune!

— N-am nicio îndoială, însă ce-aş putea să fac eu? N-am

niciun ban, sunt în întregime la mila unchiului meu.

O doză de compasiune diluată şi plină de zgârcenie. „O să te faci utilă în schimbul mesei şi patului asigurate”. Cu alte cuvinte, o servitoare neplătită.

Peggy Smith se pipăi ca să îşi găsească buzunarul de la cămaşă şi scoase o pungă de pânză.

— El mi-a trimis bani pentru închirierea unei trăsuri şi pentru mâncarea pe timpul drumului. Nu m-am îndurat să risipesc atâţia bani când puteam să călătoresc mult mai ieftin cu poştalionul. Ia-i. Sunt tot ce am pe lume. Altfel ăştia – îşi smuci capul ca să le indice pe celelalte persoane din han – o să-i fure. Sunt o sută de lire aici. Foloseşte-le pentru fetele mele. Ca să n-ajungă la casa de copii.

— Dar...

Muribunda o strânse din nou de mână:

— Te rog. Nu mai există nimeni altcineva căruia să-i cer asta. Nimeni în lume.

Marguerite îşi muşcă buza. Voia să o ajute, chiar voia acest lucru, însă nu vedea cum putea să o facă. O sută de lire reprezentau o sumă substanţială, însă aveau să dispară în curând cu cele două fetiţe ce trebuiau hrănite şi îmbrăcate, plus cheltuielile casei. Ca să nu mai vorbească şi de trebuinţele ei.

Era nebunie curată să accepte. Ea însăşi avea să ajungă în cele din urmă la azilul de săraci.

— Te rog, Marguerite.

Disperarea de pe faţa femeii era insuportabilă.

Ochii lui Marguerite se opriră asupra portretului celor două fetiţe. Două biete fărâme de om, atât de mici, care nu mai aveau pe nimeni care să le iubească sau să aibă grijă de ele. Cum putea ea, care nu avea pe nimeni şi nimic, să refuze? Strânse uşor mâna subţire a lui Peggy Smith.

— Promit că o să fac tot ce pot să le ajut.

— Fii binecuvântată, draga mea.

Femeia se lăsă pe spate cu un zâmbet şi închise ochii, după care tresări brusc într-un acces de tuse care îi cutremură corpul, şi aşa slăbit şi subţire.

— Apă?

Încă tuşind, Peggy dădu aprobator din cap, iar Marguerite se duse în grabă să aducă o cană. Se întoarse cu apa în doar câteva minute şi rămase complet nemişcată, holbându-se la tovarăşa ei de călătorie. Aceasta era prăvălită peste masă, cu mâna parcă odihnindu-se pe bucata de carton împăturită. Un mic ciot rămas dintr-un creion i se rostogolise dintre degetele

inerte.

Marguerite luă hârtia. Pe spate, Peggy mâzgălise: „Eu, Peggy Smith, îi dau spre îngrijire fetele mele dragi, Jane şi Amy, lui Marguerite Blackett-Smith”. Dedesubt se semnase cu numele întreg.

Marguerite vârî documentul şi preţioasa pungă de pânză a defunctei în buzunarul de la haină.

Vizitiul îşi strecură capul în cadrul uşii.

— Trăsura pleacă acum, domnişoară. Prietena dumitale are nevoie de ajutor?

Marguerite se întoarse spre el străduindu-se să-şi înghită nodul imens din gât:

— Mi-e teamă că a murit.

capitolul 2

Marguerite se suise pe bancheta lipită de pervazul ferestrei din cârciuma situată în incinta Hanului Wench and Haggis şi se uita îngrijorată la cerul ce se întuneca încetul cu încetul. Aştepta acolo de ore bune. Era adevărat, poştalionul întârziase în bună măsură din cauza morţii unei pasagere, dar unchiul Alexander îi dăduse întâlnire la acel han.

Biata Peggy Smith! Se simţea atât de rău că o lăsase în urmă, când nici nu i se răcise corpul, însă ce putea să

facă? Proprietarul hanului şi vizitiul se contraziseseră vehement cu privire la cadavru, fiecare susţinând că celălalt era responsabil să se ocupe de această problemă. Vizitiul rezolvase cazul adunându-şi pasagerii rămaşi şi plecând pur şi simplu.

Frigul de afară se strecura înăuntru prin geam. Marguerite îşi mută poziţia corpului pe bancheta tare şi îşi trase haina mai strâns în jurul ei. Cine avea să o îngroape pe Peggy? Fără îndoială că i se alocase un loc de veci în cimitirul săracilor. Spera că nu avea să fie unul anonim; numele lui Peggy, cel puţin, era cunoscut, chiar dacă nu era nimeni care să plătească pentru o piatră de mormânt.

Ştia că Peggy ar fi preferat ca banii săi să fie mai degrabă cheltuiţi pentru copii decât pentru înmormântarea ei. Nu spusese nimănui nimic despre punga pe care i-o dăduse defuncta. Nici măcar nu o examinase ea însăşi pe îndelete. Aşteptase până când avea să fie singură şi putea să-i inspecteze conţinutul fără să fie deranjată.

— Pot să vă aduc ceva, domnişoară? o întrebă o fetişcană, angajată a tavernei. Stufatul este bun astă-seară.

— Mulţumesc, dar nu îmi este foame.

Stomacul lui Marguerite ghiorăi, dovedind contrariul.

Aromele venind de la bucătărie erau puternice şi ademenitoare, dar ea nu avea bani să plătească o masă, nici măcar o cană de ceai.

Numai disperarea ar fi făcut-o să folosească banii din fondul lui Peggy Smith, iar ea nu era încă disperată. Numai flămândă.

Oare pe unde era unchiul Alexander? Scrisoarea lui fusese foarte clară. Ea urma să coboare din poştalion în satul Bedloe şi să aştepte afară la Hanul Wench and Haggis. Nu trebuia să intre în local; acesta nu era un loc potrivit pentru o femeie respectabilă. Avea să vină cineva să o ia direct de-acolo.

Însă era prea frig ca să aştepte afară. Încercase să reziste o bucată de timp, însă vântul aspru intrase prin haina ei subţire, iar când fulgii mici de zăpadă începuseră să cadă, formând mici vârtejuri, se retrăsese înăuntru. Era pe jumătate pregătită şi se aşteptase să fie acostată în mod grosolan, însă în afară de câteva priviri curioase, singura persoană care se apropiase de ea era fetişcana care servea în cârciumă.

Marguerite moţăia când huruitul roţilor pe pietrişul de-afară o făcu să tresară şi să se trezească de-a binelea. O trăsură cu un aspect destul de învechit se opri, iar vizitiul

coborî de pe capră.

— Poştalionul a trecut deja pe-aici, nu-i aşa? îl auzi ea întrebându-l pe un grăjdar. A coborât cumva vreo femeie?

În sfârşit! Marguerite îşi înhăţă geanta de voiaj şi ieşi în grabă.

— Pe mine mă căutaţi?

Vizitiul se uită la ea cu ochii mijiţi:

— Femeia după care m-a trimis stăpânul? De la Londra?

— Da, sunt Marguerite Blackett-Smith. Iar acesta este bagajul meu.

Bărbatul dădu din umeri, îi deschise uşa şi se duse să-i ia geanta de voiaj.

Trăsura era veche şi uşor ponosită, însă înăuntru era cald şi curat. În timp ce Marguerite se aşeza pe banchetă, lovi cu vârful piciorului un obiect metalic mare, alungit, dispus pe podea. Se aplecă să-l examineze şi descoperi că era cald. Un încălzitor pentru picioare! Iar lângă ea, pe banchetă, era o pătură moale de lână, împachetată. Cât de bine gândit! Şi de luxos!

Trăsura plecă din loc cu o smucitură, iar Marguerite se lăsă pe spate şi se afundă în bancheta tapiţată cu piele. Vârfurile degetelor de la picioare i se dezgheţau în mod plăcut pe încălzitorul metalic, iar ea se ghemui în pled,

starea ei de spirit îmbunătăţindu-se odată cu această doză neaşteptată de confort. Pentru prima oară după multe zile, viitorul ei nu mai părea atât de nefericit.

Casa era înaltă şi înconjurată de umbre, o ditamai clădirea ce arăta destul de lugubru. Conturul ei nu se distingea foarte clar pe fundalul cerului închis, acoperit de nori greoi. Era exact genul de loc în care îşi imaginase că trăieşte unchiul ei celibatar, mult mai în vârstă decât ea.

O menajeră având un aer matern, îmbrăcată foarte îngrijit, în gri şi alb, o întâmpină în momentul în care coborî din trăsură.

— Stăpânul vă transmite complimentele sale şi urarea sa de bun venit, doamnă, însă momentan este plecat din cauza unui animal bolnav. Dar uitaţi-vă la dumneavoastră, exclamă ea în timp ce o conducea în holul bine luminat. Sunteţi atât de firavă şi de frântă de oboseală. Probabil că o să vreţi să vă întindeţi în pat. Şi să vă primiţi cina pe o tavă.

— Asta ar fi minunat, doamnă...?

— Ferguson. Când Marguerite se întoarse să-şi ia genţile, menajera îi mai spuse: Să nu vă mai bateţi capul cu bagajele. Tom o să vă aducă totul sus. Acum, haideţi cu mine.

O conduse pe Marguerite spre un dormitor mare de la etaj. În şemineu focul ardea deja destul de vioi, în spatele grilajului, iar doamna Ferguson se duse să mai pună nişte cărbune.

— Fiind atât de slăbuţă, cred că frigul acesta vi se pare îngrozitor.

Marguerite râse şi îşi întinse mâinile pline de recunoştinţă spre vâlvătaia focului.

— Chiar aşa şi este, însă mai mult din cauza faptului că în ultimii zece ani am locuit în India.

— India, ziceţi? Ei bine, eu n-am fost niciodată acolo. Acum o să plec. O să trimit pe cineva sus cu apă fierbinte şi o cină frugală. V-ar plăcea să îmbucaţi ceva, fie şi o mică porţie?

— Da, într-adevăr, mulţumesc.

Abia dacă plecă doamna Ferguson că şi sosi bagajul, urmat aproape imediat de o servitoare cu o cană de apă fierbinte. Câteva minute mai târziu sosi o altă fată cu o tavă pe care era un bol cu o supă groasă de pui şi cartofi, o chiflă caldă, o bucăţică de unt galben şi o felie generoasă de plăcintă cu ou şi şuncă.

— Mai doriţi şi altceva, domnişoară? întrebă fata.

— Tot ce este aici este minunat.

În momentul în care uşa se închise în urma slujnicei, Marguerite se aşeză pe pat oftând adânc a uşurare.

Totul avea să fie bine. Unchiul Alexander nu era genul acela de bătrân decrepit şi avar, după cum îşi crease ea impresia. Poate că acum nu era acasă, dar în mod evident îşi instruise personalul să o facă să se simtă bine.

Îşi scoase haina şi simţi foşnetul hârtiilor lui Peggy Smith în punga ei de pânză. Poate că unchiul Alexander nu ar fi avut nimic împotrivă să primească la el în casă două fetiţe orfane. Măcar putea să spere la asta.

Dimineaţa, când se crăpă de ziuă, cerul era cenuşiu şi încărcat, însă Marguerite se trezi cu o stare de spirit plină de optimism. Se îmbrăcă şi coborî scările până la parter în căutarea micului dejun.

O servitoare o întâmpină cu o plecăciune şi îi indică pe unde să o ia:

— Salonaşul este acolo, domnişoară. Stăpânul a început deja să mănânce. O să vă aduc nişte ceai proaspăt.

Unchiul Alexander. Marguerite îşi trecu mâinile prin păr şi îşi netezi rochia, după care ciocăni la uşă şi intră în salon. Un bărbat stătea la o masă mare, pătrată, pe care erau aşezate şervete fine din pânză de în şi argintărie. Auzind-o, îşi ridică privirea, iar Marguerite clipi. Prin niciun

fel de artificiu al imaginaţiei sale acesta nu putea fi unchiul Alexander.

Bărbatul era tânăr, având probabil douăzeci şi nouă sau treizeci de ani, cu o faţă ascuţită, atrăgătoare, un nas bine conturat şi o gură masculină, severă. Era îmbrăcat simplu, într-o haină veche de tweed şi o cămaşă albă, deschisă la primul nasture. O bucată mică de pieie bronzată se zărea la baza gâtului; în plus, încă nu se bărbierise. Maxilarul lui pătrăţos şi ferm era închis la culoare pe fondul tuleielor de la barba nerasă. Avea părul şaten, scurt, bogat şi uşor ciufulit.

Dacă nu l-ar fi văzut luându-şi micul dejun la o masă de gentleman, ar fi crezut că era un lucrător la fermă.

— Eu, ăă... se bâlbâi ea.

Ochii lui erau albaştri, aşa cum este cerul vara în India, şi foarte pătrunzători. Ceea ce i se păru foarte tulburător.

El se ridică în picioare ca să o întâmpine, cu o bucată de pâine prăjită într-o mână. Era înalt, având probabil un metru şi optzeci de centimetri, cu umeri laţi şi picioare lungi, vizibile în ciuda pantalonilor din pieie de căprioară, destul de tociţi, şi a unor cizme înalte.

Marguerite se holbă la el. „O, Dumnezeule, se gândi ea. O, Doamne...”

Aşadar, ea era persoana în cauză. Ronan se uită lung la femeia din faţa lui. Era mai tânără decât se aşteptase, o mână de om, cu ochii mari şi părul lung, cu un aer de fragilitate – ei bine, asta era fără îndoială din cauza bolii, bănui el. Un gând care nu-l făcea să se simtă prea bine.

Viitoarea lui soţie îl studie cu ochii ei largi şi verzi şi încetul cu încetul se îmbujoră la faţă.

„Fir-ar să fie, probabil că mă holbez”, se gândi el. Îşi mută privirea de la ea şi îşi dădu seama că încă mai ţinea pâinea prăjită în mână. Aşa că o lăsă jos pe farfuria din faţa lui.

— Doamnă Smith, văd că în cele din urmă aţi ajuns aici.

— Da, eu... ăă, însă mi-e teamă că nu este... începu ea, zăbovind cu privirea în locul în care cămaşa lui era deschisă la gât.

Ronan, dându-şi seama că ţinuta lui neglijentă era cauza stingherelii ei, spuse brusc:

— Îmi cer scuze pentru haine, dar am fost plecat mai bine de jumătate din noapte din cauza unei iepe bolnave.

Şi starea bietului animal încă nu se îmbunătăţise mai deloc.

Trase un scaun, iar femeia ezită, însă apoi se aşeză. Părea îngrijorată. Părul ei castaniu şi moale era prins la

spate, nu prea strâns, scoţând la iveală o ceafă subţire şi palidă. Sub ochi avea nişte umbre liliachii delicate, nu cearcăne în toată regula.

— Păreţi obosită. N-aţi dormit deloc?

— Nu, am dormit bine, mulţumesc de...

— Am fost surprins când am primit scrisoarea dumneavoastră în care spuneaţi că o să veniţi cu poştalionul. De ce aţi ales poştalionul când aţi avut la îndemână o variantă mult mai confortabilă?

Ea îi aruncă o privire plină de surprindere, părând că nu ştia cum să răspundă.

— Nu mai contează, spuse el. Acum momentul e deja depăşit. Bănuiesc că aţi avut motivele dumneavoastră. Vreţi ceai? Sau ciocolată caldă?

— Ceai, vă rog, dar...

Trase de cordon ca să cheme o servitoare. Clopoţelul răsună undeva la distanţă. Încă stând în picioare, el îşi bău cana până la fund şi îşi luă bucata de pâine prăjită. Trebuia să se întoarcă la grajduri, însă nu putea să plece aşa tam-nesam şi să o lase acolo chiar din momentul în care sosise.

Ce să spună? El nu fusese niciodată prea priceput cu vorbele. Cum fusese călătoria? N-avea rost. Poştalionul întârziase câteva zile, iar ea în mod evident era încă

extenuată. Cum se simţea? Femeia era pe moarte. Nu era exact genul de conversaţie care să-ţi priască la masa de dimineaţă.

Tânăra, la rândul ei, părea că nu ştie ce să spună. O încruntătură abia vizibilă îi încreţea uşor fruntea netedă. De mai multe ori deschisese gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, după care păruse că se răzgândeşte şi-şi strânsese ferm buzele palide.

Ronan îşi termină pâinea prăjită.

— Preotul o să fie aici la unsprezece. Aveţi nevoie de vreun ajutor?

— Preotul?

— Da, pentru căsătorie.

— Căsătorie?

Ochii ei cenuşii se făcură şi mai mari.

Probabil că o nedumerea lipsa lui de sensibilitate de a programa căsătoria încă din ziua sosirii ei, însă la naiba, voia să facă asta odată şi să scape de ea. Cu cât terminau mai repede, cu atât ea avea să plece mai repede.

— Da, doamnă Smith, căsătoria. La urma urmei ăsta-i motivul pentru care sunteţi aici.

Vocea îi părea destul de ţâfnoasă. Acum era şi mai rău, văzându-i fragilitatea evidentă, ştiind cu ce se confrunta

ea şi profitând cu toate astea de situaţie. Chiar dacă ea fusese de acord.

— Dar... îngăimă ea cu o expresie uimită. Cred că...

Însă el nu avea timp să-i asculte opiniile. Jem era în prag, părând îngrijorat:

— Domnule, s-a întâmplat ceva cu iapa.

— Fir-ar să fie! Ronan se îndreptă în grabă spre uşă:

— Îmi pare rău, doamnă Smith, trebuie să plec.

Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-i doamnei Ferguson sau uneia dintre servitoarele noastre. O să ne vedem la unsprezece.

Uşa se trânti cu putere în urma lui. Era ca şi cum prin Încăpere trecuse o furtună. Marguerite se lipi de spătarul tare al scaunului, expirând încet şi lung, cu mintea învârtindu-i-se ca o morişcă. *Doamna* Smith. Prima oară când el îi spusese aşa, nu fusese sigură că l-a auzit bine – fusese distrasă de accentul lui, uşor graseiat, precum catifeaua neagră, dură la pipăit – însă acum...

Oare el crezuse că...?

În mod sigur aşa era. O numise doamna Smith şi îi vorbise despre căsătorie.

Peggy Smith menţionase ceva despre Castelul Edinburgh, aşa că Marguerite presupusese că Edinburgh

era destinaţia ei şi nu întrebase mai mult de-atât. Ar fi fost o coincidenţă mult prea greu de crezut dacă ar fi avut amândouă ca destinaţie acelaşi sătuc.

Dar probabil că aşa fusese. Iar Marguerite fusese luată de la han, din greşeală, în locul lui Peggy.

Iar acum el – bărbatul cu ochi albaştri, căruia nici măcar nu-i ştia numele – o lua drept doamna Smith. Şi se aştepta să se însoare cu ea la unsprezece. Îşi aruncă privirea la ceasul de pe policioara de deasupra şemineului. Mai erau două ore.

Între timp, unchiul Alexander se întreba probabil ce se întâmplase cu ea.

Ce încurcătură teribilă. Măcar dacă ar fi deschis gura să spună ceva în momentul în care îşi pusese prima întrebare în minte. În schimb, incapabilă să îşi ia ochii de pe el, orbită şi totodată fascinată de ochii aceia albaştri, atât de pătrunzători, de gura atât de fermă, ce nu părea să zâmbească niciodată, respectiv de modul în care cămaşa lui scotea la iveală un gât masculin atât de puternic, se bâlbâise şi abia dacă scosese câteva cuvinte nedesluşite, ca o neroadă.

Speră că el nu invitase prea mulţi oameni la căsătorie. Cât de jenant dacă o făcuse deja. Însă dacă o plătise pe

Peggy ca să se mărite cu el, în mod sigur nu îşi dorea prea mulţi martori.

Oftă şi se întinse după ceainic. La urma urmei, putea la fel de bine să îşi ia micul dejun înainte de confesiune.

— Probabil că acela este deja rece, domnişoară. Şi în plus, stăpânului îi place ceaiul foarte tare, spuse servitoarea din spatele ei.

Aşa că îi puse un alt ceainic cu ceai proaspăt şi o farfurioară de argint cu pâine prăjită pe masă.

Marguerite îi mulţumi.

— Ştii cumva dacă există vreun om pe nume Alexander Murfitt care să locuiască prin împrejurimi?

Fata îi aruncă o privire curioasă.

— Avarul ăla bătrân de Murfitt? Da, stă în partea cealaltă a satului, la vreo cinşpe kilometri de-aici. Îl cunoaşteţi, domnişoară?

— Nu, nu ne-am întâlnit niciodată. Am auzit de el, asta-i tot. Aşadar este zgârcit, nu?

— Cel mai mare zgârie-brânză din ţinut, o informă servitoarea cu voioşie, după care făcu un gest sugestiv spre un bufet pe care erau aranjate un şir de farfurii de argint acoperite. Acolo avem terci de ovăz şi ouă, iar doamna Ferguson a comandat special pentru

dumneavoastră kedgeree[17], asta pentru că aţi trăit în India. Dacă mai doriţi orice altceva, nu trebuie decât să sunaţi, domnişoară.

Marguerite îi mulţumi şi se servi de una singură cu kedgeree şi ouă. Nu era în mod deosebită înnebunită după felurile exotice, însă aprecia gestul. Îşi mâncă micul dejun în tihnă, fără grabă.

Gândul de a fi nevoită să plece din această casă confortabilă şi prietenoasă şi să se mute la cel mai cunoscut zgârie-brânză din ţinut o făcu să simtă un nod în stomac. Însă nu era nimic care să o ajute în privinţa asta – ei o luau drept Peggy Smith, iar...

Iar Peggy Smith era moartă.

Peggy Smith, care îi promisese unui bărbat să se mărite cu el pentru bani şi apoi să dispară din viaţa lui. Ce; ar fi fost dacă...?

Îşi goli rapid farfuria şi se grăbi să ajungă înapoi la ea în cameră. Scoase punga de pânză a lui Peggy Smith şi îi vărsă conţinutul pe plapumă: un portofel din piele destul de uzat în care erau nişte bancnote, un medalion din aur cu portretul unui bărbat în uniformă militară – soţul decedat al lui Peggy, bănui Marguerite, tatăl fetiţelor – şi

17 Fel de mâncare indian, din orez, păstăi, ceapă şi ouă (n.tr.)

un plic lung aparţinând unei firme de avocatură, cu sigiliul de ceară deja rupt.

Îl deschise şi parcurse cu nerăbdare documentul dinăuntru. Închise ochii, înghiţi în sec şi îl citi din nou, acordând o atenţie sporită fiecărui cuvânt în parte.

Conform textului, o anume Peggy Smith era de acord să se mărite cu Ronan James Mcallister pentru suma de cinci sute de lire.

Cinci sute de lire! Asta era o mică avere. Cu cinci sute de lire Marguerite putea să cumpere o căsuţă la ţară şi tot îi mai rămânea destul pentru ea şi cele două fetiţe pentru cel puţin zece ani, dacă era destul de atentă cu cheltuielile. Iar dacă putea să mai şi câştige câte ceva în plus... Puteau să crească pui, să cultive legume... putea să coasă, să spele rufe...

În cap i se învârteau tot felul de variante.

Marguerite Blackett-Smith, Peggy Smith. Peggy era un diminutiv curent pentru Margaret Smith, Blackett-Smith – nu era o diferenţă prea mare. Şi erau amândouă libere să se mărite. În mod sigur n-ar fi fost o minciună prea mare, corect? Ce îi spusese Peggy? „El nu vrea nevastă pe cap. Doar un certificat de căsătorie”.

Ea putea să îi asigure certificatul dorit. Iar banii lui

puteau să îi asigure ei un viitor.

Era fie asta, fie unchiul Alexander. „Avarul ăla bătrân de Murfitt, cel mai mare zgârie-brânză din ţinut”. Perspectiva sumbră şi deprimantă a unei vieţi de corvoadă, fără pic de dragoste, fără o casă şi două fetiţe mici pe care să le iubească şi de care să aibă grijă.

Dacă punea lucrurile în lumina aceasta, nu avea deloc de ales.

Părea prea uşor ca să fie adevărat. Tot ceea ce trebuia să facă era să se mărite cu bărbatul acela înalt cu gura lui fermă, atât de frumoasă, şi cu ochii lui de un albastru văratic.

Dar oare putea ea să facă asta? Să facă promisiuni – promisiuni sacre în faţa lui Dumnezeu şi a slujitorului Său, preotul – pe care nu avea niciun fel de intenţie să le respecte?

Asta era ceea ce voia Ronan James Mcallister, îşi reaminti ea. De ce anume, nu avea nici cea mai vagă idee. Asta era treaba şi totodată afacerea lui.

Iar dacă nu făcea rău nimănui... Privirea îi căzu pe i portretul celor două fetiţe şi se hotărî fără să mai zăbo.

vească vreun pic. Avea să ia locul mamei lor în toate privinţele. Avea să se mărite cu Ronan James Mcallister.

După care ochii îi căzură pe cea de-a doua parte a documentului întocmit de avocat.

După căsătorie, Peggy Smith fusese de acord să locuiască împreună cu Ronan James Mcallister la High

Towers timp de treizeci de zile, după care avea să se întoarcă la Londra şi nici ea, respectiv niciuna dintre rudele ei nu aveau să aibă pretenţii de orice natură de la Ronan James Mcallister sau de la rudele lui, iar el, la rândul lui, nu avea să manifeste niciun fel de pretenţii de la ea. Marguerite înghiţi în sec. Treizeci de zile. Ce-ar fi putut el să-i ceară în aceste treizeci de zile? Documentul nu specifica. Oare el se aştepta să...?

Ei, şi ce dacă era aşa? în urmă cu numai câteva ore era pregătită să rămână virgină până la sfârşitul vieţii. Dacă Ronan James Mcallister voia să îşi consume actul marital, din partea ei era bine-venit.

Şi dacă drept rezultat avea să rămână însărcinată?

Ce mai conta? Copilul ar fi fost legitim.

Şi unchiul Alexander? Oare să-i mai spună unde era? Nu. Era mai bine să rupă o dată pentru totdeauna orice fel de legătură.

Se aşeză la masa de scris, luă o foaie din cutia de corespondenţă şi începu să scrie: „Dragă Unchiule

Alexander, îţi mulţumesc că te-ai oferit să-mi asiguri cazare şi masă, însă oricum am găsit o poziţie mult mai potrivită...”

Sună din clopoţel şi îi dădu plicul unei servitoare pentru a-l trimite prin poştă, cerându-i totodată apă fierbinte ca să facă baie. Poate că avea să fie un simulacru de nuntă, însă era singura de care avea să se bucure în cursul vieţii, aşa că trebuia să iasă cât mai bine.

Îşi trecu în revistă hainele. Era trist că nu prea avea de unde să aleagă. Rochia uşoară din muselină pe care şi-o adusese din India era prea subţire ca să o poarte iarna şi nu avusese bani ca să îşi cumpere ceva nou, aşa că verişoara Ida îşi instruise croitoreasa să-i modifice două dintre rochiile ei mai vechi de doliu.

Trecuse mai mult de un an de când murise tatăl lui Marguerite, însă verişoara Ida era foarte strictă în respectarea doliului. În plus, avea oroare de culorile vii: „Este vulgar să se îmbraci în culori vii, Marguerite”.

Aşadar, nu putea alege decât din cele două rochii gri de lână, amândouă la fel de simple. Pe una o purtase în poştalion şi era cam şifonată şi uşor prăfuită de pe drum, aşa că rochia ei de mireasă avea să fie cealaltă. Nu conta – le ura pe amândouă.

Sosiră şi apa fierbinte, respectiv hârdăul în care avea să se îmbăieze, împreună cu nişte săpun parfumat şi apă de colonie, pentru care fu recunoscătoare.

— Iar stăpânul a spus să vă dăm asta, domnişoară, zise slujnica, înmânându-i un săculeţ din piele.

Un cadou de nuntă? Marguerite îl deschise numai după ce fata ieşi din cameră. Era un sul de bancnote destul de gros. Cinci sute de lire, mai exact. Nu văzuse niciodată, în toată viaţa ei, atâţia bani la un loc. Îi ascunse cu grijă în cufăr.

Făcu baie, se spălă pe cap, îşi uscă părul în faţa focului, îl aranjă şi se îmbrăcă pentru ceremonie. Îşi puse rochia gri şi singura ei pereche de mănuşi albe, destul de ponosite şi de cârpite la vârfurile degetelor.

Oare avea să fie o căsătorie religioasă? Dacă era aşa, trebuia să-şi acopere capul. Se uită la singura ei pălărie, o chestie simplă, de culoare cenuşie, din fetru. Şi-o puse forţat pe cap şi se duse în faţa oglinzii. Imaginea reflectată se holba la ea, anostă şi ştearsă. O femeie simplă, într-o rochie şi mai simplă.

Simţi cum o cuprinde revolta. Poate că tinereţea şi orice fel de pretenţie de a arăta bine erau deja lăsate în urmă, însă ea nu avea să arate aşa, ca o creatură lipsită de orice

fel de strălucire, la singura ei nuntă.

Ridică uşor capacul genţii ieftine din lemn şi pânză groasă, iar de pe fondul acesteia scoase o legătură închisă la culoare, din bumbac, care mirosea a cedru. Înăuntru erau împachetate micile ei comori, puţinele lucruri pe care şi le adusese din India şi nu se putuse hotărî să le vândă.

Deschise legătura din pânză şi scutură uşor şalul pe care Papa i-l adusese din Kaşmir când avea optsprezece an. Roşu aprins, împodobit cu o broderie aurie, reprezenta o pată de culoare minunată.

Şi-l petrecu de jur-împrejur şi se învârti în faţa oglinzii. Şalul o acoperea în fafo până în talie, iar la spate îi cădea până aproape de tivul rochiei cenuşii atât de detestate. Mai important decât asta, mirosul parfumat de cedru şi tenta uşoară de lemn de santal îi reamintiră de India şi de Papa, respectiv de săpunul lui favorit cu arome de lemn de santal.

Mai căută prin boccea şi scoase o eşarfă fină din voal, tot de un roşu aprins, ce era parcă filigranată cu fir de argint. Cu ea îşi acoperi părul cu multă grijă. Cum s-o fixeze pe cap? Ah, bineînţeles, cu tiara de argint. Alt obiect cumpărat de Papa la repezeală din piaţă; de fapt nu era din argint, ci doar o imitaţie ieftină. Pe vremea când avea

şaisprezece ani, lui Marguerite îi plăcuse la nebunie. La douăzeci şi cinci de ani îi plăcea chiar mai mult de-atât.

O ridică, iar o mulţime de clopoţei minusculi zornăiră.

„Tu nu eşti ţigancă, Marguerite”, o auzi pe verişoara Ida în minte, ca pe o incantaţie, Izbucni în râs şi îşi puse diadema zornăitoare, un model foarte complicat, peste eşarfa din voal. Îi încadra faţa cu clopoţeii micuţi, argintii, de-a lungul părului, şi îi fixa perfect vălul, ce cobora astfel lin peste ceafă.

Îşi aruncă privirea la imaginea reflectată de oglindă. O, da, aşa era mult mai bine.

capitolul 3

Ceremonia propriu-zisă avea să se ţină în capela privată de pe domeniul lui. Ronan ar fi preferat o căsătorie civilă în casă, numai că în testamentul mătuşii sale se specificase o căsătorie religioasă, făcută la biserică. Avocatul, la rândul lui, insistase că totul trebuia să pară o nuntă normală. Asta ar fi însemnat o grămadă de rubedenii care să tabere pe el şi o mulţime de întrebări incomode, aşa că el răspândise vestea că mireasa era în doliu şi că astfel avea să fie o ceremonie privată simplă şi restrânsă, fără niciun fel de petrecere de proporţii după nuntă.

Dimineaţă ea purtase o rochie extrem de simplă şi de sobră. Fie chiar era în doliu, fie pur şi simplu era genul acela de puritană, ceea ce oricum nu conta pentru el, atâta timp cât îi conferea impresia adecvată. El, unul, nu voia decât să se termine odată chestia asta şi să îşi continue viaţa.

Îl surprinsese, trebuia s-o recunoască. Era mai tânără decât se aşteptase şi avea genul acela de încredere în sine şi de maniere cuviincioase ce sugerau că provenea dintr-o familie nobilă. Era subţirică şi arăta slăbită, dar nu bolnavă într-un mod evident, ceea ce era o uşurare pentru el, întrucât teoria lui Adams despre avantajele aduse de bani unei femei muribunde nu reuşiseră să-i uşureze conştiinţa.

Până în momentul în care ea îşi făcuse apariţia în salonaş, nu se gândise la ea ca la o persoană, ca la o fiinţă cu gânduri şi sentimente proprii, respectiv o istorie personală în spate. Însă când se uitase la el cu ochii aceia frumoşi, cenuşii, şi îi vorbise cu accentul ei englezesc abia perceptibil, se întrebase ce fel de persoană era şi ce anume o determinase să facă acest pas disperat – să se mărite cu un străin pentru bani, în altă ţară, atât de departe de locurile natale.

Ronan îşi roti privirea prin capelă ca să verifice dacă

totul era în ordine. Clădirea era strâmtă, cu aspect sărăcăcios, construită din piatră netencuită la exterior, văruită pe dinăuntru şi mobilată cu bănci simple din lemn. Cineva umpluse două vaze mari cu tot felul de chestii verzi – stejar verde, ramuri de ienupăr şi vâsc – şi le pusese de-o parte şi de alta a altarului.

Ronan zâmbi. El nu avea niciun fel de obiecţie, însă, cum se apropia Crăciunul, era sigur că reverendul Gillespie avea să bombăne cu privire la obiceiurile păgâne ce nu îşi aveau locul într-o biserică scoţiană, într-un lăcaş al credinţei.

Îşi scoase ceasul cu lanţ şi văzu că era zece şi jumătate. Plecă în grabă să se îmbrace pentru propria sa nuntă.

Ea întârzia.

Oare luase banii şi fugise?

Ronan se tot plimba înainte şi înapoi în faţa altarului, conştient că fiecare semn de iritare era supus unei observări foarte atente. Îşi informase întreg personalul că aceasta avea să fie cea mai simplă ceremonie posibilă, fără niciun fel de agitaţie sau zorzoane şi cu numai câţiva martori absolut necesari, însă se tot dusese vorba, iar capela, aşa micuţă cum era, era plină ochi. În afară de servitori, îşi făcuse apariţia încă jumătate dejsat.

Încercă să nu se gândească la asta. Adams îi subliniase faptul că totul trebuia să arate ca o nuntă normală, şi în acest scop, Ronan se îmbrăcase în aceleaşi haine pe care le purtase la prima lui nuntă – aceeaşi ţinută în care, fără nicio îndoială, avea să fie înmormântat: kiltul Mcallister, cămaşă cu jabou şi şireturi şi o haină neagră scurtă, peste talie, cu nasturi de argint.

Era neliniştit, într-un mod extrem de ridicol şi de absurd; de ce anume, nu avea nici cea mai vagă idee. Se căsătorea în termenii stabiliţi de el, iar într-o lună ea avea să dispară din viaţa lui. Ceremonia în sine era doar o formalitate.

În biserică se stârni un val de agitaţie, după care se aşternu o linişte deplină. Se întoarse şi o văzu, palidă şi nemişcată, pe fondul peretelui dezolant şi sterp al bisericii, văruit în alb; ca o lumânare subţire, de culoare cenuşie, acoperită de o văpaie roşiatică. Şalul de un roşu intens era cel mai strălucitor lucru din micuţa capelă friguroasă.

Mireasa înaintă lent de-a lungul culoarului central, liniştea aşternută asupra mulţimii fiind întreruptă de clinchetul scos de clopoţeii ce zornăiau la fiecare pas. Ce mama naibii...?

Când se apropie îndeajuns, Ronan identifică sursa

sunetului: o diademă din argint, exotică şi cu lucrătură complicată, care îi încadra fruntea cu nişte clopoţei.

Îşi aruncă privirea rapid spre mulţimea intrată în transă, iar buzele i se mişcară uşor, ca şi cum i-ar fi venit să zâmbească. Asta da mireasă în doliu! în spatele său îl auzi pe preot pufnind a dezaprobare, iar zâmbetul lui

Ronan se lărgi brusc. Vazele, cu amestecul lor atât de păgân de vâsc, stejar verde şi ienupăr, aveau să pălească în faţa acestei apariţii străine, mult mai păgâne.

Ea ajunse lângă el şi îl luă de mână. Mâna îi tremura vizibil. El o ţinu strâns şi dădu aprobator din cap spre reverendul Gillespie.

Preotul trase adânc aer pe nas, după care începu:

— Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici, în Casa Domnului, sub privirea Lui, şi în prezenţa acestei adunări, ca să îi unim pe Ronan James Mcallister şi pe Peggy Smith...

Marguerite luă o gură zdravănă de aer şi îl corectă:

— Marguerite Elizabeth Blackett-Smith.

Sprâncenele negre ale lui Ronan se uniră brusc:

— Poftim?

— Nu Peggy Smith – o cheamă Marguerite Elizabeth Blackett-Smith, repetă ea.

Ochii de un albastru văratic o sfredeliră pe loc:

— Adică vrei să te măriţi sub numele de Marguerite, nu de Peggy?

— Da. Palmele ei erau ude şi inima îi bătea cu putere în timp ce se pregătea să-i explice încurcătura făcută. Ştii...

Ronan dădu din umeri şi se întoarse spre preot.

— Indiferent dacă ea îşi spune Peggy sau Marguerite, n-are importanţă. Continuaţi ceremonia.

— Da, dar... începu Marguerite.

— Iubiţi credincioşi...

Tânăra femeie ezită o clipă, după care decise să lase totul să decurgă de la sine. Era o laşitate din partea ei, o ştia prea bine, însă chiar îşi dorea nunta asta, voia banii şi şansa unei vieţi noi, oferite atât ei, cât şi celor două fetiţe.

Ascultă discursul preotului, uimită de uşurinţa cu care Ronan James Mcallister acceptase substituirea. Nu-i pusese nicio întrebare, nici măcar n-o lăsase să-i explice ce şi cum. Chiar nu-i păsa cu cine anume se însura.

Stupefiată, simţi cum el îi scoase mănuşa şi îi puse pe deget o verighetă de aur. Mirele stătea atât de aproape, încât putea să îi simtă mirosul – săpun, colonie şi un iz uşor de fum de lemn ars. Probabil că se îmbăiase. Era proaspăt bărbierit, iar părul lui era umed şi pieptănat cu

stil. Acum nu mai era vorba de vreun lucrător la fermă; era un amestec exotic de gentleman şi... de barbar.

Genunchi dezgoliţi. Picioare puternice şi musculoase acoperite cu şosete de culoare neagră, acoperind toată gamba. Un kilt din stofă tipic scoţiană în carouri, fixat cu un sporran, acea gentuţă din piele netăbăcită ce îi atârna la şold. Acest mic accesoriu era dispus chiar... sub pântecele lui.

Oare era adevărat că scoţienii nu purtau nimic pe sub kilt? Nu ştia de ce ideea părea atât de şocantă, când ea însăşi nu purta indispensabili. Nici Papa şi nici verişoara ida nu fuseseră de acord cu noua modă ce impunea ca doamnele să poarte indispensabili pe sub jupon.

Însă pentru un bărbat era diferit. Fiindcă ceea ce purta el era de fapt un fel de fustă, şi atât de scurtă...

0 adiere de vânt mai serioasă şi...

Simţi cum i se încălzesc obrajii. Nu era cuviincios să se gândească la asemenea lucruri în biserică. Îndeosebi în timp ce se mărita. *Ea* se mărita.

În tăcere îl auzi promiţând să fie alături de ea şi să aibă grijă de ea la bine şi la rău...

În timp ce el rostea cuvintele cu o voce aspră, lipsită de orice fel de emoţie, nu se putu abţine să nu se gândească

la biata Peggy Smith, a cărei viaţă fusese întreruptă atât de repede şi care ar fi trebuit să stea acolo, însoţindu-se cu acel bărbat.

— ... Şi te înzestrez cu toate bunurile mele lumeşti. „Cinci sute de lire, se gândi Marguerite. Te înzestrez cu cinci sute de lire”.

Îşi rosti şi ea legământul de căsătorie ca un papagal.

1 se părea atât de ireal, ca o pantomimă sau o piesă de teatru. Şi după aceea...

— Poţi săruta mireasa.

O întoarse spre el şi se aplecă să o sărute chiar în momentul în care ea îşi ridică faţa, uşor îngrijorată, conştientă pe deplin de faptul că se săruta în văzul tuturor celor de faţă şi totodată grăbită să termine odată şi cu asta. Se loviră nas în nas, ea sări din loc, iar buzele lui ratară ţinta, sărutând-o în lateral, undeva în colţul gurii.

— Îmi pare rău, îi spuse, conştientă într-un mod aproape chinuitor de prezenţa mulţumii ce se holba la ei.

El o privi îndelung, după care îi zâmbi uşor:

— Cred că putem s-o facem puţin mai bine de-atâta.

Farmecul zâmbetului său agreabil aproape că o îmbătă. Până acum îi păruse atât de rigid şi de strict, însă zâmbetul acela...

Mâinile lui mari îi cuprinseră faţa, iar el se aplecă şi o sărută cu o gură caldă şi posesivă.

Mirosea bine, a proaspăt şi curat, precum izul inconfundabil al turbei. Prima atingere a buzelor lui fusese rece, însă a doua oară gura lui fu fierbinte şi lacomă. Gustul lui era nedefinit, masculin şi ispititor, precum vinul savuros de Porto şi turta dulce. Simţi căldura până în stomac şi se lăsă pradă senzaţiilor care o acaparaseră în întregime, dorinţa lui lacomă trezind un demon ce dormea adânc, în străfundurile ei.

Sărutul lăsă un vid absolut în mintea lui Marguerite, iar când el îi dădu drumul, se clătină şi chiar ar fi putut să cadă dacă el nu ar fi cuprins-o pe după talie şi nu ar fi reechilibrat-o.

Îl scrută nedumerită. Ce se întâmplase? Mâi fusese sărutată până acum şi niciodată...

El se aplecă şi îi ridică şalul de caşmir, care în mod inexplicabil îi alunecase de pe umeri şi zăcea la picioarele ei. 1 – 1 înfăşură în jurul umerilor, spunându-i:

— N-am mai văzut niciodată o asemenea pată de culoare în biserică. Ce să mai zic, cu asta şi cu clopoţeii, bunul nostru reverend este neîndoielnic în stare de şoc.

Ea îşi fixă rapid privirea pe kiltul lui în carouri roşii şi

verzi.

— Nu s-ar putea spune că dumneata eşti îmbrăcat în nişte culori mai monotone.

Chicotind surprins, îi oferi braţul, iar ea îşi petrecu ceremonios mâna pe după el.

— Şi-acum, doamnă Mcauister, o să ne întoarcem pe culoarul central.

„Doamnă Mcauister?” Deodată îşi dădu seama că toată lumea aplauda zâmbitoare.

Acum era măritată.

Merseră pe jos până acasă.

— Aşadar, Peggy...

— Aş prefera să nu-mi spui Peggy.

El îi aruncă o privire seacă.

— Atunci, cum? Marguerite-Elizabeth-Blackett-Smith. Mcallister? E puţin cam mult.

Ea îşi muşcă buza. Vru să-i explice, însă invitaţii erau la o distanţă nu prea mare de ei, paşii acestora scârţâind pe pietrişul de pe alee, iar ea era îngrijorată că mărturisirea avea să provoace o scenă. În plus, nu voia să renunţe la fişicul acela consistent de bancnote ascuns la ea în geantă, sus la etaj.

— Spune-mi Meg.

Asta însemna un nume nou pentru o viaţă nouă.

— Şi-atunci ce-a fost cu Peggy Smith? Un fel de pseudonim, în cazul în care te hotărai să te răzgândeşti?

— Ceva de genul ăsta, bâigui ea cu vocea plină de vinovăţie.

— N-are nicio importanţă, documentul pe care l-ai semnat este cât se poate de legal. Aşa cum este şi căsătoria în sine.

— Ştiu.

Poate că această căsătorie era simulată şi falsă în esenţa ei, însă în acelaşi timp era perfect legală. Iar ea îi mai adăugase încă o doză de înşelătorie. Ronan Mcauister încă mai credea că se însurase cu Peggy Smith.

Merseră mai departe.

— Am aranjat ca totuşi să avem o petrecere de nuntă, îi spuse el. Chiar nu puteam să nu dau o masă, însă nu o să fie decât ceva foarte restrâns. Le-am spus oamenilor că eşti în doliu.

Ea îi aruncă o privire surprinsă:

— După părerea verişoarei Ida, ar trebui să mai fiu încă. Cum el ridică o sprânceană în semn de mirare, îi explică: Tatăl meu a murit în India acum un an şi ceva. Făcu un gest sugestiv către rochia de pe ea. Verişoara Ida a

decretat că numai rochiile gri sunt adecvate.

— Nu-ţi place griul?

Marguerite trase şalul şi mai strâns în jurul ei.

— Am umblat un an întreg în negru. Aş fi preferat nişte culori mai vii. Îmi plac culorile vii, însă verişoara Ida era cea care plătea.

— Înţeleg. Dar griul ţi se potriveşte. Se asortează cu ochii tăi, remarcă el studiind-o atent.

— Ei, prostii, oftă ea.

— Ba deloc. Ochii tăi sunt de culoarea pe care o are roua dis-de-dimineaţă pe turbă.

Marguerite îl străfulgeră cu o privire piezişă. Acum ce mai făcea, flirta cu ea? Sau se amuza pe seama ei? însă el se uita în faţă cu o expresie melancolică.

Merseră în continuare în tăcere. În spatele lor scârţâiau paşii invitaţilor la nuntă. Tânăra femeie încercă să găsească un subiect de conversaţie:

— Iapa e bine? Cea care a fost bolnavă?

— Hmm? O, da, se recuperează binişor, mulţumesc de întrebare. Aşadar, tatăl tău a murit în India. Cât timp a trăit acolo?

— Am plecat din Anglia când eu aveam cincisprezece ani.

— Ai trăit acolo? Cum era? o întrebă el curios.

— Îmi plăcea la nebunie. Îmi plăceau căldura, oamenii, bogăţia culturii, culorile, mâncarea...

— Şi cu toate astea te-ai întors.

— Am iubit India. Din păcate, India nu m-a iubit pe mine. Am fost bolnavă aproape tot timpul, iar în cele din urmă n-am avut de ales şi a trebuit să mă întorc acasă.

— Deci asta a fost. Îmi pare rău.

Vocea lui era sumbră, iar mâna lui mare şi caldă le strângea afectuos pe ale ei.

Numai vreo douăsprezece persoane participară la masa de nuntă, majoritatea fiind nişte vecini din ţinut, însă numărul redus de invitaţi înrăutăţi şi mai tare situaţia. Marguerite fu în centrul atenţiei. Toată lumea era atât de amabilă şi de drăguţă, cerându-i diverse amănunte despre ea, comentând, râzând, dar totodată mirându-se de cum putuse Ronan să păstreze secretul în ceea ce o privea.

Îi venea să intre în pământ.

Femeile se arătară entuziasmate de frumuseţea şi moliciunea şalului ei şi îi puseră nişte întrebări delicate despre motivul pentru care era în doliu. Ea le povesti despre Papa şi despre diadema din argint, iar când o întrebară cum anume îl cunoscuse pe Ronan, se înroşi la

faţă şi murmură ceva despre o cunoştinţă comună şi, bineînţeles, despre corespondenţa purtată după aceea.

Era umilitor să le accepte toată amabilitatea şi urările de bine ştiind că totul era doar o farsă, însă în cele din urmă chinul luă sfârşit. Ronan declară că el şi mireasa aveau să plece într-un mic voiaj de nuntă. Asta dădu naştere unui şir de tachinări de bun-simţ, ce denotau înţelegerea celor de faţă, dar şi câtorva giume mai deocheate. Obrajii lui Marguerite frigeau, însă Ronan suportă întregul asalt verbal cu o doză de umor şi cu multă stăpânire de sine.

O trăsurică descoperită, cu două locuri, fu adusă în faţa casei. Ronan o ridică pe Marguerite pe banchetă, după care urcă cu multă agilitate ca să se aşeze lângă ea şi luă hăţurile în mâini.

— Mergem doar să ne plimbăm puţin, murmură el. De îndată ce toată lumea asta o să plece, ne întoarcem.

Porniră în mijlocul uralelor, al aplauzelor, al semnelor de rămas-bun şi al urărilor de bine, ce rămaseră încetul cu încetul în urmă, plutind parcă în aer.

— Totul s-a desfăşurat aşa cum trebuie, spuse el când rămaseră singuri. Bravo ţie, Meg. Ai făcut ca totul să pară o nuntă adevărată.

— Aşadar e o căsătorie pe bune, nu?

— Da, una legală. O privi pieziş: Sau cel puţin o să fie după noaptea asta.

Ea înghiţi în sec. Aşadar urma să se consume şi actul marital.

Se uită la mâinile puternice, fără mănuşi, care ţineau hăţurile, la genunchii goi abia vizibili sub croiala kiltului. Conturul gâtului puternic, uşor bronzat, era pus în valoare de cămaşa cu şireturi şi jabou. Se uită la gura ce exprima severitate, dar care putea zâmbi atât de neaşteptat, şi se gândi la ochii aceia de un albastru vărătic. Şi fu cuprinsă de fiori.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Nu.

capitolul 4

Marguerite nu prea avu poftă de mâncare la cină. Se cam săturase la masa de după nuntă şi, pe deasupra, neliniştea ei crescuse în mod constant pe tot parcursul serii.

Ce aştepta oare de la ea?

Seara trecu foarte greu. După cină Ronan se scuză, întrucât avea de terminat nişte documente foarte importante. Seniorul lucră la masă la hârtiile lui în timp ce Marguerite stătu pe canapea prefăcându-se că citea o

carte. Toată atmosfera ar fi fost foarte casnică, cu excepţia tensiunii crescânde din încăpere.

Tânăra femeie frunzări paginile, fără să se uite, dar complet conştientă de fiecare mişcare făcută de el.

Măcar dacă ar fi ştiut.

În final, el termină de scris şi ultima hârtie, închise registrul, curăţă pana, puse capacul sticluţei cu cerneală şi făcu curăţenie pe masă.

— E timpul să ne băgăm în pat.

Fluturii din stomacul ei se transformară în păsări în toată regula.

Ronan o însoţi până la uşa dormitorului ei, o deschise şi cu o plecăciune îi spuse:

— Cincisprezece minute?

Ea dădu din cap aprobator şi închise uşa. Cincisprezece minute.

Se învârti prin cameră, dându-şi jos hainele şi scoţându-şi din bagaj cea mai bună cămaşă de noapte. Un alt cadou primit de la verişoara Ida, cămaşa era groasă şi călduroasă, fără niciun fel de formă şi simplă, simplă – perfectă pentru o rudă săracă ce avea să locuiască în Scoţia, însă nu tocmai ceea ce şi-ar fi dorit o femeie pentru noaptea nunţii.

O îmbrăcă, tremurând în ciuda focului care ardea deja în şemineu. Într-un fel era recunoscătoare pentru faptul că această cămaşă era simplă, fără niciun fel de ornamente. Îmbrăcată astfel, nu putea exista niciun fel de pretenţie că acest aranjament era altfel decât unul pur legal.

Ciocănitul lui uşor în uşă aproape o făcu să sară în sus de frică. Sări rapid în pat – aşternuturile erau atât de reci –, se întinse pe spate şi trase pătura în sus, până la bărbie.

— Intră.

Era îmbrăcat la fel ca mai devreme. Nu era sigură dacă trebuia să se simtă uşurată din acest motiv. Se aşteptase ca el să poarte un halat şi o cămaşă de noapte, nu kiltul. Rămase acolo, întinsă, încercând să nu se uite la el, însă era imposibil.

Ronan îşi scoase haina scurtă şi o atârnă de spătarul unui scaun. Îşi dădu jos brâul şi jaboul, după care îşi trase cămaşa peste cap şi o puse peste haină. La bustul gol, se aşeză pe marginea patului ca să-şi scoată pantofii şi ciorapii. Aranjă întregul ansamblu cu grijă lângă scaun.

Desculţ şi pe jumătate gol. Gura lui Marguerite era complet uscată.

Stând cu spatele la ea, în lumina obscură a focului şi a lumânării de la capul patului, îşi desfăcu catarama de la

brâu. Se auzi foşnetul materialului textil ce căzu pe podea, iar Marguerite înghiţi în sec. Era adevărat, cel puţin în acest caz, ce se spunea cu privire la ce purtau scoţienii pe sub kilt.

Nimic.

Se uită pe furiş cum, dezbrăcat complet şi fără pic de jenă, soţul ei îşi împături kiltul şi îl puse pe scaun cu restul hainelor. Când se întoarse, ştiu că ar fi trebuit să închidă ochii, însă...

Nu mai văzuse un bărbat gol puşcă până atunci. Era despuiat, barbar... şi frumos.

Nu se putu abţine să nu se holbeze la el; abia după ce îşi reaminti că se presupunea că este o doamnă – iar doamnele nu se holbează – îşi întoarse capul într-o parte, însă tot putea să-l vadă cu coada ochiului.

El se opri.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit. Aşa dorm întotdeauna. Nu te deranjează corpul unui bărbat, nu-i aşa? M-am gândit că fiind văduvă şi tot...

O, Dumnezeule, uitase că trecea drept văduvă. Scoase un sunet strangulat, ca un chiţăit, în semn de aprobare a spuselor lui şi încercă să pară ca şi cum vederea trupului lui nu o lăsase pur şi simplu fără aer în piept.

— Aş putea să mă duc să-mi iau o cămaşa de noapte dacă preferi.

— Nu, nu, este... Nu mă deranjează.

„Deranj” nu era cuvântul potrivit.

Patul scârţâi, iar ea simţi un uşor curent de aer în momentul în care el ridică pătura să se învelească.

— Asta doar aşa, fiindcă trebuie cel puţin să creăm impresia că s-a consumat căsătoria, spuse Ronan în timp ce se strecura în pat lângă ea.

— Impresia?

— Da, bănuiesc că n-ai vrea să...

Asta era un fel de întrebare ascunsă? Nu-i răspunse. Mintea ei era ca o foaie albă, complet goală.

— E-n regulă, nu? în starea în care eşti, m-am gândit că nu vei dori să... însă dacă vrei...

Aşteptă.

Marguerite nu avea nicio idee ce să spună. În *starea* ei?

— Nu, bineînţeles că nu, adăugă el. Ei bine, a fost o zi lungă, iar noaptea trecută n-am dormit prea mult, aşa că... Aşternuturile de pe pat se ridicară şi brusc se trezi cu trupul lui gol, bine conturat, deasupra ei. Marguerite înţepeni, însă el nu făcu altceva decât să se întindă peste ea ca să stingă lumânarea de la capul patului, între

degetul mare de la mână şi arătător. După aceea se întinse la loc: Noapte bună, Meg.

— Noapte bună, şopti ea.

În câteva minute respiraţia lui se reduse la un ritm profund, imperturbabil. Adormise. Marguerite stătea în pat trează şi cu ochii în patru, tremurând, parţial din cauza frigului, parţial şi ca... reacţie la situaţia de faţă? Era în pat cu un scoţian bine făcut, gol puşcă, care acum dormea şi pe care îl cunoştea de mai puţin de o zi.

Din partea lui fusese clar că era dornic să consume actul marital, însă lăsase decizia aceasta pe seama ei. Şi nu o forţase.

Dar ea îşi dorea oare ca această căsătorie să fie consumată? Se gândi la acest aspect. Simţea nişte furnicături şi palpitaţii în anumite zone mai neobişnuite ale corpului. Bănuia că putea să facă asta. Doar că era... puţin cam devreme ca să fie sigură.

Oarecum ar fi putut să doarmă? Totul era atât de ciudat. Îi era frig. Noaptea trecută îi încălziseră patul şi îi dăduseră o cărămidă fierbinte înfăşurată într-o bucată de flanel. În noaptea aceasta tot ce avea la dispoziţie ca să se încălzească era un bărbat masiv, în pielea goală.

Era măritată. Cât de ciudat.

Încetul cu încetul, căldura corpului lui se răspândi în jur şi încălzi aşternuturile. Respiraţia lui era profundă şi regulată, iar ritmul în care el inspira şi expira îi linişti în mod indirect pulsul ei extrem de accelerat. Încetul cu încetul, şi Marguerite se relaxă...

*

Ronan se trezi la răsăritul soarelui cu o dorinţă **f** aproape dureroasă în vintre, motivul unei erecţii impresionante. În pat, lipit de el şi uşor răsucit, era un corp moale de femeie, mirosind frumos. Avu nevoie de un moment distinct ca să-şi amintească cine anume era.

Peggy – nu, Meg Smith. Meg Mcallister acum. Părul ei şaten mătăsos era întins peste tot pe pernă.

Soţia lui. Şi totuşi nu era soţia lui.

Îi inspiră parfumul. Săpun, o tentă uşoară de apă de colonie şi un miros cald şi ispititor de femeie.

O femeie slabă şi vulnerabilă, îşi aduse el aminte*!*

Prea slabă, prea palidă. Şi asta dintr-un motiv al naibii de clar. Unui bărbat ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru că râvnea la o muribundă.

Oare cât mai avea de trăit? Probabil că era disperată dacă făcuse asta. Oare ce voia să facă cu banii?

Nu era treaba lui.

Rămase întins în patul cald, nedorind să plece, să o lase singură pe femeia care dormea fără să scoată niciun zgomot. Trecuseră cinci ani de când împărţise ultima oară patul cu cineva în felul acesta.

Cu toate că atmosfera nu fusese niciodată aşa, niciodată atât de liniştitoare şi într-un fel sau altul... prietenoasă.

Lenore nu fusese niciodată o soţie paşnică. Sau i prietenoasă, ca să te facă să te bucuri de compania ei. Lenore dorise întotdeauna să fie în alt loc, să facă ceva diferit, cu altcineva, cu cineva interesant. Cu cineva captivant. Oriunde altundeva decât acolo. Cu oricine altcineva decât cu el.

Acum stătea şi asculta respiraţia uşoară a lui Meg.

Ar fi trebuit să se simtă singur trezindu-se lângă o persoană relativ străină, însă adevărul era că nu se simţise niciodată atât de singur şi de izolat ca în dimineţile acelea în care se trezise lângă Lenore, aşteptând ca ea să deschidă ochii, numai ca să vadă cum în ei se reflecta nefericirea profundă cauzată de prezenţa soţului pe care şi-l alesese.

Nimic nu-i adâncise solitudinea decât răceala unei căsătorii ratate.

Nu fusese vina nimănui, îşi spusese pentru a nu ştiu

câta oară. Se cunoscuseră în Edinburgh. O socotise iubirea vieţii lui. Ea crezuse că el era... altcineva. Şi-l imaginase ca pe tatăl ei, un tip bogat şi sofisticat, un element de vază al societăţii din Edinburgh şi Paris.

Când aflase că moştenirea lui fusese cheltuită în întregime şi că în orice caz Ronan era, în fundul sufletului, un fermier ce manifesta o dragoste puternică şi profundă pentru pământul său, dezamăgirea o înveninase şi o înrăise complet.

Acum, privind în urmă, putea să-şi dea seama că semnele fuseseră evidente chiar de dinaintea căsătoriei lui cu Lenore – asta dacă şi numai dacă şi-ar fi bătut capul să le vadă. Însă Lenore îi luase complet minţile, iar el, ei bine, fusese orb şi nu îi văzuse toate defectele. Şi bineînţeles, din cauza poftelor sale trupeşti, această orbire se transformase în prostie în toată regula.

Întregul ţinut îl compătimise când soţia sa fugise cu altul, însă Ronan îi fusese recunoscător. Iar doi ani mai târziu, Dumnezeu să îl ierte pentru asta, aflând că ea murise la naşterea copilului acelui bărbat, simţise un fel de mâhnire, însă în mare parte sentimentul fusese de uşurare pentru faptul că ea nu mai avea să se mai întoarcă vreodată.

Ţinutul avea să-l compătimească din nou când şi cea de-a doua soţie a lui avea să fugă, însă chestia asta nu avea să-l afecteze de data asta absolut deloc. Asta era şi ideea când venea vorba de căsătorie – totul depindea de aşteptări.

De data asta el nu avea niciun fel de aşteptări, în afară de această aşteptare nefericită pe care i-o provoca dorinţa sa carnală total neadecvată şi deplasată, se gândi el, în timp ce femeia de alături se foi uşor în somn, iar corpul lui reacţionă în consecinţă.

Coborî încet din pat, mutându-şi astfel poftele trupeşti de lângă obiectul dorinţei sale. Îşi adună hainele şi ieşi, închizând uşa fără zgomot după el.

Ie

Se întâlniră din nou la micul dejun. El avusese deja parte de două ore intense de muncă fizică la grajduri ca să uite de dorinţele carnale.

Ea îl întâmpină cu un „Bună dimineaţa” spus pe o tonalitate scăzută şi un zâmbet timid care lui îi reaminti, în mod instantaneu, de modul în care se înroşise la faţă şi cum se agitase vizibil în momentul în care îi văzuse goliciunea.

Apoi îl întrebă ce planuri avea pentru ziua aceea, iar el îi

răspunse cu un singur cuvânt: „Muncă”, după care se întrebă dacă nu cumva asta sunase oarecum mitocănesc. Nu asta fusese intenţia lui, dar acesta era adevărul gol-goluţ.

— Şi-atunci ce-ai vrea să fac eu? se interesă ea.

— Orice vrei. Aici eşti oaspete.

Marguerite nu mai spuse nimic tot restul mesei, însă în timp ce el îşi împăturea şervetul şi se pregătea să plece, îl întrebă:

— Ce-ar fi dac-aş decora casa pentru Crăciun?

— Pentru Crăciun? repetă el indiferent.

El nu-şi bătuse niciodată capul prea tare cu Crăciunul. Era mai mult o chestie englezească, cu festivismul şi cu decoraţiunile specifice. Mama lui, fiind englezoaică, îl sărbătorea cu mult entuziasm, însă ea murise pe vremea când el era abia un băieţaş, iar de-atunci încoace Crăciunul fusese mai mult o ocazie solemnă de mers la biserică. Anul Nou, Hogmanay, aceasta era ocazia pe care o sărbătoreau scoţienii din tot sufletul.

— Mi-ar plăcea să fac asta, rosti ea cu convingere. N-am avut niciodată parte de un Crăciun cu zăpadă. Când eram mică am locuit tot timpul în sudul Angliei, după care am plecat în India. N-ai nici cea mai vagă idee cât este de

ciudat să ai vreme însorită şi caldă de Crăciun. Unul dintre lucrurile pentru care am aşteptat cu multă nerăbdare să mă întorc în Anglia a fost să mă bucur de un Crăciun englezesc după toate regulile artei – bine, de unul scoţian –, iar acum sunt aici şi s-ar putea ca de Crăciun chiar să şi ningă.

Faţa i se lumină la gândul că acest lucru era posibil.

El nu se îndură să-i spună cum era un Crăciun scoţian după toate regulile artei, în mod deosebit un Crăciun după tipicul reverendului Gillespie – totul numai predici solemne.

— Ar fi extraordinar să decorezi totul pentru Crăciun, îi zise.

— Aş putea să am o servitoare ca să mă ajute să adun toate ramurile acelea verzi?

— O să te ajut eu, se trezi el spunând.

Îl aşteptau o grămadă de lucruri de făcut, dar probabil că acesta avea să fie ultimul ei Crăciun pe pământ, aşa că de ce să nu transforme în realitate ocazia la care visa ea? Şi aşa, părea atât de mică şi de drăguţă, că era aproape suficient să ceară ceva ca să i se şi împlinească orice dorinţă.

Se înfofoliră în haine de iarnă – Ronan văzuse cât de

subţire era pardesiul ei, aşa că pusese o servitoare să găsească ceva mai călduros prin dulapurile fostei sale soţii – nu se apropiase de camera ei de când îl părăsise şi toată garderoba ei era încă acolo. Fata în casă îi adusese o haină de lână de un vişiniu strălucitor, o eşarfă verde cu alb şi o căciulă de blană. Meg exclamase plină de încântare la vederea lor, fără să-i pese că erau în definitiv nişte vechituri.

Cât despre încălţăminte, Meg purta aceleaşi cizme negre, solide pe care le purtase şi la nuntă, perfect potrivite pentru a merge prin frig şi noroi. Se întrebă dacă cizmele erau singura ei pereche de încălţăminte.

O luară spre partea vestică a moşiei, cea împădurită, iar Ronan se trezi povestindu-i despre proprietate şi lămurind-o asupra diferitelor chestiuni mai interesante.

Lenore s-ar fi plictisit de moarte, însă Meg îi puse tot felul de întrebări ca şi cum subiectul i s-ar fi părut pasionant. Plimbarea rapidă făcută în aerul rece şi înviorător îi îmbujoră obrajii şi aduse o sclipire în ochii aceia frumoşi, de un cenuşiu inconfundabil, iar el se trezi din nou că îi spunea mai mult decât îşi propusese, explicându-i modul în care credea că se putea reconstrui moşia, o confesiune pe care nu o mai făcuse nimănui.

Din fericire ajunseră la marginea pădurii înainte ca el să-i divulge motivul căsătoriei lor, blestematul de testament al străbătuşii Agatha.

Adunară un braţ plin de ramuri verzi – ienupăr înmiresmat şi molid, rămurele lungi de iederă, de stejar verde cu spini, respectiv de vâsc –, Meg ocupându-se în mare parte de alegere, iar Ronan de căţăratul în copaci şi tăiere.

Ea era foarte pretenţioasă şi îi dădea indicaţii într-un mod ferm şi feminin care îl amuză copios.

— Nu, nu aceea, cealaltă, puţin mai sus. Ramura de deasupra capului tău, în stânga – e mult mai frumoasă, nu crezi?

— Nu cred decât că e mai sus. Vrei să-mi rup gâtul?

— Nu, bineînţeles că nu! E-atât de periculos?

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Îngrozitor de periculos. Însă sunt un tip viteaz, aşa că-mi asum riscul.

— Poţi fi convins că eşti un adevărat erou, râse ea. Şi să ştii că merită. Este o rămurică mult mai frumoasă şi mai bine proporţionată. O să vezi când o să aranjez totul. O să arate minunat.

— Pentru mine nu-i decât o altă chestie verde, mormăi

el, deşi îi plăcea mult ce făcea acum, şi ştiau amândoi lucrul acesta.

În timp ce se întorceau epuizaţi spre casă, pe jumătate acoperiţi de rămurelele verzi, ea îi povesti despre cum era Crăciunul în India, iar Ronan reflectă la toate acestea şi hotărî că nu mai avusese parte de-o distracţie atât de firească, deloc forţată, de ani şi ani de zile.

Lăsară toate ramurile adunate în hol şi se duseră să se spele pentru prânz. După ce mâncară masa de prânz, seniorul o lăsă pe ea să decoreze, spunându-i să cheme servitoarele dacă avea nevoie de ajutor.

Ar fi fost amuzant să participe şi el, însă Ronan îşi dădu seama de pericolul reprezentat de această opţiune.

Meg avea să plece într-o lună de zile, iar el era mult mai singur decât îşi dăduse seama vreodată.

În plus, avea o grămadă de treburi care îl aşteptau.

Când Ronan se întoarse în seara aceea şi încercă să intre pe uşa din spate, văzu că drumul îi era blocat de o servitoare.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar credem că ar trebui să intraţi pe la intrarea principală, prin faţă.

Seniorul ridică din sprâncene a mirare. Aceasta era intrarea cea mai apropiată de grajduri, care se aflau în

spatele casei.

— Credem?

Fata se înroşi la faţă, însă nu se dădu la o parte.

— Da, domnule.

Ochii ei se tot plimbau jucăuşi încoace şi încolo, în mod clar, se punea ceva la cale.

— Atunci, foarte bine.

Ronan ocoli casa ca să ajungă la intrarea principală. În timp ce aştepta acolo văzu că deasupra ciocănelului de la uşă era prinsă o coroniţă de ilice şi iederă, legată cu panglici roşii şi albe. Ciocăni, simţind că era ridicol. Doar era propria lui uşă!

Un lacheu îi deschise şi apoi se trase rapid în spate ca să îi facă loc să intre. Holul era un amestec nedefinit de ramuri verzi înmiresmate şi panglici de un roşu aprins. Meg tocmai strângea ultimele resturi rămase în urma aranjamentului.

— Ce zici? îl întrebă ea, scuturându-şi degetele.

Era din nou îmbujorată şi ochii îi străluceau.

— Foarte drăguţ, foarte, ăăă, verde.

Ea râse.

— Mirosul nu te face să te gândeşti la Crăciun?

Ronan adulmecă în jur. Parfumul îl făcu să se gândească

la păduri reci şi noroioase şi la lemne sparte, însă ea zâmbea cu o asemenea expresie întipărită pe faţă, încât se trezi spunându-i din toată inima:

— Într-adevăr, aşa este. Miroase foarte, hm, crăciunesc. Bună treabă. Acum, o să mă duc să mă spăl şi să mă schimb pentru cină.

Îi era frig, avea hainele umede şi tânjea după ceva de băut.

— Da, bineînţeles. Şi eu trebuie să mă spăl şi să mă aranjez puţin, fu de acord Meg şi se întoarse ca să plece.

Două fete în casă se repeziră şi îi blocară calea, zâmbind. Ronan se încruntă.

— Hmm, hmm! îşi drese lacheul vocea, făcându-l atent

Seniorul îi aruncă o privire rapidă, iar ochii lacheului se îndreptară în mod intenţionat în sus. Ronan urmări privirea bărbatului spre un cerc din ramuri verzi ce atârna suspendat deasupra holului. Vâsc. Şi sub el, deşi complet în necunoştinţă de cauză, stătea Meg. Noua lui mireasă.

Deodată ştiu de ce anume fusese manevrat să vină încoace, respectiv de ce jumătate din personalul lui dădea târcoale şi zăbovea în mod nejustificat în holul de la intrare, încercând să-şi ascundă zâmbetele.

— Cred că asta-i o veche tradiţie pe care trebuie să o

onorăm, îi spuse el lui Meg arătându-i cu mâna în sus.

— O!

Ea râse puţin, roşind, şi îşi ridică încet faţa pentru sărut.

El îi încadră faţa cu mâinile, simţind oasele delicate, pielea caldă şi mătăsoasă. Întenţionase să îi dea un sărut uşor şi scurt, însă ochii ei străluceau, iar buzele moi se despărţiră în avans; fără să se mai gândească, îi acoperi gura cu a lui şi o sărută tare şi apăsat, bucurându-se de gustul ei.

Avea un gust dulce şi ameţitor precum pâinea proaspătă şi apa îndulcită cu miere. O strânse şi mai tare în braţe, trăgând-o spre el, lipindu-i corpul de al lui, iar ea îi răspunse împingându-se şi mai tare în el, trecându-şi degetele prin părul lui, cu gura caldă şi primitoare. Gustul ei i se răspândi automat în vene, ca o văpaie, declanşând un răspuns pentru care nu fusese pregătit. Mâinile lui coborâră, plimbându-i-se rapid peste tot corpul fragil, minunându-se de cât de uşoară era în mâinile lui, de delicateţea ei, de oasele ei fine şi de graţia ei de vrăbiuţă – nu!

Nu delicată, ci bolnavă. Pe moarte. Iar el o chinuia şi o asalta în mod nepermis, în holul propriei sale case, în faţa servitorilor săi.

Îşi întrerupse sărutul, se uită rapid în jur şi descoperi că erau singuri. Servitorii dispăruseră încetul cu încetul, în tăcere deplină, aşa cum se topeşte ceara. Oricum, chiar dacă ar fi trecut o turmă de elefanţi pe-acolo, tropăind zgomotos, Ronan avea îndoieli că ar fi băgat de seamă.

Se uită în jos la ea şi îşi dădu seama că încă o mai strângea cu putere în braţe. Oasele fragile ale umerilor ei îi aduceau parcă un reproş tacit. Îi dădu drumul cu grijă şi se trase înapoi. Acum respira anevoios. La fel şi ea, însă ochii aceia cenuşii ai ei străluceau ca argintul lustruit şi îl priveau ca şi cum el ar fi...

Nu, el nu era niciun fel de erou. Era o brută insensibilă dorind cu ardoare o femeie pe moarte.

Încercă să se gândească la o formulă elegantă, însă uitându-se fix la ochii aceia cenuşii măriţi şi văzându-i gura rozalie, cu buzele uşor întredeschise, încă umede de pe urma sărutului, nu putu să spună altceva decât:

— Atunci e timpul să ne spălăm pentru cină.

Fir-ar să fie, cum mama naibii avea să treacă peste încă o noapte petrecută în pat cu ea?

Ca să nu mai vorbim de cele douăzeci şi opt de nopţi care urmau.

capitolul 5

În noaptea aceea Ronan sosi în dormitorul soţiei sale îmbrăcat într-o cămaşă de noapte nouă, apretată, şi cu un halat din brocart. Meg se uită la el cu surprindere, iar el îi spuse uşor jenat:

— Am crezut că s-ar putea să preferi asta.

Ea îl măsură din priviri, iar el, aşa nătărău cum era, percepu asta ca pe o dezmierdare.

— Nu mă deranjează.

Îi aruncă un zâmbet timid.

Asta ce însemna oare? Că voia ca el să doarmă dezbrăcat? Sau că nu îi păsa ce purta în aşternuturi? Probabil că ultima variantă. Îşi dădu jos halatul şi se strecură în pat lângă ea.

Îi trebui o veşnicie ca să adoarmă. Era conştient într-un mod chinuitor de prezenţa ei, de fiecare respiraţie a ei şi de orice mişcare măruntă făcută de ea. Şi de parfumul ei, marcat de aceeaşi dulceaţă de dinainte, având în plus un iz uşor de ienupăr, molid şi vâsc.

Acum avea să se gândească la ea ori de câte ori avea să se ducă în pădure.

Amândoi erau foarte atenţi să păstreze distanţa. La un moment dat, piciorul ei îl atinse în treacăt la gambă.

Probabil că el scosese un sunet uşor, pentru că ea îşi ceru scuze în întuneric.

— Ai picioarele reci. Dacă vrei, poţi să le lipeşti de mine ca să le încălzeşti, o invită el cu o voce scăzută, însă ea nu spuse nimic, prefăcându-se că dormea.

Nedorind să aibă de-a face cu el.

Ronan se întoarse pe partea cealaltă şi încercă să doarmă.

Se trezi în zori cu cămaşa de noapte răsucită undeva la jumătatea corpului, gol puşcă de la talie în jos. Lipită strâns şi urmând curbura corpului lui, cu fesele apăsându-i pe vintrele care îl dureau îngrozitor, era soţia lui, ce părea că doarme, şi care era la rândul ei goală de la talie în jos, judecând după pielea mătăsoasă lipită de el. Vru să ridice pătura să verifice, însă vorba ceea, era un gentleman. Asta nu avea nimic de-a face cu gândul că dacă ridica pătura ea avea să fie trezită brusc de aerul rece intrat sub aşternuturi. Ce mincinos!

Îşi trase cămaşa de noapte şi se dădu cu grijă jos din pat, învelind-o bine cu pătura şi aranjându-i-o în jurul corpului, astfel încât să nu-i fie frig. Trecuseră deja două nopţi, mai erau încă douăzeci şi opt.

*

Marguerite îşi ţinu ochii închişi în timp ce soţul ei de două nopţi încoace se dădu jos din pat, apoi o înveli cu pătura, cu multă grijă, cu o stângăcie adorabilă, tipic masculină, după care ieşi din cameră.

Oare de ce îşi imaginase vreodată că toate astea aveau să fie simple?

Se ghemui în locul cald lăsat în urma lui. Două zile şi două nopţi, iar ea era deja îndrăgostită de acest bărbat. Oare cum ar fi putut vreodată să-l părăsească?

Însă aceasta era înţelegerea.

Cele douăzeci şi opt de zile erau tot ce-i mai rămânea. Şi douăzeci şi opt de nopţi. Nu era prea mult pentru o viaţă de om. Nu avea să mai irosească niciuna dintre ele. El o dorea, era sigură de asta. La fiecare sărut, la fiecare atingere, îi simţea dorinţa nestăpânită. Iar el, la rândul lui, trezise o dorinţă nebună în ea.

În ultimele două nopţi se purtase ca un gentleman desăvârşit, reprimându-şi orice fel de pornire, aşteptând un semn de la ea. La noapte avea să-i dea semnul acela. La noapte avea să devină de-adevăratelea doamna Ronan James Mcallister.

Chiar dacă pentru numai douăzeci şi opt de zile.

Servitorii conspirau împotriva lui, decise Ronan pe la

jumătatea zilei. Rămurele de vâsc continuau să apară în cele mai neaşteptate locuri. Şi de fiecare dată era câte o fată în casă care îl îndemna în mod tacit să-şi îndeplinească datoria faţă de tradiţie şi mireasa lui.

El încercă să se prefacă dezamăgit de servitorii săi, care până nu demult îşi făcuseră treaba cu o eficienţă invizibilă, însă nu putea să-i condamne. Credeau probabil că astfel îi urau bun-venit noii sale mirese şi o făceau să se simtă bine la Hightowers, iar romantismul plutea în aer.

Însă seara târziu, când se vârî în pat şi îşi puse capul pe pernă, se uită în sus şi oftă. Meg îi urmări privirea şi exclamă:

— Aia cum a mai ajuns acolo? Cu un aer spăsit, insistă: Pe cuvântul meu, n-am nimic de-a face cu asta. Nu ştiu...

— Bine, bine, nu face nimic. O să stau de vorbă cu servitorii. Întenţiile lor au fost bune. Problema este că le place de tine şi fac toată chestia asta – arătă cu un gest larg către buchetul de vâsc atârnând deasupra patului – pentru că vor ca tu să fii fericită aici.

— Dar sunt. Încă de când am venit, murmură ea. Nici nu-ţi dai seama cât de mult.

Ronan se uită contemplativ la buchetul de vâsc. În general, servitorii cunoşteau toate secretele stăpânilor,

însă se pare că ai lui nu-şi dăduseră seama că această căsătorie era o făcătură. Oftă. Casa avea să fie tristă şi posomorâtă la anul, când ea avea să plece.

Oare la ce fel de situaţie avea să se întoarcă Meg? Nu era deloc treaba lui, ştia bine asta, însă nu se putea abţine să nu se întrebe. Şi să nu se îngrijoreze. Dar ea subliniase limpede că nu dorea să discute despre treburile ei private, iar el n-avea decât să respecte acest lucru.

— Ei bine, aduce ghinion dacă ignori tradiţia.

Gestionându-şi minuţios fiecare fărâmă de stăpânire de sine avută încă la dispoziţie, se aplecă peste ea ca să o sărute uşor.

Meg îl surprinse trăgându-l mai aproape de ea, ţinându-l strâns şi sărutându-l cu un entuziasm care îi anihilă pe loc toate bunele intenţii. Oare îşi dădea seama ce îi făcea?

— Meg? Vrei să spui că...?

Ea se înroşi la faţă şi dădu aprobator din cap.

— Spun că da. Te rog.

Îl apucă de cămaşa de noapte, i-o trase în sus şi i-o scoase peste cap. Asta îi spulberă şi ultima doză de autocontrol.

Sărutând-o, îşi plimbă lin palma de-a lungul corpului ei, apucându-i poalele cămăşii de noapte şi trăgându-le uşor

în sus. Ea îşi ridică mâinile ca să îl ajute, iar el îi scoase veşmântul şi îl aruncă într-o parte, desfătându-şi ochii la vederea trupului ei, subţire şi de un auriu mătăsos în lumina unicei lumânări aprinse şi a tăciunilor incandescenţi din foc.

Era mică şi subţire, însă sânii îi erau mari şi fermi şi foarte, foarte frumoşi. Se aplecă să-i guste, iar ea se arcui ieşindu-i în întâmpinare, cu un geamăt de plăcere.

Meg îşi trecu mâinile peste pieptul lui, peste braţe, în jos de-a lungul spatelui, acoperindu-l la întâmplare cu săruturi, întorcându-i mângâierile şi dezmierdările, încetişor, el îşi plimbă mâna de-a lungul pântecului ei şi-i simţi freamătul lăuntric. Îşi strecură degetele între picioarele ei şi descoperi că era caldă, umedă şi îmbietoare, coapsele ei tremurând şi desfăcându-se la atingerea lui.

Se ridică şi se sui uşor deasupra ei, lipindu-se strâns de ea şi ţintindu-i îmbinarea coapselor. După asta tânjise noapte de noapte şi în fiecare dimineaţă, şi de fiecare dată când o sărutase sub vâsc.

Printr-o mişcare uşoară şi sigură o penetră. Ea se arcui şi ţipă. Îşi împlântă unghiile în umerii lui, iar în lumina focului ceea ce văzu Ronan pe chipul ei fu o grimasă de

durere, nu de extaz.

O împunse din nou, iar ea tresări de durere. Ştiu că ceva nu era în regulă, însă mersese prea departe şi corpul lui scăpase de sub control, aşa că se împinse în continuare înăuntru în timp ce ea se arcuia în continuare, agitându-se şi agăţându-se de el. Dintr-odată, simţi că se dezintegra în mii de particule. Fu vag conştient de faptul că ea nu încercase aceeaşi desfătare.

O ţinu lipită de el, gâfâind în timp ce încerca să-şi recapete simţurile, îngropat încă adânc în corpul ei. Ea fusese virgină. Şi cu toate astea era văduvă. O văduvă virgină? Imposibil.

Respiraţia sacadată i se mai potoli. Se desprinse şi ieşi încetişor din ea, iar ea tresări de durere, deşi încercă să-i ascundă asta.

— Erai virgină.

Asta era o acuzaţie – şi da, era supărat. Şi, de asemenea, vinovat. Dacă ar fi ştiut că asta fusese prima oară pentru ea...

La naiba, ar fi trebuit să-i fi spus. Dacă ar fi ştiut ar fi... Ar fi...

Meg trase pătura ca să-şi acopere goliciunea.

— Da.

— Cum se face că o văduvă este încă virgină? Cum ea îşi întoarse capul într-o parte, insistă: Eşti văduvă?

— Nu.

Abia dacă o auzi recunoscând cu voce scăzută.

— Aşadar, ai minţit în legătură cu asta?

— Da.

Oare ce alte minciuni îi mai spusese?

— Şi eşti pe moarte sau nu? se auzi el spunând cu asprime.

Meg îşi scutură capul şi se uită şocată la el:

— *Pe moarte?*

— Da. Eşti sau nu?

Era brutal, ştia asta, dar fir-ar să fie, nu putea să procedeze altfel. Îl minţise cu neruşinare!

— Ai ştiut că era pe moarte? îl întrebă ea, privindu-l neîncrezătoare.

Ronan se încruntă. Oare despre cine vorbea?

Gura lui Meg se deschise complet din cauza şocului.

— Ai ştiut, nu-i aşa? Ai plănuit să te însori cu ea chiar dacă era pe moarte. Probabil că văzu ceva pe faţa lui, deoarece icni dezgustată: Ai vrut-o fiindcă era pe moarte? Dumnezeule, Ronan, cum ai putut să faci asta?

— Ce tot spui? se prefăcu el a nu înţelege. Eu cu tine m-

am însurat.

Şi, până la urmă, ea era pe moarte sau nu? Avea nevoie-o nevoie disperată – să ştie acest lucru.

— Da, dar tu ai plănuit să te însori cu Peggy Smith, ştiind că mai avea puţin de trăit.

— Tu eşti Peggy Smith.

— Nu, eu sunt Marguerite Blackett-Smith. Am cunoscut-o pe Peggy pe drum încoace.

— Ce-ai făcut? Şi-atunci ea unde-i?

Se trezi uitându-se în jur, ca şi cum Peggy Smith ar fi putut să se ascundă într-un dulap.

— A murit pe drum, la un han aflat chiar lângă graniţă.

— Peggy Smith – adevărata Peggy Smith – a murit? îngăimă el consternat.

— Da, însă înainte mi-a spus ce intenţiona să facă. Să se mărite cu tine.

— Iar tu, pur şi simplu, te-ai gândit să vii aici şi să-i iei locul? Acum era rândul lui să se holbeze la ea cu gura deschisă.

Ea avu eleganţa să pară ruşinată:

— N-a fost chiar aşa. Aşteptam la Hanul Wench and Haggis să vină unchiul meu să mă ia. Când a apărut vizitiul tău, am crezut c-a venit după mine. Nu mi-am dat seama

de greşeala făcută până a doua zi dimineaţă, când în salonaşul pentru micul dejun te-am găsit pe tine şi nu pe unchiul Alexander.

Nu o credea. Era prea simplu.

— Însă ştiai de înţelegerea noastră.

Ea dădu din cap aprobator.

— Peggy mi-a spus. Şi mi-a dat toate hârtiile ei.

— Vrei să spui că le-ai furat.

Se simţea devastat de durere. Se înşelase atât de tare în privinţa ei. Era mai rea decât Lenore.

— N-am furat nimic, îi spuse ea cu ardoare. Peggy mi le-a dat. Voia s-o ajut.

— Cu ce puteai s-o ajuţi dacă era pe moarte?

— O să-ţi arăt!

Înfăşurându-şi un cearşaf în jurul ei din motive de decenţă, ceea ce pe el îl enervă foarte tare – era încă soţia lui, fir-ar să fie, chiar dacă era o mincinoasă şi o escroacă! – sări din pat şi se duse drept la bagajul ei. Ronan profită de ocazie ca să-şi îmbrace cămaşa de noapte. Constată însă că trupul îl trăda. Trupului lui nu-i păsa că ea îl păcălise. Trupul lui o dorea încă.

Tânăra femeie scoase un săculeţ din pânză din cufăr şi se întoarse plină de hotărâre spre pat.

Ei o urmări cu privirea plin de amărăciune. Fusese un asemenea idiot! Cel puţin Lenore nu-l minţise; îl găsise doar plictisitor şi obtuz. Însă Meg...

— Meg este numele tău adevărat? întrebă în timp ce ea se urca la loc în pat.

— Da. Mama obişnuia să-mi spună Meg. Uite, asta-i ceea ce mi-a dat Peggy Smith.

Deschise săculeţul, vărsându-i întregul conţinut pe pat şi, într-o grămadă de mărunţişuri şi de foi, el văzu documentul în care era înţelegerea făcută cu avocatul. Tot acolo era şi sulul consistent de bancnote pe care i-l trimisese în dimineaţa nunţii lor.

— Te-ai măritat cu mine pentru bani, rosti el cu voce monotonă. Ai profitat de această ocazie şi te-ai măritat cu mine sub un pretext fals.

Ea se înroşi brusc:

— Da, aşa am făcut. Însă n-am intenţionat deloc să te păcălesc. Am citit înţelegerea aia după ce m-am întâlnit cu tine, la micul dejun, în prima mea dimineaţă aici. Şi am văzut cât de similar era numele meu cu al lui Peggy. Iar ea mi-a spus că tu nu voiai o nevastă, ci doar un certificat de căsătorie, şi că tot ce trebuia să facă era să se mărite cu tine, să stea aici pentru o lună şi apoi să plece. Şi că

pentru acest lucru tu erai pregătit să-i plăteşti cinci sute de lire.

— Aşa c-ai profitat rapid de şansa de a câştiga nişte bani.

— Da. N-am niciun ban, vezi bine, şi niciun fel de perspective. N-am intenţionat niciodată să te păcălesc. Şi tu te-ai însurat cu mine tot pentru bani, nu-i aşa? îl atacă ea sfredelindu-l cu privirea.

Motivele sale şi testamentul străbătuşii Agatha nu erau treaba ei. El, unul, *nu o* minţise. *Nu* o trădase, *nu* o fermecase dorindu-şi mai mult decât... aşa că strânse din dinţi şi nu spuse nimic.

— Însă n-am ştiut că voiai să te însori cu o femeie pe moarte. Peggy n-a menţionat niciodată acest lucru. Mie mi se pare foarte ciudat. Foarte... macabru.

— Trebuia să mă însor, însă n-am vrut să mă pricopsesc cu o nevastă care să pună şaua pe mine.

Vorbele sunau la fel de urât ca şi prima oară când Adams îi sugerase acest lucru, iar el le percepuse atunci exact la fel. Acum se simţea şi mai jenat de acest plan, însă o făcuse şi cu asta basta, aşa că nu avea de gând să-şi ceară scuze.

Surprinse cu privirea momentul în care ea înţelese că el

se aşteptase ca soţia lui să moară. Marguerite făcu nişte ochi mari, din cauza şocului, şi se albi la faţă, dându-şi seama de implicaţiile ce rezultau de aici.

— În toată viaţa mea nu am auzit de ceva făcut cu atâta sânge rece.

— Ai fost cât pe ce să te substitui unei femei moarte.

— Iar acum te-ai pricopsit cu mine, contrar aşteptărilor tale.

— Ai dreptate. Şi tu te-ai pricopsit cu mine, tot contrar aşteptărilor tale.

Fiecare era la fel de rău ca şi celălalt, se gândi el.

Rămaseră holbându-se unul la altul peste patul cu cearşafurile boţite.

— Dacă a fost o „neînţelegere”, de ce nu mi-ai spus înainte de căsătorie?

Ea ridică un umăr subţire în semn de apărare.

— N-am avut prea mult timp la dispoziţie – tu ai fost ocupat cu iapa aia. Apoi, în biserică, am vrut să-ţi explic, însă tu n-ai ţinut cont de asta şi i-ai spus preotului să continue ceremonia, iar eu m-am gândit... de ce nu?

— Şi în plus aveai deja cele cinci sute de lire ale mele.

— Da. Le-aveam.

Nu se scuză, ci pur şi simplu se uită la el cu ochii aceia

mari, cenuşii, cu bărbia ridicată, vinovată, dar deloc ruşinată.

Refuzul ei de a se justifica îl înfurie la maximum. Nu voia ca ea să recunoască sincer că totul era legat de bani. Voia ca ea să răspundă la acuzaţiile sale cu aceeaşi monedă, să-i arunce în faţă alte acuzaţii. Voia ca ea să-i spună că...

Simţi durerea ce se răsucea ca un burghiu în interiorul lui. Era un idiot incurabil. Orbit de dorinţe carnale. Din nou.

Numai că de data asta... Nu, era un idiot incurabil.

— O să plec mâine dimineaţă la prima oră.

— Ba o să pleci pe naiba! îi replică el răstit. O să stai până după Hogmanay. Ai un contract pe care o să-l respecţi.

— Foarte bine. Îşi înfăşură cearşaful strâns în jurul ei, ceea ce îl înfurie din nou. Şi-acum, te rog să pleci.

El se ridică şi o porni hotărât, plin de furie, spre uşă. Şi totuşi ezită. Ea fusese virgină.

— Eşti... eşti bine? o întrebă cu o voce răguşită. Vreau să spun...

— Ştiu ce vrei să spui. Îşi întorsese faţa într-o parte ca să nu se uite la el: Şi sunt foarte bine, mulţumesc de întrebare.

Vocea îi era nesigură.

Ronan ezită. Fir-ar să fie, era gata să plângă. Ura să audă femei plângând.

— Ah, Meg... murmură el apropiindu-se câţiva paşi.

7 T-te rog să pleci.

Înjurând printre dinţi şi simţindu-se ca o brută desăvârşită, Ronan plecă.

În zilele următoare, seniorul îşi văzu de treburile sale, încercând să ignore situaţia aceasta explozivă, însă i se păru imposibil. Soţia lui se ferea să-i iasă în cale, evitându-l complet, aşa că nu o mai văzu deloc.

Şi, la naiba, măcar dacă nu i-ar fi fost dor de ea. De escroaca aia micuţă şi mincinoasă!

Servitorii reveniră la vechile obiceiuri şi îşi reluară modul lor invizibil şi eficient de a-şi face treaba. Pe holuri nu mai erau niciun fel de zâmbete şi de şoapte, nicio încercare de a-l mai trimite în diferite cotloane din casă, unde ca din întâmplare să dea nas în nas cu mireasa lui, şi nu mai putea fi văzută nicio rămurică de vâsc. Ronan ştia lucrul acesta. Doar se uitase cu atenţie peste tot.

Casa părea un hambar rece şi pustiu.

Singurele momente în care o vedea erau mesele zilnice, iar conversaţia era politicoasă, banală şi pe de-a-ntregul impersonală. Ura chestia asta. De ce mama naibii trebuise

ea să mintă? Măcar dacă ar fi fost Peggy Smith.

Nu, pentru că atunci ar fi fost pe moarte, iar el nu voia ca ea să moară.

Voia să rămână acolo pentru totdeauna. Sau cel puţin asta şi-ar fi dorit, dacă ea nu ar fi fost o asemenea mincinoasă mică, cu atâta sânge rece. Dacă i-ar fi oferit vreun motiv, vreo scuză...

Îşi petrecu zilele muncind până la epuizare, încercând să scape de întrebările ce îl chinuiau întruna. O întrebase ce planuri avea, iar ea îi răspunsese cu foarte multă spontaneitate şi detaşare. După Hogmanay urma să se întoarcă la Londra. Avea să rabde şi să respecte condiţiile contractului şi nu avea să-l mai deranjeze vreodată.

El, pe de altă parte, avea să fie preocupat de ea, de soarta ei, pentru tot restul vieţii lui. Îndiferent unde intenţiona ea să locuiască.

Şi la cine avea să fugă cu cele cinci sute de lire ale lui? La vreun bărbat?

Aflase de „unchiul Alexander”. Avarul ăla bătrân de Murfitt. Nu i-ar fi dorit nici măcar unui câine să trăiască cu bătrânul acela cărpănos. Dacă acolo era obligată să se ducă, putea să înţeleagă de ce se repezise să pună mâna pe bani.

Nu că asta o absolvea de vină. Putea să înţeleagă motivul pentru care o făcuse, atâta tot.

În dimineaţa celei de-a treia zile, la micul dejun, ea îi ceru adresa bărbatului din Londra care aranjase contractul cu Peggy Smith.

— De ce?

— Aveam de gând să-ţi spun în noaptea aceea când... însă te-ai purtat atât de îngrozitor încât n-am mai avut şansa s-o fac. Şi oricum nu cred că ţi-ar fi păsat.

Îi arătă portretul celor două fetiţe.

Ronan se încruntă. Ce-aveau de-a face copiii aceştia cu ea?

— Peggy Smith avea două fetiţe. A plătit o vecină să aibă grijă de ele, însă vreau să mă asigur că sunt în regulă.

— Avea copii?

— Da, două fetiţe, una de cinci şi una de trei ani. Speram ca omul tău să poată verifica dacă sunt bine şi să o informeze pe femeia care se ocupă de ele că o să vin să le iau după Anul Nou.

— Tu o să le iei? Pe fetele lui Peggy Smith? De ce?

— Nu mai au pe nimeni altcineva.

La auzul acestor vorbe simple, durerea şi vina pe care el le tot simţise ca pe un nod tare în piept începură să se

atenueze.

— Da, dar de ce tu?

— Înainte ca Peggy să moară, i-am promis că o să fac tot ce-mi stă în putinţă să am grijă de copiii ei. Ăsta-i motivul pentru care se mărita cu tine – să le asigure un viitor fetelor. Întoarse bucata de carton ca să îi arate ce era mâzgălit pe spate: Am de gând să le cresc ca şi cum ar fi ale mele. O să fim o familie.

Brusc, Ronan îşi dădu seama că fusese chiar mai orb decât crezuse iniţial. Da, ea îl minţise şi se măritase cu el pentru bani. Însă nu i se substituise, cu mult sânge rece, unei femei moarte, după cum crezuse până acum – şi oricum, cine era el ca să vorbească, din moment ce pusese la cale să se însoare cu o muribundă? Deodată i se păru că impostura ei nu mai conta.

Cine putea să o învinovăţească, când avarul ăla de Murfitt era singura ei opţiune?

Cu inima încărcată, îşi împături şervetul şi îşi mai turnă încă o ceaşcă de cafea.

— O să-i scriu nepotului lui Adams. El a scris contractul. Amestecă distrat în cafea ca să dizolve un cub de zahăr, însă el nu-şi bea niciodată cafeaua îndulcită, împinse ceaşca într-o parte şi continuă: O să vină la Edinburgh de

Crăciun. Dacă vrei, ar putea să aducă şi fetiţele cu el.

— Să le aducă încoace? exclamă ea surprinsă.

— Tocmai au rămas fără mamă. Ar fi de preferat să stea cu ţine de Crăciun. Privind-o intens, adăugă: Cu noi.

— Noi?

Îl scrută cu ochii aceia mari, cenuşii, şi Ronan simţi că ultimul său zid de apărare se spulberă şi se face fărâme. Dregându-şi vocea, spuse:

— Casa asta a stat prea mult timp fără copii în ea.

Se aşternu un scurt moment de linişte. Înima lui Meg bătea atât de puternic, încât se gândi că şi el o putea auzi. Oare chiar asta voise să spună?

Cu o mână tremurândă, îşi puse şervetul deoparte.

— Ronan, ce spui acolo?

El îşi împinse scaunul în spate şi ocoli masa în drum spre ea, ditamai scoţianul vânjos, de un metru optzeci înălţime, fixând-o cu ochii lui albaştri şi neliniştiţi.

— Da, Meg, am fost un idiot incurabil. Îmi pare rău că ţi-am spus toate acele lucruri dureroase.

Modul în care graseia pronunţând litera „r” într-un inconfundabil stil scoţian se accentuă, aşa cum se întâmpla ori de câte ori era emoţionat.

— Îmi pare rău că te-am păcălit, spuse ea fericită.

— Meg, dacă vrei să rămâi – vreau să spun, după Hogmanay – poţi s-o faci. Îşi trecu degetele prin părul ei, ciufulindu-i-l, şi îi spuse cu o stângăcie vizibilă: Nu, nu poţi să rămâi – vreau să spun, eu *vreau* ca tu să rămâi. Aici. Cu mine. Aşadar, o să rămâi?

Meg se ridică în picioare şi îşi lipi palmele uşor de pieptul lui, deasupra inimii. O putea simţi bătând aproape la fel de repede ca a ei.

— Spune-mi, Ronan James Mcallister, de ce vrei ca să rămân?

El înghiţi din nou în sec. Părea că nu îşi găseşte cuvintele, însă ochii lui strălucitori radiau dragoste.

— Probabil pentru că te iubesc? îl ajută ea. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi când continuă: Şi pentru că mi s-ar frânge inima să te părăsesc? Pentru că exact aşa ar fi, Ronan, exact aşa.

El dădu din cap aprobator, cu inima încărcată de emoţii.

— Îhî. Chiar de asta. O cuprinse cu braţele şi o sărută cu toată durerea înăbuşită şi cu toată iubirea acumulată în inima sa. Te iubesc, Meg Mcallister. Şi nu vreau să mă părăseşti vreodată. O să rămâi, Meg? O să fii de-adevăratelea soţia mea?

— Da, suspină ea. O, Ronan, o să fiu într-adevăr soţia ta!

epilog

— De Crăciun e foarte bine, însă de Hogmanay e şi mai multă distracţie.

— Mai multă distracţie decât de Crăciun? întrebă Amy, cu ochii măriţi.

Meg zâmbi. Fusese un Crăciun memorabil, mai frumos decât orice îşi imaginase ea vreodată pe vremea când era în India. Aproape perfect.

Aproape.

Stătea lângă foc, tricotând. Afară ningea încetişor. Ronan stătea tolănit pe covorul din faţa şemineului, decojind o portocală şi aruncând bucăţile de coajă în foc. Cele două fetiţe ale lui Peggy Smith, îmbrăcate de culcare în cămăşuţe de noapte şi halate, stăteau în stânga şi în dreapta lui.

Ronan surâse şi îi zburli părul creţ al lui Amy.

— Da, scumpo. Pentru început, copiii primesc cadouri.

— Alte cadouri? se miră Jane.

Cu ocazia Crăciunului Ronan, aproape că le acoperişe cu cadouri.

— Da. Şi mai este şi-o masă festivă, iar doamna Ferguson o să facă chec cu stafide la cuptor. Amy îşi încreţi năsucul, iar el chicoti: Şi în noaptea aceea o să

avem parte de cel mai bun lucru din toate care există.

— Ce, ce?

— Un foc mare de tabără, unde o să cântăm, o să dansăm, o să spunem poveşti, o să punem cartofi la copt şi o să-i mâncăm fierbinţi cu unt şi sare. O să vă placă la nebunie, vă promit.

Le dădu fiecăreia câte o felie de portocală.

Amy o înghiţi pe a ei şi întinse imediat mâna pentru încă una, însă jane aşteptă până când Ronan mâncă şi el una. Fata cea mare a lui Peggy Smith nu ceruse niciodată nimic, era circumspectă, tăcută şi excesiv de politicoasă. Suportase îmbrăţişările cu o amabilitate forţată, stând aproape rigidă, şi încercase să îşi facă sora mai mică să tacă, o chestiune mult mai greu de realizat, căci Amy se acomodase nemaipomenit de bine şi se simţea în largul ei.

Meg se uita la Ronan cum le dădea fetelor bucăţi de portocală şi le spunea povestea Bufniţoiului Hector şi a Şoricelului Timothy. Amy se lipise somnoroasă de el, iar când el puse o mână în jurul ei, ea se cuibări fericită.

Jane stătea dreaptă şi nemişcată, ascultând cu multă atenţie povestea.

Pe Meg o durea inima pentru ea. Din momentul în care sosise poştalionul, iar Jane îşi scosese feţişoara

inconfundabilă cu multă prudenţă pe uşă, Meg o îndrăgise nespus pe copilă. Le îndrăgise pe ambele biete fetiţe, ce fuseseră ca nişte mieluşei complet zăpăciţi.

Le explicase că era prietena mamei lor şi că de-acum înainte aveau să locuiască împreună cu ea şi cu Ronan. Le arătă portretul şi ce scrisese mama lor pe spate. Amy era prea mică să înţeleagă, însă Jane înţelesese. Îşi trecuse un deget peste numele mamei ei şi din acel moment abia dacă scosese câteva cuvinte.

Jane se abţinea de la orice, iar Meg ştia de ce; se aştepta ca în orice moment totul să îi fie luat înapoi.

Acomodarea avea să ia mult timp, însă era Crăciunul şi voia ca toată lumea să fie fericită.

— E timpul ca fetiţele să meargă la culcare, spuse ea în momentul în care Ronan termină povestea.

Se aplecă şi o luă pe sus pe Amy, care era pe jumătate adormită.

Şi aşa cum făcea în fiecare seară, Ronan o luă pe Jane. Până acum ea nu obiectase în niciun fel, însă abia dacă suporta să fie cărată pe sus şi dusă în pat ca un fel depăpuşică rigidă.

Însă în seara aceasta... ei bine, în seara aceasta braţele ei se ridicară şi se încolăciră în jurul gâtului său. Rămasă

fără suflare datorită acestei bucurii neaşteptate, privirea lui Meg o întâlni pe cea a lui Ronan. El îi zâmbi din priviri cu ochii lui de un albastru văratic. Era un început.

Duseră copilele sus şi le puseră în patul mare în care surorile dormeau împreună. Iar când Ronan se aplecă să o pună pe Jane în pat, ea îl îmbrăţişă şi îi dădu pe obraz un pupic somnoros şi lipicios de la portocală, murmurând:

— Noapte bună.

— Noapte bună, micuţă Janey.

Vocea îi era gravă şi profundă; se întoarse într-o parte, clipind des din ochi.

Meg le înveli şi le sărută pe amândouă de noapte bună, şi din nou mânuţele mici şi slabe ale lui Jane apărură de sub pătură, ţinând-o strâns pentru un moment foarte, foarte lung.

Când Meg se ridică la loc, şi ochii ei erau umezi.

Ronan o scoase din cameră. Închise cu grijă uşa dormitorului fetelor, după care o răsuci şi o ridică în braţe:

— Asta deoarece câteodată şi fetele mari au nevoie să fie duse pe sus la culcare. Aşadar, doamnă Mcallister, Crăciunul nostru s-a ridicat la nivelul aşteptărilor?

— A fost perfect, pur şi simplu perfect, murmură ea, sărutându-l iar şi iar de-a lungul bărbiei.

Şi chiar aşa şi fusese.

Frumoasa cea viteză

Susan King

1

i

ж.

prolog

Scoţia, *Highlands – 1800*

Auzind bocăniturile puternice din uşă în miez de noapte, Cristina ştiu ce însemnau: nişte bărbaţi îl căutau din nou pe tatăl ei, fie nişte pungaşi, fie nişte perceptori. Dar Johnny Shaw nu era acasă, şi nici mama nu era acasă în momentul acela. Tati se dusese să se ocupe de whisky, căci luna era sus pe cer; iar Mami ieşise în grabă afară, cu părul împletit pentru culcare, ca să ia calul şi să-l avertizeze pe Tati în legătură cu ceva important.

— Mă întorc repede, Kirstie, îi şoptise ea. Rămâi cu fratele tău. Dacă vine cineva la uşă, trebuie să vă ascundeţi!

Bătăile se înteţiră şi urmară şi strigăte. Cristina sări din patul ei îngust şi alergă la patul ca o cutie, de lângă perete, unde dormea Patrick. Acesta se ridică în capul oaselor, făcându-se la ochi, iar ea îl trase mai aproape

punând o pătură ecosez în jurul lor. Chiar dacă era atât de mic, fratele ei tot ştia că nu trebuia să facă niciun zgomot.

Afară câinele lătră şi cineva strigă din nou. Câinele încetă, poate dus de acolo de cineva – sau, mai rău, pur şi simplu făcut să tacă.

Fata se cutremură.

— Johnny Shaw! răcni un bărbat, bătând în uşă. Deschide imediat!

Cristina îl strânse mai tare pe Patrick. Avea doar cinci ani şi acum tremura de frică, iar ea avea zece, era destul de mare să aibă grijă de el. Mai târziu, Tati avea să le cânte în timp ce Mami le servea ceai fierbinte cu mult zahăr. Drumurile din miez de noapte le aduceau dulciuri şi dantele, şi jucării, pe lângă whisky şi bănuţi pentru a fi puşi în sipet.

— Şşşt, nani, nani, puiul mamei, îi cântă ea lui Patrick.

— Nu sunt bebeluş, se bosumflă el, dat îşi băgă capul plin de cârlionţi sub bărbia ei.

Lumina lunii sclipi deasupra buclelor aurii şi a ochilor albaştri, exact că ai ei, exact că ai lui Johnny Shaw.

Tati transporta whisky în poloboace ascunse sub fân într-o cotigă trasă de ponei. El şi ceilalţi duceau adesea astfel de încărcături peste dealuri, până la râu, unde alţii

preluau şi transportau bunurile cu bărcile până la mare, spre Anglia şi chiar mai departe. Contrabandiştii care călătoreau în grupuri mari erau rareori opriţi de oamenii legii. Numai doi perceptori aveau să patruleze în seara asta, şi de partea cealaltă erau treizeci şi mai bine de contrabandişti, ştia ea bine.

— Poate că suntem nişte proşti, îi spusese odată Tati lui Mami, dar nişte proşti curajoşi şi nişte proşti bogaţi într-o zi, draga mea. Şi atunci nu o să mai duc whisky aşa, de colo-colo, îţi promit.

Ceea ce făcea tatăl ei era periculos, dar altfel era stăpân pe pământurile lui şi învăţător în vâlceaua unde locuiau. Făcea nişte ore frumoase şi interesante şi avea o pasiune pentru istorie. Elevilor le plăcea să-l asculte şi toată comunitatea îndrăgea cântecele pe care Johnny Shaw le cânta cu vocea lui cea dulce. De asemenea, se făceau că nu observă când învăţătorul lor şi alţi tâlhari duceau şi aduceau mărfuri din vâlcea, mai ales butoaie întregi de whisky fabricat fără taxe.

Cristina gustase whisky doar în doze mici, atunci când fusese bolnavă, dar la maturitate avea să soarbă un păhărel în fiecare zi, aşa cum făceau chiar şi cele mai rafinate doamne din Scoţia.

Într-o bună zi avea să fie şi ea o doamnă rafinată, aşa îi promisese Tati, aşa cum îi promisese că avea să le ofere o educaţie aleasă ei şi fratelui ei. Johnny Shaw mai spusese că avea să câştige o avere pentru ca familia lui să fie în siguranţă şi fericită, fără a se mai teme de riscurile pe care le aducea noaptea. Şi spunea că ea, Cristina, avea să se mărite cu un om de vază într-o zi.

Dar în noaptea asta se părea că riscul era foarte mare în ceea ce-l privea. Mai devreme un vecin venise la uşă şi apoi Mami plecase lăsându-şi copiii doar cu câinele de afară până se întorcea.

Alte bătăi în uşă, alte strigăte. Cristina se ghemui cu Patrick în braţe şi-şi atinse medalionul pe care îl avea la gât, o bijuterie de familie purtată la un moment dat de stă-stră-străbunica ei, Lady Grisell Cochrane. Acum îşi dori să poată fi la fel de vitează ca acea doamnă care se confruntase cu multe pericole ca să-şi salveze tatăl. Tatăl Cristinei, John Heron-Shaw – numele lui adevărat –, era descendent direct al lui Lady Grisell. Şi chiar dacă fetiţa nu-şi putea ajuta tatăl în noaptea asta, măcar putea să-l protejeze pe fratele ei.

— Johnny Shaw!

Mobilă trântită pe podea şi uşile de la dulapuri deschise

brusc. Bocanci ţintuiţi bocăniră pe scările de lemn în casa de piatră cu două etaje.

— Ieşi afară, laşule! Plăteşte taxele pe care le datorezi Coroanei, sau vei fi arestat!

— Nu e nimeni aici, Rutledge, spuse un alt bărbat.

— Atunci o să luăm ce ne place, având în vedere că

Johnny datorează stăpânirii atâţia bani din taxele pe whisky. Dacă nu ne putem primi răsplata arestându-l, atunci o să luăm ce găsim în casa asta şi apoi şi din vizuina unde se ascunde.

Cristina trase pătura şi mai sus peste Patrick. La parter auzi farfurii spărgându-se, uşi trântite, bocanci tropăind şi voci peste tot. Mama avea acolo nişte lucruri bune la care ţinea mult – deodată se simţi cuprinsă de o furie aşa de mare, că îi veni să alerge jos şi să le spună oamenilor ălora să plece, să le spună că Tati era un om bun şi chiar mult mai bun decât orice perceptor.

Tatăl ei şi tovarăşii lui spuneau că guvernul englez cerea taxe pentru whisky chiar dacă orice scoţian avea dreptul de a-şi folosi orzul după bunul lui plac, pentru mâncare şi băutură şi, de asemenea, pentru vânzare. Dar perceptorii îşi câştigau banii din arestările pe care le făceau şi din bunurile pe care le confiscau, aşa că uneori făceau raiduri

prin case ca să-şi ia tainul de acolo.

Lumini şi umbre se văzură în cadrul uşii. Cristina rămase nemişcată.

Un bărbat intră în dormitor, ţinând sus o lanternă în timp ce se uita în jur. Lumina se reflectă în ferestre şi peste tot prin încăpere, apoi se îndreptă spre patul în formă de cutie unde placa de scându-ră de deasupra, întredeschisă, dezvăluia pătura roşie şi faţa Cristinei.

Ea se holbă la el, cu mâna încleştată pe gura lui Patrick.

Oaspetele nepoftit veni mai aproape. Fetiţa se lipi de perete cu fratele ei.

— Hei, Nici! strigă bărbatul pe nume Rudedge din bol. Ce ai găsit?

Acest Nici era tânăr, îşi dădu ea seama, un adolescent ca şi verii ei, nu mai mult de şaptesprezece ani. Era posibil să fie ajutor de perceptor sau pur şi simplu rudă cu unul dintre ei şi se alăturase şi el raidului. Oricum ar fi fost, contribuia şi el la devastarea casei. Îi aruncă o privire cruntă. El o studie în tăcere, cu capul ridicat.

— Indiferent ce ai găsit e al nostru, spuse celălalt. Hei! Ce se vede acolo? Sclipeşte cumva nişte aur?

Coada lungă şi blondă a Cristinei prinsese o rază de lumină. Se strânse şi mai tare, ţinându-l pe Patrick lipit de

ea. Nici puse o mână pe placa de scându-ră şi se întoarse, blocând vederea acolitului său.

— Nu era decât o... frânghie galbenă care ţine draperia şi a picat lumina pe ea, răspunse el.

Mormăind, celălalt se îndepărtă. Cristina răsuflă.

— Cum te cheamă fetiţo? întrebă Nici încet.

— Kirstie, spuse ea dându-şi numele de alint.

— E fratele tău, Kirstie?

Ea ridică privirea. Ochii lui erau de un verde clar în lumina lămpii. Bucle negre îi înconjurau faţa slabă sub o pălărie ponosită. Zâmbea. Era chipeş. Voia să se încreadă în el, aşa că încuviinţă din cap.

— Stai aici până plecăm. Sunteţi în siguranţă amândoi, fetiţo. Am eu grijă de asta.

Închise placa de lemn, lăsându-i în beznă.

Ea aşteptă până ce bărbaţii ieşiră, până ce se auziră cântecele păsărilor rupând tăcerea, cu băieţelul adormit pe umărul ei. În cele din urmă, auzi paşi şi vocea lui Tati strigând. Strigă şi maică-sa, îngrijorată, şi pe urmă câinele lătră şi se avântă în sus pe scări.

— Aici! ţipă Cristina. Sunt aici şi Patrick e în siguranţă, cu mine.

capitolul 1

Scoţia, *Comitatul Stirling*

5 ianuarie 1811

Tot ce avea de făcut era să jefuiască o diligenţă.

Doar asta, gândi Cristina Heron-Shaw, frământându-şi degetele în faldurile rochiei de mătase crem brodată cu boboci de trandafir rozalii. Oare era nebună.7 Chiar că era şi îi plăcea, dar pe de altă parte nu avea de ales. Tati i-ar fi înţeles hotărârea, dacă ar mai fi fost în viaţă.

Unchiul ei, reverendul Heron-Shaw, nu ar fi fost de acord, desigur; îi displăcuse profund viaţa fratelui său şi modul în care acesta încălca legea. Dar vicarul din Craigiston nu ştia că nepotul lui era în momentul de faţă zăvorât în lemniţa din oraş sub numele de Patrick Kerr, căci îşi dăduse numele de fată al mamei.

La cină, Cristina zâmbi dând din cap la cine ştie ce spunea mătuşă-sa, doamna Mary Heron-Shaw, în timp ce schimba amabilităţi cu Edward Armstrong, Lord Dunallan, proaspătul moştenitor al titlului de viconte şi şerif. Ceva despre masa de Crăciun; ceva despre plăcintă.

Tânăra femeie zâmbi în timp ce rotiţele minţii îi funcţionau la viteză maximă. Chiar înainte de cină îl auzise din întâmplare pe Dunallan vorbindu-i ajutorului său,

domnul Rutledge. Ceea ce spuseseră o făcuse să intre în panică. Domnul Rutledge întotdeauna o scosese din minţi; dintele pe care îl avea acesta împotriva familiei ei mergea mult în trecut, la vremurile pe când era perceptor şi tatăl ei reuşea în mod constant să scape de el. Dacă Rutledge afla că tânărul Patrick Kerr era de fapt fiul lui Johnny Shaw, atunci l-ar fi făcut să plătească pentru absolut tot.

Iar acum ea stătea vizavi de şerif şi de ajutorul lui, punând la cale o nelegiuire.

Toată seara îndurase politeţea nesuferită a domnului Rutledge. Acestuia îi făcea plăcere s-o tachineze, căci ştia prea multe – dar nu suficiente – lucruri despre neamurile ei. Se întrebă dacă îl informase deja pe lordul Dunallan despre originile ruşinoase ale nepoatei vicarului. Dacă nu, cu siguranţă că avea să-i împuie capul cu o mulţime de detalii cât de curând.

— Într-adevăr, doamnă, plăcinta cu mere este delicioasă, îi răspunse Dunallan soţiei vicarului.

Vocea lui gravă era catifelată şi convingătoare. Cristina îi mai aruncă o privire pe furiş.

Era uimitor de chipeş, după cum şoptise mai devreme verişoara ei, Lilias. Ceea ce era adevărat, avea un trup înalt, subţire şi musculos, trăsături bine echilibrate, bucle

negre şi ochi verzi migdalaţi de o asemenea frumuseţe izbitoare, că de câte ori se uita la ea, inima ei o lua razna.

Potoleşte-te, îşi spuse. Nu avea timp de comportări visătoare şi de aiureli aşa cum îi plăceau mai tinerei Lilias, aşezată la celălalt capăt al mesei. Cristina avea prea multe pe cap.

— Nepoata mea a făcut ea însăşi plăcinta, explică mătuşa Mary. E atât de înzestrată în tot ceea ce priveşte treburile dintr-o gospodărie şi e aşa de bună la inimă! De exemplu, a trimis-o pe bucătăreasa noastră acasă la familia ei, în caz că vremea se înrăutăţeşte în seara asta, şi a terminat ea însăşi de gătit. Iar plăcintele ei sunt la fel de minunate ca şi firea ei miloasă. Suntem nespus de mândri de Cristina.

— Aşa şi trebuie.

El zâmbi făcând o gropiţă în colţul gurii. Cristina îşi dori să nu *fi* observat asta.

— O astfel de atitudine caritabilă şi astfel de talente sunt de admirat.

Ce oribil! Se crispă din cauza încercărilor de peţitoare ale mătuşii ei. Fiecare doamnă din elita locală îi împingea bietului om în faţă câte o domnişoară. Era bogat, avea un titlu, era frumos şi neînsurat – o combinaţie rară în această

regiune de la marginea ţinutului Highlands. Dar ea, una, nu voia să fie băgată pe gâtul nimănui.

Totuşi, mai aruncă o privire spre viconte în timp ce acesta vorbea cu mătuşa ei. Îşi dori să-şi reia discuţia cu Rutledge; avea nevoie să afle mai multe despre planurile lui.

— Ştiu că în Highlands Crăciunul este sărbătorit mâine, pe şase ianuarie, îi spuse el doamnei Lindsay, soţia morarului. Deşi Anul Nou – Hogmanay – tocmai a trecut.

— Da, aşa este. Noi ţinem Crăciunul pe stil vechi, o sărbătoare care exista cu mult, mult timp în urmă. Doamna Lindsay, o femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie de tafta neagră, zâmbi: Probabil că ţi-l aminteşti de pe vremea când veneai în vizită la bunici. Şi eu îmi aduc aminte de dumneata pe când erai un flăcăiandru, domnule. Erai foarte îndrăzneţ, spuse ea, făcându-i dojenitor cu degetul.

— Numai uneori, doamnă, râse el.

Cristina simţi cum acel râs bogat, pe ton scăzut, i se topeşte în suflet.

— În regiunea asta, chiar mai jos de Stirling, considerăm că facem parte din Highlands, aşa că sărbătorim al doilea Crăciun, ceea ce nu se face prea des în zona de câmpie de

unde vii dumneata, domnule.

Oare păruse prea trufaşă.7 Bărbatul acesta îi întuneca minţile.

Ochii li se întâlniră şi privirea lui rămase ţintuită în ai ei.

— Nu este chiar zona mea, dar îmi place să locuiesc acolo.

— Noi suntem din Highlands şi ne mândrim cu asta, declară soţia morarului. În sud, oamenii serbează Crăciunul cu mai puţine tradiţii şi mult mai puţină veselie decât aici, am auzit eu. Sunt foarte stricţi în privinţa acestei zile, au loc slujbe solemne la biserică, magazinele sunt deschise şi au doar nişte ramuri verzi atârnate deasupra uşilor. De atâta veselie sunt ei în stare!

— Ei, nu e chiar atât de rău, doamnă. Îmi amintesc într-adevăr nişte sărbători de Crăciun excelente aici, în Highlands, de când eram doar un băieţel şi-mi vizitam bunicii, surâse el.

— Într-adevăr, aici era foarte vesel, cu petreceri şi dans, fu de acord şi doamna.

Apoi Rutledge se aplecă spre Dunallan să-i murmure ceva, iar Cristina îşi dori să poată auzi mai clar ce spunea.

— Livrarea ar trebui să aibă loc în noaptea asta, murmură vicontele ca răspuns la o întrebare.

În noaptea asta! Oare-şi pierduse minţile de era în stare să-l supere pe noul şerif? Nu ştia încă ce să creadă despre el. Şi-l amintea pe bunicul lui, care fusese la rândul lui reprezentantul legii în ţinut. Bătrânul vorbea frumos de tatăl ei, admirându-i isteţimea – şi îi plăceau licorile de contrabandă pe care i le aducea Johnny Shaw. Nepotul lui nu prea părea înclinat să treacă cu vederea asemenea activităţi ilegale.

Circulau zvonuri cum că noul viconte nu avea să rămână în zona aceasta în pofida postului pe care-l primise. Potrivit prietenelor mătuşii Mary, avea să vândă moşia, să-şi dea demisia din funcţie şi să se întoarcă la Edinburgh, unde avea un cabinet avocăţesc, un conac şi o avere frumoasă.

Chiar dacă nu era dispusă să recunoască asta, Cristina fusese cât se poate de conştientă de prezenţa lui întreaga noapte – normal, de vreme ce fratele ei era închis în lemniţa lui. Dar privindu-l acum pe Dunallan, simţi o atracţie pe care nu o putea nici explica, nici înţelege pe deplin şi pe care nu voia să o simtă deloc.

Din fericire, trasul ei neglijent cu urechea inspirase o soluţie chiar pentru dilema cu care se confrunta. Planul ei impulsiv îl putea salva pe Patrick, dacă îşi făcea curaj să-l pună în aplicare.

Mai devreme ascultase când Dunallan îi confirmase lui Rutledge că anumite documente aveau să fie livrate în noaptea aceea, cu ordine pentru transferarea prizonierului la Edinburgh spre a fi judecat. Stăpânirea intenţiona să dea un exemplu prin el, îi explicase Dunallan mohorât, în timp ce Rutledge păruse foarte mulţumit.

Tot ce avea de făcut, îşi spuse Cristina, era să se deghizeze, să oprească diligenţa, să vânture un pistol, să ceară documentele şi să se facă nevăzută. Întârzierea procedurilor îi dădea timp să-l elibereze pe Patrick şi să-l ducă undeva în Highlands, unde se putea ascunde până ce îi era dovedită nevinovăţia.

O astfel de faptă nebunească avea un precedent. Stră-stră-străbunica ei se deghizase în tâlhar la drumul mare ca să oprească o diligenţă şi să fure nişte documente care ordonau executarea tatălui ei prin spânzurare, dându-i timp şi astfel salvându-l. Dacă Lady Grisell Cochrane putuse să o facă în secolul al şaptesprezecelea, îşi spuse Cristina cu fermitate, şi ea putea să o facă acum. La cei douăzeci şi unu de ani ai ei, avea o fire foarte independentă, deşi se întreba dacă o ţineau şi puterile să poată duce planul acesta nebunesc la bun sfârşit.

Îşi îndreptă umerii, se învălui în şalul vernil şi atinse

micul medalion pe care îl avea la gât, căci purta pandantivul lui Grisell, moştenit din generaţie în generaţie. Simţind că îi dădea curaj, zâmbi, prefăcându-se că urmărea ce spunea mătuşă-sa.

— E un plan excelent, Cristina. O să-i facă atâta plăcere lordului Dunallan!

— Ce-ce o să-i facă plăcere, mătuşă Mary? întrebă Cristina tresărind.

— Iarăşi nu ascultai? Am spus că ar trebui să-i serveşti nişte dulceaţă tu însăţi, de vreme ce tu ai făcut-o, şopti doamna. Cu siguranţă o s-o aprecieze!

„Nu pare prea uşor de mulţumit", se gândi Cristina. Chiar acum se arăta cât se poate de ferm în discuţia cu Rutledge. Poate că era o partidă excelentă, dar nu voia să-i atragă atenţia în seara asta.

— Mi se pare un gest prea direct, mătuşă.

„Nu la fel de direct precum jefuirea unei diligenţe".

— Aici, în Highlands, nu ne ţinem aşa de strict de reguli, draga mea, mai ales în timpul sărbătorilor. Ne tratăm musafirii ca pe nişte membri ai familiei. Şi ştii că orice sac are peticul lui...

— Şşşt, şopti Cristina disperată.

Sigur că voia un soţ într-o zi, dar nu acum, nu pe acest

bărbat. Voia să iubească din toate puterile şi pentru totdeauna, dar nu încă. În plus, vicontele cel nesociabil nu avea cum să accepte o mireasă al cărei frate era în lemniţă şi al cărei tată fusese contrabandist. Nici nu s-ar fi însurat vreodată cu o tânără care făcea planuri cum să-i fure documentele.

— Se spune, să ştii, murmură mătuşa Mary, că are un venit considerabil, o casă în Edinburgh şi o moşie în ţinuturile de graniţă. Venea adesea pe aici când era copil. Acum că este stăpânul castelului, poate o să-l restaureze. Este aşa un loc vechi şi drăguţ!

— Dar e complet dărăpănat, bombăni Cristina. Ar costa o avere să fie readus la viaţă.

— Dar este şi atât de pitoresc! Mă întreb dacă vrea să-şi ia mireasă din Highlands, acum că este moşier aici.

— Mai degrabă o să-şi deschidă castelul numai pentru oaspeţii invitaţi la partide de vânătoare, comentă Cristina posacă.

Nu-şi amintea să-l fi întâlnit pe Edward Armstrong pe când era copil în casa bunicului lui în timpul vizitelor pe care le făcuse ea la Craigiston, deşi îi părea într-adevăr ciudat de cunoscut. Poate că semăna foarte tare cu cineva din familia lui. Ceea ce conta acum mult mai mult era

faptul că el era şeriful.

Aflase de arestarea lui Patrick în timp ce stătea la nişte prieteni în Highlands şi primise vestea de la un văr care fusese cu fratele ei. Ajunsă în grabă mare la Craigiston, descoperise că Patrick îşi dăduse numele Kerr ca să-şi protejeze familia. Nu-l văzuse încă şi nu avea niciun motiv bun pentru care s-ar fi putut duce la lemniţă de una singură. Mai aflase şi că bătrânul Lord Dunallan murise de curând, lăsând moşia unui nepot din sud care fusese imediat numit şerif în locul bunicului său. Deşi poziţia nu mai era moştenită prin ereditate, noul viconte era avocat la Edinburgh şi intrase în barou, aşa că stăpânirea îi oferise această funcţie.

Acum, doamna Lindsay, văduva morarului, lăuda plăcintele şi talentele gospodăreşti ale Cristinei. Urlând pe dinăuntru, tânăra femeie îşi dori ca seara să se termine odată.

Unchiul ei se întinse de pe locul lui din capul mesei.

— Domnule, bunicul vostru vorbea foarte frumos despre domnia voastră şi spunea că sunteţi interesat de istoria Scoţiei. Nepoata mea Cristina este şi ea foarte atrasă de istorie.

— Eu doar citesc cu mult interes despre istorie, aşa cum

fac mulţi alţi oameni, zise ea. Îmi place foarte mult poezia lui Scott, ca şi operele sale ştiinţifice.

— Da, opera sa este fascinantă, încuviinţă Dunallan. Poemele sale epice mi se par excelente, mai ales în ceea ce priveşte aspectele istorice cuprinse în ele.

Istoria şi Scott şi gropiţele în obraji, şi buclele negre – iarăşi simţea că se topeşte când ar fi trebuit să se gândească numai la misiunea ei.

— Deci îl cunoaşteţi pe domnul Scott!

— Mama mea îl cunoaşte personal şi a fost destul de amabil ca să-mi dea nişte sfaturi, deşi opera mea este una de amator, continuă el cu sinceritate. Acum lucrez la o istorie a neamului Armstrong, căci strămoşii mei s-au bucurat de ceva notorietate ca haiduci la Graniţă.

— Am citit şi eu despre curajoşii haiduci din Lowlands, spuse Cristina.

— Şi în arborele genealogic al familiei noastre se întâlnesc astfel de nelegiuiţi, recunoscu vicarul. Stră stră-străbunica mea...

— Unchiule, lordului Dunallan nu i se va părea interesantă povestea aceea, spuse Cristina în grabă.

— Ba da, chiar mi se pare interesantă, stărui Dunallan. Vicarul mi-a pomenit de predecesoarea lui cea curajoasă

mai devreme, când am fost în bibliotecă.

— Familia lor are nelegiuiţi chiar şi mai notorii în zilele noastre, începu Rutledge.

— O, dar nu vorbim niciodată despre ei! zise mătuşa Mary. Nu-i aşa, domnule Heron-Shaw?

— Nu, într-adevăr, draga mea. Pe unii nu-i pomenim niciodată.

Dunallan aruncă o privire spre Cristina, încreţindu-şi fruntea. Ea încercă să facă o figură cât mai nevinovată.

— Dar povestiţi-ne despre tâlharii de la Graniţă, domnule, îi ceru ea dintr-un impuls.

— Bucuros o să vă povestesc despre asta, într-o zi, domnişoară Heron-Shaw, răspunse el privind-o cu o căutătură pătrunzătoare.

— Vă rog, spuse ea, şi îşi dădu seama că tonul ei fusese disperat.

Punându-şi degetele lungi în jurul paharului de vin, îl ridică în tăcere ca o jumătate de toast. „Domnişoară Heron-Shaw, păreau a spune acei ochi şi acea mână ridicată, îţi ştiu secretele şi vom vorbi tu şi cu mine – singuri”.

Ea se crispă, îngrijorată. Sentimentul de vinovăţie şi anxietatea îi aprinseră imaginaţia. Cu siguranţă bărbatul

se gândea numai la plăcintă cu mere şi frişcă şi îl enerva faptul că încă o fată era împinsă aşa de evident spre el. Nu avea cum să-i ghicească secretele, în afară de cazul în care domnul Rutledge îi făcuse deja acest deserviciu uriaş. În seara aceasta, nici nu ar fi fost prea departe de adevăr.

Se uită într-o parte. Tot ce avea de făcut era să oprească diligenţa...

Mai întâi, avea nevoie de un pistol, de haine cu care să se deghizeze, un cal, un motiv pentru care să iasă din casă noaptea – şi foarte mult curaj.

capitolul 2

Tot ce avea de făcut era să supravieţuiască perioadei sărbătorilor...

Şi acum, să supravieţuiască cinei la vicar acasă, se gândi Edward. Dar masa se terminase, vinul de porto fusese băut, jocul de cărţi se încheiase şi nişte feliuţe fierbinţi de cartofi, coapte şi sărate, fuseseră degustate cu multă plăcere alături de un sos aburind de smântână, miere şi whisky. Acum trăsurile şi caretele erau aduse la uşă, iar doamnele îşi puneau bonetele şi mantiile. Curând un servitor avea să-i aducă şi lui pelerina şi calul îl va aştepta la uşă.

Oftă. Nu se aşteptase să se simtă bine în seara aceea,

dar îi plăcuse să se afle acolo şi unul dintre motive, poate chiar cel principal, fusese nepoata vicarului. Drăguţă, inteligentă, directă în exprimare, pasionată de istorie – îi era greu să reziste unei astfel de combinaţii, dar intenţiona să o facă.

Chiar dacă era acum viconte şi proprietarul unui castel părăginit, şi şeriful unui sat bizar din Highlands, nu avea nicio intenţie să zăbovească prea mult în zonă. Nici nu era dornic să-şi găsească o mireasă şi să se aşeze la casa lui acolo sau în altă parte. Se aştepta în general ca viaţa de om căsătorit să fie plictisitoare, iar în opinia lui deja ducea o viaţă suficient de plictisitoare.

Avea o lamentabilă pasiune pentru istorie şi lectură şi nu se simţea în largul lui când participa la jocuri de cărţi, curse de cai şi petreceri. Prezenţa lui era foarte căutată în diferite cercuri, dar rareori accepta invitaţiile, după cum îi dicta firea lui aplecată mai degrabă spre studiu. Cercetările pe care le făcea acum despre Clanul Armstrong de la Graniţă îi erau mult mai prezente în minte decât căsătoria, spre veşnica frustrare a mamei sale din Anglia şi a rudelor sale de pe ambele părţi ale frontierei.

— Sărbători fericite, Lord Dunallan, şi noapte bună, spuse doamna Lindsay.

Era văduva unui moşier din zonă – adică, nu – era soţia morarului, se gândi el; doamna care se mândrea foarte tare cu mantia ei de blană era văduva moşierului. O singură figură şi un singur nume îi captivaseră atenţia în seara aceea.

Cristina Heron-Shaw, care stătea în picioare alături de mătuşa ei, îi aruncă din nou o privire. La fel făcuse toată seara: priviri furişe, mici zâmbete, uneori încruntări. Astea toate îl prinseseră în plasă ca pe un peşte, deşi fata nu făcuse nimic deliberat. Ceea ce era cu atât mai atrăgător, gândi el.

— Mă bucur că v-am cunoscut. Drum bun spre casă pe vremea asta, spuse femeia mai în vârstă, repetându-şi urarea ori de câte ori strângea mâna cuiva pentru a-şi lua la revedere.

Ştia că doamnele în particular erau curioase în privinţa lui: burlac, cu un venit decent, un birou de avocatură şi un castel, indiferent cât de amărât. Dar nu era o partidă atât de bună, căci nu se grăbea deloc.

Chiar prietenii lui de la St. Andrews făcuseră pariuri că el avea să fie primul dintre ei care o să se însoare, ceea ce lui i se păruse demn de tot râsul. Îi părea rău de mamele dornice care nu conteneau să-i prezinte fiicele şi nepoatele

lor la Edinburgh şi acum acolo. Nu avea niciun rost, îi venea uneori să le spună. Nu încă.

De la sosirea lui, cu două săptămâni în urmă, participase la trei serate dansante, cinci dineuri, o înmormântare şi un botez, asta în timp ce învăţase ce trebuia să facă în calitate de şerif şi de viconte. O bună parte din timpul lui era devotată studiului cărţilor şi hârtiilor pe care le găsise în biblioteca bunicului. Apoi Rutledge venise cu o mulţime de cutii cu documente şi extrase din rapoartele ofiţerilor pe care trebuia să le treacă în revistă, pe lângă alte lucruri de care trebuia să se ocupe, inclusiv de un tânăr ce se afla acum în arest şi urma să fie curând transferat.

Era destul să ţină pe oricine ocupat, cu siguranţă, mai ales că regiunea era un punct nodal al traficului de băuturi spirtoase ilegale şi al comerţului liber de diferite bunuri. Ştia asta înainte să vină aici, căci mersese în patrulare cu bunicul lui şi cu ceilalţi, cu ani buni în urmă, dar nu se aşteptase niciodată să ajungă şerif.

Intenţiona să se întoarcă la Edinburgh imediat ce i se găsea un înlocuitor. Avea un birou de avocatură de care să se ocupe şi o casă foarte confortabilă şi ordonată pe George Street cu un personal care ştia să-l lase în apele lui. Avea câţiva prieteni de încredere şi relaţii foarte bune

cu mama şi fraţii lui. Ducea o existenţă paşnică şi plictisitoare şi avea de gând să o păstreze în acelaşi fel.

În plus, mai fusese o dată logodit şi părăsit. Tinereţea, idealismul şi o judecată proastă din partea lui – şi nişte prefăcătorie din partea ei – fuseseră de vină. Nu era amărât din pricina asta, căci astfel câştigase maturitate şi avea o altă perspectivă asupra lucrurilor, iar acum abia dacă-şi amintea de ce o iubise pe fata aceea. La douăzeci şi nouă de ani, lipsit de orice responsabilităţi, se bucura de existenţa lui de avocat, cercetător amator şi burlac liniştit. Desigur, de-a lungul timpului, avusese întâlniri discrete cu câteva amante, savurate în tihnă şi fără niciun fel de obligaţii.

Dar moartea bunicului său şi testamentul acestuia îi lăsaseră responsabilităţi neaşteptate – nu numai castelul şi îndatoririle civice, ci şi cutii întregi cu vechi documente de familie. Posibilitatea de a le cerceta îl făcuseră să se bucure ca un copil care primise o găletuşă, nisip şi lopăţele. Abia aştepta să se întoarcă la hârtiile lui în seara asta.

— Lord Dunallan, luaţi o plăcintă cu mere şi pentru acasă, spuse atunci doamna Heron-Shaw. Ne-a rămas atâta mâncare, căci vremea proastă i-a împiedicat să vină

pe unii dintre invitaţii noştri.

— Vă mulţumesc, doamnă, dar nu o pot primi.

Regulile de politeţe îi dictau acest lucru, deşi ar fi vrut să accepte; îşi trimisese menajera acasă de Hogmanay, iar în cămară mai rămăsese puţină mâncare.

— Aluatul e perfect şi umplutura absolut sublimă. Nepoată-mea a făcut-o, după cum ştiţi.

— Da, ştiu.

O văzu pe domnişoara Heron-Shaw înroşindu-se ca o piersică – ceea ce prefera el în loc de măr –, în timp ce mătuşă-sa îi lăuda realizările. Îi păru puţin rău pentru fată, aşa cum era scoasă la mezat de ceilalţi când în mod evident nu voia asta.

— Sper că v-a plăcut masa, insistă mătuşa. Ne bucurăm nespus că aţi putut să veniţi.

— A fost o cină scoţiană excelentă! Mi-a adus aminte de copilărie, spuse el cu însufleţire, ştiind că prin asta avea să-i facă plăcere gazdei. Miel fript, legume asortate, pâine crocantă, deserturi delicioase – a fost un adevărat ospăţ.

Adevărul era că nu mai mâncase ca lumea de două săptămâni. Dar dacă spunea asta, întreaga suflare din ţinut avea să afle până dimineaţă şi avea să se trezească la uşă cu platouri întregi cu mâncare.

Când sosise la Castelul Dunallan, acolo se aflau o menajeră în vârstă, un om bun la toate şi o servitoare ameţită. Edward îi trimisese la familiile lor să-şi petreacă sărbătorile, vrând să aibă parte de linişte pentru cercetările lui. Castelul vechi era construit cu stil, dar acum era în stare destul de proastă şi îi lipsea ordinea care domnea în casa lui bine deservită din oraş. În pivniţă se aflau provizii de pesmeţi, brânză şi mere şi altfel se baza pe bucătăria destul de anostă de la Hanul Drouthy Wench de pe drumul principal. Iar în castel descoperise un depozit de whisky atât de bun, că o singură înghiţitură i-ar fi ajuns oricui ca să-şi potolească setea sau să-şi ostoiască amarul, după cum se spunea prin părţile acestea.

— Dacă mai ai plăcintă, Mary, poţi să le-o dai vecinilor, sugeră doamna Lindsay.

Doamna Heron-Shaw deja trimisese o servitoare să aducă nişte plăcinte înfăşurate în hârtie maronie şi legate cu sfoară.

— Poftiţi, Lord Dunallan, insistă ea. Plăcintă cu mere, prăjitură cu gem, cu rubarbă şi o prăjitură cu brânză. Tocmai bune pentru un burlac înfometat.

Primi plăcintele care-i fuseseră practic împinse în braţe, aromele lor părându-i-se nemaipomenit de îmbietoare.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse el în cele din urmă, uşor jenat de generozitatea aceasta familiară pe care şi-o amintea de pe vremea când era copil.

— Mătuşă, dacă vrei, i-aş putea duce eu ceva doamnei Macdonell din josul străzii, se oferi nepoata.

Edward se uită pe deasupra plăcintelor şi întâlni privirea feţei. Ochii albaştri precum cerul şi genele lungi îi făcură inima să i-o ia la galop. Capul acoperit de cârlionţi aurii deşi, ca de marţipan, îl făcu să simtă o foame aparte, şi nu de mâncare bună.

De fapt, respiraţia i se întretăie şi simţi ca şi cum i se deschisese inima. Dar nu putea, nu voia să fie vrăjit.

— Nu uita că doamna Macdonell este infirmă şi nu a putut să ni se alăture în noaptea asta, spuse nepoata.

— A început să ningă. Ar putea fi periculos, Kirstie.

— Ei, ninge doar aşa, răzleţ, şi locuieşte aici, foarte aproape. Aş putea sta acolo ceva timp să-i ţin companie, şi dacă se înrăutăţeşte vremea aş putea rămâne şi peste noapte.

Zâmbi luminos, cu gropiţe, frumoasă şi neastâmpărată ca un copil.

Urmărind-o în linişte, Edward se gândi că ar fi fost de acord cu orice ar fi vrut ea.

— Ei bine... Crăciunul este în mod tradiţional momentul când trebuie să te gândeşti la ceilalţi şi să faci acte caritabile, spuse mătuşă-sa gânditoare.

Nepoata vicarului zâmbi spre Edward.

— Actele caritabile ar trebui să fie extinse la toată lumea de Crăciun, chiar şi la deţinuţi, nu sunteţi de acord, domnule?

El clipi.

— Adevărul este că, sincer să fiu, nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ar cam trebui, replică ea fără ocolişuri.

— Domnişoară, omul care se află acum în lemniţa noastră nu poate fi eliberat, spuse Rutledge făcând un pas spre ei. Poate că tânăra a uitat că indivizii care fac contrabandă sunt nişte infractori.

— Şi ei au dreptul la acte de caritate aşa cum are oricine, îl puse ea la punct.

Uimit de ideea care-i străfulgeră prin minte, Edward ridică o sprânceană.

— Nu e un obicei prea întâlnit să se ofere privilegii de sărbători pentru deţinuţi, dar am putea să ne gândim la asta.

Dădu să răspundă, dar mătuşă-sa o trase de braţ ca să

îşi ia rămas-bun de la ceilalţi oaspeţi. Edward se uită după ea, apoi restabili echilibrul plăcintelor care se înclinaseră între timp.

— Ai grijă, Dunallan, murmură Rutledge. Fata aceea frumuşică are nişte rude foarte dubioase. Tatăl ei era Johnny Shaw. Bunul reverend avea şi o oaie neagră în familie.

Încruntându-se, Edward îşi ascunse surprinderea, dar mintea lui începu să se învârtă. O cunoscuse pe sora lui Johnny Shaw cu ani buni în urmă. Cu siguranţă Cristina Heron-Shaw nu avea cum să fie...

Kirstie, aşa îi spusese mătuşă-sa. Uluit, aruncă o privire spre fata care stătea în apropiere, cu spatele spre el, lumina lămpii răspândind raze aurii prin părul ei blond, în momentul acela îşi dădu seama.

— Într-adevăr, murmură el.

— Vicarul şi soţia lui au luat-o după moartea tatălui ei şi au avut grijă să fie crescută şi educată cum cuvine, explică Rutledge. Un frate mai mic a rămas pe-aici cu mama şi unchii ei, cred. Nişte pungaşi şi răufăcători, cu toţii.

— Tatăl ei nu a fost niciodată prins şi nici acuzat oficial.

— Faptul că a fost împuşcat de un om al legii în timp ce se ocupa cu activităţi de contrabandă este o acuzaţie

suficientă. Ai mers şi tu cu noi într-un raid o dată, când bătrânul Dunallan era plecat. Mai ţii minte, Nici?

— Îmi amintesc, murmură Edward privind-o pe tânăra Kirstie.

Crescuse şi devenise o tânără superbă. În continuare cu spatele spre el, îşi întoarse puţin capul. Într-adevăr, era minunată.

Vicontele simţi din nou un fior în piept, acum că înţelegea de unde venea senzaţia de familiaritate pe care o simţise faţă de ea. Cu unsprezece ani în urmă întâlnise o copilă care-şi apăra fratele mai mic. Ceea ce simţea în seara asta nu era altceva decât o reacţie la o amintire vagă, îşi spuse în sinea lui. Nimic altceva.

— Să vă consideraţi avertizat, domnule, repetă Rudedge.

— Sigur, încuviinţă Edward. Arthur, pot să-ţi amintesc că aştept livrarea unui pachet în seara asta de la Edinburgh. Şi am şi eu un alt pachet de trimis.

— Da. Ciudat, ţinând cont că este Ajunul Crăciunului, dacă-mi permiteţi.

— Curtea consideră această chestiune foarte presantă. Documentele conţin ordine privind... musafirul nostru, spuse el cu grijă, care au fost întocmite săptămâna trecută

şi, după cum ştii, din cauza vremii potrivnice din sud nu au putut fi livrate.

— Mă bucur că va fi transferat ca să intre la judecată, în regiunea aceasta din Scoţia se petrec prea multe acte de contrabandă. Poate că soarta acestui pungaş va servi la descurajarea altora.

— Încă nu i s-a dovedit vinovăţia.

— Eu însumi l-am prins asupra faptului, şi asta pentru mine e destul. Vremea rea s-a mai îndreptat în Lothian, am auzit eu, continuă Rudedge. Vicarul povestea că o cunoştinţă de-a lui nu a putut ajunge astăzi aici din cauza zăpezilor căzute mai spre sud.

— Drumul spre Stirling este practicabil acum, aşa mi s-a spus.

— Dar fulgii aceia deşi care cad afară s-ar putea să însemne că noi vom ajunge să fim înzăpeziţi. Am aranjat ca domnul Gordon să mă înlocuiască la paza arestului în seara asta, ca să-mi pot petrece Ajunul Crăciunului cu soţia şi familia. Dar acum se pare că va trebui să îl aştept pe curierul acela.

— Nu e nevoie. O să veghez eu la apariţia curierului – şoseaua trece pe lângă castel. Să stea domnul Gordon de pază la arest, dacă vrea. Du-te acasă la familia dumitale.

Edward simţi un junghi de părere de rău, dar el însuşi alesese să fie singur de Sărbători. Imediat simţi compasiune faţă de flăcăul care era şi el singur, închis în arest în noaptea aceea.

— Patrick Kerr mi se pare un flăcău cumsecade, îi spuse lui Rutledge. Poate mă duc să-i duc plăcintele astea mai târziu.

— Nu ar trebui să beneficieze de niciun privilegiu, domnule. El şi camarazii lui se îndeletniceau cu activităţi de comerţ liber. Ceilalţi au fugit şi l-au lăsat pe el să plătească oalele sparte. Orice pedeapsă ar primi este binemeritată.

— Poate, dar insistă că era în drum spre Edinburgh pentru a-şi începe primul an la universitate, că din întâmplare a trecut să-şi viziteze verii şi că nu este contrabandist.

— Şi l-aţi crezut? Eu am văzut că există motive să îl arestez şi de asta am făcut-o. Vorbeaţi de două pachete? întrebă Rutledge, schimbând subiectul.

— Da. Celălalt este pentru un prieten. Curierul poate să-l ia pe acela în seara asta. Domnule, îţi urez Crăciun fericit.

Edward se întoarse să-şi ia rămas-bun în sfârşit de la reverendul Heron-Shaw şi de la familia acestuia, uitându-

se în jur după nepoată – fiica lui Johnny Shaw, se corectăelânsuşi-carefuseseacolocudoarcâtevamomente în urmă.

— Vă rog, transmiteţi complimentele mele nepoatei, le spuse atunci gazdelor.

— O, dar vă puteţi lua singur la revedere! zâmbi mătuşa. Uitaţi-o, acum tocmai iese din bibliotecă.

Aproape că-l împinse în direcţia aceea. Fata se opri în hol, unde lampa cu gaz de pe masă împrăştia o lumină pâlpâitoare.

Domnişoara păru speriată la vederea lui şi-şi îndesă ceva sub pelerina neagră pe care o avea pe un braţ.

— Lord Dunallan! Tocmai voiam să ies...

— Tocmai voiam să plec... spuse şi el în acelaşi timp.

— Ce seară plăcută, continuă ea politicoasă, deşi cu glas tremurător.

— A început să ningă viscolit, răspunse el, aruncând ochii spre uşa de la intrare. Vă pot însoţi până la vecini? Nu plănuise să se ofere, dar cuvintele îi ieşiră în mod natural de pe buze. Ar fi în drumul meu, se scuză oarecum.

— Mă descurc... dar vă mulţumesc, adăugă ea.

— Bine. El ezită, brusc nemaivenindu-i să plece. Trebuie să plec. Şi mie... mi-a plăcut foarte tare seara asta.

Plăcinta cu mere a fost delicioasă.

Şi ea ar fi fost delicioasă – aşa dulce şi cu rotunjimi şi moliciuni, cum era, sub mâinile şi buzele lui. Îşi opri gândul acesta nevrednic, dar nu se putu abţine să nu o măsoare din cap până în picioare.

O sclipire îi atrase atenţia. Oare ce îşi îndesase sub pelerină?

Obiectul arăta precum un pistol cu tocul învelit în alamă peste lemn. Dar lumina din hol era destul de scăzută; cu siguranţă nu văzuse decât cotorul aurit al unei_ cărţi.

— Îi duci ceva de citit doamnei Macdonell?

— O, da! Noapte bună, Lord Dunallan.

Făcu un pas pe lângă el, o făptură graţioasă şi aurie în luminile şi umbrele create de lampă. O urmă, iar ea se opri să-i dea mâna în cadrul uşii, direct, bărbăteşte, aşa cum o făceau multe scoţience. Îi plăcu atingerea delicată, moale, rafinată în palma lui. Apoi o luă din loc, cu plăcintele în mână.

Călărind prin întuneric pe drumul de întoarcere spre Dunallan, îi trecu prin cap că dacă ar fi fost în căutarea unei mirese în Highlands – ceea ce nu era – atunci odrasla cu părul de aur a lui Johnny Shaw ar fi fost întâia lui alegere, indiferent de ce făcuse tatăl acesteia. Se întrebă

în trecere dacă ei i-ar fi plăcut un viconte plictisitor şi aplecat spre lectură care nu era deloc un gentleman obişnuit cu mondenităţile şi activităţile mai interesante.

Toate acestea nu erau mai mult decât un vis de moment într-o noapte lină de ninsoare. Mai întâi, erau multe lucruri care aveau nevoie de atenţia lui – începând cu nişte pachete şi o diligenţă.

capitolul 3

Aerul rece şi aspru, mlaştina deschisă la culoare datorită razelor de lună şi zăpezii căzute, calul nemişcat pe poteca îngheţată – şi Cristina tremurând în şa, gândindu-se că era complet nebună să stea acolo aşteptând să jefuiască o diligenţă. Mângâie gâtul iepei maronii a unchiului ei, împrumutată pentru a ajunge până la doamna Macdonell, şi oftă. După ce dusese merindele şi stătuse puţin la taclale cu bătrânica, îşi schimbase veşmintele într-un hambar şi o luase pe drumul către Stirling.

Ce Dumnezeu spuneai ca să opreşti o diligenţă? Banii sau viaţa, strigau în vechime tâlharii la drumul mare din Anglia, Dick Turpin şi Jack Şaisprezece-laţuri şi alţii asemenea lor. Istoria scoţiană cunoştea doar câţiva de teapa lor, cuprinzând mai degrabă un număr foarte mare de contrabandişti de whisky şi hoţi de vite în loc de

briganzi – asta în afară de legendara ei stră-stră-străbunică.

Johnny Shaw i-ar fi aplaudat curajul pe care-l dovedea în seara asta. Nu fusese niciodată un hoţ, pur şi simplu fusese un învăţător iubitor de pace şi linişte şi un practicant al comerţului liber spre bunăstarea familiei şi vâlcelei sale. Şi fusese ucis de perceptori într-o noapte cu lună plină înainte să fie prins şi spânzurat pentru credinţele sale.

Şi viaţa ei era în pericol în noaptea aceasta, de dragul unui document menit pentru şerif. Îşi drese vocea şi apoi, pe un ton scăzut, repetă:

— Dă-mi pachetul, spuse aspru. Daţi-mi tolba cu corespondenţa, vă rog, domnule.

Oftă. Avea o voce de şcolar. Suflă aburi în aerul geros şi-şi înfăşură strâns şalul negru în jurul feţei şi al gâtului. Altfel, era îmbrăcată cu haine bărbăteşti – o manta neagră de lână, pantaloni până la genunchi şi o haină neagră de stofă. Purta cizme negre din piele, cam înalte pentru ea, cu carâmbul răsfrânt la coapsă. O pălărie cu boruri late îi acopereau părul auriu care ar fi dat-o de gol.

Lucrurile îi aparţineau lui Patrick, care era înalt şi subţire; le adusese la Craigiston în caz că el ar fi avut

nevoie de haine cumsecade pentru proces sau înmormântare. Deşi nu anticipase nevoia aceasta neaşteptată, fie şi aşa.

Îndesase într-un buzunar al mantiei pistolul antic din lemn şi alamă care îi aparţinuse odinioară străstră-străbunicii ei. Fără praf de puşcă şi glonţ, îi mai şi lipsea o siguranţă, ceea ce îl făcea imposibil de folosit. Luase moştenirea aceasta de familie din panoplia de pe peretele bibliotecii – Dunallan aproape că o văzuse cu el în mână – şi intenţiona să-l pună la loc cât de repede putea.

Păcatele pe care urma să le săvârşească erau numeroase, gândi ea, dar toate vizau binele lui Patrick. Cu puţin noroc, mătuşa şi unchiul ei nu aveau să afle niciodată că deţinutul din arest era propriul lor nepot, iar orice vină ar fi căzut în seama ei. Nu punea la îndoială nevinovăţia lui Patrick, ştiind că dispreţuia peste poate activităţile de contrabandă care cauzaseră moartea tatălui lor. Era pe drum spre Edinburgh ca să-şi înceapă studiile la universitate. Un văr îi dăduse de ştire despre necazul fratelui ei, povestindu-i că băiatul stătuse peste noapte la nişte veri implicaţi în continuare în comerţul liber şi fusese prins la mijloc. Aceştia reuşiseră să scape, dar el fusese arestat.

Toate acestea se petrecuseră înainte de sosirea lui Dunallan, iar ordinul de transferare a lui Patrick era deja pe drum. În seara asta ea avea să fure hârtiile cu pricina şi a doua zi avea să-l convingă pe Rutledge să-i permită deţinutului să-l viziteze pe vicar în perioada sărbătorilor. Apoi intenţiona să-l trimită pe fratele ei cât mai repede înapoi în Highlands fără a-l implica pe unchiu-său.

Acesta era planul pe care-l pusese la cale. După sosirea lui Dunallan cel ferm şi perspicace la Craigiston, îl putea ajuta pe Patrick acum ori niciodată. II binecuvânta în sinea ei pe noul şerif pentru că menţionase povestea cu documentele şi astfel o inspirase să facă acest nou plan.

Zăpada se aşternea liniştită pe pământ, dându-i o senzaţie de calm. Se uită la aburii îngheţaţi pe care îi scoteau şi ea şi calul, ascultă vântul, fornăitul iepei, scârţâitul pe care-l făcea şaua de piele. Mâinile ei, deşi în mănuşi, şi picioarele încălţate cu cizme erau totuşi reci. Îşi dori cu disperare să se termine odată noaptea asta.

În sfârşit, auzi tropotit de copite şi zăngănit de roţi. Îşi îndreptă spatele, cu inima bătându-i nebuneşte, ţeapănă pe cal, ascunsă de copacii de pe marginea drumului. Curând văzu un vehicul tras de doi cai care tocmai dădea curba, apropiindu-se la pas.

Îi veni să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar gândul la stră-stră-străbunica ei cea vitează îi pecetlui încă o dată hotărârea. Lady Grisell Cochrane aşteptase şi ea exact la fel şi îşi atinsese scopul. Asta îi dădu Cristinei speranţă. Cu un deget înmănuşat îşi atinse micul medalion să-i poarte noroc.

Acum ploaia se amesteca cu un fel de lapoviţă înmuind pământul, copacii, pălăria şi umerii ei. Văzu că vehiculul care se apropia era doar o caretă trasă de doi cai, cu doi bărbaţi pe băncuţă. Miji ochii, judecând distanţa până la drum, şi aşteptă.

„Acum, Kirstie, îşi spuse. Acum!” Trăgând aer în piept, îşi îmboldi calul să iasă pe potecă.

— Staţi! strigă ea, îngroşându-şi vocea. Opriţi!

Calul din faţă nechează, iapa ei se smuci nervoasă.

Vizitiul trase de frâie.

— Ce e asta! strigă el. Ce vrei?

Ea îşi flutură biciul, nedorind să scoată la iveală pistolul cel vechi şi inutil decât dacă era absolut necesar.

— Te rog, domnule, dă-mi tot ce ai de valoare!

— Blestemat să fii! Un tâlhar la drumul mare aici? făcu vizitiul.

— Unde e pistolul meu... Cel de-al doilea bărbat dădu

să-şi bage mâna în buzunarul de la haină.

— Stop! Cristina pocni din bici. Am auzit că aveţi la voi ceva de valoare! Daţi-mi ce aveţi şi mergeţi în drumul vostru!

— Avem la noi doar hârtii, nu monede! strigă vizitiul.

— E un flăcău, murmură celălalt. Sau o fată, jur. Tu! Du-te acasă la mamă-ta şi suge nişte ţâţă!

Vizitiul izbucni în râs.

Se aşteptase să întâmpine rezistenţă, dar nu să fie gonită astfel. Brusc, în mâna celui de-al doilea bărbat apăru un pistol, cu ţeava lungă scânteind ameninţător, îngrozită, îi veni să o ia la sănătoasa. Calul ei simţi asta şi se mişcă neliniştit de pe un picior pe altul.

Îşi scoase pistolul cel vechi cu mâinile tremurându-i.

— Pune-l jos sau trag, strigă ea încercând din răsputeri să-şi îngroaşe vocea.

— Ia ăla de-aici! Taică-tău ştie că îl ai? Lasă-ne să trecem, sau o să fie vai de tine! răcni vizitiul. E doar o fătucă nebună care ar trebui să doarmă la ora asta, îi mormăi celuilalt.

— Aruncaţi-mi tot ce aveţi de valoare!

— Sunt numai nişte hârtii, prostănacule! Vizitiul flutură un săculeţ de piele. Ce vrei cu astea?

— Mai bine ia-o la fugă înainte să trag! strigă bărbatul cu pistolul.

— Nu vreau nimic rău, spuse ea în grabă. Doar hârtiile alea, rogu-vă, domnule.

— Rogu-vă, auzi la ea, ce maniere de fătucă educată, râse vizitiul. Dă-i drumul!

— Daţi-mi hârtiile şi salvaţi-vă!

— De cine, de o fătucă prostănacă?

— Da! strigă ea, îndreptând pistolul spre ei încă o dată, rugându-se ca bluful să fie cât de cât convingător.

Bărbaţii mormăiră, clătinară din cap, şi apoi vizitiul aruncă un obiect înspre ea. Cristina se întinse să-l prindă, balansându-şi pistolul, biciul şi frâiele. Proiectilul trecu pe lângă degetele ei înmănuşate, iar ea îşi dădu seama că era o sticlă, nu pachetul de documente pe care îl voia şi nicio armă. Se feri rapid, dar sticla trecu pe lângă sprânceana ei şi lovi şi calul într-o parte înainte de a cădea pe jos. Speriat, patrupedul se legănă pe picioare şi se dădu înapoi. Cristina alunecă din şa, apoi se izbi cu putere de pământ aproape fără să mai poată respira. Se rostogoli chiar când iapa se ridică în două picioare şi se întoarse în loc, izbindu-se în calul din frunte, care necheză şi o luă într-o parte.

Careta se smuci brusc şi bărbaţii începură să strige. Şi iapa Cristinei se îndepărtă.

Ridicându-se, împiedicându-se în mantie, văzu un pachet pe drum şi se aruncă asupra lui, smulgându-l şi îndesându-l în vestă. Când se ridică din nou, piciorul i se învârti în cizma mult prea mare şi simţi o durere ascuţită fulgerându-i glezna. O luă la goană, clipind de durere, disperată să-şi prindă calul şi să scape, în timp ce careta zăngănea îndepărtându-se pe drum.

Şchiopătă după iapă, care ezită un moment. Cristina se aruncă înainte şi apucă căpăstrul înainte ca iapa să o poată lua din loc din nou. Ţopăind din cauza piciorului rănit, se chinui să se urce în şa, strânse frâiele şi îndreptă capul calului spre Craigiston.

Greutatea pachetului învelit în pergament o liniştea, în ciuda tuturor vicisitudinilor, reuşise să pună mâna pe documentele destinate şerifului. Acum spre casă...

Aruncă o privire peste umăr tocmai când un alt călăreţ apăru dintre copaci şi se năpusti înspre ea.

capitolul 4

„Ce dracu?”

Edward îşi mână armăsarul cel negru prin întuneric, hotărât să urmărească tâlharul pe care tocmai îl spionase

de-a lungul drumului încercând să-l jefuiască pe curier. Însă caii caretei se speriaseră şi o luaseră la goană cu vehicul cu tot, iar calul hoţului îşi aruncase şi el călăreţul din şa. Omul înşfăcase ceva de pe drum, apoi încălecase la loc şi o pornise în direcţia opusă.

Era uimit să vadă un tâlhar la drumul mare acolo, din toate locurile posibile, şi în noaptea aceea, din toate nopţile posibile. Înjurând printre dinţi, îl urmă la pas iute. Nu numai pentru că el era şeriful, ci şi pentru că el era cel mai probabil victima jafului.

Hoţul dispărea rapid în umbră. Trecând prin locul unde se desfăşurase confruntarea, Edward văzu o tolbă mică de piele pe pământ. Opri calul, se aruncă jos şi o luă. Era goală.

Fir-ar să fie! Documentele lui dispăruseră. Erau nişte documente de neînlocuit – nu hârtiile primite de la tribunal, care erau acum în siguranţă în buzunarul lui, ci pachetul pe care i-l dăduse el curierului cu numai o jumătate de oră înainte.

Ştiind că destinatarul îl aştepta deja, plătise foarte scump pentru a fi dus cu cea mai mare repeziciune în Lowlands şi mai adăugase încă ceva pentru ca mesagerii să se bucure de o cină bună şi să rămână peste noapte la

Hanul Drouthy Wench de-a lungul drumului spre Stirling.

Atunci observă pistolul. După ce-l ridică şi observă cât de vechi era şi că de fapt nici măcar nu avea cum să funcţioneze, îl puse în buzunarul hainei, apoi încălecă şi porni după bandit. Voia înapoi hârtiile acelea şi intenţiona să facă o arestare pentru fapta care se petrecuse chiar sub ochii lui. Trebuia să se grăbească; ticălosul acela insolent era deja departe, în ciuda faptului că din cer curgea în continuare zăpadă amestecată cu lapoviţă.

Edward mână calul înainte peste o suprafaţă mai solidă, dar nu uşor de parcurs, deoarece era acoperită cu pietre ascuţite. În faţă văzu siluetele întunecate, aproape fluide, ale calului şi ale călăreţului.

Vântul rece, armăsarul care sălta sub el peste frunzele uscate şi îngheţate de pe jos şi vâltoarea urmăririi îl revigorară după cina îmbelşugată. Merse mai departe; la un moment dat, hoţul ieşi de pe drum şi intră pe o potecă despre care ştia că trece printre mlaştini pe lângă Dunallan.

Totul mersese prost, de la curierii care o contraziseseră până la calul care se împiedicase şi faptul că fusese trântită la pământ şi se lovise. Acum mai era şi urmărită. Oare pornise după ea unul dintre viziţii?

Măcar avea documentele. Dacă putea să scape în bezna pădurii, banditul la drumul mare şi ordinele privind judecarea fratelui ei aveau să dispară odată cu ea. Şi apoi era mai bine să uite pentru totdeauna acest Ajun al Crăciunului, gândi Cristina aplecându-se înainte, încurajând calul să alerge şi mai repede.

Drumul mare era un teren prea deschis, aşa că îl părăsi pentru a alege o cale mai scurtă, o potecă ce trecea peste mlaştină, pe lângă Dunallan înspre Craigiston. Atunci mai aruncă o privire înapoi peste umăr...

Urmăritorul ei era în continuare acolo, iar distanţa dintre ei se micşora.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se aplecă înainte, cu genunchii strânşi, simţind cum coama iepei îi mângâia faţa. Dacă era prinsă, avea să fie foarte rău şi pentru ea şi pentru Patrick, dacă legătura lor de rudenie era dată în vileag. Trebuia să scape de călăreţul insistent din spatele ei.

Un crâng de copaci ce se vedea în dreapta putea să-i ofere loc să se ascundă, îşi zise. Mânând calul de-a lungul unui intrând prin terenul mlăştinos unde urmăritorul n-o putea vedea, Cristina încetini ca să intre în desişul de pini. Când alunecă jos din şa se crispă de durere, căci îşi lăsă

toată greutatea pe gleznă. Apoi scoase pachetul din vestă şi îl îndesă sub un covor de ace de brad la baza unui copac. Mirosul pătrunzător de brad o învălui din toate părţile.

Aşteptă, mângâind calul şi încercând să-l potolească. În liniştea care se lăsase se auzea tropăit de copite în depărtare, peste mlaştină. Călăreţul era acolo. Cu inima bătându-i cu putere în piept şi ţinându-şi respiraţia, stătu nemişcată până se estompă zgomotul. Uşurată, îşi dădu seama că el îşi continuase drumul pe poteca pe care mersese ea iniţial.

Când i se păru că bărbatul dispăruse din peisaj, se folosi de o piatră ca să se suie din nou în şa. Era fericită că tatăl ei o crescuse la fel de independentă ca şi pe fratele ei. Chiar o luase cu el uneori la diverse transporturi cu produse de contrabandă, desigur, cele care îi păruseră suficient de sigure, şi îi povestise cu mândrie istoria lui Lady Grisell. Cristinei îi plăcuseră la nebunie poveştile, aventura şi emoţia şi, bineînţeles, atenţia pe care i-o acorda Tati.

Oare ce ar fi crezut Tati acum? Precis ar fi înţeles. Mereu îi spusese să aibă grijă de fratele ei mai mic, şi tocmai asta intenţiona să facă.

Pe când ieşea din desişul de pini, Cristina fii din nou cuprinsă de acel sentiment puternic de anticipaţie pe care îl simţise pe vremuri, de acea încântare de a se confrunta cu partea mai periculoasă a vieţii. Adevărul era că nu-i plăcuse niciodată să stea retrasă şi să brodeze ori să le servească prietenelor ceai în salonaş. Ea voia aventură. Nu mai regăsea senzaţia de libertate, curaj şi risc decât în cărţi, unde imaginaţia ei putea ţine pasul cu firul naraţiunii.

În timp ce călărea peste mlaştina întunecată, speră că spiritul lui Lady Grisell era şi el mândru de ea şi că doamna avea să vegheze asupra stră-stră-strănepoatei ei în seara aceasta.

Ceea ce poate că era adevărat. Lapoviţa încetase, deşi câţiva fulgi mai cădeau în continuare, iar urmăritorul dispăruse. Cristina o luă înspre sat, mulţumită că acum era în siguranţă şi că avea documentele în mână.

Curând Patrick avea să fie liber şi nimeni nu avea cum să afle...

De nicăieri, din umbră, apăru călăreţul, o siluetă ecvestră întunecată, chiar lângă ea. Încercă să mâne iapa mai repede, dar în momentul acela un braţ îngrozitor de puternic se întinse să o cuprindă de talie şi să o ridice din

şa spre el, deşi ea se luptă cu toate puterile să se împotrivească.

Edward se întinse, dar hoţul, foarte flexibil şi agil, se răsuci şi reuşi să se elibereze. Imediat după aceea însă, căzu la pământ drept între cei doi cai care alergau.

Oprind imediat armăsarul ca să nu-l calce în picioare, vicontele se uită în jos. Tâlharul zăcea nemişcat, o siluetă subţire, acoperită de o pelerină mare. Celălalt cal mai alergă puţin, dar apoi se opri să pască în apropiere. Animalul trebuia prins; Edward nu voia să-l lase să hoinărească în sălbăticie prin frigul acela şi lapoviţa care începuse din nou, îngheţată şi deasă.

Mai întâi banditul. Descăâecă şi îl împinse cu piciorul, dar nu primi nicio reacţie. Îngenunche în noroiul rece să-l zgâlţâie de umăr şi să-l bată pe obraz. Faţa acestuia era palidă şi moale sub pălăria neagră şi fularul care-i ascundea trăsăturile.

Era un flăcău imberb, gândi el, pus pe fapte rele în ajunul unei sărbători – de ce oare? îl luă în braţe şi îl purtă până la calul lui, unde-l puse uşurel peste mânerul de la şa. Ridicându-şi piciorul în scăriţă, încălecă şi el.

Îngrijorat că era posibil să se fi lovit la cap, îl sprijini pe băiatul inconştient de umărul lui. Gândindu-se la propriii

nepoţi, la copiii fratelui lui, Edward simţi o pornire de compasiune. Oare ce-l făcuse să iasă tocmai atunci, când cei mai mulţi oameni petreceau alături de familiile lor?

El nu avea familia alături de sărbătorile acestea – dar acum avea un suflet pierdut de care să se ocupe. Ştiind bine că ar fi trebuit să-l arunce pe băiat în lemniţa de la primărie, alături de celălalt tânăr deţinut, ezită puţin.

Pe deasupra, drumul până la Craigiston i-ar fi putut agrava starea, dacă într-adevăr se lovise serios.

Prin ninsoarea şi lapoviţa care cădeau în continuare, Edward întoarse calul şi-l struni imediat, astfel încât să o ia spre Castelul Dunallan.

Banditul se mişcă, gemu şi-şi duse mâna înmănuşată la cap. Ochii i se deschiseră, iar în lumina zăpezii Edward constată că erau foarte frumoşi – şi foarte cunoscuţi. La vederea lui, hoţul icni şi leşină.

Vicontele se încruntă. Ştia ochii aceia, ştia faţa aceea.

Nepoata vicarului – fiica lui Johnny Shaw – era un tâlhar la drumul mare.

Înjurând printre dinţi, grăbi ritmul, în acelaşi timp având grijă de fată să nu cadă, şi urcă cu grijă panta până la castel, apoi mână calul peste pajiştea cu iarbă îngheţată spre intrare.

Fata se trezi şi începu să se lupte, dând din mâini şi din picioare şi încercând să scape. Aproape că alunecă de pe cal, obligându-l pe Edward să descalece alături de ea. El reuşi să aterizeze pe un genunchi, fără să dea drumul prizonierei. În momentul acela pachetele legate cu frânghie de partea din spate a şeii căzură din cauza mişcărilor bruşte şi tot ce era înăuntru se împrăştie peste el.

Uitase de plăcinte.

În timp ce umplutura dulce i se scurgea pe cap şi pe umeri, o ridică pe domnişoara Heron-Shaw în picioare şi o aruncă fără niciun fel de ceremonie pe umăr.

capitolul 5

Deschise uşa cu piciorul şi din câţiva paşi traversă holul şi ajunse la scări. Nu cântărea mai mult decât un fulg, fata asta capabilă să creeze atâtea necazuri, gândi vicontele în timp ce împingea uşa de la dormitorul lui. Întimitatea pe care-o presupunea acest loc nici măcar nu-i trecu prin cap. Era prea preocupat de caii care trebuiau duşi în grajd, de vremea rea, de umplutura lipicioasă de pe frunte, de faptul că nepoata vicarului era o infractoare de cea mai joasă speţă.

O aruncă pe cuvertura roşie de satin, fără să ţină seama

de noroiul şi resturile de plăcintă de pe hainele ei, şi se dădu înapoi. Câinii bunicului său i se vârâră printre picioare, căci şi terierul cel alb şi ogarul cel bătrân îl urmaşeră în sus pe scări.

Fata se ridică în capul oaselor, ducându-şi o mână la frunte. Pierduse pălăria pe undeva, iar acum părul îi curgea pe umeri în bucle aurii încâlcite şi amestecate cu umplutură de mere. Edward aprinse o lampă cu gaz de pe o măsuţă din apropiere, apoi luă un şervet de lângă lighenaş şi veni să i-l dea.

În linişte, ea îşi şterse părul de mere şi de zahăr.

— Vezi că ai şi o bucată de aluat deasupra urechii, observă el.

Cristina o desprinse, dar bucata căzu la pământ şi terierul o înşfăcă imediat.

— Îmi pare rău pentru plăcinte, murmură ea spăsită. O să-ţi fac altele.

— Nu există bucătărie în arest, şi acolo o să ajungi tu, pufni Edward.

Ea clipi din ochii mari şi albaştri.

— Ai nişte plăcintă pe nas.

— Domnişoară Heron-Shaw, spuse el ştergându-se pe faţă, mai întâi vreau să ştiu dacă te-ai lovit tare la cap.

— Mă doare puţin. Atingându-şi fruntea cu grijă, clipi de durere. Nu am nimic. Ar trebui să plec... Dădu să se ridice, dar căzu imediat la loc.

— Odihneşte-te puţin, o sfătui el. Vreau însă o explicaţie. De ce mama dracului...

— Nu-ţi pot spune exact, gemu ea, masându-şi fruntea. Te rog, nu înjura.

— Scuză-mă. Vom rămâne aici până ce vei fi gata să vorbeşti.

— Dar acesta este... un dormitor! constată ea aruncând o privire în jur.

— Servitorii sunt plecaţi, şi aceasta este singura cameră încălzită în nenorocitul acesta – pardon, acest vechi – castel. Spune-mi, ce ai pus la cale în noaptea asta?

— Servitorii au plecat?

Îşi culese bucăţelele de mere din păr şi le oferi câinilor. Aceştia le clefăiră imediat şi dădură din coadă aşteptând altele.

— Da. Acum vorbeşte.

— Dacă vorbesc eu s-ar putea să fie rău pentru alţii.

— Mai rău decât pentru tine?

Trase cu piciorul un scaun şi se aşeză atât de aproape de ea, că genunchii mai-mai li se atingeau. Se întinse să-i

îndepărteze siropul de caramel de pe păr şi se şterse pe mânecile hainei.

— Deci ai plecat în seara asta să duci un platou de mâncare unei vecine şi apoi ai hotărât să jefuieşti un curier. Nu nega, rosti el când ea rămase tăcută. Te-am văzut.

— Chiar i-am dus ceva doamnei Macdonell.

— Îmbrăcată ca un bandit?

— E frig acasă.

— Înţeleg. Poate că fularul acela pe care ţi l-ai pus pe faţă ţi-a transmis o nevoie neostoită să jefuieşti o caretă.

— Nu sunt o hoaţă! Am vrut doar să ajut pe cineva.

— Luându-mi mie hârtiile? întrebă el aspru.

— H... hârtii?

Îşi trecu degetele prin părul încâlcit.

Nerăbdător, Edward îi pescui o bucată de aluat din păr. Când degetele lui trecură printre cârlionţii fini, simţi o tresărire neaşteptată.

— Mi-ai luat un pachet valoros care îmi aparţine şi pe care îl vreau înapoi, declară el.

Fără să spună nimic, ea îşi şterse nişte picături dulci de pe obraz, iar atingerea asta aproape că îl făcu să sară în sus. Îi luă pânza din mână şi îi şterse viguros părul, unde

bucăţelele de aluat şi de umplutură se prinseseră în buclele creţe. Aruncând apoi şervetul la o parte, vârî mâna în buzunar şi scoase pistolul.

— Ce voiai să faci cu asta?

— Nimic. Este vechi şi nu funcţionează.

— L-am văzut în biblioteca unchiului tău, mârâi el. Spunea că îi aparţinuse unei înaintaşe.

— Da. Lady Grisell Cochrane.

— Am auzit de ea, tânăra curajoasă care a salvat un bărbat în vremurile mişcării revoluţionare din secolul al şaptesprezecelea. Deci se pare că în familia ta nu e un singur aventurier. Dar care este tânăra mai sălbatică, vreau să ştiu: temerara Lady Grisell, sau enervanta domnişoară Cristina?

Ridică dintr-o sprânceană, iar ea se încruntă.

— O să mă arestezi?

— Te-am prins în flagrant delict. Sunt şerif. Aş spune că da. Vârându-şi pistolul la loc în buzunar, continuă: Intenţionez să aflu despre ce e vorba, domnişoară. Şi vreau înapoi şi pachetul meu şterpelit.

— Înainte de asta, aş putea să mă spăl puţin într-un lighean?

— Să-ţi aduc şi un hârdău şi nişte haine curate?

Simţea cum se enervează din ce în ce mai tare.

— Am un schimb de haine într-o boccea atârnată de şa, dacă-mi permiţi să mă duc după ele.

„Fir-ar să fie!”

— Caii! Mă întorc imediat. Să nu ieşi din camera asta, te previn!

O luă în grabă pe scări, lăsând în urmă bucăţele mici de plăcintă care-i cădeau de pe haine. Câinii o luară după el, lingând podeaua.

Cristina se ridică imediat, schimonosindu-se de durere, şi privi în jur. Trebuia să scape de acolo, dar abia dacă putea merge. Şi nici Dunallan nu ar fi lăsat-o să scape – dacă fugea, s-ar fi dus direct la unchiul ei. Înnebunită, se întrebă ce putea face.

Fără hârtiile acelea importante, şeriful nu avea niciun ordin de a-l transfera pe Patrick. Groaza o făcu să se hotărască: nu putea rămâne acolo. Dacă ar fi ajuns la arestul din Craigiston înaintea şerifului, poate ar fi reuşit să-l scoată pe Patrick sub motiv că-l ducea la vicar şi astfel să-l elibereze. Îşi scoase pelerina cea grea, mânjită de noroi, aluat şi umplutură de plăcintă şi şchiopătă până la fereastră. Prin geamul gros, văzu fulgii albi de nea în vălătuci denşi.

— Pleci deja, domnişoară Heron-Shaw?

Se răsuci surprinsă. Vicontele era atât de aproape de ea, că simţi nevoia să se dea într-o parte, şchiopătând, cu spatele lipit de perete.

— Lasă-mă să plec, spuse ea disperată.

Ogarul veni să-i amuşine mâinile.

— Vremea asta rea ne împiedică să ne despărţim deocamdată. Stai, porunci el. Nu tu – câinele, adăugă.

Cristina privi în jos la ogarul care lingea umplutura dulce rămasă pe încheietura ei.

— O să-i facă rău, remarcă Dunallan.

— E doar cremă şi gem. Îi place.

El pufni nerăbdător până ce câinele plecă de acolo şi se duse să se aşeze lângă terier. Atunci îşi puse pe perete câte o mână de-o parte şi de alta a capului ei, prinzând-o astfel la mijloc ca într-o capcană.

— Să lăsăm plăcintele, câinii sau alte pretexte cu care tragi de timp. Ce făceai acolo în noaptea asta?

Cristina închise ochii, simţind o dorinţă disperată de a-i spune adevărul, dorindu-şi să poată avea încredere în el, dar prudenţa o făcu să ezite. Cu toate acestea, trebuia să dea o explicaţie cât de cât veridică.

— Am vrut să-mi salvez fratele.

— Patrick, spuse el încet. Patrick Shaw.

— De unde ştii?

Oare Rutledge îi descoperise deja adevărata identitate?

Braţele puternice, ţepene ale lui Dunallan o prinseseră în capcană. El oftă şi dădu din cap ca pentru sine.

— Kirstie, spuse el, sunt Nici. Ne-am mai întâlnit o dată, cu ani în urmă.

Se holbă la el uluită. Dintr-odată, îşi aminti şi ochii i se umplură de lacrimi.

— N... Nici, cel care ne-a salvat când...

— Când tu şi fratele tău eraţi doar nişte copii care se ascundeau în patul acela ca o cutie.

Vorbea cu blândeţe.

O năpădi uşurarea şi lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji. Omul acesta nu era Dunallan, străinul – era Nici, cel care o protejase atunci. 11 studie un moment şi constată că era acelaşi Nici, care se făcuse mai mare şi mai frumos, şi mai sigur pe el – dar, foarte posibil, şi mai periculos.

— Deci Patrick Kerr este de fapt Patrick Shaw. Seamănă cu tine, zise el trecându-şi degetele prin părul ei şi apoi punând repede înapoi mâna pe perete. Ce altceva ar mai trebui să ştiu?

— Nimic altceva. O să mă duci în arest?

— Te rog, spune-mi tot, Kirstie.

Ea oftă. Simţea miros de lămâie, aluat cu unt şi zahăr, dar şi parfumul lui viril de săpun şi lână, şi cai. Nespunând în continuare nimic, ridică ochii. Faţa lui era atât de aproape, că îi putea^vedea tuleiele din barbă şi gropiţa din bărbie. Aştepta. În cele din urmă, încuviinţă din cap.

— La cină te-am auzit spunându-i domnului Rutledge că documentele aveau să sosească în seara asta.

— Continuă.

— M-am gândit că dacă dispar documentele, o să am răgazul de a-l ajuta pe Patrick. În noaptea aceea nu făcea niciun fel de contrabandă, pur şi simplu călătorea alături de nişte veri pe care domnul Rutledge îi cunoştea.

— Poţi dovedi că e nevinovat?

— Verii mei pot confirma asta. Dar Rutledge nu i-a întrebat deloc, nici nu i-a căutat pe adevăraţii infractori. Era foarte dornic să dea toată vina pe Patrick, de vreme ce se afla deja în custodia lui.

— Interesant. Dar de ce costumaţia asta şi jaful?

— Era atât de puţin timp, că a trebuit să acţionez rapid. Stră-stră-străbunica mea şi-a salvat tatăl de la spânzurătoare în felul acesta. M-am gândit să procedez la fel.

— Ce tânără curajoasă, murmură vicontele. Şi ce risc prostesc!

— Să ştii că fără documentele acelea nu poţi transfera deţinutul.

Inima îi bătea cu putere. Poate că punea în pericol viaţa fratelui ei prin faptul că spunea prea multe, că avea prea multă încredere.

El zâmbi. Privindu-i gura, Cristina se simţi invadată de un noian de trăiri – teamă, nerăbdare, speranţă. Şi se simţi atinsă în profunzime, agitată de apropierea lui fizică, de căldura şi puterea pe care le emana. Când îşi luă mâna de pe perete ca să-i mângâie obrazul, se lipi de el, dorindu-şi ceva ce nu putea defini.

— Nechibzuită şi dulce, murmură el, dezmierdându-i conturul bărbiei.

Apoi se apropie de ea şi îi atinse fruntea cu buzele, coborând apoi. Înima ei îşi spori bătăile când buzele li se întâlniră; în sărutul acela profund şi neaşteptat simţi gust de lămâie şi de zahăr, şi de vanilie, şi de ceva nou, masculin, îmbătător. Când ar fi trebuit să protesteze, se trezi topindu-se, cedându-i...

El se dădu brusc înapoi şi ridică mâinile.

— Iartă-mă. A fost un gest nepotrivit din partea mea.

Pe ea nu o deranjase, deşi ştia că ar fi trebuit. Dar trupul îi zvâcnea, buzele îi erau înfometate şi inima îi bătea ca un ciocan în piept: voia mai mult, în pofida oricărei raţiuni.

— Şi acum? întrebă fără suflare.

Edward vârî mâna în vestă şi scoase un pachet subţire învelit în hârtie maronie şi legat cu o sfoară prinsă cu o pecete roşie.

— Astea sunt documentele privindu-l pe Patrick Kerr, care urmează să fie dus de la Craigiston la Edinburgh pentru a fi judecat...

— Unde le-ai găsit?

Se întinse să le ia, însă el se feri.

— Mi le-a adus curierul de mai bine de o oră, rosti el calm. Ceea ce ai furat tu este pachetul pe care i l-am dat eu în schimb. Şi pe care îl vreau înapoi.

Cu mâinile întinse, Cristina se aruncă asupra vicontelui cu toată puterea ei.

capitolul 6

Edward o apucă de mâini şi o trase spre el. Era conştient de sentimentul de neputinţă care o încerca, dar voia să înţeleagă situaţia în toată complexitatea ei.

— Uşurel, spuse el, ţinându-i mâinile să nu-l lovească. Stai, linişteşte-te, ascultă-mă, se răsti apoi când ea îi dădu

un pumn în braţ. Kirstie, raţionează. Ajută-mă să înţeleg ce se întâmplă.

Ea se supuse, respirând greu.

O duse către pat şi observă că şchiopăta. Când se aşeză, luă şi el scaunul şi se postă în faţa ei.

— Piciorul tău – dă-mi voie să văd.

Cristina se supuse şi întinse piciorul, lăsându-se uşor pe spate. El îi observă rotunjimile delicate ce se vedeau pe sub pantaloni şi haină, aceleaşi forme feminine desăvârşite pe care le admirase mai devreme în mătase şi satin. Cămaşa de pânză se deschise, dezvăluind privirii un lănţişor delicat din aur şi un corset brodat care îi susţinea sânii îmbujoraţi. Se uită rapid în altă parte, căci trupul îi reacţionase imediat la vederea^ acestei privelişti.

Îi scoase cizma şi îi luă pe genunchi piciorul învelit în ciorapul de mătase.

— L-ai luxat?

Îl răsuci într-o parte şi alta; ea se crispă de durere.

— Mă îndoiesc că în seara asta vei fugi de aici. Să-ţi scot şi cealaltă cizmă.

Cristina dădu din cap în timp ce el era ocupat s-o descalţe. Trebuia să-i găsească feţei nişte papuci, o cămaşă de noapte şi un pat unde să-şi petreacă noaptea,

se gândi el încruntat. În ciuda condiţiei lui de şerif şi a ei de bandit amator, situaţia aceasta era mai mult decât scandaloasă.

Indiferent ce se petrecea în seara asta, reputaţia feţei era distrusă. Dacă se afla adevărul, soarta Cristinei Heron-Shaw avea să fie pecetluită. Deja avea pe umeri faima tatălui, compensată într-o oarecare măsură de renumele ireproşabil al unchiului ei. Dacă mai devenea cunoscută şi această poveste, era foarte posibil să nu aibă niciodată un pretendent, să fie exclusă din cercurile sociale, iar vicarul şi familia lui puteau avea şi ei de suferit. Edward contribuia la decăderea ei socială prin faptul că o ţinea acolo singură cu el.

Oftă, încă nesigur de ce putea face.

— Sunt lucrurile fratelui meu, explică tânăra femeie în timp ce el îi scotea cea de-a doua cizmă şi îi examina celălalt picioruş delicat – era bine, nu avea nicio rană. Mi-am luat o rochie să mă schimb înainte de a mă întoarce acasă la unchiul meu.

— „O, ce plasă deasă ţesem”, murmură el, punându-i piciorul jos.

— „Când învăţăm a înşela”, încheie ea versul. *Marmion.*

— Ştii ceva poezie.

— Îl admir pe Scott. Şi da, am încercat să-mi fac un plan cât mai bun, recunoscu ea.

— Aici nu te pot contrazice. Nici măcar eu nu ştiu cum să scap de efectele planului tău.

— Presupun că s-a zis cu mine.

Îl privi cu ochii ei albaştri precum cerul de vară, fără să dea glas temerilor care o măcinau. Vicontele îi simţi însă îngrijorarea.

— S-ar putea să fiu şi eu pierdut, oftă el. Aici nu eşti în niciun fel de pericol, îţi jur.

— Ştiu. Lord Dunallan...

— Cred că am trecut de stadiul de cunoştinţe politicoase, nu eşti de acord? Spune-mi Nici.

— Bine. Nici, dacă deja ai primit ordinele de la tribunal, ce se găseşte în celălalt pachet?

El se ridică.

— Vino – poţi să mergi? Bun. Cu grijă. Îi luă mâna ca să o ajute să traverseze camera, apoi deschise o uşă. Acesta era biroul bunicului meu.

Intrând, mări fitilul unei lămpi cu gaz. Rafturile de cărţi acopereau pereţii de la podea până în tavan, în centru, un birou de stejar era plin de hârtii, călimări, stilouri.

— Am mai fost aici, când eram doar o copilă, cu unchiul

meu, spuse ea uitându-se în jur. Îmi amintesc încăperea asta.

— Bunicul avea mult respect pentru vicar. Îl admira şi pe tatăl tău foarte mult.

— Lordul Dunallan – bunicul tău – mi-a spus asta odată, când am venit în vizită.

— Era un şerif deschis la minte şi corect, şi credea că taxa pe whisky este complet nedreaptă. Îl considera prieten pe tatăl tău. Mi-am petrecut ultimele două săptămâni cercetându-i hârtiile şi i-am găsit numele menţionat de câteva ori.

— Sper că era ceva de bine. Înaintă şchiopătând spre birou şi întrebă: Aici scrii istoria familiei Armstrong?

— Deocamdată. Am descoperit nişte hârtii pe care bunicul intenţiona să le trimită unui prieten de familie ca să-i ceară părerea. Aşa că le-am trimis – sau cel puţin am încercat – în seara asta. Sir Walter Scott aşteaptă hârtiile acelea.

Ea ridică din sprâncene, surprinsă.

— Celălalt pachet este pentru marele scriitor?

— Da. Bunicul meu a găsit nişte balade originale despre strămoşii noştri din clanul Armstrong, printre care se numărau o mulţime de tâlhari sau pungaşi notorii, şi ştia

că prietenului său îi va face plăcere să le vadă.

Cristina râse. Lui îi plăcu mult râsul acela.

— Dar baladele ţi-au fost furate de un tâlhar la drumul mare. Ce ironie!

— Am observat, spuse el glumeţ.

Ea luă o hârtie de pe birou.

— Asta e una dintre balade? Tata mi-o cânta chiar pe asta când eram mică. O ştiu bine, aşa cum mai ştiu şi alte câteva despre clanul Armstrong. Cântecele sunt specifice acestei zone, bănuiesc.

— Aşa e! Se apropie de ea să se uite la foaie. Însă n-am găsit nicio partitură muzicală.

— Păi sunau cam aşa, zise Cristina începând să cânte cu o voce uşoară şi limpede.

Ascultând-o, Edward se simţi cuprins de încântare. Ca bărbat o găsea absolut fermecătoare, o adevărată revelaţie; ca om aplecat spre lectură, era aproape la fel de fascinat de ea.

— Dacă ştii baladele astea vechi, trebuie să mi le cânţi pe toate. Restul versurilor sunt în pachetul care a dispărut, ceea ce înseamnă că...

— Că îl vrei înapoi, termină ea fraza.

— Da.

— Foarte bine. O să facem un târg, sugeră ea, împungându-l cu degetul în piept, unde documentele legale erau ascunse sub vestă. Eu vreau hârtiile astea şi tu vrei celălalt pachet. Aş putea fi convinsă să dezvălui locul unde sunt ascunse.

— Dacă fratele tău va fi eliberat? Asta nu îţi pot promite.

Brusc îşi dori să fi putut.

— Dar ai putea promite să cercetezi această chestiune fără prejudecăţi.

— Da, asta aş putea, dar... tocmai mi-a trecut prin minte că aceste ordine s-ar putea să fie inutile.

— De unde şi până unde?

— Sunt întocmite pentru Patrick Kerr, după cum a cerut Rudedge. Dar în custodia noastră se află un Patrick Shaw.

Se gândise la amănuntul acesta mai devreme, imediat ce stabilise identitatea deţinutului. Acum, soluţia părea logică.

Ea îşi ţinu răsuflarea.

— E aşa de simplu?

— Ei bine, măcar este un motiv să întârziem procedurile, şi asta îmi va lăsa timp să descopăr adevărul. Cât despre celelalte treburi, cum ar fi acţiunile tale nelegiuite din noaptea asta...

— Nu am furat niciun document legal, de vreme ce toate se aflau deja în posesia ta. Şi adevărul este că nici celălalt pachet nu l-am furat. Curierul l-a pierdut. Eu doar l-am ridicat.

— I-ai speriat de moarte pe oamenii ăia.

— Eu i-am speriat? Ei m-au făcut să tremur din cap până în picioare când au aruncat cu o sticlă în mine!

— E foarte posibil să se fi gândit că îi ataca stafia lui Dick Turpin.

— Da de unde! M-au luat drept un flăcăiaş necopt care trebuia să se ducă acasă la maică-sa.

— Bine că nu te-au considerat o ameninţare, altfel te-ar fi împuşcat şi ucis. Pachetul acela cu cântece trebuie să ajungă la destinatar. O să-l iau şi-o să-l duc chiar eu la Sir Walter, spuse el gânditor. Poate că aş putea să i-o duc şi pe minunata domnişoară Heron-Shaw să-i cânte baladele autentice. Va fi încântat s-o cunoască pe fiica unui contrabandist atât de faimos.

— Unchiul meu nu mă va lăsa niciodată să te însoţesc într-o călătorie. Însă mătuşa mea l-ar putea convinge, dacă s-ar gândi că scandalul ne-ar...

Se opri, roşind.

— Ne-ar pune într-o situaţie compromiţătoare? Asta s-a

petrecut deja.

— E adevărat. Ridicându-şi semeaţă capul, Cristina declară: Deşi mi-ar plăcea foarte mult să-l întâlnesc pe Sir Walter, nu pot merge cu tine. Aş prefera să evit un asemenea scandal, de dragul familiei mele.

— Desigur.

Răsuflă zgomotos, gândindu-se la un detaliu care îl nedumerea de zile întregi.

— De curând am găsit ceva printre hârtiile bunicului meu, dar nu am ştiut cum să-l interpretez. Aş vrea să ţi-l arăt.

Se aplecă să deschidă un sertar din birouri scoase o scrisoare împăturită, cu sigiliul roşu rupt. Îi întinse foaia.

Timpul păru să stea în loc în momentul acela. Cristina nu ar fi putut spune de ce – şi nici nu ştia de ce inima începuse să-i bată atât de tare sau de ce degetele îi tremurau când luă hârtia din mâinile lui. Degetele lui le mângâiară uşor pe ale ei şi se retraseră. O privi în tăcere în timp ce ea desfăcea scrisoarea împăturită.

Notiţa era scrisă cu litere înflorite, de modă veche, **şi** înţepeneala unei mâini vârstnice.

— Bunicul tău a scris asta? întrebă ea.

— E scrisul lui. Scrisoarea datează de acum şapte ani.

— „Bunului meu prieten, John”, citi ea cu voce tare. „M-am mai gândit la discuţia pe care am avut-o la ultima ta vizită, când am împărţit o sticlă din cel mai bun whisky din Highlands pe care l-am gustat vreodată. Sunt de acord, este momentul să îţi laşi deoparte afacerea de care te ocupi acum şi să te apuci de ceea ce am discutat – să întreprinzi acţiuni prin care whisky-ul produs în Highlands să fie vândut în mod legitim, în loc să fie distribuit ilegal. Sunt dispus să investesc în această nouă întreprindere în calitate de partener de afaceri, furnizându-ţi fondurile, în timp ce tu – după cum ţi-ai exprimat voinţa – să faci toată treaba. Când mă vei vizita data următoare, vom mai discuta despre amănuntele acestui demers şi fără doar şi poate vom ajunge la un acord mulţumitor. Al tău, Dunallan”.

Ea ridică ochii.

— Ce înseamnă asta? Cine e – ooo! Tata!

— Aşa cred şi eu. Citeşte şi post-scriptumul, spuse el.

Cristina mai desfăşură un pic hârtia.

— „Post-scriptum”, citi ea. „Dacă mai ţii minte, am vorbit despre o posibilă căsătorie între fiica ta şi unul dintre nepoţii mei. De curând am întâlnit-o pe tânără, care m-a vizitat împreună cu unchiul ei. Este deşteaptă şi

amabilă, pe lângă faptul că este frumoasă, şi ai toate motivele să te simţi mândru de ea. Are un spirit care i s-ar potrivi foarte bine nepotului meu, dacă fata ar fi puţin mai mare. El e acum la universitate. Este un tânăr serios, afectat de moartea tatălui său, care îşi găseşte alinarea în studiu. Vom vorbi mai multe despre asta când vii la Craigiston. Al tău, D”.

Cristina ridică privirea, cu inima bătându-i şi mai repede.

— Crezi că s-a referit la... noi?

— Da. Eu eram nepotul aflat la universitate în anul acela. Fraţii mei absolviseră. Dar altceva mă intrigă. Scrisoarea era încuiată în birou, cu sigiliul de ceară intact.

Tânăra femeie dădu din cap.

— Este datată cu doar două zile înainte ca tatăl meu să fie ucis de un perceptor, spuse ea.

— Deci bunicul nu a mai apucat să trimită scrisoarea. Tatăl tău nu a aflat niciodată.

— Cu siguranţă. Tata s-ar fi bucurat aşa de tare, dacă ar fi aflat... Veştile astea – dorinţele bunicului tău – poate i-ar fi schimbat viaţa.

— Şi pe a noastră. Dunallan îi luă scrisoarea din mâini şi o puse deoparte. Dacă el ar fi trăit, iar ei doi ar fi stat de vorbă despre asta şi ar fi ajuns la un acord...

— Atunci Tati ar fi intrat în afaceri alături de bunicul tău, completă ea. Visul lui fusese totdeauna să-şi deschidă o distilerie. Nu a avut însă şansa să o facă.

— Dacă ar fi avut-o, deja noi doi am fi fost căsătoriţi până acum, spuse el încet.

Ea trase anevoie aer în piept, bulversată de combinaţia dintre uimire, speranţă şi ceva aparte, mai profund. Cu ochii în ochii lui, dădu din cap.

Luând-o de umeri, o trase spre el.

— Deci, spuse Edward cu o voce joasă şi blândă, ce părere ai?

— Despre ce? întrebă ea ţinându-şi respiraţia.

— Despre bandiţi şi pachete, şi plăcinte, şi despre noaptea asta plină de zăpadă...

— Care ne-a izolat aici, adăugă ea.

— Şi te deranjează? zâmbi el.

— Absolut deloc. Avem multe de lămurit. Ce facem mai întâi, Dunallan? şopti ea, punându-şi palma pe pieptul lui, chiar deasupra inimii.

— Deocamdată putem începe cu asta.

O trase şi mai aproape, la pieptul lui, în braţele lui calde şi puternice care-i inspirau atâta siguranţă, o siguranţă pe care nu o uitase de atâta amar de vreme.

— Şi cu asta, continuă el luându-i faţa în mâini şi punându-şi buzele pe buzele ei.

— Un loc minunat de unde să începem, murmură ea întorcându-i sărutul. Se trase înapoi, deşi îşi dorea cu ardoare mai mult, mult mai mult. Iar mâine ne ducem împreună la arest...

— Şşt, şopti el pecetluindu i buzele cu un nou sărut. E timp destul să rezolvăm şi asta, îţi promit.

Era timp destul pentru toate, gândi Cristina. Deocamdată, ajunul acesta de Crăciun plin de zăpadă îi adusese un dar neaşteptat de linişte – şi dragoste – pe care îl primi cu toată inima, fericită şi recunoscătoare.

1 „Fetişcana doritoare”.

1 „Hei, ho, ce vâsc minunat, / Către desişul înverzit ne ducem / Frumoasa mea doamnă şi cu mine”.